Vural Savaş

KİM BU HAİNLER?

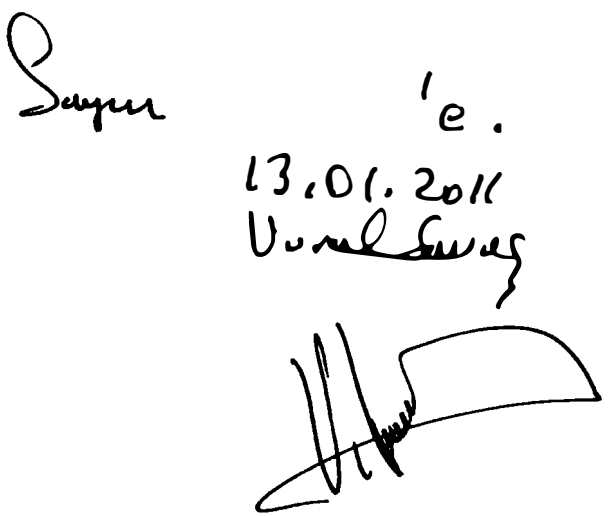
Bilgi

bilgi yayınevi

4. basım

VURAL SAVAŞ

Kim Bu Hainler?

BİLGİ YAYINEVİ

SERTİFİKA NO 15033

İSBN 978 - 975 - 22 - 0361 - 7
2010 . 06 . Y . 0105 . 4163

Birinci Basım Eylül 2010
İkinci Basım Eylül 2010
Üçüncü Basım Ekim 2010

Dördüncü Basım
Ekim 2010

BİLGİ YAYINEVİ
Merkez: Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenişehir 06420 / ANKARA
Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22 • Faks: (0-312) 431 77 58
Temsilcilik: İstiklâl Cd., Beyoğlu İş Mrk., No: 187,
Kat: 1/133, Beyoğlu 34433 / İSTANBUL
Tlf.: (0-212) 244 16 51 - 244 16 53 • Faks: (0-212) 244 16 49

BİLGİ KİTABEVİ
Sakarya Cd., No: 8/A, Kızılay 06420 / ANKARA
Tlf.: (0-312) 434 41 06 • Faks: (0-312) 433 19 36

BİLGİ DAĞITIM
Merkez: Gülbahar Mh., Gülbağ Cd., No: 33, A-B Blok,
Mecidiyeköy 34387/ İSTANBUL
Tlf.: (0-212) 217 63 40 - 44 • Faks: (0-212) 217 63 45
Şube: Narlıbahçe Sk., No: 17/1, Cağaloğlu 34112 / İSTANBUL
Tlf.: (0-212) 522 52 01 - 512 50 59 • Faks: (0-212) 527 41 19

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

kapak: murat sayın

Bu kitabın yayın hakkı,
yazarıyla yapılan sözleşme gereği
Bilgi Yayınevi Basım Dağıtım
Kitabevi ve Kırtasiye A.Ş.'ye aittir.
Kaynak gösterilmeden kitaptan
alıntı yapılamaz; yayınevinin yazılı
izni olmadan radyo ve televizyona
uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap,
CD ya da manyetik bant haline getirilemez;
fotokopi ya da herhangi bir
yöntemle çoğaltılamaz.

baskı: cantekin matbaacılık
yayıncılık ticaret ltd. şti.
(0-312) 384 34 35 - 384 34 36

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9
Atatürkçülüğe Giriş 27
Mücadeleci Atatürkçülük 45
Atatürk'ü Doğru Anlamak 59
Atatürk "Başyazar"ımızdır 63
"Ulus" ve "Millet" 68
Atatürk "Milliyetçiliği" Anlatıyor... 82
Mustafa Kemal Gibi Düşünmek 87
Milliyetçiliğin İtici Gücü 93
Dağ Başını Duman Almış 109
Atatürk'le İlgili Çok Önemli Bir Anı 120
İngilizler "Atatürk Devri"ni Değerlendiriyor 125
Venizelos'tan Atilla Yayla'ya Cevap 127
Atatürk Milliyetçiliği 131
"Onursuz Ulus" Olduk 150
"Atatürk Milliyetçiliği" Bitti mi? 160
Kanla ve İrfanla (Kültürle) Kurulmuş Bir Cumhuriyet 163
Doğu Sorunu 167
Ahtapotun Kolları... 171
Ulus Devletimizi Parçalama Projesi 175
"Jakobenlik" Nedir? 181
Kemalizm Tartışmaları 184

"Liberal Ekonomi" (Serbest Ticaret)
Ülkemizi Üç Defa Çökertti 198
Celal Bayar Günümüze Işık Tutuyor 205
Liberaller Kemalizm'e Neden Düşmandırlar? 208
"Korku İmparatorluğu" Böyle Gerçekleştirildi 212
Faşist Olmayan Liberal Var mı? 216
"Emperyalizmin Uşakları" Mahmut Esat Bozkurt'u Sevmez 220
Devrimci Anayasa 224
Atatürk'ün Dış Politikası 227
Avrasya Seçeneği... 230
Atatürkçülükten Uzaklaştığımız İçin Kıbrıs'ı Kaybediyoruz 234
Bursa Nutku Gerçek Değil miydi? 239
Atatürk Çetecilik Yapmış mıdır? 245
Dişlerinden Kan Damlayan Fransa 248
Türkiye Azınlıkların Cennetidir 251
Elleri En Temiz Devlet 255
ABD'nin Yaptığı Soykırımlar Hitler'in
Yaptırdıklarından Daha Fazladır 258
Tehcir (Zorunlu Göç Yaptırma) En Uygun Yöntemdi 261
Hitler'in Dine Yaklaşımı... 264
Vahhabi'ye Madalya Verenler 268
Vatan Hainleri Atatürkçü Olamaz 271
Fethullah Gülen'e Referans Verenler 274
Kimlere "Vatan Haini" Denir? 277
Öğrenim Birliği Sağlanmadan... 282
Kılavuzu Ulema Olanın (...) 285
Alevilerin Yeni "Yoldaşı" Bülent Arınç mı? 295
Türk Müslümanlığı 299
Türk Laisizminin Tanımı 304

Atatürk ve Tesettür (Kadının Örtünmesi) 307
Kadının Örtünmesine İlk Karşı Çıkan Kimdi? 316
"Askeri Vesayet" Hakkında... 320
Türk Ordusu "Şamar Oğlanı" Değildir 324
Yobazlar Mevlana'yı Anlayamaz 327
Mehmet Akif Yobazları Sevmezdi 330
Türkeş Yaşasaydı 333
Muhsin Yazıcıoğlu'nun Ardından... 336
Biraz da Edebiyat... 342
Recep Tayyip Erdoğan'ın, Necip Fazıl Hayranlığının
Nedeni Nedir? 344
Atatürk ve Türk Müziği 347

Adlar Dizini 365

ÖNSÖZ

"...Türkiye Cumhuriyeti, kurucusu **Mustafa Kemal Atatürk**'ün ortaya koymuş olduğu devlet modeli ile devam ettiği sürece, **Atatürk** de en az Türkiye Cumhuriyeti kadar güncel olacaktır. Bir kurucu önderin eseri olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ismi, yapısı ve sahip olduğu siyasal modeli ile bütünüyle **Atatürk**'ün yansımasıdır. Bu tür bağlantı çerçevesinde, **Atatürk** ile Türkiye Cumhuriyeti ilişkisi; geleceğe dönük olarak sürecektir.

...Devletimizin kuruluşundan sonra **Atatürk**, Çankaya Köşkü'ndeki çalışmalar ile geleceğe dönük olarak, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurumlaştırırken, altı ilkeyi seçmiş ve bunları yaşama geçirme çabası içinde olmuştur. Yaşamının son yıllarında yapılmış olan bir anayasa değişikliği ile **Atatürk'**ün yaşama geçirmek istediği altı ilke anayasada yer almıştır. **Atatürk,** anayasa hükmü haline getirilen bu temel ilkeler ile Türk Devleti'nin başka hiçbir devlet yapılanmasına benzemeyecek ölçüde, özgün bir kimlik kazanmasına özen göstermiştir.

...**Atatürk'**ün benimsediği altı ilke 'altı ok' olarak hem devlet kuran partinin programında hem de devletin anayasasında yer alarak, geleceğe dönük bir biçimde yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kurumlaşmasında anahtar bir etkinliğe sahip olmuştur. **Atatürk'**ün altı ilkesinin, Türkiye Cumhuriyeti Anayasasında genel ve temel ilkeler olarak yer alması, böylece; devletin ve toplumun yapısının en üst düzeyde belirlenmiş olması, **Atatürk** sonrasında, Atatürkçülüğü bu ilkelere indirgemiştir.

...**Atatürk**'ün yaşamı boyunca gelişen ilkeler, anayasa metninde bir bütün olarak düzenlenince, **Atatürk** sonrası için de yol ve yön göstererek, cumhuriyet kuşaklarına bir siyasal miras olarak devredilmiştir. Bu miras, **Atatürk** sonrası dönemde Türkiye Cumhuriyeti'nin ve **Atatürk** devrimlerinin korunabilmesi için bir Atatürkçülük mücadelesini zorunlu kılmaktadır.

...Özgürlük ve bağımsızlığı karakteri ilan eden **Atatürk,** bu tutumu kendisini izleyen Atatürkçülere bir siyasal miras olarak bırakmıştır." (**Prof.Dr. Anıl Çeçen,** ***ADD'nin Kitabı,*** Tekin Yayınevi, 2010, s.13-22-36)

"**Kemalizm**"in somut ifadesi olan "**Altı Ok**"un, 1937 yılında Anayasamıza konuluş nedeni ve bu konuda yapılan tartışmalar; okumaya başladığınız bu kitabın "Devrimci Anayasa" başlıklı bölümünde ayrıntılarıyla açıklanmıştır.

"**Altı Ok**"un yorumunu doğru yapmak; gerçek **Atatürkçü** olmanın, başka deyişle "**Kemalist**" olmanın birinci şartıdır.

Kendini **Atatürkçü** olarak tanımlayan kişilerden "**Altı Ok**"u yorumlama çabasına girişmeyen pek az kişi vardır. Bu konuda yapılan yorumlardan, benim en çok benimsediğim ve her satırına katıldığım, **Cengiz Özakıncı**'nın, "**Atatürk İlke ve Devrimleri Temelinde Milliyetçi/Ulusalcı Dayanışması**" başlığıyla yazdıkları oldu. İşte o yazının tam metni (*Jeopolitik* dergisi, Mart 2007):

Atatürk'ün altı ok ile simgelenen altı ilkesi şunlardır:

1) Cumhuriyetçilik,
2) Devrimcilik,
3) Laiklik,
4) Halkçılık,
5) Devletçilik,
6) Milliyetçilik.

Atatürk'ün bu ilkelerine ilişkin olarak şu gibi sorularla karşılaşıyoruz:

"Cumhuriyetçilik **Atatürk**'ün bir ilkesidir. İyi güzel ama **Atatürk** Cumhuriyetçilik derken İran İslam Cumhuriyeti ya da Kore Halk Cumhuriyeti gibi bir Cumhuriyet mi istiyordu? Devrimcilik **Atatürk**'ün bir ilkesidir. Peki ama **Atatürk** Devrimcilik derken sözgelimi Bolşevik Devrimciliği gibi bir Devrimcilik mi istiyordu? Milliyetçilik **Atatürk**'ün bir ilkesidir. İyi ama **Atatürk** Milliyetçilik derken **Hitler** gibi, **Mussolini** gibi, üstün ırka dayalı bir Milliyetçilik mi istiyordu? Laiklik **Atatürk**'ün bir ilkesidir, tamam ama Fransız tipi Laiklik var, İngiliz tipi Sekülarizm denilen Laiklik var; **Atatürk** Laiklik derken hangi tip Laiklik istiyordu?.. Cumhuriyet'in de, Laikliğin de, Halkçılığın da, Devletçiliğin de, Milliyetçiliğin de pek çok biçimleri, türleri var. **Atatürk**'ün ilke olarak benimsedikleri bunlardan hangileridir?"

Bu sorulara pek çok yanıt verilmiştir. Benim şimdi burada vereceğim yanıt, sanıyorum öncekilerden başkadır ve herkesçe anlaşılabilir, benimsenebilir niteliktedir.

Ben diyorum ki: **Atatürk**'ün altı ilkesinden her biri, onun diğer beş ilkesiyle tanımlanır... Ve bu tanım, **Atatürk**'ün 1921'de "özgürlük ve bağımsızlık" olarak dile getirdiği karakterinin üzerine oturtulursa, **Atatürk** ilkeleri konusunda yaratılmaya çalışılan kavram bulanıklığı ortadan kalkacaktır.

Bu yöntemi uygulayarak tanımladığımızda:

1) Atatürk'ün **Cumhuriyetçilik ilkesi,** herhangi bir Cumhuriyetçilik ilkesi olmayıp, Devrimci, Laik, Halkçı, Devletçi, Milliyetçi, Toplumsal Özgürlükçü ve Ulusal Bağımsızlıkçı öznitelikler taşıyan bir Cumhuriyetçiliktir. Bu nitelikleri taşımayan bir Cumhuriyetçiliğin, **Atatürk**'ün Cumhuriyetçilik ilkesiyle ilgisi yoktur.

2) Atatürk'ün Devrimcilik ilkesi, herhangi bir Devrimcilik olmayıp, Cumhuriyetçi, Laik, Halkçı, Devletçi, Milliyetçi, Toplumsal Özgürlükçü ve Ulusal Bağımsızlıkçı öznitelikler taşıyan bir Devrimciliktir. Bu nitelikleri taşımayan bir Devrimciliğin, **Atatürk'ün** Devrimcilik ilkesiyle ilgisi yoktur.

3) Atatürk'ün Laiklik ilkesi, herhangi bir Laiklik olmayıp Cumhuriyetçi, Devrimci, Halkçı, Devletçi, Milliyetçi, Toplumsal Özgürlükçü ve Ulusal Bağımsızlıkçı öznitelikler taşıyan bir Laikliktir. Bu nitelikleri taşımayan bir Laikliğin, **Atatürk'ün** Laiklik ilkesiyle ilgisi yoktur.

4) Atatürk'ün Halkçılık ilkesi, herhangi bir Halkçılık olmayıp Cumhuriyetçi, Devrimci, Laik, Devletçi, Milliyetçi, Toplumsal Özgürlükçü ve Ulusal Bağımsızlıkçı öznitelikler taşıyan bir halkçılıktır. Bu nitelikleri taşımayan bir Halkçılığın, **Atatürk'ün** Halkçılık ilkesiyle ilgisi yoktur.

5) Atatürk'ün Devletçilik ilkesi, herhangi bir Devletçilik olmayıp Cumhuriyetçi, Devrimci, Laik, Halkçı, Milliyetçi, Toplumsal Özgürlükçü ve Ulusal Bağımsızlıkçı öznitelikler taşıyan bir Devletçiliktir. Bu nitelikleri taşımayan bir Devletçiliğin, **Atatürk'ün** Devletçilik ilkesiyle ilgisi yoktur.

6) Atatürk'ün Milliyetçilik ilkesi, herhangi bir Milliyetçilik olmayıp Cumhuriyetçi, Devrimci, Laik, Halkçı, Devletçi, Toplumsal Özgürlükçü ve Ulusal Bağımsızlıkçı öznitelikler taşıyan bir Milliyetçiliktir. Bu nitelikleri taşımayan bir Milliyetçilik, **Atatürk'ün** Milliyetçilik ilkesiyle ilgisi yoktur.

Milliyetçilik/Ulusalcılık irdelemesi yaparken, **'Atatürk'ün** Milliyetçilik İlkesi'ni, 'Başka türden Milliyetçilik anlayışları'ndan bu tanımla ayırmak gerekmektedir.

Gelelim günümüzün sorusuna: **Atatürk'ün** yukarıda tanımını verdiğimiz **Milliyetçilik** ilkesi, **Ulusçuluk** olarak adlandırılabilir mi?

Atatürk, Arapça kökenli Millet sözcüğünü, Dil Devrimi'ni başlatmadan önce sıkça kullanmıştır. Altı ilkenin belirlendiği yıllar, Dil Devrimi öncesi Milliyetçilik sözünü kullandığı yıllardır. **Atatürk,** Dil Devrimi'ni başlattığında, Arapça kökenli Millet ve Milliyet sözcüklerinin Türkçe karşılığı olarak, Ulus sözcüğünü benimsemiş, konuşmalarında, yazılarında kullanarak topluma benimsetmeye çalışmıştır. Öyle ki Kurtuluş/Bağımsızlık Savaşı yıllarında kendisinin kurduğu *Hâkimiyet-i Milliye* gazetesinin adını, Dil Devrimi'ni başlattıktan sonra, 1934 yılında, yine kendisi Ulus olarak değiştirmiştir. Dolayısıyla Ulus, Ulusçuluk gibi sözcüklerin kullanılması, **Atatürk**'ün dil anlayışına aykırı düşmemektedir. Bugün Millet, **Atatürk** Milliyetçiliği, Milliyetçilik diyenler olduğu gibi; Ulus, **Atatürk** Ulusçuluğu, Ulusalcılık diyenler de vardır.

Bu durumda, Millet, Milliyetçilik, Millicilik sözcüklerini kullanmayı yeğlemek genellikle **Atatürk**'ün Dil Devrimi'ni benimsemeyişin bir göstergesi; Ulus, Ulusçuluk, Ulusalcılık sözcüklerini kullanmayı yeğlemekse, **Atatürk**'ün Dil Devrimi'ni benimseyip sürdürmenin bir göstergesi olarak değerlendirilebilir.

Gerçekten de, kendilerini Milliyetçi olarak adlandıranların, genellikle **Atatürk**'ün Dil Devrimi'ni benimsemedikleri görülmektedir. Kendilerini ulusalcı olarak adlandıranların, çoğunlukla **Atatürk**'ün Dil Devrimi'ni benimseyenler olduğu kolayca saptanabilir.

Atatürk'ün Dil Devrimi ile benimsediği Ulus sözcüğünü kullanmayıp, Dil Devrimi öncesinin Millet ve Milliyet sözcüklerini mi benimsemiyorlar, yoksa **Atatürk**'ün diğer devrim ve ilkeleriyle de bir sorunları var mıdır?

Bu sorunun yanıtı, Ulusalcılık ve Milliyetçilik kavramlarının sözlüklerde anlamdaş gözükmesine karşın, yaşamın içinde

pek de anlamdaş olarak kullanılmadıkları gösterilebilir. Sözgelimi kendisini Milliyetçi olarak tanımlayanlar arasında, Osmanlı'nın monarşik meşruti yönetim biçimine gönülden bağlı olanlar, hilafeti diriltmek isteyenler, **Atatürk**'ün laiklik ilkelerini gereksiz bulanlar azımsanamayacak bir sayıdadır. **Atatürk**'ün Millet (Ulus) tanımında "din birliği" öğesi hiç yer almamasına karşın, kendilerini Milliyetçi olarak adlandıran çoğu düşünürler, yaptıkları Millet tanımında "din birliği" koşuluna da yer vererek **Atatürk**'ün anlayışına uymaz bir çizgiye yönelmişlerdir.

Kendilerine Ulusalcı diyenlerin anlayış ve davranışlarıyla, kendilerine Milliyetçi diyenlerin anlayış ve davranışları, **Atatürk** ilke ve devrimlerine uygunluk açısından irdelendiğinde, bu iki kavramın aynı görüşü adlandırmadıkları, iki ayrı görüşü adlandıran iki ayrı kavram oldukları görülecektir.

Gelgelelim bu ayrılık, bu iki kesimin ülkeyi kuşatan yabancı güçlere karşı el ele vererek birlikte karşı koymalarını engelleyici boyutlarda değildir. Ulusalcılar ve Milliyetçiler, ayrı ayrı örgütlenebilirler; fakat bu, onların yabancı güçlere karşı dayanışmaya girmelerini önlemez. İki kesim kendi aralarında **Atatürk** ilke ve devrimlerine aykırı düşen söz, yazı ve davranışlardan kaçınmak üzere anlaşabilirler ve şu ya da bu konuda ortaya çıkacak uyumsuzlukları **Atatürk** ilke ve devrimlerinin hakemliğine başvurarak aşabilirler. Türkiye'nin yabancı boyunduruğunu kırması buna bağlıdır.

Atatürk ilke ve devrimlerine bağlılık temelinde kurulan bir Milliyetçi/Ulusalcı dayanışması, Türkiye'nin ulusal birliğini ve toprak bütünlüğünü ortadan kaldırmaya yönelik her türlü girişime dur diyecektir. Bu dayanışmanın ne denli yaşamsal olduğunu görmek için, birlik ve bütünlüğümüze yönelik saldırıların kökenlerine ve gücüne bakmamız gerekiyor."

Benzer bir önerinin **Alparslan Türkeş**'ten geldiğini unutmayalım ve unutturmayalım.

Rıza Müftüoğlu, ***Derin Sayfalarıyla Milliyetçi Hareket*** adlı kitabında, 1994'teki MHP Olağan Kongresi'nde **Nâzım Hikmet**'in *"Bu Memleket Bizim"* şiirini okuyan **Türkeş**'in;

"Bunu neden yaptınız?" sorusuna;

*"Bölücüler azıttı. Milli blok oluşturmalıyız. Bu blokta solcular, **Nâzım**'ı sevenler de bulunmalı. Onlara bir zeytin dalı uzattım. Beraber olmalıyız mesajını verdim"* dediğini belgelemiştir.

Mustafa Kemal, Ruşen Eşref Ünaydın'a hitaben yaptığı ve 25 Mart 1931 tarihli *Vakit* gazetesinde yayımlanan konuşmasında şöyle diyor:

> "Milletlerin tarihinde bazı devirler vardır ki, belli amaçlara ulaşabilmek için, maddi ve manevi ne kadar kuvvet varsa, hepsini biraraya toplama ve aynı istikamete yöneltmek gerekir... Memleketin ve devrimin içerden ve dışarıdan gelecek tehlikelere karşı korunması için bütün milliyetçi ve cumhuriyetçi kuvvetlerin bir yerde toplanması lazımdır."

"Ulus" ve "Millet" ve "Ulusalcılık" ve "Milliyetçilik" kavramları hakkında daha ayrıntılı bilgi ve bu konudaki tartışmalar için bu kitabın "Ulus ve Millet" başlıklı bölümüne bakınız.

Türk Hukuk Kurumu'nun 32 yıl başkanlığını yapan ve Atatürkçü Düşünce Derneği'nin Kurucu Genel Başkanı **Prof. Dr. Muammer Aksoy**; 31 Ocak 1990 günü, **Emin Çölaşan**'la yaptığı söyleşiden birkaç saat sonra öldürüldü.

Bu son söyleşisinde, **Emin Çölaşan**'ın *"Türkiye'de laikliğin en büyük düşmanı sizce kimdir?"* sorusunu şöyle cevaplandırıyor **Muammer Aksoy**:

> "Laiklik düşmanı denilince zannediliyor ki bunlar sadece ortaçağ zihniyetine sahip olan fanatik, gerici insanlardır.

Bunlar elbette var ve bunlardan çok yararlanılıyor. Ama bunun yanında gerek laikliğin tehlikeye düşmesi ve gerekse irtica hareketlerinin büyük boyutlara ulaşmasında ikinci büyük grup, siyaset adamlarıdır. Yani inanın, böyle bir şeyin irtica hareketlerinin doğru olmadığını onlar da biliyor. Fakat bile bile, sırf oy alabilmek için bu doğrultuda hareket ediyorlar. Parsa toplamak için... Üçüncü bir grup var ki, bunu da mutlaka bilmek zorundayız... Dış güçler. Dış ekonomik ve siyasal güçler. Bunlar başta Suudi Arabistan olmak üzere bazı Arap ülkeleri... Çünkü kendilerinde şeriat düzeni var. O düzeni korumak zorundalar. Burada Türkiye'nin laik bir devlet, ileri bir toplum olması, onlar için bir çıbandır. Bu çıbandan kurtulmak için, Türkiye'de de şeriat düzeni kurulması için çalışıyorlar. Suudi Arabistan ve İran... Kendi düzenlerini koruyabilmek için, bizde de aynı şeriat düzeninin kurulmasını istiyorlar... Dördüncüsü ise ekonomik güçler... Dışta Amerika ve Suudi Arabistan'da petrol kokan sermaye. O petrol kokan sermaye de Türkiye'de demokratik hürriyetçi, çağdaş ve akılcı bir düzeni istemiyor ve bu yüzden şeriatçıları kışkırtıyor. Bu uçlar zaten mevcut iken şimdi bizi üzen şey, en mükemmel ve en enerjik düşünebilen bazı arkadaşlarımız bile hürriyet adına hürriyetlerin ortadan kaldırılmasını savunuyorlar... Ve sanki Türkiye'de laiklik ilkesi çok kolay kabul edilebilmiş gibi bunu tehlikeye atmayı göze alıyorlar ve diyorlar ki '163. Madde kaldırılsın...' Onlar da belki farkına varmadan, laiklik ilkesini arkadan hançerliyorlar. Bu ilke **Atatürk**'ün her şeyi dikkatle hesap ederek, son derece temkinli hareket etmesi sayesinde kazanıldı. Şunu burada açıkça hatırlatıyorum bu ilerici arkadaşlarımıza...

Laiklik bir defa elden gitti mi, bir daha gelmez. Gelir ama nasıl gelir?

Demokrasinin ortadan kaldırılmasıyla gelir. Zaten on sene-de bir demokrasiyi karaya oturtan bir toplumuz. Bir de demokrasimiz yine karaya otursun diye şeriat kavgalarına izin vereceğiz, öyle mi?... Biz diyoruz ki **Emin Bey**...

Akılcı, bilimci, çağdaş ve uygar olan, ilerici kesim en az ortaçağcı olanlar ve Türk toplumunu birtakım dogmalara mıhlayıp çağdışı kalmaya mahkûm edenler kadar cesur ve özveri sahibi olmadıkça, Türk toplumu kurtulamaz.

Son bir cümle söyleyeyim mi?... Son bir cümle... Türkiye, bugün laikliği kabul etti. O sayede demokrasiye ve hürriyetlere gitti sonunda... Eğer laiklik esas kabul edilmeseydi, bunların hiçbiri gelemezdi. Demokrasinin kısıtlı olması ve hatta bir süre için askıya alınması bile ileride demokrasinin yeniden gelmesine veya tam olarak gelmesine engel olmaz. Ama laiklik askıya alınırsa, bir daha ne demokrasi olur, ne de hürriyetler olur. İşte laiklik sayesindedir ki, **Atatürk** sonradan çoğulcu demokrasinin gelebilmesini sağlamıştır. O sağlanmasıydı, gelemezdi."

Türk Hukuk Kurumu, gerçek bir **Kemalist** olan **Prof.Dr. Muammer Aksoy**'un bazı yazılarını derleyerek, 2010 yılında ***Atatürk'ün Laik Hukuk Devleti*** adıyla kitap halinde yayımladı.

Bu önemli kitaptan, **Atatürk**'ün dini siyasete alet edenleri neden "vatan haini" kabul ettiği; Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun (Öğrenim Birliği Yasası) önemine ilişkin bazı bilgi ve belgelere, bundan sonraki paragraflarda yer vererek, çok değer verdiğim **MuammerAksoy**'un ruhunu şad etmek istiyorum:

"...Laik olmayan –dinsel kurallara bağlı– bir hukuk sisteminin toplumu nasıl geri kalmaya hükümlü kıldığı", **Atatürk**'ün Adalet Bakanı **Mahmut Esat Bozkurt** tarafından, şiir kadar güzel bir stil ile tam bir bilimsellikle açıklanmıştır. Aynı görüşler, daha başka açıklamalar ve kanıtlarla, Medeni Ka-

nunun gerekçesinde de, yine **Atatürk**'ün Adalet Bakanınca, olağanüstü başarı ile dile getirilmiştir. Şimdi **Bozkurt**'un 5 Kasım 1925 günlü konuşmasından bazı önemli cümleleri aktarmak isteriz. Şer'i Hukukun, aklı zincire bağlayan, bir ulusu tutsak hale getiren, ve sadece "daha önceki şu ya da bu değişmez kuralın ya da imamın sözleri (dedikleri) sonucunda ulaşılacak çözümlere yaşam hakkı tanıyan", tekelci ve taşlaştırılmış mantığını, **Bozkurt** en güzel, en çarpıcı ve en uyandırıcı biçimde şöyle anlatıyordu:

"İslâm hukukunun zamanımıza kadar sürüklene sürüklene gelen, en esaslı fakat en sakat ve en aksak bir dayanağı vardır ki, ona Arapça deyimiyle, 'KAL-E' derler. Güzel Türkçemize 'DEDİ'Kİ' biçiminde çevrilen bu esas, yüzyıllarca ve yüzyıllarca TÜRK ULUSUNUN YAZGISINI ORTAÇAĞA BAĞLADI. Onu Ortaçağda verilen kararlarla yönetmeye etken oldu: İslâm uygarlığına mensup hukukçular, çok yazık ki, zihniyetlerini bu esastan kurtaramadılar. Bizdeki Mecelle ve buna benzer bazı kanunlarımız, bu zihniyetin en açık örneğidirler. 'Dedi'ki' deyimi, 'Kal-e'nin sözcük bakımından çevirisidir. Fakat 'Kal-e'nin gerçek anlamı, 'BİLİNÇSİZ (ŞUURSUZ) VE ANLAYIŞSIZIM (İDRAKSİZİM), ORTAÇAĞ ÖLÜLERİNİN DÜŞÜNCELERİNDEN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNEMEM; ÖLÜLERİN KARARLARIYLA YÜRÜRÜM VE DÜŞÜNMEKTEN ACİZİM' demektir. Bunun yirminci yüzyılda en açık anlamı, 'BEN YOKUM, BEN ÖLÜYÜM' demektir. Bu 'kal-e' kuralı, ırkımızın tüm varlığını, KALIN VE KARA BİR ESİRLİK ZİNCİRİ HALİNDE ORTAÇAĞA, ortaçağ düşüncelerine bağladı. Yüzyıllar ve YÜZYILLARCA ÖNCE bilmem hangi çöller içinde VERİLEN KARARLARIN 'KAL-E'SİYLE, YİRMİNCİ YÜZYIL ORTASINDA YÜRÜMEK, BİLİNÇ VE ANLAYIŞTAN YOKSUN olduğunu fiilen itiraftan başka ne ifade eder? Bu gibi esaslara, fazla olarak bir de

TANRISAL (RABBANİ) NİTELİK EKLEMEK, anlayışsızlığın (idraksizliğin) en açık bir görünümü değil midir? Ulusların DÜNYA İŞLERİNİ, AKIL VE MANTIK DIŞINDA –yalnız vicdanlarda kalması gereken– din ile, DİN TEHDİDİYLE yürütmeye olanak var mıdır? Ortaçağda, herhangi bir Arap hukuk bilgininin, çevresinin ve gününün gereklerine göre koyduğu bir kuralı ARAP 'DEDİ'Kİ DİYE, TÜRK ULUSUNCA kanıtların yörüngesi (medarı ihtiyaç) olmak üzere SONSUZA DEK KULLANMAK mümkün müdür? Bunda ısrarın, Türk'ü, hak adına ne büyük haksızlıklara, düşünülmesi zor ne denli zorbalığa (tahakküme) ve ne denli zulümlere uğrattığı, bilmediğimiz şeyler değildir. Kaderini, bir Arap içtihatçısının sözlerine BAĞLI GÖRECEK kadar, TÜRK ULUSUNUN BİLİNÇTEN, ANLAYIŞTAN ve DÜŞÜNCEDEN YOKSUN olduğunu kim söyleyebilir? Türk'ü böyle ağır bir töhmet altında bırakmaya, kimin hak ve yetkisi vardır? Böyle bir tarih varsa –ki vardır– onun YANMASI VE KÜL OLMASI gerekir. Fıkıh ve onun mensupları, tarihin en büyük aşamalarında baskının (istibdadın), bozgunların gerekçesi ve nedeni oldular. Böyle sakat ve yanlış esaslarla, Türk ulusu gibi büyük bir ulusun yazgısı, yirminci yüzyıl ortasında yönetilebilir mi? Ayıp ve günah değil midir? Bugün, büyük devrim liderimizin GÖSTERDİĞİ YOLDA yürümeyi çok şerefli ve çok verimli bir esas olarak kabul eden Ankara Hukuk Mektebi, geçmişten devralınmış ilkeleri TARİHE BIRAKTI. 'DEDİ'Kİ', 'dediler'ki, ile değil, 'DİYORUM ki', özellikle 'TÜRK OLARAK, İNSAN OLARAK, BİLİNÇLE, ANLAYIŞLA DİYORUM VE DÜŞÜNÜYORUM Kİ' prensibini kendine ilke edinmiş bulunuyor. Türkiye Cumhuriyeti Hukuku hiçbir kaynakla ve mehazla KAYITLI DEĞİL'dir. ONUN EN BÜYÜK KİTABI, KAYITSIZ VE ŞARTSIZ TÜRK ULUSUNUN YÜKSEK ÇIKARLARI ve YİRMİNCİ YÜZYIL

YAŞAM VE UYGARLIĞI KANUNLARININ YERALTI DEPOSU OLAN ÇAĞDAŞ BİLİMLER'dir. Ulusumuzun, devrimin ve Cumhuriyetin en yüksek çıkarlarını, en güzel bir biçimde anlatan ve bereketlendiren Türk'ün Büyük Başkanından ÖĞRENEREK ve ESİNLENEREK yürüyeceğiz... O'nun YOL GÖSTERİCİLİĞİ ile 'dedi ki'yi bıraktık, 'DİYORUZ Kİ' yi kabul ettik. Yani BİLİNÇLE YÜRÜYORUZ, DÜŞÜNÜYORUZ. Hazırlanmış ve hazırlanmakta olan yeni yasalarımız bu kararın İLK ADIMI'dır. Gerisini tarih söyleyecektir. DEVRİM için hazır olmak ve onu savunmak rolü, Türk adliyesinin biricik öğünme yörüngesidir. DEVRİMLER, insanlığı MUTLULUĞA GÖTÜREN araçlardır."

...**Atatürk**, oldum olası Cumhuriyeti hep çok partili bir Cumhuriyet olarak düşündüğünü, **Fethi Okyar**'a görev verdiği 10 Ağustos 1930 günlü yanıt mektubunda şöyle açıklıyordu: "BMM'nde ve millet karşısında, millet işlerinin serbest tartışılması ve iyi niyet sahibi kişilerin ve partilerin içtihatlarını ortaya koyarak, ulusun yüksek çıkarlarını aramaları, benim GENÇLİĞİMDEN BERİ ÂŞIK VE TARAFTAR OLDUĞUM bir sistemdir. (...) Sevinerek yine görüyorum ki, LAİK CUMHURİYET ilkesinde beraberiz. Zaten benim siyasal yaşamda bir yanlı olarak DAİMA ARADIĞIM VE ARAYACAĞIM TEMEL budur. Bundan ötürü, Büyük Meclis'te aynı temele dayanan yeni bir partinin eyleme geçerek ulus işlerini serbestçe tartışmasını, CUMHURİYET İLKELERİNDEN sayarım. (...) Cumhurbaşkanı bulunduğum sürece, Cumhurbaşkanlığının bana verdiği yüksek ve yasal ödevleri, hükümete karşıcıl olan ve olmayan partilere karşı, adaletle ve yansızlıkla yerine getireceğime ve laik cumhuriyet ilkesi içinde partinizin her tür siyasal eylem ve akımlarının bir engele uğramayacağına güvenebilirsiniz. **Gazi Mustafa Kemal**."

...**Atatürk** döneminde üniversitede Devrim Dersleri öğretim üyesi olan **Prof. Hikmet Bayur** da, laiklik ilkesinin Türk devrimindeki yeri konusunda şöyle demektedir: "Son yüzyıllara kadar Müslüman ve Hıristiyan âlemlerinde din, her işe karıştırıldığı vakit, bütün siyasal, ekonomik vesaire ihtilaflardan birer din kavgası çıkardı. Her taraf, kendi iddiasını haklı göstermek için, Kur'an'dan veya İncil'den ayetler alıp onları işine geldiği gibi tefsir ederdi. Bu yüzden İslam'da ve Hıristiyan'da bir sürü hizip, mezhep, tarikat vesaire türemiş ve aralarında pek kanlı savaşlar olmuştur. Laiklik, bu faciaları sebepsiz kılmış ve dinin kutsal ve yüksek durumunda kalmasını sağlamıştır. İslam dinini siyasal gereç yapanlar, ona dayanarak tutuculuk güdenler, her yeniliğe küfür ve bid'at diye düşman olanlar, dini tehlikeli bir gereç yapmışlardır. Laiklik, bu tehlikeyi önleyecek bir araçtır (...) Laikleşmekte geç kalmamız yüzünden, Rönesans'ın Avrupa'da adeta fışkırttığı ilimleri, 19. yüzyılın ortalarında Tanzimat'a kadar ülkemize sokmaktan kaçındık. İşin hem garip ve hem de feci yönü şudur ki, din adamları yenilikleri daima en geç kabul etmişler ve sonra gereken fetvaları vermişlerdir. Ancak her defasında bunu birkaç yüzyıl geç yapmakla, Osmanlı ve İslam Dünyasının Hıristiyan âleminden hep geri kalması ve bu yüzden ezilmesi sonucunu husule getirmişlerdir (...) Buna göre laikliği, DEVRİMLERİMİZİN TEMELİ SAYMALIYIZ. Onun, **Atatürk** devrine kadar bizde mevcut olmaması, geri kalmamızın başlıca sebebidir; hatta BÜTÜN ÖBÜR GERİLİK AMİLLERİNİ DOĞURAN, LAİKLİĞİN EKSİKLİĞİ olmuştur."

...**Mustafa Kemal Paşa**'nın da belirttiği gibi, **Şeyh Sait** isyanının temel dayanağı İRTİCA idi. Nitekim **Şeyh Sait**, İstiklal Mahkemesindeki konuşmalarında ve cevaplarında hep, dinle dünya işlerinin ayrılması yolundaki DEVRİM AŞA-

MALARININ 'din elden gidiyor' şeklindeki karşı propagandalarına dayanıyor, 'Kürdistan krallığı' yolunda değil, 'TANRI YOLUNDA' AYAKLANDIĞINI söylüyor, Diyarbakır'ı ele geçirip de tutunabilselerdi, din adamlarıyla karara varıp, hükümetten şeriat (yani dünya işlerinde de din kurallarına dayanan bir devlet idaresi) isteyeceğini anlatıyordu. **Şeyh Sait** isyanı, yıllarca geri kalmışlığın acısını çıkarmak, insanca bir yaşama özlemi ile çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak için yapılan hızlı devrim aşamalarına KARŞI EN BÜYÜK, EN ÖNEMLİ, EN KORKULU TEPKİ idi. İrtica temeline dayanarak ortaya çıkmış olmasına rağmen, başarıya ulaşması halinde sonucu, sadece bir geriye dönüş akımı yaratmakla kalmayıp, Türkiye'nin parçalanmasını, yeniden yabancı işgaller altına girmesini, belki de bağımsızlığın tamamen yitirilmesini gerektirebilirdi.

Atatürk, olay hakkında 1 Kasım 1925 ve 1 Kasım 1926 günlü Meclis konuşmasında, yeniden ve yeniden bu olayı, İRTİCA OLAYI olarak nitelendirmiştir. **Fethi Okyar**'ın Başbakan olduğu hükümetin tezkeresinde de şöyle deniliyordu: "Ayaklanma sebebi ve zavallı halkın kandırılması konusuna gelince: Yakalananların elinde yakalanan belgelere ve öldürenlerin üzerlerinde çıkan bir mektuba göre (...) ayaklanmasının amacı, ŞERİATI SAĞLAMAKMIŞ. 17 Şubat 1925 günlü bir raporda deniliyor ki, olay padişahlığı, hilafeti, ŞERİATI ve **Abdülmecid**'in oğullarından birinin saltanatını sağlamak gibi GERİCİ bir propaganda perdesinin altında Kürtçülüktür. (...) El ile yazılmış beyannameler yapıştırmışlardır. Bu beyannamelerde; İSLAMLIĞIN YOK EDİLMEK istendiği bu günde, DİNİ YENİDEN CANLANDIRMAK için Tanrının **Şeyh Sait**'i görevlendirdiği yazılmaktadır. **Şeyh Sait**'in, **Pozan Ağa**'ya gönderdiği bir beyannamede ise, Tanrının Peygamberi göndererek 1300 yılından beri dinimizi

tamamladığı, uyulması gerekli adaleti, aile kurallarını ve kişiler arası ilişkilerdeki eylem koşullarını bildirdiği, iyi ahlâkı meydana getirdiği ve fakat çağımızın bunlara karşı savaş açtığı, bunun için din bilginleri, şeyhler, beyler, ağalar ve soylu kişilerin bu saldırıyı el birliği ile yok etmesi gerektiği ve eğer birlik olamazlarsa hepsinin ortadan kalkacakları anlatılmaktadır. (...) Halka söylenenler, şimdi söyleyeceği uydurmalardan ibarettir: Din yok edilmek isteniyormuş, Tanrı da dinin yeniden canlandırılması için **Şeyh Sait**'i görevlendirmiş. Halka söylenen budur. Nitekim **Şeyh Sait**'in de, kendine bir PEYGAMBER SÜSÜ VERDİĞİ, öteki belgelerden anlaşılıyor. Böylece **Şeyh Sait**, zavallı halkı en can alacak noktasından kışkırtıp kandırmış ve memleket içinde önemli bir kargaşalık çıkarma yoluna başvurmuştur. Öteden beri zavallı Türk milletinin başına gelmiş olan birçok felâketlerde, hep aynı silah ve araçlar kullanılmıştır. Mesela Arnavutluk ayaklanmasında ve daha önceki 31 Mart olayında kullanılmış olan araç ve yalanlar da aynıdır. O zaman da, şeriat mahvolmuştur, din mahvolmuştur, şu ya da bu kimse dini yıkmak üzeredir, ey ahali ne duruyorsunuz, kalkınız diyerek zavallı halkı ayağa kaldırmışlar, anavatanın aleyhine hareket ettirmişlerdir. Gerek 31 Mart olayının, gerekse Arnavutluk ayaklanmasının Türk milletine, Türk vatanına getirdiği kötülüklerden Türkiye Cumhuriyeti'ni korumak için, hükümetiniz bütün tedbirleri almakta kararlıdır. Hiçbir zaman, böyle uydurmalarla halkın millet ve vatan aleyhine ayaklanmasına müsaade etmeyecek ve ayaklanmanın kışkırtıcıları, sebep olanları, memleketin uğruna en ağır cezalara çarptırılacaklardır, bastırılacaklardır."

Hiyaneti Vataniye Kanunu'nun 1. maddesinin değişikliği hakkındaki 15 Nisan 1923 günlü kanuna eklenmek üzere Bakanlar Kurulu'nun 24 Şubat 1923 günlü toplantısında

Meclise verilmesi kararlaştırılan kanun tasarısının gerekçesi şöyle idi: "İnsanlığı mutlu etmek için konulan ve yayılan kutsal dinler, tarihin akışında aşırı, haksız, kötü isteklerin karşılanmasına araç edinmek gibi amaçlarla tam tersine bir akıbete düşürüldüler. Denilebilir ki, insanlık en dayanılmaz, en kanlı yaşantı dönemlerini, talihin acı bir sonucu ile, din ve dinin kutsal kavramları için yapılan çatışmaların arasına yazdı. Tarihin, elleri satırlı katil ve zorba taç sahipleri, maceracıları, türedileri, kötülüklerine, zorbalıklarına dinleri dayanak gösterecek kadar Tanrı buyruklarından yararlanmak yollarını buldular. Söylenmesi çok üzücüdür ki, insanlığa mutluluk ve yükselmek kılavuzu olarak Tanrı katından indirilmiş olan kutsal dinler, kötülükler altındaki insanların kutsal haklarını kesin bir kararlılıkla meydana çıkarma aracı olan devrimlerin amansız düşmanı olan kötüler elinde, gericilik için kullanıldı. Siyasete alet edilmiş olan dinlerin, insanlık yaşantısındaki etkisi bundan başka bir sonuç vermemiştir. Yüksek esaslarına rağmen İslâmlık da, uzun yıllar kötü ailelerin elinde, kan dökücü istibdat idarelerinin gerekçesi olarak gösterildi. Kurtuluş Savaşı sırasında, memleketten kovulan halifeler, din emri diye, kutsal bağımsızlık savaşı yapanların öldürülmesine fetvalar çıkardılar. Yani devrimlerimizin en zor günlerinde din, düşmanlar yararına kullanıldı. Türk milletini, sosyal ve siyasal olgunluğunu ispatlayan Cumhuriyetimize karşı, son günlerde gerici düşünceleri kötüye kullanmak isteyenlerin, yine dinin kutsal buyrukları ile, halktan bazılarını kandırmakta oldukları gerçekleşmiştir. (...) Bundan böyle dinin ve dinin kutsal kavramlarının, bir siyaset ve bunun sonucu aşırı yarar ve istek aracı edilmemesi için, hazırlanan kanun ilişikte sunulmuştur."

Bu yasanın 1. maddesini aynen aktarmayı yararlı buluyoruz. Bu hüküm, sert olmayan yaptırımlarla, sonradan çeşitli ya-

saların hükümlerine, hatta Anayasanın 19. maddesine esin kaynağı olacaktır:

"Dini ve dinin kutsal kavramlarını siyasal amaçlara esas ya da alet etmek için dernekler kurulması yasaktır. Bu tür dernekleri kuranlar ya da bu derneklere girenler, vatan haini sayılırlar. Dini ya da dinin kutsal kavramlarını alet ederek, devletin şeklini değiştirmek ve başkalaştırmak ya da devletin güvenini bozmak veya dini ya da dinin kutsal kavramlarını alet ederek her ne suretle olursa olsun halk arasında bozgunculuk ve ayrıcalık sokmak için, gerek tek başına, gerek toplu olarak sözle ya da yazı ile ya da eylemli olarak ya da nutuk söyleyerek ya da yayım yaparak harekette bulunanlar da, vatan haini sayılırlar."

İşte bu, görünüşte çok sert olan yasa, İRTİCA temeline dayanan **Şeyh Sait** isyanı gibi; TÜRK DEVRİMİNE, hatta yeni Türk devletine vurulmaya kalkışılan çok ağır ve öldürücü bir darbeyi ve onu örnek alacak yeni darbeleri yok etmek gibi, kutsal bir amaç uğruna yaratılmıştı.

"Önsöz"de verdiğimiz bilgilerde de anlaşılacağı üzere; Kemalizm'in tüm yönleriyle ve yapılan uygulamalarıyla tam bir açıklığa kavuşması için bu kitap yazılmıştır.

İkinci Cumhurbaşkanımız **İsmet İnönü**'nün, **Atatürk**'ün ölümünden sonra yayımladığı 21 Kasım 1938 tarihli Beyanname şöyle bitiyordu:

*"...Eşsiz kahraman **Atatürk**!*

Vatan sana minnettardır.

...Bütün hayatında bize ruhundaki ateşten canlılık verdin. Emin ol, aziz hatıran sönmez bir meşale olarak ruhlarımızı daima ateşli ve uyanık tutacaktır."

Gerçek aydınlarımıza, **Atatürk** ruhundaki ateşten canlılık vermeye devam edebildiyse; bunda **Muammer Aksoy**, **Ahmet Taner Kışlalı** ve **Uğur Mumcu** gibi kendisini "**Kemalist**" sıfatından başka sıfatla tanımlamak istemeyen aydınlar, birinci derecede rol oynamışlardır.

"Kemalizm", Türk Devriminin ve gerçek Atatürkçülerin yol haritasıdır...

"Yeni emperyalizmin" tuzaklarına düşmeden ve pusulasız kalmış bir gemi gibi sağa-sola yalpalamadan ulus devletimize ve Cumhuriyetimize sahip çıkmak isteyenler; içtenlikle "faşizme geçit yok" diye haykıranlar; çağdaşlaşma ve aydınlanmanın yollarının yeniden açılmasına katkıda bulunmak isteyenler için bu kitabı yazdım.

Başarabildiysem, kendimi tanımlamak için kullandığım "**Kemalist**" sıfatına layık oldum demektir.

Vural Savaş
Ankara, Haziran 2010

ATATÜRKÇÜLÜĞE GİRİŞ...

Yazacaklarıma dört yabancı bilim ve devlet adamının **Atatürk** ve **Atatürkçülük** hakkında söyledikleriyle başlıyorum.

1) **Arnold Toynbee** şöyle diyor:

Bir an için tahayyül ediniz ki: Batı dünyasındaki rönesans, reformasyon, bilim ve düşünce ihtilali, Fransız inkılabı ve sanayi devrimini, Atatürk, bir insan ömrüne sığdırmıştır.

2) **Prof. Dr. Herbert Melzig**'in görüşleri ise şöyle:

Büyük Yunan filozofu Platon'un "Krallar filozof olsa ve filozoflar kralların tahtına otursaydı" şeklindeki dileği, iki bin yıllık tarihte gerçekleşmedi. Halbuki, 20. yüzyılda ilk defa olarak Atatürk'ün şahsında Platon'un istediği gibi, kelimenin tam anlamıyla bunu görmekteyiz. O, dâhi bir fikir adamı olarak bir milletin, yani Türk milletinin mukadderatını ele almış ve bu milletiyle atıldığı Kurtuluş Savaşı, bu milletin medeni durumunu değiştirmiş bir inkılap ve diğer milletlerin haklarını da koruyan barış ile insanlığa muhteşem bir örnek vermiştir.

3) **Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı**, 21 Ekim 2000 tarihinde *Cumhuriyet* gazetesinde yeniden yayımlanan "Hangi Tarih" başlıklı makalesinde şunları yazıyor:

"Şu sözler daha çok yeni. **Prof. Justin McCarty'e** ait:
'**Atatürk** olmasaydı, Türk belki Özbekistan'da olurdu, ama Trakya ve Anadolu'da kalmazdı. 100 yılda tüm civar büyük coğrafyadan sürülmüş ve katledilmiş Türklerin Konya ovasından sürülmeleri ve atılmaları ne kadar sürerdi sanıyorsunuz?'
Ve Amerikalı tarihçi devam ediyor:
'Ne Türk ne de Türkiye kalırdı. **Mustafa Kemal** sadece ülkeyi kurtarmadı; Türk neslini de kurtardı.'
...Amerikalı tarihçinin kanıtlara dayanarak çizdiği tablo çok açık.
19. yüzyılın başlarından 20. yüzyılın başlarına kadar, Balkanlar'dan Kafkaslar'a kadar 5 milyon 60 bin Türk öldürülmüş, 5 milyon 381 bini de sürgün edilmiş, yerinden yurdundan olmuş.
Peki bu vahşet, ne zaman, ne kadar sürmüş?
Yanıtını **Prof. McCarty** çok net veriyor:
'Türk bağımsızlık savaşında bir şey oldu ve plan artık yürümedi. Yunanlılar bozguna uğrayınca, kaçarken her yanı yaktılar, yıktılar, herkesi öldürdüler. Amerikan Elçisi ve Amerikan kaynakları bu olayı doğruluyorlar. Sadece batıda Rumlar tarafından bir milyonun üzerinde Türk öldürüldü, 1.2 milyonu da sürgüne zorlandı.'

Ve ekliyor:
'Çok kötü bir yüzyıl olmuştur. Müslüman ülkesi yok edilmiştir. 1800-1922 arasında Yunanlılar 950 bin göçmen, 320 bin ölü verdiler. Ermeniler 910 bin göçmen ve 580 bin ölü verdi. Oysa aynı dönemde 5 milyon Müslüman göç etmek zorunda kaldı, 5 milyondan fazlası da öldü.'
Sonuç?

'Bu ibret tablosunun karşısında, kim suçlu diye sormak gerekiyor. Mustafa Kemal'in itildiği Konya Ovasını gözler önüne getirin. Bir yüzyılda nereden nereye gelinmiş. Ben size diyorum ki, Atatürk olmasaydı, Türk kalmazdı.'

...Ve konuşmasını noktalarken şöyle diyor:

'Yüzyıllık tarihte Türkler hakkındaki yalanların iki kaynağı var. Misyonerler ve İngilizler. İngilizler, propaganda büroları aracılığıyla, bugün bile inanılan yalanlar yayıyorlar. Benim söylediklerimi bir Türk söylese, kimse inanmaz. İnsanlar dışarıda Türklere karşı önyargılılar.'"

4) Robert Kolej Mütevelli Heyeti Üyesi, Harvard'da tarih öğrenimi görmüş **Nick Ludington, Kemalizm** hakkındaki düşüncelerini şöyle ifade ediyor:

"Ülkeler başarıya birleştirici efsaneler yardımıyla ulaşırlar. ABD'nin Amerikan Devrimi ve George Washington'u, Fransa'nın Fransız Devrimi ve Fransız Kültür kavramı, İngilizlerin Magna Carta ile Kraliyet Ailesi, Yunanistan'ın 'demokrasinin doğduğu yer' efsaneleri örneklerdir.

Türkiye'yi birleştiren efsane ise, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu ve Kemal Atatürk'tür. Bunlarsız Türkiye dağılabilir.

Kimileri İslamı, Kemalizm yerine koyarak birleştirici yapmak istiyor. Bu Türkiye'yi nereye götürür? Milliyet üstü İslami ümmete ve böylece Türkiye Cumhuriyeti'nin sonuna.

Başkaları, özellikle 'İkinci Cumhuriyetçiler' Kemalizm yerine batı kültürünü koymak istiyorlar. Bunu yaptıkları takdirde, ortaya bir Anadolu İsveç'i çıkarmak isterken, büyük bir olasılıkla Türkiye kargaşa içinde kalır.

Atatürk'ün Kemalizm prensiplerinin çoğu hâlâ geçerliliğini korumaktadır.

Kemalizm ile ilgili sorun, daha ziyade laiklik prensibi ile ilgili görülmektedir. Bu prensip muhtemelen Türkiye'nin İran ya da Afganistan gibi karanlık çağlara gitmesini önler. Tüm Kemalist prensiplerden en önemlisidir. Kemalist prensipte, kişinin diniyle ilgili kişisel uygulamalarında sınır yoktur. Devlet, ülkenin hâkim dini olan İslam altyapısının muhafazasında aktif rol oynar. Siyasetçilerin sadece Anayasanın gerekli kıldığı Laik Cumhuriyet esaslarını kabul etmeleri gerekir. Aynı sınırlamalar ABD'de köktenci Hıristiyanlara da uygulanmaktadır. Türkiye'de din özgürlüğüne karşı en ağır saldırıcılar Kemalistler değildir. Söz konusu saldırıcılar, kendi kökten dinci görüşlerini halka zorla kabul ettirmek isteyen siyasi İslamcılardır.

Sonuç olarak, dünyada çok az ülkenin Atatürk gibi bir milli kahramanı var. Bu imajı yok etmek son derece büyük bir hata olur." (**Mehmet Ali Kışlalı**, "ABD ve Kemalizm", *Radikal* gazetesi, 22 Eylül 2000)

Batılı bilim ve devlet adamlarının, yukarıda özetlediğim görüşleri, **Atatürk**'ü nasıl anladığım ve yorumladığım konusunda ipuçları verebilir. Ben, bugün daha güncel bir konuyu gündeme getirmeye çalışacağım.

Şöyle bir görüş, bugünlerde ısrarla vurgulanıyor: **Atatürk** ve Atatürkçüler, Jakoben bir anlayışla devleti ön plana çıkardılar. Birey, ikinci plana itildi. Halbuki gerçek demokrasilerde birey her şeyden önemlidir. Devletin öncelikli görevi, bireyin hak ve özgürlüklerini korumaktır. Günümüzde Atatürkçüler, sınırlı ve Jakoben özgürlük anlayışlarıyla, hem ülkemizdeki çağdaş demokratik yaşamın sürdürülmesinde ve hem de Avrupa Birliği'ne girişimizde en büyük engeli oluşturuyorlar.

Bu görüşün sahipleri, **Atatürk**'ü ve eserini en az anlayan kişilerdir. Aslında onlar, Cumhuriyetimizin kazanımlarını yok etmek istiyorlar.

Türk toplumunu, "ümmet" toplumu olmaktan çıkarıp, "ulus" yapanlar; vatandaşlarımızı "kul" olmaktan çıkarıp, çağdaş bireyler yapmaya çalışanlar, **Atatürk** ve Atatürkçülerdir. Nüfusumuzun çoğunluğunu oluşturan "Türkler" bile, kendi yurtlarında, yöneticilerce daimi olarak aşağılanıp ezilmekten, **Atatürk** ilkelerine dayanan Cumhuriyet idaresi sayesinde kurtulabilmişlerdir.

Atatürk'ün daha iyi anlaşılmasında çok büyük önem taşıdığı için, bu hususları açıklığa kavuşturmaya çalışacağım.

Nüfusumuzun yarısını oluşturan kadınlarımız, Cumhuriyet idaresinden önce bir gün bile saygın bireyler olabilmişler miydi acaba?

Falih Rıfkı Atay, ***Çankaya*** (s.409) adlı eserinde, Cumhuriyetten önceki dönemin Osmanlı kadınını şöyle anlatıyor:

> **"Osmanlı toplumunda kadın, taassuba karşı devletin başlıca tavizi idi. Taassup için ahlak, ırz; ırz da bilhassa kadın demekti. İstanbul'da kadınların ırzından yalnız kocaları, ana-babaları sorumlu değil idiler. Bütün mahalle halkı, aile halkını kontrol ederdi**... Sokakta herkes kadın kıyafetine karışmak hakkını kendinde görürdü. Yüzler, kollar, bacaklar iyice kapanmalı, çarşaflar vücut biçimini hiç sezdirmemeli, peçeler bir süs değil, tam bir örtü olmalı idi... Harp, pahalılık gibi hadiseler olduğu veya idare aleyhine dedikodular arttığı vakit, hemen kadın kılığı günün meselesi haline gelirdi. Kadın, erkekle bir arabaya binemezdi. Vapurlarda, tramvaylarda, muhallebici dükkânlarında kadın yerleri perde veya kafesle erkek yerlerinden ayrılmıştı. Gezinti, mesire yerlerine kadar her yerde harem kısmı vardı... 1908 Meşrutiyetinden sonra dahi, mesela kız mekteplerin-

de edebiyat hocası harem ağası idi... Birinci Dünya Harbi bozgunu üzerine **Enver Paşa**, halk arasındaki dedikoduları durdurmak için kadın tavizine girişti. Çarşafların ayakların hangi noktasına kadar ineceğini tespit etmek üzere bir komisyon bile kurulmuştu. Bir gün bir polis müdürü, Ada otellerinden birinde bir karı-kocanın beraber oturduklarını duyunca, bizzat otele giderek kadını sokağa atmıştı... Mütareke gazeteleri okununca, Osmanlı saltanatının sanki kadınlar yüzünden batmış olduğunu zannedersiniz. Mondros'ta teslim olmuşuz, kadına hücum; düşman donanmaları İstanbul limanına demirlemişler, kadına hücum; hazine dar, o ay maaş çıkmamış, kadına hücum."

Necip Mirkelâmoğlu, geçen yılın eylül ayında, her Türk aydınının okuması gerektiğine inandığım ***Atatürkçü Düşünce ve Uygulamada Din ve Laiklik*** adlı muhteşem eserini yayımladı. Bu eserde, **Falih Rıfkı Atay**'ın yazdıkları şöyle değerlendiriliyor:

"İşte **Mustafa Kemal**, şeriatın bu 'Osmanlı kadını'nı, 'Laik Cumhuriyetin Türk kadını' haline getirerek, onu erkekle eşit haklara kavuşturarak ikinci sınıf bir mahluk, nefis körelten bir esire olmaktan çıkarıp toplumun hür, aydın, aktif, onurlu bir üyesi yapacaktı. Kolağası rütbesindeki ilk gençlik çağlarından itibaren, bu inancı bir iman halinde ruhunda saklayıp, dimağında yaşattığı zaten bilinmektedir. 1925 yılında, geleceği müjdeleyen bir konuşmasında bu hususta şunları söylemişti:

'Bir sosyal toplum, bir millet, erkek ve kadın denilen iki cins insandan oluşmuştur. Kabil midir ki, bir kitlenin bir parçasını ileri götürelim, diğerini müsamaha edelim de kitlenin bütünü ilerleyebilsin? Mümkün müdür ki, bir toplumun yarısı topraklara zincirli kaldıkça, diğer kısmı semalara yükselebilsin?'

1923 yılı nisanında, yapılacak seçimlere hazırlık olarak, kaç kişilik nüfusa bir milletvekili düşecek hesabı yapılırken, nüfus belirlemesi yapılmış, fakat Osmanlı'dan intikal eden, kadınları insan addetmeyen zihniyet, bu sayımda kadınları 'hiç' sayarak, nüfus tespitine almamıştır. **Mustafa Kemal**, toplumdaki statüsü bu durumda olan kadının 'ayaklarındaki zinciri' kırmış: 'Hususi Hukuk' alanında, Medeni Kanunla; Kamu Hukuku bakımından da 1930'da Belediye Meclislerine, 1934'te ise TBMM'ne seçme seçilme haklarını veren yasal ve Anayasal hükümlerle ona Laik Cumhuriyetin şerefli vatandaşı olmanın onur ve gururunu kazandırmıştır."

Necip Mirkelâmoğlu, adı geçen eserinde "Türkler"in durumunu şu şekilde açıklığa kavuşturuyor:

"**Fuat Köprülü** konferanslarında ve kitabında tarihi bir realite olarak, bir Osmanlı İmparatorluğu bulunmakla beraber, bir Osmanlı ırkı, hatta bir Osmanlı kavminin mevcut olmadığını, Osmanlı kelimesinin etnik değil, politik bir terim olduğunu, Anadolu'ya Müslüman olarak Selçuklularla beraber ve onların bir parçası olarak geldiğini, din değişimi şekliyle Müslüman olan Hıristiyanların abartılacak bir sayıda olmadıklarını, Osmanlı halkının Selçuklular gibi Asya'dan Oğuz boyundan kopup gelen bir Türk kitlesi olduğunu bilgi, belge ve delilleriyle ortaya koymuş bulunmaktadır.

Bizim de katıldığımız gerçek şudur: Osmanlı Devleti'ni kuran, başlangıcından sonuna kadar her türlü zahmetini, eziyetini çekip, uğrunda can verip kan akıtarak, her türlü maddi ve manevi fedakârlıklarla asırlarca onu omuzunda taşıyan, zaferlerin gerçek sahibi, yenilgili ve hicranlı günlerin masum ve mazlum 'tebaa'sı öz be öz Türk halkıdır.

Ne var ki aynı sözleri, padişahların büyük çoğunluğu, sadrazamların, vezir, ümera ve ulemanın, Saray ve En-

derun aristokrasisinin, kapıkulu taifesinin pek büyük çoğunluğu için söylememiz mümkün değildir. Bu tanıma giren zümrede hiçbir gün ve zaman 'Türklük' ruhu ve mensubiyet duygusu belirmemiş, ifade olunmamıştır. Özellikle **Fatih**'ten sonra, 'Ben Türküm' diyen bir padişah sesi duyulmamıştır. Bu aristokrat zümre Türk halkını yalnız can, kan ve mal vergileri için hatırlamışlar, onun dışında Türk olmayı hir hakaret, aşağılama ve utanç vesilesi saymışlardır.

Osmanlı idaresinde Türk halkı, bir 'millet ruhu ve şuuru' ile beslenmemiş, Arapların imtiyazlı bulunduğu, bir 'ümmet' kişisizliğinde eriyip gitmiştir. (s.163, 164)

Yavuz Sultan Selim'in halifeliği devraldığı 1517'den itibaren Araplar, Osmanlı İmparatorluğu'nun gözbebeği sayılmışlardır. Hz. Peygamber'in Arap olması nedeniyle, İslam dinine olan derin saygı ve bağlılığın bir işareti olarak Arap ırkına 'Kavm-i Necip' (asil kavim), Araplara da 'Nesl-i Necip' denilmiştir. Daima, devletin has ve öz evladı olan Türklerin önünde ve baş üstünde taşınmışlar, askerlikten ve vergiden muaf tutulmuşlardır. Bütün Osmanlı hayatı boyunca Arapların bu üstün ve gözde durumları devam etmiştir.

Abdülhamit, geleneksel Osmanlı zihniyet ve siyasetini daha da belirgin bir hale getirerek, Araplara son derece yakınlık gösteren ve güven duyan bir tutum göstermiştir. Sadaret makamına getirdiği Tunuslu **Hayreddin Paşa**, Arap olmamakla beraber, Arap kültürüyle yetiştiği için Türkçe bilmezdi. Saraydan kendisine yazılan yazılar Arapça yazılır, Türkçeye tercüme edilirdi. Devletin resmi dilinin bile Arapçaya çevrilmesi düşünülmüş, mukavemet görülünce vazgeçilmişti. Devlet yıllıklarında imparatorluğun vilayetlerinin sıralamasında Edirne ilinden başlanılmakta iken, **Abdülhamit**, Hicaz vilayetini başa geçirmiş, arkasından bütün Arap vi-

layetleri sayıldıktan sonra diğerlerine geçilmişti. Arap vilayetleri, birinci sınıf vilayetler sayılmış, buraların valilerine diğerlerinden farklı ve daha fazla maaş verilmiştir." (s.349, 350)

Bu konuda **Hüsnü Merdanoğlu**'nun, ***Atatürkçü Düşüncenin Evrenselliği*** adlı eserinde yazdıkları çok ilginç:

"Bütün kadın sultanlar, bütün padişah anaları, hep yabancı ırklardan alınan köle kadınlardan geldiler. Hanedanda bu kan yabancılığı Osmanlı İmparatorluğu'nun son padişahına kadar devam etti.

Henüz kuruluş dönemi olan 1466 yılında yapılan bir derlemede, 'Türk iti şehre gelince farisice ürür' denilmektedir.

Yine bir Osmanlı şairi olan **Nef'i** ise 'Tanrı, Türke irfan çeşmesini yasaklamıştır' demiştir.

Divan-ı Hümayun yazarlarından **Hafız Ahmet Çelebi** 1499 yılında yazdığı şiirinde 'Baban da olsa Türkü öldür' nakaratını kullanmakta, üstelik bu sözün **Hz. Muhammed**'e ait olduğunu vurgulamaktadır. Sadece bir kıtasını yineleyelim:

'Sakın Türkü insan sanma
Bir an bile olsa Türkle birlikte olma.
Türk eline şeker alsa o şeker zehir olur.
Türk'ün başını keserken sakın gam yeme.
Baban da olsa Türkü öldür.'

Fatih Sultan Mehmet bile, Otlukbeli Savaşı'ndan dönerken, elinde bıçak olan birisine ne yaptığını sorduğunda öldürülen Türkmenlerin kulaklarını keserek küpelerini topladığını öğrenmiş ve 'İşine devam et' demiştir.

Hırvat kökenli Sadrazam **Kuyucu Murat Paşa** döneminde, 155 bin insan doğranmış ya da diri diri kuyulara doldurulmuştur. Aman dileyen insanlara **Kuyucu**'nun yanıtı, 'Vurun

şu pis Türkün başını' olmuştur. Cellatların bile öldürmeye kıyamadığı çocuğu atından inerek öldüren **Kuyucu Murat**, Osmanlı'nın yetkilisi, öldürülen çocuk da Anadolu'nun evladı Türktür. Osmanlı tarihçisi **Naima**, ***Tarih***'inde Türkler için, 'nadan', yani kaba Türk, idraksiz Türk, hilekâr Türk ifadelerini kullanmaktadır.

1912 yılında *Sebilürreşat* dergisinde çıkan bir yazıda 'Türk' kelimesinin kullanılması, dinsizlik, kâfirlik sayılıyordu. 'Türk hükümeti', 'Türk Ordusu', 'Türk Ülkesi' deyimlerinin Osmanlı halkı üzerinde rahatsızlık yarattığı biliniyordu. 1913 tarihli *Mecmuai Ebuzziya* dergisinin 94. sayısında, 'Bizim Türklüğümüz sembolizmden başka bir şey değildir. Bizler, yani Türkler Müslümanlık içinde erimişizdir. Türk falan değil, sadece Müslümanız' denilmektedir. Üniversitede profesörlük de yapmış olan **Ahmet Naim**, 1913 yılında yazdığı ***İslamda Davai Kavmiye*** adlı kitabında, Türke karşı savaş açmış ve 'Türkün geçmişini bilmesine ve öğrenmesine lüzum ve ihtiyaç yok, gerekli olan şeriati öğrenmektir' demiştir. 1919-1920 yıllarında Şeyhülislamlık görevine getirilmiş ve Padişahla birlikte ülkeden kaçmak zorunda kalmış olan **Mustafa Sabri Efendi** ise, Türke Türklük benliğini vermek isteyenlere 'soysuzlar' yakıştırmasında bulunmuştur. İstanbul alındıktan sonra, Osmanlı yönetiminde, devletin en yüksek yürütme organları Türke kapalı tutulmuş, devlet adamlarının yetiştirildiği Enderun okullarına Türkler alınmamışlardır." (s.102 ve devamı)

Son Osmanlı Meclisi ve Birinci Dönemde TBMM'de Milletvekilliği yapan **Celal Nuri İleri**, 1912 yılında şunları yazıyor:

"Artık kulak duymaz, burun koklamaz, beyin hissetmez, göz görmez olmuş. Hiç kimse Türk değil! İttihat ve Terakki'nin küçük başarısından sonra, 'kökeni karışık'

kim varsa, o zaman Türk olmuştu. Ama bugün 'Türk oğlu Türkler' bile, annesine veya büyükannesinin akrabasından birine dayanarak: Arnavutluk, Çerkeslik, Kürtlük, Gürcülük, Araplık savında... Kısaca bir ulusal çöküş bir ırkın tükenişi yaşanıyor ki, anlatmak olası değil. Ancak 'ulusal can çekişme' deyimi, bu tarihsel durumu anlatabilir... Türk olduğuyla övünen kimsecikler yok. Ulusunu kurtarmak çabasında olan birine rastlanmıyor. Zavallı Türklük! Senin bütün çocukların nankör, bütün hizmetçilerin değerbilmez olmuş. Herkes canını kurtarmak için, senden biraz uzaklaştırmak istiyor. Ey ulus, Kanuni Sultan Süleyman zamanında, dünya fermanına baş eğerdi. Şimdi kendi torunların kalbinin sesini bile umursamıyor." (**Prof.Dr. Mahir Aydın,** "Ne Mutlu Bize", *Müdafaa-i Hukuk* dergisi, Aralık 2004)

İsterseniz biraz da görgü tanıklarından dinleyelim:

Falih Rıfkı Atay, ***Batış Yılları*** adlı eserinde şunları yazıyor:

"Kendime ilk defa ne zaman Türk dediğimi pek hatırlamıyorum. Bizim çocukluğumuzda Türk, kaba ve yabani demekti. İslam ümmetinden ve 'Osmanlı' idik. İlmihallerde baş dersimiz 'Din ile milliyetin bir olduğunu öğrenmekti.'

Vatan sözü yasaktı. Onu ben büyüyüp de Namık Kemal'i okuduğum günlerde kitapta gördüm. Kulağımla ancak Meşrutiyette duydum. Padişah kulları idik. Okul çıkışlarında sıraya girer, 'Padişahım çok yaşa' diye bağırırdık.

Beyoğlu'nda bir İstanbullu Türk 'yerliliğini' kolayca hisseder. Dükkânlardan çoğu Türkçeden başka dille konuşmayana ancak 'tenezzül' eder. Yan sokaklardan bazılarının adları Fransızcadır ve Fransızca yazılmıştır. 'Büyük Kulüp'ün adı,

'Cerlced Orient'dir. Dili Fransızcadır. 'Karşı' Türklerinin de Türkçe konuştukları pek duyulmaz. **Bu Tanzimat tipi 'Batılı' ile, bugünkü Batılı Türk arasında hiçbir benzerlik aramayınız. O, Türklüğünden utanan, Türklüğünü saklayan bir 'Alafranga'dır. Bir göbek, çoğu iki, nihayet üç göbek öncesi Anadolu'nun bir kasaba veya köyünden çıkan bu Türkler, Saraya yahut Babıâli'ye çıkınca ilk işleri soylarını da, soyadlarını da unutmak olur. Okullarda da Araba Arap, Arnavuta Arnavut, Ruma Rum, fakat kendimize Osmanlı derdik."**

Ziya Gökalp, ***Türkçülüğün Esasları*** adlı eserinde şu bilgileri veriyor:

"Bu milletin yakın zamana kadar kendisine mahsus bir adı bile yoktu. Tanzimatçılar ona, 'Sen yalnız Osmanlısın. Sakın başka milletlere bakarak sen de milli bir ad isteme. Milli bir ad istediğin dakikada Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılmasına sebep olursun' demişlerdi. Zavallı Türk, vatanımı kaybederim korkusu ile, 'Vallahi Türk değilim. Osmanlılıktan başka hiçbir içtimai zümreye mensup değilim' demeye mecbur edilmişti. (s.34)

Osmanlı İmparatorluğu genişledikçe, yüzlerce milletleri siyasi dairesine aldıkça, idare edenlerle idare olunanlar iki ayrı sınıf haline giriyorlardı. İdare eden bütün kozmopolitler Osmanlı sınıfını, idare olunan Türkler de Türk sınıfını teşkil ediyorlardı. Bu iki sınıf birbirini sevmezdi. Osmanlı sınıfı kendini millet-i hâkime (egemen ulus) suretinde görür, idare ettiği Türklere millet-i mahkûre (aşağı ulus) nazarı ile bakardı. Osmanlı Türke, daima 'Eşek Türk' derdi. Türkler arasında Kızılbaşlılığın ortaya çıkışı bile bu ayrılıkla izah olunabilir. O tarihteki halk şeyhleri, Türklerin o zamanki ezilmişliğini, vaktiy-

le Ehl-i Beyt'in uğramış olduğu ezilmişliğe benzetiyorlardı." (s.27)

Şair **Fuzuli**, bir şiirinin son mısrasında şöyle diyor:

Fuzuli, gökten yere insen sana yer yok
Yürü var gel, ya Araptan, ya Acemden

Ahmet Vefik Paşa (1825-1891) Bursa valisi iken (1880) ilçeleri teftişe çıkıyor. Bursa o zaman imparatorluğun türlü yörelerinden gelmiş olan göçmenlerin iskân edildiği bir bölgedir. Paşa uğradığı bir ilçede, halkla sohbet ederken etnik kökenlerini soruyor; aldığı cevaplar, konuştuklarının Çerkez, Arnavut, Boşnak, Gürcü vb. olduklarını gösteriyor. Sorduğu soruya utanarak, cevap vermek istemeyen bir ihtiyara, "hangi milletten" olduğunu ısrarla söyletmek isteyince, o, bir kabahat ifşa edermiş gibi ürkek, titrek bir sesle, "Ben Türküm efendim" diyor. Bunun üzerine Paşa, "Niçin sıkılıyor, saklıyorsun? Türk olmak kabahat mi? Bak ben de Türküm" diyor. O titrek ihtiyar birden canlanarak, "Sahi sen de Türk müsün? Demek Türkten paşa da oluyormuş ha" diye sevinçle karışık hayret ifade edince, **Vefik Paşa**, "Paşa da kim oluyormuş, Padişah da Türk, Padişah!" diye haykırıyor. Sonra, imparatorluğun iki dertli ihtiyarı, sakallarını ıslatan yaşlar birbirine karışarak sarılıp, Türkün hazin kaderi için ağlaşıyorlar. (***Türk ve Türklük***, Türk Standartları Enstitüsü, s.238; **Necip Mirkelâmoğlu**, *a.g.e.*, s.97)

Birinci Dünya Savaşı sonrası bir avuç kişi yurtdışında özgürlük arıyorlardı. Onlardan birisi **Yakup Kadri Karaosmanoğlu**, o günlerin koşullarını, şu duygusal satırlarla günümüze aktarmaktadır:

"Bir mayıs sonu ya da bir haziran başı idi. Bağımsız fakat bütün kalbiyle İttifak Devletlerinin zaferini kutlayan bir Av-

rupa şehrinde, başım eğik, gözlerim yaşlı dolaşıyordum. Yüreğim bir derin uçurum, kafam bir cehennemdir. **Gün geçmiyor ki, bir mağazada, bir lokantada Türk olduğum anlaşılınca acı bir alay edilme veya ağır bir hareketle karşılaşmayayım. Lakabımız 'makak'tı** (bir çeşit şempanze maymunu türü). **Gönül verdiğimiz genç kızlar Türklüğümüzü sezince bizden iğrenip kaçıyordu.**

İşte, o şehrin bu cehennem atmosferi içinde, bir gün, yılgın ve çekingen dolaşırken, gözlerim ansızın, bir gazete satıcısının sergisinde, bir sürü gazete adı ve başlıkları arasında, iri harflerle dizilmiş şu satırlara ilişiverdi: 'Bir Türk generali itilaf kuvvetlerine karşı yeniden harbe hazırlanıyor.' Titreyerek gazeteyi aldım. Yürürken, okuyorum; 'Mustafa Kemal Paşa isminde bir Türk generali.'" (**Yakup Kadri Karaosmanoğlu**, ***Atatürk***, 1971, s.24-25)

Atatürk, bir hatırasını şöyle anlatıyor:

"Şair **Mehmet Emin Yurdakul**'un ilk defa, Manastır Askeri İdadisi'nde öğrenci iken okuduğum, 'Ben bir Türküm, dinim, cinsim uludur' mısraı ile başlayan manzumesinde, bana ilk gençliğimin gururunu tattıran, ilk manayı bulmuştum. Fakat ben asıl, orduya ilk katıldığım günlerde, bir Arap binbaşının 'Kavm-i Necip evladına sen nasıl kötü muamele yaparsın' diye tokatladığı bir Anadolu çocuğunun iki damla gözyaşında Türklük şuuruna erdim. Onda gördüm ve kuvvetle duydum. Ondan sonra Türklük benim derin kaynağım, en derin övünç menbaım oldu. **Benim hayatta yegâne fahrim, servetim, Türklükten başka bir şey değildir.**" (***Türk ve Türklük***, Türk Standartları Enstitüsü, s.19)

Deutsche Welle (Almanya'nın Sesi) Radyosu'nda müdürlük yapan **Dietrich Schlegel** şöyle diyor:

"**Atatürk**'ün temel ilkelerinden biri de, Türklere kendi kimliklerini vermekti. Bu, Türklere, Osmanlı veya değişik etnik gruplardan oluşmuş herhangi bir insan yığını olmadıklarını, aksine Türk kimliği taşıdıklarını ve Türk olduklarını telkin etmeyi amaçlıyordu. **Atatürk**, Türklerin nereden geldikleri konusunda, belki de biraz katı olan birtakım fikirler geliştirmişti. Fakat burada da Almanlar ile bir karşılaştırmada bulunmak istiyorum. **Bir Alman kültür sosyologu ve filozofu, 1920'li yıllarda '*Gecikmiş Millet*' adlı bir kitap yazmıştı. Bu kitabın adına dayanarak, Türkleri birçok kez, 'Avrupa'nın en gecikmiş milleti' olarak nitelendirdi. Osmanlı İmparatorluğu egemenliği altında yaşamış olan Yunan, Romen ve Bulgar milletleri eşit haklara sahip olma süreçlerini ve yeniden milli doğuşlarını 19. yüzyıldan 20. yüzyılın başına kadar tamamlamışlardı. Fakat Türkler, ancak, Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında 'Türk' kimliklerine kavuşmuşlardır.**

Geçmiş yüzyılda Jön Türkler'in kendilerine bilinçli olarak Türk demelerinden önce, Türk benlik duygusu yoktu. **Atatürk**, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, kendi topraklarında geri kalan insanlara 'Türk' demeyi amaçlamıştı. Benim anlayışıma göre, **Atatürk** bunu etnik anlamda söylememiştir. Çünkü O, Türkiye'de pek çok etnik grubun yaşadığını biliyordu. **Atatürk**, bu konuyu 'yurttaş' kavramı olarak ele aldı. Sanırım **Atatürk**'ün temel fikri, yurttaş ve ulusal yurttaş kavramlarını birleştirmekti. Bu, Türklerde derin izler bırakmıştır. Avrupa'da, Türkler kadar büyük milli gururları olan çok az sayıda millet tanıyorum." (**Prof. Dr. Özer Ozankaya**, ***Dünya Düşünürleri Gözüyle Atatürk ve Cumhuriyeti***, s.87)

Burada **Alfons de Lamartine**'in, ***Osmanlı Tarihi***'ni Türkçeye çeviren "editörler grubu"nun konu ile ilgili düşüncelerine değinmek istiyorum:

> **"Bütün imparatorluklarda bir egemen millet vardır. O tarihlerde Avusturya İmparatorluğu'nda Alman milleti, Rusya'da Doğu Slav ırkı, İngiltere topluluğunda İngiliz milleti ve hatta Amerika Birleşik Devletleri'nde de Anglo-Sakson unsuru egemen durumdaydı. İşte bütün bu devletlerin varlıkları ve güçleri bu egemen milletlerin önderliğinde gelişip sürdü...** Üç kıtaya yayılan bir imparatorlukta egemen bir ırktan güç alınmaması, topluluklar arasında disiplinden eser bırakmadığı gibi, dayanışma mevhumunu da yok etmişti. Böylece devletin yapısı demokrasiye hazırlıklı olmadığı için büyüklü küçüklü politik depremlere karşı direnemezdi." (**Alfons de Lamartine**, ***Osmanlı Tarihi***, c.2, s.1028.)

Sözlerime **İlhan Selçuk**'un 27 Ekim 1998 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlanan "Gel de Şaşma" başlıklı makalesini okuyarak son vermek istiyorum:

> "Yıl 1920...
> Arap, İngilizle birleşmiş; Türkü arkadan vurmuş.
> Ermeni Rusla birleşmiş, Doğu Anadolu'yu kana boyamış.
> Rum Yunanla, Yunan İngilizle birleşmiş, Batı Anadolu'yu ele geçirmiş...
> Ülkenin mahvolmadık, yıkılmadık, yanmadık, kan dökülmedik, kül olmadık hiçbir yeri kalmamış...
> Kalan ne?
> Elde avuçta İstanbul ile İzmir bile yok...
> Anadolu'nun 6-7 milyon nüfuslu en yoksul bölümüyle, yüzde 95'i okuma yazma bilmez, yorgun, yoksul, bitkin, ezik bir halk...

Nasıl kurtulmuşuz?..
Şaşıp kalıyorum...
Yunanı nasıl denize döküp hizaya getirmişiz, İngilizi İstanbul'dan nasıl çıkarmışız, dünyanın süper güçleriyle masaya nasıl oturmuşuz?..
İnanılır gibi değil...
Sakın rüya olmasın?..
Yıl 1923...
Anadolu'da 10-11 milyon savaş artığı insan yaşıyor, hastalıklı, aç biilaç, parasız.
Yüzde 95'i elifi görse mertek sanacak kadar alfabesiz...
Ne yapacaksın?..
Demokrasi yap!
Nasıl yapacaksın?..
Yeni bir binyıla girerken Nurcu tarikatının ardına bu kadar adam takılmışken, 1923'ün yanmış yıkılmış Anadolusunda nasıl demokrasi yapacaksın?.. Komşunun komşuyu boğazladığı iç savaşlardan, Anadolu'yu mezbahaya döndüren dış savaşlardan yeni çıkmışsın. Fabrikan yok, işçin yok, işadamın yok, mühendisin yok, doktorun yok, uzmanın yok, tüccarın yok, öğretmenin yok, mimarın yok, yolun yok, suyun yok, barajın yok, elektriğin yok, kadınların çarşafta çuvala giriyor, erkeğin dört karı alıyor, yurttaşlık yasası yok, üniversiten yok, banka yok, burjuva yok, proleterya yok, ihracatçı yok, ithalatçı yok, sermayen yok...
Kalkın bakalım...
Nasıl kalkınacaksın?..
Sermayesiz ekonomik kalkınmanın yumurtasız omletten ne farkı var?..
Mustafa Kemal kuşağı ne yapmış?
Yöneticiler devletçiliğe neden ve nasıl sarılmış?..

Türkler bankacılığı nasıl öğrenmiş? Merkez Bankası 1930'a değin neden açılamamış?
Özel sektör nasıl oluşturulmuş?
Yeni devlet nasıl kurulmuş?
Çağdaş öğretime nasıl geçilmiş? 1920'de 10-11 milyon nüfusun yüzde 95'i alfabesizken, savaş artığı bir toplumla okuma yazma seferberliği nasıl açılmış? Kitaplıklarda kitap yokken Ulusal Kütüphane nasıl kurulmuş?
Okullarda tarih kitabı bile yokken tarih nasıl yazılmış?
Yok olmanın kuyusundan çıkıp, var olmanın doruğuna nasıl tırmanılmış?
Yunanlı ile dostluk nasıl yapılmış?
Avrupa'da saygınlık nasıl kazanılmış?
Şaşıp kalıyorum.
Şaşıp kalıyorum.
Yeni bir binyıla girerken, 65 milyonluk Türkiye'nin haline bakıyorum.
Hiçbir şeyimiz yokken neler yapmışız; her şeyimiz varken neler yapamıyoruz?
Bir de bu ortamda Mustafa Kemal'e saldıranlara bakıyorum..."

Siz de bakın. **Atatürk**'ü anlamak yetmez. Cumhuriyetimize saldıranların ne yapmak istediklerini anlayamazsak, Cumhuriyetimizi koruyamayız.

MÜCADELECİ ATATÜRKÇÜLÜK

İleri dergisinin, "Mücadeleci Atatürkçülük" özel sayısı hazırladığını duyduğum zaman aklıma şu soru takıldı: Mücadeleci olmayan Atatürkçülük olur muydu?

Bu soruya vereceğim cevap "kesinlikle hayır"dır.

Artık şehirlisi-köylüsüyle; işçisi, memuru, öğrencisiyle, bütün Türk vatandaşları; ülke bütünlüğümüzün, bağımsızlığımızın, Cumhuriyetimizin tehlikede olduğunu; emperyalist devletlerin, bizi siyasi bir kuşatma altında bulundurduklarını, tıpkı Osmanlı İmparatorluğu'na yaptıkları gibi, **Atatürk**'ün deyişiyle "bizi ekonomik tutsaklığa mahkûm ettiklerini" çok iyi biliyorlar.

Çözüm Atatürkçülükte ve umut Türk gençliğinde.

Ne demişti **Atatürk** büyük ***Nutuk***'unda, tekrar hatırlayalım:

"Ey Türk Gençliği: Birinci görevin; Türk bağımsızlığını, Türk Cumhuriyetini, sonsuzluğa değin korumak ve savunmaktır... Bunun için sana gereken güç, damarlarındaki soylu kanda vardır!"

Türk gençliğinin, bu görevi bilinçli bir şekilde yerine getirebilmesi için, "Ulusal Kurtuluş Savaşı"mızın ve **"Atatürk Devrimi"**nin anlamı üzerinde yeniden düşünmeye başlaması gerektiğine inanıyorum.

Düşünmeye önce **Uğur Mumcu**'nun yazdıklarıyla başlayalım:

"Ulusal Kurtuluş Savaşı, antiemperyalist, antikapitalist bir başkaldırmadır. Bu savaşın, günümüzde bütün ezilen uluslarca paylaşılan bir evrensel niteliği vardır. Em-

peryalizmin boyunduruğu altında Ulusal Kurtuluş Savaşı veren bütün sömürülen 'proleter' uluslar, Kemalizmin bağımsızlık bilincini benimsemektedirler. Çağımız bir bağımsızlık çağı ise, bunun başlangıç noktası Anadolu'daki 'Kuvayı Milliye' savaşlarıdır... Emperyalizmin en büyük korkusu, baruttan sonra en tehlikeli buluş saydıkları milliyetçi uyanıştır. Milli petrolümüze, yurdumuzdaki Amerikan üslerine ve ulusal onurumuza sahip çıktıkça, emperyalizm doları ile, askeri ile, ajanları ile safını alacaktır. Çünkü 'Ulusal Kurtuluş Devrimi' dediğimiz 'Kemalist Devrim', emperyalizmin bütün ilişkilerini kökünden kaldıracak ulusal bir tepkidir." (**Uğur Mumcu**, ***Suçlular ve Güçlüler***, Tekin Yayınları, 12. basım, s.77, 137)

Doğan Avcıoğlu şöyle yazmıştı:

"Kemalizm, her şeyden önce bazılarının 'Batılılaşma' adını verdikleri Tanzimatla birlikte başlayan uydulaşma ve sömürgeleşme sürecine karşı milliyetçi bir tepkidir... Emperyalizm, sömürgeleştirdiği bir ülkenin medeniyet ithaline, yani sanayileşmesine ve kalkınmasına elbette müsaade etmeyecektir. Medeniyeti getirebilmek için her şeyden önce, emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak gereklidir. Bugün için de geçerli olan bu gerçek, ilk kez Atatürk tarafından 'tam bağımsızlık' ilkesiyle ortaya atılmıştır. Tam bağımsızlık, duygusal bir milliyetçi talep değil, kalkınmanın ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmanın vazgeçilmez ön şartıdır." (**Doğan Avcıoğlu**, *Devrim* gazetesi, 11 Kasım 1969)

Prof. Dr. Çetin Yetkin'in yazdıklarıyla düşünmeye devam ediyoruz:

"Ulusal bağımsızlıktan söz eden kişinin 'ulusçu', yani 'milliyetçi' olması gerekir. Emperyalizm, sömürdüğü ülkeler halkının kendisine karşı koyabilmesinin tek yolunun, onların ulusal bilince erişmelerinden ve ulusal birliklerini sağlamaktan geçtiğini çok iyi biliyordu. Bu nedenle de, bu ülkelerde açtığı eğitim ve propaganda kurumları, buralardan getirip kendi ülkesinde eğitip koşullandırdığı öğrenciler, yazın, basın, bugün özellikle televizyon, beslediği yerli eli kalem tutanlar vb. aracılığı ile ulusçuluğun ne denli kötü, çağdışı bir şey olduğunu, emperyalist ülkelerin değerlerinin uygarlığı simgelediğini, ancak bu değerler benimsenirse o ülke insanlarının uygar olacağını kafalara kazıyıp durdu, duruyor. Bu arada, özellikle egemenlik ve bağımsızlık kavramlarının çağdışı kaldığına, insanlığın evrensel değerlere sahip bulunduğuna, ancak bu 'evrensel' değerlerin yalnızca kendilerinki olduğuna, küreselleştirildiğine, uluslararası serbest piyasa ekonomisinin demokrasinin önkoşulunu oluşturduğuna, sömürdüğü ülke insanlarını koşullandırdı, koşullandırıyor. **Emperyalizm için en sakıncalı şey, sömürdüğü ülke halklarının ulusal bilince ulaşmalarıdır.**

Demek ki, antiemperyalist olabilmek için önce 'ulusçu' olmak gerekir. Mustafa Kemal'in ulusçuluğunun en belirgin yönü de budur. Bu yüzdendir ki, Türklerin düşmanları 'Atatürk İlke ve Devrimleri'ne savaş açmış bulunuyorlar.

Kimileri, 'Artık emperyalizm öldü, ortadan kalktı, dünkü emperyalist devletler bugün artık tüm insanlığın özgürlüğü ve mutluluğu için çaba gösteriyorlar. İşte Avrupa devletleri, bu nedenledir ki bizde insan haklarının gözeticisi ve denetleyicisi olmuş bulunuyor' diyorlar. Böyle diyenler, şu küreselleşme lafı ortaya atıldığından beri sözümona o eski emperyalist devletlerin neden bir kat daha zenginleştiğini,

dünyanın geri kalan halklarının da yoksulluğunun bir kat daha arttığını, zahmet edip bir düşünüversinler!..

Şimdi, kimileri de, özellikle kimi sosyalistler, antiemperyalist ulusçuluğa 'Evet' diyorlar da bunun aşırısına 'Hayır' diyorlar. Yani, işin dozu kaçıyormuş!.. Ne saçmalık! Ülkemi, ülkemin insanlarını sevmenin, bu insanların ne dış ve ne de onların işbirlikçisi çıkar çevrelerince sömürülmeden ve bağımsız olarak, özgürce yaşamalarını istemenin azı iyi de, çoğu mu kötü? Evet, bu anlamda aşırı ulusçu olmak gerekir. Çünkü bu ülkenin insanlarının hiç sömürülmeden, tam bağımsız olarak, sınırsız mutluluk içinde yaşamaları kişinin ideali olmalıdır. Çünkü, birazcık sömürülerek, eksik bağımsız olarak, mutlu olmak istemini sınırlı tutarak yaşamayı istemek için insanın birazcık tuhaf olması gerekir." (**Prof. Dr. Çetin Yetkin**, ***Yoksa Siz Türk Düşmanı mısınız?***, s.65)

Bu "tuhaf" diye nitelendirilebilecek insanlar, başka deyişle sözde aydınlar, en çok Dışişleri Bakanlığı mensupları arasından çıkardı. Şimdi en çok hukukçular, üniversite ve medya mensupları arasından çıkıyor. Gece-gündüz yazıp çizerek, televizyonlara çıkarak etki alanlarını giderek genişletiyorlar.

Prof. Dr. Suna Kili, Siyasal Bilim Büyük Ödülü'nü de kazanan eserinde konuya çok boyutlu olarak yaklaşıp, şöyle diyor:

"Atatürkçülük, özde ulus-devleti benimser. Küreselleşme kendi amaçlarına ulaşmada en büyük engel olarak ulus-devleti görür. Küreselleşme yandaşları bu nedenle Atatürk'e, Atatürkçülüğe karşıdırlar. Aslında ne Atatürk ve ne de Atatürkçü düşünce sistemi uluslararası diyaloğa, uluslararası işbirliğine karşıdır. Bir ulus, bir devlet, teslim olmadan da uluslararası işbirliğine gidebilir.

Küreselleşme, sanki yeni bir olgu, yeni bir siyasa gibi öne sürülüyor. Gerçekte küreselleşme, temelinde 19. yüzyıl emperyalizminin günümüz koşullarına uydurulmasıdır.

Küreselleşmenin amacı olan devletin elini tümüyle ekonomiden çekmesi, devletin küçülmesi, gelişmekte olan ülkelerdeki işçinin, memurun ücretlerini düşürücü, yoksulluğu pekiştirici nitelikler taşımaktadır. Böyle bir siyasa, büyük anamal (kapital) ve teknoloji birikimi olan ülkelerin yararına işler. Ancak o ülkelerin işçi sınıfının da, halk sınıfının da küreselleşmeden olumsuz etkilendiğini görüyoruz.

Küreselleşme, gelişmiş ekonomilerin, gelişmiş teknolojilerin çağrısıdır. Şimdiki uygulamasıyla küreselleşmenin getirdiği sistem zengin devleti, 'zengin'i koruyor. Atatürkçü düşünce sistemi zengine karşı değil; ancak, yalnızca 'zengin'i sevmiyor; tüm insanları, insanlığı seviyor. Aslında Atatürkçülük, küreselleşme siyasalarının temelinde yatan yapay bir dünya görüşü değil. Çünkü, insancıl ve özde 'mazlum insanı', 'mazlum ulusu' kucaklayan hümanist bir görüş.

İçte ve dışardaki çıkar çevreleri, küreselleşme kılıfı içinde, ülkemizde yürütmek istedikleri emperyalist amaca en büyük engel olarak Atatürk'ü, Atatürkçü düşünce sistemini görmektedirler. Çünkü Atatürk, Atatürkçülük, Atatürkçü düşünce sistemi ulus-devletçidir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kökenindeki Atatürkçü, insancıl, çağdaşlaştırıcı ulusçuluk, onların oynamak istediği oyuna en büyük engeldir.

Küreselleşme yandaşları ve Cumhuriyetimizi numaralayanlar, **Atatürkçü** düşünce sisteminden kurtulmak istemektedirler. Cumhuriyetimizin düşünsel kökenini, Atatürkçülüğü devre dışı bırakmanın yolunu, Cumhuriyetimizi numaralayarak gerçekleştirmek isteyenleri desteklemek, küreselleşmeyi tümüyle benimsetmek amacındaki ülkeler için yeterli bir girişim değildir. Çünkü bu gruplar, sayılarını da geçen ölçüde etkinlik sahibi olmalarına karşın 'tabana' inme ko-

numunda değillerdir. Onun için 'Ilımlı İslam' olarak tanımlanan bazı tarikatlar ve bu tarikatların önderleri desteklenmektedir. Ve onun için birçok konuda 'Ilımlı İslam' tanımı verilen bu siyasal amaçlı kesim ile 'İkinci Cumhuriyet' savında olanlar ve küreselleşme yandaşları dirsek teması içindedirler.

Dini siyasal amaçla kullananların tabana, halka inmek olasılıkları vardır. Bu nedenledir ki, bu çağdışı grupları destekleyerek, onların 'takıyye' amacıyla öne sürdüğü bazı sözleri öne sürerek laik, ulusal, çağdaş ve çağdaşlaştırıcı Atatürkçü düşünce sistemini devre dışı bırakmak amaçlanmaktadır. Ulus-devleti benimseyen, ulus-devlete dayanan Atatürkçü düşünce sistemini, ulus-devletin varlığını sorgulama durumuna gelmemiz, 'rejim' tartışmalarına girmemiz amaçlanmaktadır. Çünkü, siyasal amaçlı İslamda ulus bilinci yoktur; cemaat ve ümmet anlayışı egemendir. İşte tam bu aşamada, siyasal amaçlı İslam ile küreselleşme siyasaları, Yeni Dünya Düzeni savları kesişmektedir. Çünkü bu siyasaları güdenlerin bazı ortak görüşleri ve ortak çıkarları vardır. Güttükleri siyasaların gerçekleşmesi için ulus-devletin, ulusal kimlik bilincinin ortadan kalkması gerekmektedir. İşte bu temel nedenden ötürü siyasal İslamcılar, Cumhuriyetimizi numaralamaya kalkışanlar ve denetimsiz küreselleşme yandaşları **Atatürk**'e, **Atatürkçü** düşünce sistemine karşıdırlar. Çünkü Atatürkçü düşünce sistemi ulus-devleti, çağdaşlaştırıcı, akılcı ulusçuluğu benimser ve ulusal kimlik bilincinin güçlenmesini amaçlar.

Bu bağlamda üzerinde önemle durulması gereken bir başka sorun da, ulusal kimlik bilinci konusunda yaşadığımız çelişkilerdir. **Ulusal kimlik bilinci sorununu çözememiş bir toplum çağdaşlaşamaz. Atatürk döneminde tutarlı, ulusal ve laik bir eğitim siyasası nedeniyle ulusal kim-**

lik bilinci, çağdaşlık doğrultusundaydı. Yaklaşık elli yıldır, özellikle son yıllarda ulusal kimlik bilinci, Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı olmak bilincinin yerine dinci-İslamcı bilinç, ulusçuluğun yerine ümmetçiliğin konulmasını isteyen çevreler güçlenmiştir. Öte yandan küreselleşme yandaşları ve İkinci Cumhuriyetçiler, Atatürk'ün çağdaşlaştırıcı ulusçuluk, ulusal kimlik bilinci anlayışını yadsımaktadırlar.

Atatürk, Yugoslavya'da **Tito**'nun yaptığının tam aksini, 'ayrılıkları' değil, 'benzerlikleri' kurumsallaştırmıştır. **Atatürk**, ulusal kimlik bilincini yaşanmış ve yaşanmakta olan 'ortak tarih', 'ortak kültür' paydasına dayandırmıştır. **Atatürk**, Türkiye Cumhuriyeti Devleti yurttaşlığını 'birleştirici' 'bütünleştirici' bir öğe olarak benimsemiş ve benimsetmiştir. Bu akılcı, birleştirici, çağdaş ulusal kimlik bilinci, tüm karşıdevrim çabalarına karşın yaşayacaktır.

İşte bu nedenlerle, tüm Atatürkçüler, laik, demokratik, toplumsal ve hukuksal Türkiye Cumhuriyeti'ne yönelen bu gelişme, etkileme ve yönlendirmeler karşısında **Atatürk**'ün Cumhuriyetini, **Atatürk** devrimini, Atatürkçülüğü, sonsuza değin yaşatmak için savaşım vermelidir. Bu hem görevimiz, hem de devlet olarak, ulus olarak, birey olarak geleceğimizin, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmamızın güvencesidir." (**Prof. Dr. Suna Kili**, ***Atatürk Devrimi Bir Çağdaşlaşma Modeli***, 7. basım, s.294 ve devamı)

Cumhuriyetimizin içimizdeki ve dışımızdaki düşmanlarının kimlerden oluştuğunu, kimlerin emperyalizmin amaçlarına bilerek veya bilmeyerek yardımcı olduğunu, başka bir deyişle çok etkili emperyalist güçlerin ülkemizdeki arka bahçesini iyi tanımadan, bu güçlerle mücadele edemeyiz, ülke bütünlüğünü koruyamayız, işsizlik, fukaralık, onursuz bir yaşam kaderimiz olur.

Kanaatimce söz konusu **"arka bahçe"**yi oluşturan güçler, beş grupta toplanmaktadır:

1) Yerli işbirlikçiler (yerli misyonerler)

Fransız Maliye Bakanlığı Müşaviri ve 1889 yılında Osmanlı Devleti'nden alacağı olan devletlerin Hesap Komisyonları Başkanı **Daniel Ducoste**, yazdığı bir kitapta şu öneride bulunuyor:

"Türkiye, ekonomik bakımdan tam bir perişanlık manzarası arzetmektedir. Türklerin özvarlıkları, iki asırdan bu tarafa, sürekli şekilde imparatorluğun Türk olmayan unsurlarla meskûn bölgelerine akmaktadır.

Bu büyük bir avantaj teşkil eder. Zira imparatorluğun çekirdeği olan Anadolu, bu suretle her gün daha gayri iktisadi şartlara mahkûm olmaktadır.

Şimdi, Türklerin borçlanmalarının hızla gelişmekte olduğu bir dönem yaşanmaktadır. Ancak, ortalama yirmi beş yıl sonra, bu borçlanmaların Osmanlı bünyesinde muhalifleri çıkacak ve gerek alacaklar, gerekse borçlar ve faizleri tehlike içine düşmüş olacaktır.

O halde, Osmanlı maliyesi, ekonomisi ve servetleri hakkındaki kararlılığımızı müdafaa edebilecek Türk yöneticilere ihtiyacımız olacaktır.

Ben bu 'Yerli Misyoner'lerin, bizlerden ve siyasi ve benzeri baskılardan çok daha müsbet sonuçlar vereceği kanaatindeyim!

Bunlar, onlara (Osmanlılara) **kendi dilleri, kendi ikna metotları ile hitap etmek imkânını bulacaklardır ki, hiç değilse alacaklarımızın bir veya iki yüzyıllık teminat unsurlarından birisi meydana gelebilmiş olsun."** (**Daniel Ducoste, *Reforme Prakticable en Turquie*** [*Türkiye İçin Uygulanabilir Reform*], s.141 ve devamı)

Daniel Ducoste'nin önerilerinin üzerinden bir asırdan fazla geçti. Şunu kesinlikle bilelim ki, yalnız yöneticilerimiz arasında değil, medyada, hukukçularımız arasında, özellikle üniversitelerimizdeki öğretim görevlileri arasında, Osmanlı İmparatorluğu'nda olduğundan yüzlerce defa fazla, söz konusu "yerli misyonerler"imizden var. Bunları ayırt etmenin yolu basit: Bir yöneticiyi, bir hukukçuyu, bir medya mensubunu, bir yazarı veya bir sözde bilim adamını; hem yabancı devlet büyükelçileri, hem bölücülük yandaşları, hem siyasal İslamcılar, hem İkinci Cumhuriyetçiler, hem sözde İnsan Hakları Dernekleri beğeniyor ve övüyorsa, bilin ki o bir "yerli misyoner"dir veya bilerek-bilmeyerek onların amaçlarına hizmet ediyordur. Aynı kişiyi siz de beğeniyorsanız, bilin ki onlar sizi bile etkilemeyi başarmışlar. Belki "Atatürkçüyüm" diyorsunuz samimiyetle, ancak Atatürkçülüğü anlamaya bile başlamanın ne kadar uzağında olduğunuzu bir bilseniz; sizi bu hale getirenlerden, bizden çok nefret edersiniz.

2) Küreselleşme yandaşları

Bu yazıyı okuyanların "küreselleşme" konusunda yeterince bilinçli olduğunu sanıyorum. Onun için sözü fazla uzatmayacağım. Ancak bir olaya değinmekle yetineceğim.

17 Ekim 2001 günü, Almanya'nın Daimler Benz firmasının eski başkanı **Edzard Reuter**, Sabancı Üniversitesi öğrencilerine "küreselleşme" konusunda bir konferans verdi. Bu konferans, **Güngör Uras** tarafından şöyle değerlendirildi:

> **"Reuter'e göre: 'Küreselleşme iyi şey, hoş şey de sadece büyümeyi, sadece güçlenmeyi, sadece daha büyük kazancı hedef alan, her türlü değer yargısını bir yana iten, toplumsal ihtiyaçlara, ahlaki değerlere önem vermeyen, fakir ile zengin arasındaki uçurumun derinleşmesine yol açan küreselleşme nereye kadar gider?' Reuter, küreselleşme hareketi sonucu ekonomik ve parasal gücün**

belli ellerde toplanmasına, birleşmeler ve satın almalar yoluyla büyüyen az sayıda şirketin dünyaya hâkim olma durumuna karşı şu uyarıyı yapıyor: 'Son yirmi yılda tüm dünyada üretim ortalama yüzde 8 dolayında büyüdü. Ama aynı dönemde bazı şirketlerin piyasa değerinde yüzde 1.000 artış görüldü. Bu artış, dünya nimetlerinin belli şirketlerin ve bu şirketlerin hisse senetlerine sahip olanların eline geçtiğini gösteriyor. Bu gelişme sonucu zengin ile fakir arasındaki uçurum büyüyor. İşsiz sayısı bugüne kadar görülmemiş büyüklüğe ulaştı. Yarım milyar kadın ve erkek, günde iki doların altında bir gelir ile yaşamaya çalışıyor.'

Reuter'e göre: 'Kuralsız ve sınırsız bir küreselleşme hareketi dünyada fakirliği, huzursuzluğu artırmakla kalmayacak, insani ve kültürel değerleri de yok edecek...' Ve de böyle gider ise, Karl Marx ile Friedrich Engels'in '1848 Komünist Partisi Manifestosu'nda yer alan bekleyişleri bir gün gerçekleşecek.

Manifesto'ya göre, '...Ekonomideki krizler, sermaye birikimlerindeki tırmanmanın sonucu ortaya çıkar. Üretim gücü, az sayıda sermaye sahibinin elinde toplandığında, bu kesim zenginleşirken, emekçi durumundaki tüketiciler fakirleşir. Fakirleşen tüketicinin satın alma gücü (talebi) küçülünce kriz çıkar. Kriz küçük ve orta üreticiyi de iflasa sürükler. Böylece kriz, büyük sermayenin devleşmesinin yolunu açar. Fakat, ekonomik faaliyetlerin az sayıdaki dev şirketin eline geçmesi, ekonomiye az sayıdaki şirketin hâkim olması kolektifleşmeyi kolaylaştıracak bir gelişmedir. Bu şirketlerin sermayelerini oluşturan pay senetlerinin az sayıdaki kapitalist burjuvanın elinden alınarak millete devredilmesi kolay bir iş olacaktır. Böylece burjuva toplumunun yerini, halkın her ferdinin hür ve eşit gelişmesinin yolunu açan bir düzen

alacaktır.'" (**Güngör Uras**, "Birleşmenin Sonu 'Ya Saadet-Ya Felaket'", *Milliyet* gazetesi, 18 Ekim 2001)

Gençlerimiz ve aydınlarımız, Atatürkçülüğü ve Atatürkçüleri anlamak için, "küreselleşme" konusunda hiç olmazsa Daimler Benz firmasının başkanlığını yapmış kişi veya ekonomi yazarlarının duayeni kabul edilen, özel sektör yöneticilerine yakınlığı bilinen **Güngör Uras** kadar bilinçli olmalıdırlar.

3) Avrupa Birliği'ne kolaylıkla girebileceğimize halkı inandırarak, emperyalist devletlerin her dediğini yapmamız gerektiğini savunanlar

Çeşitli konuşma ve yazılarımda, Avrupa Birliği'ne, onların dediklerini yaparak girebileceğimize inananları "artist yapılacağı inancıyla kandırılmış kızlar"a benzetmiş, bunun nedenlerini, ***Militan Demokrasi*** adlı eserimde delilleriyle açıklamıştım. Yazımı fazla uzatmamak için bu konuya burada değinmeyeceğim.

4) "Batılılaşma"nın, ancak Batılı (emperyalist) **devletlerin her dediğini yaparak ve onları taklit ederek gerçekleştirilebileceğine inanan ve inandıranlar**

Atatürk, Batılı devletleri çok iyi tanıdığı için, onlarla araya daima mesafe koyulması gerektiğini ve onların Türkiye üzerindeki değişmeyen ve değişmeyecek olan emperyalist emellerini en iyi bilen kişiydi. Bu nedenle Atatürkçülük, Batılı (emperyalist) devletlerin koyduğu engelleri aşarak gerçekleştirilebilecek bir kalkınma ve çağdaşlaşma hareketidir.

Bu konuda, **Atatürk'**ün Samsun'a çıktığı günden, ölünceye kadar söylediklerine göz atarsak, görüşümüzde ne kadar haklı olduğumuz kolaylıkla anlaşılacaktır sanıyorum:

"...Kurtuluş yolu arayanlar, İngiltere, Fransa, İtalya gibi büyük devletleri gücendirmemeyi düşünüyor. Bu devletlerden yalnız biriyle başa çıkılamayacağı tüm kafalarda yer etmiş:

...Büyük devletler, şimdiye kadar bize şu veya bu sorunlarda gösterişli yardımlarda bulunuyor görünüyorlar, oysa ekonomik tutsaklıkla bizi felce uğratıyorlardı. Öteden beri, bize bazı şeyleri vermiş gibi, bizim haklarımızı tanımış gibi bir durum alırlar, gerçekte, ekonomide elimizi kolumuzu bağlarlardı. Bu tutsaklığa katlanan devlet ileri gelenleri hoşnuttu. Çünkü görünüşte azametli bir istiklal sağlamışlardı. Fakat gerçekte ulusu manen yoksulluk çukuruna atmışlardı. Bunlar, ekonomik mahkûmiyeti kavrayamamış bedhahlardı.

...Milletimizin temel yararı ile ilgili konularda, yabancıların bizce hiçbir önemi yoktur. Biz gidişimizi, yabancıların görüşlerine uydurma güçsüzlüğünü kötü görenlerdeniz.

...Ulusumuzun kabahati, efendiler, merkezi hükümetin icraatıyla Avrupa'nın namusuna aşırı güven göstermiş olmasıdır. İşte bu kabahatten dolayı kendi kıymetini, niteliğini, erdemlerini unutturmak derecesine düşmüştür.

...Hangi istiklal vardır ki, yabancıların nasihatleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilsin.

...Tanzimat döneminden sonra, devlet ecnebi sermayesinin jandarmalığını yapmaktan başka bir şey yapmamıştır. Artık her uygar devlet gibi yeni Türkiye de bunu kabul edemez. Burası emir alma ülkesi değildir.

...Kurtuluş Savaşı için, ilkbahara kadar, üç ay içinde gerekli silahları elde edemezsek, diplomasi kanallarıyla bir çözüm yolu aramak zorunda kalacağız. Bunu arzu etmiyorum. Biliyorum ki Batı ile uyuşma, Türkiye'nin kaçınılmaz olarak köleleştirilmesi anlamına gelir.

...Eğer 'yabancı düşmanlığı'ndan, o kadar pahalı elde edilen bağımsızlığa gölge düşürebilecek her şeyden nefret etmek anlamı çıkarılırsa, evet bizim yabancı düşmanı olduğumuz söylenebilir... Yabancı girişimcilerin, yabancı amaçlarının

içimizde uyandırdığı kaygılar, bütünüyle ortadan kalkmış değildir. Eğer bazen ihtiyatlı hareket ediyorsak, aşırı derecede kuşkulu davranıyorsak, bize çok pahalıya mal olan özgürlüğümüzü kaybetmek korkusundandır.

...Devrimler sadece başlar, bitişi diye bir şey yoktur... Bu memlekette çalışmak isteyenler, bu memleketi yönetmek isteyenler, ülkenin içine girmeli ve milletle aynı şeyi yaşamalı ki ne yapmak gerektiğini ciddi olarak anlayabilsinler... Hiçbir ulus başka bir ulusun taklitçisi olmamalıdır. Çünkü böyle bir ulus, ne taklit ettiği ulusun aynı olabilir; ne de kendi ulusu dahilinde kalabilir. Bunun sonucu kuşkusuz ki hüsrandır.

...Temel ilke, Türk ulusunun onurlu ve şerefli bir ulus olarak yaşamasıdır. Bu ancak tam bağımsız olmakla sağlanabilir. Ne denli zengin ve müreffeh (gönençli) **olursa olsun, bağımsızlıktan yoksun bir ulus, uygar insanlık önünde uşaklıktan öte bir gözle görülmeye layık olamaz. Oysa, Türk ulusunun onur ve yetenekleri çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir ulus, tutsak yaşamaktansa yok olsun daha iyidir. Öyleyse ya bağımsızlık, ya ölüm. İşte gerçek kurtuluşu isteyenlerin parolası bu olacaktır."**

Atatürk bunları söylemiş. Siz bu konuda farklı mı düşünüyorsunuz? Ne olur **"Atatürkçü"** olduğunuzu iddia etmeyin. Gerçek Atatürkçülere en çok gereksinim duyduğumuz şu günlerde, Atatürkçülüğe gölge düşürmeyin, sizden başka ihsan beklemiyoruz.

5) Sözde demokratlar ve liberaller

19 Mayıs 2000 tarihinde, Samsun'da yaptığım bir konuşmada şöyle demiştim:

"Eskiden komünistler kendilerini 'demokrat' olarak nitelendirirlerdi. Şimdi cephe genişledi. **Akın Birdal** da demokrat, **Abdullah Öcalan** da demokrat, **Şevki Yılmaz** da demokrat, İkin-

ci Cumhuriyetçiler de demokrat, yabancı devletlerin içimizdeki tüm işbirlikçileri de demokrat ve müthiş bir dayanışma içindeler. O güzelim 'demokrat' sözcüğü, **Atatürk** ve Cumhuriyet düşmanlığının kamuflajı haline getirildi. Ama bunu gerçek Atatürkçülere yutturamazlar."

Tanıdığım en demokrat kişi olan **Ahmet Taner Kışlalı**'yı bile *"Ben Demokrat değilim"* demek zorunda bıraktılar. **Kışlalı**, bu hususdaki gerekçesini şöyle açıklamıştı:

> **"...Eğer Çiller'ler, Birdal'lar, kara kitapların yazarları, numaralı cumhuriyetçiler 'demokrat' ise...**
> **Ben demokrat değilim!**
> **Eğer demokrasinin olanaklarını, demokrasiyi yıkmak için kullananlar demokrat ise... Eğer dinin siyasetini ve ticaretini yapanlar demokrat ise...**
> **Ben demokrat değilim!**
> **Eğer yalancıları, hırsızları, Türkiye'nin düşmanlarınca beslenenleri, çeteleri koruyan düzenin adı demokrasi ise... Eğer demokrasi buysa...**
> **Ben demokrat değilim!**
> **Eğer demokrasi adına Cumhuriyetin temellerine kazmayı vuranlar demokrat ise...**
> **Ben demokrat değilim!**
> **Ve onların 'demokrat' yaftasını** (etiketini) **taşıdıkları bir yerde, ben demokrat olmak istemiyorum...**
> **Çünkü onlarla aynı sıfatı taşımaktan utanıyorum!"**

Böylece **Kışlalı**'nın ruhunu da şad etmiş olduk.

Bunca engele rağmen kendisini "mücadeleci Atatürkçü" olarak nitelendirebilenlere ve bilinçli olarak öyle kalabilenlere benden selam olsun.

ATATÜRK'Ü DOĞRU ANLAMAK

Atatürk devrini en güzel anlatan eserlerden biri, ***Atatürk'ü Doğru Anlamak;*** Anı Yayınlarından ve ilk basımı Nisan 2003'te yapılmış.

Kitabın yazarı, yayımlanmış 17 kitabı olan bir sosyoloji uzmanı, **Prof. Dr. Sezgin Kızılçelik**. Kendi çalışma alanında Türkiye'nin en genç doçenti (28 yaşında) ve en genç profesörü (33 yaşında) olmuş...

Kitabı okuyunca büyük bir heyecan duydum, yazarını telefonla aradım ve içtenlikle, *"Bu kitap, birkaç yıl önce yayımlansaydı, ben **Militan Atatürkçülük** adlı kitabımı yazmazdım"* dedim. Bana göre bu kitap, "Atatükçülük" konusunda yazılmış en önemli kitaplardan biri; çağımıza ve Türkiye'nin bugün karşılaştığımız sorunlarına güçlü bir projektör tutuyor. Aslında, "Kaynakça"sında gösterilen eserlerin niteliği ve sayısı dahi, eserin ne denli ciddi bir araştırmaya dayandığını anlamamıza yeterli...

Kitap yedi bölümden oluşuyor ve yazar, her bölümün başına, inceleyeceği konuyla ilgili "Temel İddia"sını yazıyor; inanılmaz bir bilgi ve mantık sağlamlığı içersinde bu "Temel İddia"sını kanıtlıyor.

Birinci Bölümün "Temel İddia"sı şu:

Atatürk, Batı karşıtıdır, kapitalizmin ve emperyalizmin düşmanıdır, emperyalistlerin en güçlü/saldırgan oldukları dönemlerde onların politikalarına meydan okumuş bir halk kahramanıdır, asla Batı taklitçisi değildir, Ba-

tı-dışı mazlum toplumlardan yanadır, Türk toplumunun kimliğinin Asyalı olduğunu söyler, devletçidir, ulusalcıdır, tam bağımsızlıkçıdır... Atatürk sonrası Türkiye'nin düzeni ile Atatürk'ün görüşleri arasında hiçbir ilişki yoktur... Atatürk'ten sonra Türkiye'deki bütün politik iktidarlar, Atatürk ve onun devrimlerinin karşıtı (karşıdevrimci) bir süreci başlatmışlardır.

Şu satırlar da Birinci Bölümden:

Atatürk'ün karşı çıktığı şey, kapitalizm ve emperyalizmin zulmüydü... Atatürk, kapitalizm ve emperyalizmin dünya toplumlarını, özellikle de Batı-dışı mazlum toplumları nasıl mahvettiğini açıkça görmüş, emperyalizmin tehlikelerine ve insanlık dışılığına dikkatleri çekmişti. Bu noktada gelin hep birlikte Stephan Ronart'ı dinleyelim: "Ancak bir tek adam emperyalist gücün içyüzünü gerçekliği ile sezip kavramış ve devrimci dinamiğin bütün mantıksal sonuçlarını hesaba katarak ona karşı koyabilmişti: Mustafa Kemal Atatürk." (s.12)

Yine bu bölümden bazı satırlara değinmek istiyorum:

Türkiye'nin kurtuluşu için temel bir paradigma olarak gördüğümüz 'Ulusal Sol'u şöyle formüle edebiliriz: Kapitalizm, emperyalizm ve kolonyalizm karşıtı tavır takınmak, ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlikten yana olmak, ekonomi, politika ve kültürel yaşamda ulusalcı/bağımsızlıkçı çizgiyi önemsemek, başka hiçbir topluma öykünmemek, tarihsel bilinci referans almak, yaşanılan toplumun değerlerine sahip çıkmak, insan profilimizi dikkate almak ve insanlarımızın her şeyi başarabileceğine itimat etmek, halkın refah düzeyinin ve yaşama standartlarının yükseltilmesi yönünde savaşım vermek, ulusal çıkarları bireysel çıkarların üzerin-

de görmek, **Batı'ya karşı Doğu'nun safında yer almak, Batı ile her türlü ittifakı reddetmek, Batı'ya karşı onurlu ve mesafeli durmak, Batı kapılarında dilenmekten vazgeçmek, Batı-dışı mazlum uluslar ile her türlü ilişkileri geliştirmek, mazlum ulusların ve ezilen kitlelerin sesi olmak, emekten ve üretimden yana olmak, etnik, ırksal ve dinsel ayrılıkların karşısında yer almak, ulusal kültürü önemsemek, Atatürk'ün devrimlerine ve Cumhuriyetin kazanımlarına sahip çıkmak.**

İkinci Bölümün başlığı: "Kapitalizm ve emperyalizmin yeni biçimleri"; Üçüncü Bölümün başlığı: "Türkiye'nin kapitalizmin ve emperyalizmin yörüngesine girerek Avrupa'nın sağlam kalesi olma süreci ya da Türkiye-Avrupa Birliği ilişkileri"; Dördüncü Bölümün başlığı: "Avrupa Birliği ve Amerikan Emperyalizmine (Küreselleşmeye) karşı yeniden Kuvayı Milliye hareketi/yeniden Ulusal Kurtuluş Savaşı"; Beşinci Bölümün başlığı: "Amerika'nın ve Avrupa Birliği'nin emperyalist ekonomi politiğine (Küreselleşmeye) karşı ekonomik bağımsızlık ve yeniden kalpaklı kalkınma"; Altıncı Bölümün başlığı: "Amerika ve Avrupa Birliği'ne karşı dünyanın bütün mazlum milletlerini birleştirme, Batı-dışı mazlum toplumlar bloku inşa etme projesi" ve Yedinci Bölümün başlığı: "Sonsöz"...

Bu yazıma son noktayı, Altıncı Bölümün "Temel İddia"sını aynen yazarak koyacağım:

> 19. ve 20. yüzyıl boyunca kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşımda proletarya başarılı olamadı. Bütün dünyada özellikle kapitalist ve emperyalist Batı'da proletarya sistemle uzlaştı ve sistemin en büyük koruyucusu durumuna geldi. Emperyalizmin en ileri aşamasının, yani küreselleşme sürecinin yaşandığı günümüzde proletarya kaynaklı devrim ve dönüşümler, buharlaşıp uçtular. Emperyalizm ya da öteki adıy-

la küreselleşmeden kurtuluşun yolu artık ezilen, sömürülen mazlum milletlerin birleşmesinden geçmektedir. Kapitalizm karşıtı hareketler, ezen Batı'dan değil, tam tersine Batı-dışı coğrafyadaki toplumlardan doğacak ve gelişecektir... Hiç kimsenin kuşkusu olmasın: Batı-dışı mazlum milletler, Batı emperyalizmini tarih sahnesinde etkisiz özne konumuna indirecek, onu tarihin derinliklerine bir daha çıkmamak üzere gömecektir. Ancak hemen belirtelim ki, dünyanın bütün ülkelerinde proletaryanın çıkarları ile ulusal çıkarlar zaten birbirleri ile çelişmez, birbirleri ile uyumluluk gösterir. Biz mazlum milletlerden dem vururken onu proletaryayı da içerecek bir anlamda kullanıyoruz. O halde biz "Amerika'ya ve Avrupa Birliği'ne karşı dünyanın bütün mazlum milletleri birleşin!" çağrısını yapıyoruz... Türkiye'yi yöneten iktidarlar, IMF ve Dünya Bankası'nın reçetelerini terk edip, emperyalizmin yerli işbirlikçileri misyonundan sıyrılırlarsa, Türkiye, 21. yüzyılda Batı-dışı mazlum milletlerin lideri olabilir. Çünkü **Türkiye, 20. yüzyılın başında Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı, aynı zamanda mazlum milletlerin özgürleşmesi için gerçekleştirmiş ve özellikle Şarktaki bütün mazlum milletlerin öncüsü olmuştur... Türkiye, mazlum milletlerdendir ve onun kimliği Asyalıdır. Türkiye'yi yeniden tarihsel misyonuna kavuşturmak, onu emperyalistlerin sömürge pazarı/kalesi olmaktan çıkarmak ve Batıdışı mazlum toplumlar bloğunu kurarak onu lider ülke yapmak elimizde, yeter ki Atatürk'ü doğru anlayalım ve onun görüşlerini iktidara taşıyalım.**

ATATÜRK "BAŞYAZAR"IMIZDIR

Hâkimiyeti Milliye (*Milli Egemenlik*) gazetesi, TBMM'nin açılışından dört ay kadar önce, 10 Ocak 1920'de, Ankara'da yayın hayatına başlıyor.

Mustafa Kemal, Hakkı Behiç'e not ettirmek suretiyle, *Hâkimiyeti Milliye*'nin çıkış nedenini ve neden bu adı aldığını şöyle anlatıyor:

> "Bugünden itibaren yayımlanan ve sütunlarında bütün Anadolu ile, Anadolu'yu ilgilendiren muhitlerin durum ve olaylarını içerecek olan gazetemize bu ismi, bir rastlantı olarak vermedik. Gazetemizin ismi, aynı zamanda takip edeceği mücadeleyi gösteriyor. Şu halde diyebiliriz ki, *Hâkimiyeti Milliye*'nin uğraşı, milletin egemenliğini müdafaa (savunma) olacaktır."

Gazetenin yazı işlerinde yer alanlar arasında, **Mahmut Esat Bozkurt, Falih Rıfkı Atay, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Ahmet Ağaoğlu, Hamdullah Suphi Tanrıöver** ve **Recep Peker** de var.

Mustafa Kemal, gazetenin çıkışından üç gün sonra, **Kâzım Karabekir**'e gönderdiği şifrede şöyle der:

> "Burada *'Hâkimiyeti Milliye'* isminde bir gazete çıkarıyoruz. Görünüşte özel bir gazetedir. Yazılar, Heyet-i Temsiliyemiz (**Vural Savaş**'ın notu: Kurtuluş Savaşımızı ve Cumhuriyetimizin kuruluşunu gerçekleştiren, başında **Mustafa Kemal**'in bulunduğu seçkin topluluk) tarafından verilmektedir."

Gazetede imzasız çıkan başyazıların çoğunun, **Mustafa Kemal** tarafından yazıldığı bilinmektedir.

İşte bu tarihsel önemi olan yazıları, Kaynak Yayınları, ***Kurtuluş Savaşı'nın İdeolojisi/Hâkimiyeti Milliye Yazıları*** adlı bir kitapta topladı.

Bu kitaptaki, hepsi de Kurtuluş Savaşımız sürerken yazılmış yazıları okurken, **Atatürk**'ün ***Nutuk***'unu okurken duyduğum hisler yeniden canlandı ve bir kere daha "Başta **Atatürk**, tüm Heyet-i Temsiliyemiz, bizden daha ulusalcı ve emperyalizme karşı imişler" dedim.

İşte Başyazarımız **Atatürk** ve Heyet-i Temsiliyemizi oluşturan kahramanların yazdıklarından bazı pasajlar:

> **En büyük düşman, düşmanların düşmanı, ne falan ne de filan milletler; bilakis bu, adeta her tarafı kaplamış ve bir saltanat halinde bütün dünyaya hâkim olan 'kapitalizm' afeti ve onun çocuğu olan emperyalizmdir**... Bir zamanlar, tarihin eski devirlerinde, dünya birtakım zalim hükümdarların istibdatları (despotluğu) altında ezilirlerdi. Sonraları milletler, bu istibdatı yıktılar. Fakat bu defa da onun yerine paranın, sermayenin zulmü geçti. Sermaye, bugüne kadar dünyada yapılmış olan bütün fenalıkların yegâne (biricik) etkeni, yegâne mesulü (sorumlusu) idi; eğer bütün dünyayı süratle istila (yayılma, bir ülkeyi ele geçirme) eden kapitalizm aleyhtarlığı (karşı çıkanlar) olmazsa, bu zulüm yarın da devam edecektir. (s.71)
>
> ...**Memleketimize bakınız: Rejiler, Düyun-u Umumiye'ler, kapitülasyonlar, şimendiferler, limanlar, gemiler, bankalar, ticaret evleri, bütün bu kurumlar, Avrupa kapitalizminin bizi mahvetmek için senelerden beri kullandığı iblisane** (şeytanca) **bir makinenin parçalarıdır... Bu makine devam ettikçe, sadece biz değil, bütün dünya**

zulüm altında ezilecek, sefalet arşa (göğün en yüksek katına) **çıkacak, insanlar felaketten felakete yuvarlanacaktır.** Bize bugün, dünyanın en güzel, en hayale sığmaz sulh (barış) şartlarını verseler; kapitalizm dolabı, memlekette bugünkü şeklinde kaldığı takdirde mahvımız muhakkaktır (yok olmamız kaçınılmazdır)... Zenginlerimizi dolandıran o, fakirlerimizi soyan o, mal ve mülkümüzü çalan, haysiyet (onur) ve namusumuzu mahveden, bizi birbirimize düşüren hep odur. Şu halde, kendimizi kurtarmak için evvela (önce) bizim, sonra da bütün dünyanın şu melun (kötü, Tanrı tarafından lanetlenmiş) kapitalizm afetinden kurtulması gerekir. Bunda sadece biz menfaattar (çıkar sağlayan) değiliz, kapitalizm sadece bizim gibi zayıf milletler arasında değil, bilakis (tam tersine) bizzat (şahsen, kendisi) kapitalist memleketlerde de aynı derecede tahripkâr (kırıp döken, harap eden), insanlık düşmanıdır. (s.72)

...Emperyalizm, genişleme ve istila ile eşanlamlıdır. Bütün kapitalist hükümetler genişleme ve istila taraftarıdır. Zira, sermayedar sınıflar, daima mallarını sürecek ticaret pazarlarıyla, hammadde aramakla meşguldürler (uğraşırlar)... Kömür, petrol, bakır, kauçuk meseleleri ve diğer hammaddeler, medeni memleketler için pek mühim (önemli) ve esaslı şeylerdir. Bunlar, bu gibi hammaddelerin mevcut bulunduğu arazi ve memleketler hakkında çekişir ve mücadele ederler... Tabiidir ki (doğal olarak), bu memleketlerden biri, bu araziden birine sahip olmak ve oralardaki müşterilerden (satın alıcılardan) birini elde etmek istediği zaman, hareket ve fiillerinin (eylemlerinin) gerçek sebeplerini gizler ve bu konuda birçok vesile (sebep) ve bahaneler icat ederler. Irki sebepler, kavmi hüviyetler (kimlikler), milletlerin eğilimleri ve kabileler ve aşiret meseleleri (sorunları) söz konusu olursa, medenilik mecburiyeti (zorunluluğu) gibi iddialar ortaya

atılır. Zira sömürgecilik, emperyalizmin tarifleri ve vasıfları (nitelikleri) arasındadır... Emperyalizm aleyhine mücadele ilan etmek (emperyalizmle savaşmak), vicdanı olan bütün insanlara bir vazifedir. (s.125, 126)

...Anadolu, Anadolulularındır... Anadolu, şu son on sene zarfında (süresinde), pek çok felaketlere uğradıysa, pek çok musibetler (kötülükler, sıkıntılar) gördüyse bunlar faydasız kalmış değildir. Anadolu, hiç olmazsa bu suretle varlığının manasını (anlamını) öğrenmiş oldu... Anadolu bu defa, yani ilk defa bir fikir için mücadele ediyor. Evvelce (önceleri) İstanbul için, vezirler, vekiller için, padişahlar için kan dökerdi. Bu defa yalnız kendisi için, kendi hayatını kurtarmak için uğraşıyor. (s.101)

...Yok olma tehlikesi, sulh aktedilmekle (barış antlaşması yapmakla) yok olmuş sayılmaz. Esasen milletler mukaveleler, muahedeler (sözleşmeler, anlaşmalar), harici kuvvetlerle değil, kendi aralarındaki esas bağların ve içtimaiyenin (sosyal dayanışmanın) dağılmasıyla yok olurlar. (s.49)

...**Milli birlik, dünyanın yaşamaya hakkı olan her milletinde, kendi kendine şekillenmiş bir dayanışmadır ki, büyük ve vatani her tehlike ânında, dahili ve harici** (iç ve dış) **her kararsızlık ve kargaşa zamanında belirir ve felaket emeli olanlar** (isteyenler)**, yalnız onun karşısında mağlup olur. Vatan endişesi** (kaygısı) **zihinlerde** (bellekte) **belirir belirmez, milli birlik de bunun tabii ve zaruri** (doğal ve zorunlu) **bir sonucu olarak derhal kendini gösterir.** (s.48)

...**Evet, Asya'nın esrarengiz sinesi** (göğsü) **sarsılıyor ve tarihin geçmiş devirleri altında kalmış ve unutulmuş büyük istilaları** (ülkeleri harplerle ele geçirmeleri) **ister istemez hatırlayan Avrupa, zaferinin en parlak sarhoşluğuna karışan mühim bir endişe** (önemli bir kaygı, korku) **ile**

ürperiyor. Kafkas üzerinden Anadolu'ya, Bulgaristan'dan Fransa'ya, Mısır'dan bütün Afrika sahillerini (kıyılarını) takip ederek Septe Boğazı'na, Türkistan'dan Himalaya Dağları'na tırmanarak, Hindistan'a doğru uzayan bir cereyan (akım), bir isyan cereyanı var. Ve bu Asya'dan geliyor, yahut onda en büyük dayanak noktasını buluyor. Halbuki Asya, bu kuru ve miskin (uyuşuk) kıta, düne kadar ne güzel, ne müthiş bir kurbanlık koyun gibi kolayca sindirilecek bir şeydi. (s.35)

...**Zalimlere** (zulmedenlere, insanları ezenlere) **karşı son bir harp, bizi ve tüm dünyayı bir anda selamete** (esenliğe)**, rahata ve hayata çıkaracaktır. Bunun zamanı gelmiştir. Yunan'a bozgun vermek, sadece Sultan Osman'ın mübarek** (kutsal) **namını ve mukaddes türbesini kurtarmak ve onunla beraber yüz binlerce kardeşimizi cellat bıçaklarından almak değil; belki de, bütün dünya kurtuluşuna tarihin en büyük, en şerefli, en şanlı hizmetini yapmak demektir!**

Türkler! Ayaklanınız! (s.70)

"ULUS" VE "MİLLET"

(Bu yazı, *Y.A.R. Müdafaa-i Hukuk* dergisinin Şubat 2005 sayısında yayımlanmış olup; yazarından [**Cengiz Özakıncı**] aldığım izinle bu kitaba konulmuştur.)

Ülkemizin içinde bulunduğu sıkıntılı durumu hepimiz biliyoruz. Yabancı güdüm ve kuşatmanın doruğa tırmandığı yurdumuzda, bağımsızlıktan yana aydınların güç birliği oluşturma çabaları, ne üzücüdür ki, daha ilk toplantılarda "Bildirilerde 'millet' mi diyeceğiz yoksa 'ulus' mu?" tartışması patlak verince, ayrışmayla sonuçlandı. Öyle görünüyor ki, bu sorunda uzlaşılamadığı sürece, güç birliği oluşturmak bir düş olmaktan öte geçemeyecek, bu da en çok dış güçleri sevindirecek. "Millet" denilmesi, "ulus" denilmemesi gerektiği görüşünün neye dayandığını irdelemek, bu nedenle önem taşıyor.

Önce yazılarında bu konuyu en ateşli biçimde işleyen **Yavuz Bülent Bakiler**'in görüşlerini özetleyelim:

"Bir yazımda ulus kelimesinin Moğolca'dan Türkçe'ye geçtiğini belirtmiştim" diyor **Yavuz Bülent Bakiler**: "**Cengiz Özakıncı**, bu iddiama çok öfkelenmiş, oturup **dehşetli bir küfürname** yazmış. Bugüne kadar hiç duymadığım bayağılıklarla beni suçlamış. Meğer ben, 'AMERİKAN YEŞİL KUŞAK MUKADDESATÇISI', 'AMERİKAN ŞERİATÇISI' imişim, 'TÜRK İSLAM ŞANTAJCISI'ymışım. **Çünkü ulus kelimesini beğeniyormuşum**!.. (...) Şimdi burada tekrar edi-

yorum: **Ulus kelimesi bize Moğol dilinden geçmiştir.** (...) Ulus kelimesinin geçmiş asırlarda, bazı yazarlarımız tarafından **halk** karşılığında, **hatta millet karşılığında kullanılması,** onun kökünü-milliyetini (Moğolca'dan geldiğini) değiştiremez. **Ulus, bize Moğolca'dan geçti.** Moğollar bizim **uluş** ve **yemiş** kelimelerimizi almışlar ama **Moğolca'da (ş) harfi olmadığı için** onları **(ulus-yemis)** şeklinde telaffuz etmişlerdir. Garabete bakınız ki, ar damarını patlatarak bana sövüp sayan bu **Cengiz Özakıncı**'nın adı da tamamen **Moğolca'dan Türkçe'ye geçmiştir.** (...) Bizim, o 1072 tarihli lügatımızda da **(ulus)** yoktur, **(ülüş)** vardır. **'ülüş'** ise; Budun arasında pay ayırış, demektir. Türk Dil Kurumu tarafından hazırlanan 12 ciltlik **Tarama Sözlüğü**'nde ise **ulus; göçebe, oba, aşiret, kavim** kelimeleriyle açıklanıyor. **Ulus,** Trabzon'da kuyruğundan yağ çıkarılan **bir koyun cinsidir.** (...) **'Millet'** ve **'Milli'** kelimelerini kullanmak, Amerikan şeriatçılığı yapmaksa, **Atatürk'ü nereye koyacaksınız yoldaşlar?** Çünkü **Atatürk Büyük Nutuk isimli eserinde bir defa olsun (ulus) kelimesini kullanmamıştır."** (Bkz. **Y.B. Bakiler,** "Ulus Moğolca, ulusal uydurukçadır", *H.O. Tercüman,* 7 Ekim 2003) **"Yüzümü buruşturan kelimeler** arasında (...) **ulus** (...) gibi kelimeler de var (...) Şu **ulus, ulusal, ulusalcılık** sululuğundan da nefret ediyorum. **Milli devlet, Milli Mücadele, Milliyetçilik** yerine **Moğol ve Latin özentileri!..** (...) Yapmayın! Etmeyin! Bu kelimeler bize yakışmıyor." (*H. Tercüman,* 29 Temmuz 2004) **"Ulus, ulusal, ulusalcılık,** (...) vs. gibi kelimeler benim sevmediğim, hatta **öfkelendiğim ucubelerdir.** (...) **Türkçe,** milletimizin dilidir, öztürkçe ise **bir avuç heveskârın veya maksatlı olarak milletimizi, edebiyatımızı küçültmek isteyenlerin dilidir.** (...) Şimdi ben, **Millet-Milli-Milliyetçilik** gibi güzel kelimeler dururken niçin **ulus-ulusal-ulusalcılık** diyeyim? Ulus Türkçe mi?

Açın okuyun Türk Dil Kurumu tarafından hazırlanan 1998 tarihli iki ciltlik Türkçe sözlüğün 2280 sayfasını. Orada göreceksiz ki, **ulus kelimesi Moğolca'dır.**" (Bkz. **Y.B. Bakiler,** "Sevmediğim Kelimeler", *H.O. Tercüman,* 14 Eylül 2004)

www.Orkun.com.tr'nin Nisan 2003 tarihli 62. sayısında **Yavuz Bülent Bakiler**'in görüşlerini savunan **Harun Şahin** imzalı bir başka yazıda, "**millet**" yerine "**ulus**", "**hâkimiyet**" yerine "**egemenlik**", "**şart**" yerine "**koşul**" denilmesine şöyle saldırılıyor:

"**Mustafa Kemal** meşhur, '**Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir**' sözünü söylemiştir.(...) Ama (...) hâkimiyetin milletin elinde bulunmasından rahatsızlık duyan feodal beyinli insanlar **Atatürk**'ün bu sözünü kırparak '**Egemenlik ulusundur**', '**Egemenlik kayıtsız koşulsuz ulusundur**' şekline sokmaya başladılar (...) Bu veciz sözü oluşturan **asil kelimelerin yerine, elli-altmış yıllık eş anlamlısı zannedilen ucubeleri koymak bir büyük gafletin, belki de şuurlu veya şuursuz bir büyük ihanetin neticesidir.** (...) '**millet**' kelimesiyle '**ulus**' kelimesi arasında dağlar kadar fark var ve '**millet**' kelimesinin yerini hiçbir zaman '**ulus**' kelimesi tutamaz (...) '**Ulus**' kelimesi, (...) aşiretlerden oluşan kalabalık anlamına gelen '**uruk**' kelimesiyle alâkalı ise, **büyük bir milleti bir kabileler birliğine dönüştürme gayretine âlet ediliyor** demektir. (...) bu **Türk milletine büyük bir hakarettir.** Çünkü '**uluş**' kelimesinin Moğolcada bir anlamı da '**koyun sürüsü**' demektir. Yok (...) '**üleş**' kelimesinden geliyorsa, **Türk milletinin üleştirilecek, paylaşacak ne insanı ne de toprağı vardır. Hele hele üleştirilmiş olmak bize yapılabilecek hakaretlerin en büyüğüdür.** Kelimenin kökü ne olursa olsun '**millet**' kelimesi yerine '**ulus**' kelimesini koymak **son derece yanlıştır ve maksatlıdır. Ecdadının büyüklüğünden ve ihtişamından hicap duyup**

başka başka gayelerin yaltakçılığını yapmak için tarihini ve edebiyatını yok sayan zavallı beyinler... (...) **Art zamanlı ve eş zamanlı dil birliğimizi, ancak dil birliği ile ihdas edilebilecek fikir birliğini ve bunun tabii neticesi olacak iş birliğimizi baltalamak için gösterilen şer gayretler** (...) '**millet**' kelimesi yerine '**ulus**' kelimesini kullanarak **soydaşlarımızla ve dedelerimizle olan tanışıklık bağını koparmış** olmuyor muyuz? (...) **nesebi ve mânâsı gayrı sahih bu dil ucubelerini** nereye bağlayacağız? (...) '**Egemenlik**', Yunan'ın '**hegemonya**'sından gelmektedir. **Hâkimiyet** ise ha(c), kef(s), mim(o) asli harflerinden türemiş bir kelimedir. (...) Yunan'ın '**hegemonya**'sını '**hâkimiyet**'e tercih etmek (...) **Kadim düşman Yunan'ın hatırı kırılmasın diye 'hâkimiyet'i dilimizden söküp atmak, onun yerine işgalci 'egemen'liği yerleştirmek**, **–Yavuz Bülent Bakiler Bey**'in de ifadesiyle– bir havuzun sularını iki karış kalacak şekilde boşaltıp sonra da ona balıklamasına atlamak kadar mantık dışıdır. (...) '**Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir**' sözünü kırparak '**Egemenlik ulusundur**' ya da '**Egemenlik kayıtsız koşulsuz ulusundur**' demek, **dil ahlakına ve vecizelerin hususiyetlerine karşı yapılmış mühim** (...) **bir ihanetin varlığını** düşündürmüyor mu? Ah bu **kelime düşmanlığı**! Ah bu **dil hokkabazlığı**! Ah bu **hazımsızlık**! Ah bu **gaflet, gafletlerimizin en büyüğü**!"

Sayın **Turgay Tüfekçioğlu** da yayımladığı "Budun, Millet, Ulus" başlıklı yazısında, "**ulus**", "**egemenlik**", "**koşul**" gibi Türkçe sözlerin kullanılmasına yönelik bu ağır suçlamaları onaylayarak;

"*Orkun* dergisinin Nisan 2003 tarihli 62. sayısında Sayın **Harun Şahin Bey**'in **millet** ve **ulus** konularındaki **değerli tespitlerine aynen katılıyorum**. (...) **Bazı dış güçler** (...) **bazı kelimeleri dilimizden söküp atma gayretleri içinde-**

dirler. (...) Sonuç olarak bana göre **ulus** kelimesinin **millet** karşılığı kullanılması eğer öz Türkçe adına yapılıyorsa yanlıştır. (...) Yok eğer **Türkçeyi sistemli bir şekilde çıkmaz sokağa sokup yabancı dil istilasına hazır hâle getirmek** isteniyorsa bu kabul edilemez" diyordu.

İşte yazılarında, konuşmalarında "**millet**" yerine "**ulus**", "**şart**" yerine "**koşul**", "**hâkimiyet**" yerine "**egemenlik**" vb. gibi sözleri kullananlara yönelik böylesi ağır suçlamalar ve değerlendirmeler, yabancı güdümüne karşı çıkmak üzere birleşmeye davranan aydınlarımızın [**"ulus" diyenler/ "millet" diyenler**] olarak ikiye bölünmesine yol açmıştır.
Yazılarında "**ulus, ulusal, ulusalcı**" sözlerini kullanan bir yazarım. Yukarıda aktardığım değerlendirmelere göre, "**ulus**" dediğim an, aşağıdaki suçları işlemiş oluyorum:

– Hâkimiyetin milletin elinde bulunmasından rahatsızlık duyan feodal beyinli bir insan olmak,

– Bazı dış güçlerin bazı kelimeleri dilimizden atma çabasına araç olmak,

– Türkçeyi sistemli bir şekilde çıkmaz sokağa sokup yabancı dil istilasına hazır hâle getirmek,

– Asil kelimelerin yerine ucubeleri koyarak, bir büyük gafletin, belki de şuurlu veya şuursuz bir büyük ihanetin içerisinde olmak,

– Büyük bir milleti bir kabileler birliğine dönüştürme gayreti içerisinde olmak,

– Türk milletine büyük bir hakaret, yapılabilecek hakaretlerin en büyüğünü yapmış olmak,

– Maksatlı olmak,

– Ecdadının büyüklüğünden ve ihtişamından hicap duyup başka başka gayelerin yaltakçılığını yapmak için ta-

rihini ve edebiyatını yok sayan zavallı beyinlerden birisi olmak,
– Art zamanlı ve eş zamanlı dil birliğimizi, ancak dil birliği ile ihdas edilebilecek fikir birliğini ve bunun tabiî neticesi olacak iş birliğimizi baltalamak için şer gayretler göstermek,
– "Millet" yerine "ulus" kelimesini kullanarak soydaşlarımızla ve dedelerimizle olan tanışıklık bağını koparmış bulunmak,
– Hayvanlığı kabul etme pahasına da olsa nesebi ve manası gayrı sahih bu dil ucubelerini kullanmak,
– Yunan'ın "hegemonya"sını "hâkimiyet"e tercih ederek kadim düşman Yunan'ın hatırı kırılmasın diye "hâkimiyet"i dilimizden söküp atmak ve onun yerine işgalci "egemen"liği yerleştirmek,
– Dil ahlakına karşı mühim bir ihanetin içinde olmak,
– Kelime düşmanlığı ve dil hokkabazlığı yapmak...

Evet, yazı ve konuşmalarında **"ulus", "egemenlik", "koşul"** ve türevlerini kullananlara yönelik suçlama ve aşağılamalar, ne yazık ki böyle.

"Ulus" diyenlerin, **"vatan haini"** olarak görüldüğü anlaşılıyor.

Bilen bilir, böylesi "uçuk" suçlama ve haksız aşağılamalara karşı altından kolay kalkılamayacak denli ağır yanıtlar veririm. Gelgelelim, konu "aydınlarımızın birliği"ni ilgilendirdiği için kalemimi saygı sınırında tutacağım. Sırayla gidelim:

Yavuz Bülent Bakiler, Samiha Ayverdi'ye yazdığı mektupta, "Ben bir garip adamım: Yazarken, okurken, konuşurken, düşünürken birden bire boşandığım o kadar çoktur ki bilemezsiniz. *'Allahım! Bana ağlamasını bilen bir çift göz ver!'* hadisini bilmeseydim, **kendimi bir ruh doktorunun karşısında bulacaktım"** diyor. (s.569) **"Risale-i Nur** oku-

yan kimselerle tanıştım. Hepsi de, **temiz, terbiyeli, efendi, merhametli, vatansever, milliyetperver** insanlardı. Bugüne kadar onların arasında **devletimizin, milletimizin, vatanımızın** (...) **aleyhinde çalışan; adı hırsıza, vurguna, uğursuza, ihanete karışan birisine rastlamadım. Fetullah Gülen Hocaefendi** ise tanıdığım kadarıyla **büyük vatanseverdir**. Büyük bir gönül adamıdır. **Türkiye'ye hizmet eden** büyük bir idealisttir. Yurdumuzun önemli meselelerini kavrayan medenî ve modern kafadır. **Türkiye sevdalısıdır"** diyor. (Bkz. *Orkun* dergisi, sayı 69, Kasım 2003)

Bunları yorumsuz aktarıyor, yorumu okuyucuya bırakıyorum.

Bakiler'in, *"Ulus, Moğolcadır; Türklerin 'uluş' dediğine, Moğollar 'ş' harfi olmadığı için 'ulus' demişlerdir"* savı doğru değildir. Çünkü Moğollar yazıyla Türklerden çok sonra tanışmış ve ilk olarak 1204-1225 arası Uygur Türklerinin yazısını kullanmışlardır. Uygur yazısında "ş" harfi vardır. Dolayısıyla Moğolların yazısında da "ş" harfi vardır. Türk kökenli olduğu kesin olan "uluş"un süreç içerisinde ve çeşitli Türk ağızlarında "ulus"a dönüşmesi çok doğaldır. Sonu "ş" idi "s" oldu diye "ulus"u Moğolca diye damgalamak, bilimsel olarak yanlıştır. Sözgelimi "şölen"in dilimize Moğolcadan geçtiği savlanır. Moğollarda "ş" olmasaydı, "şölen" değil "sölen" derlerdi.

Bakiler, *"Bizim, o 1072 tarihli lügatımızda da (ulus) yoktur, (ülüş) vardır, 'ülüş' ise; Budun arasında pay ayırış demektir"* diyor.

Bu da bir yalandır. Doğrusu: 1072 tarihli *Divan-ı Lugat-it Türk*'te "ulus" yoktur "uluş" vardır, olacak.

Bakiler, *"Türk Dil Kurumu tarafından hazırlanan 12 ciltlik Tarama Sözlüğünde ise 'ulus': Göçebe, oba, aşiret, kavim kelimeleriyle açıklanıyor"* diyor.

Bir yalan daha: Tarama sözlüğünde **ş** ile değil **s** ile **ulus** vardır ve bu sözün karşılığında, **Bakiler**'in dediği gibi "**GÖÇEBE, OBA, aşiret, kavim**" açıklaması değil, "**aşiret, HALK, MİLLET, kavim**" açıklaması yapılmıştır. **Bakiler**, sözlükteki açıklamada, **ulus** sözünün karşılığı olarak **halk** ve **millet** sözleri varken yok göstermiş; sözlükteki açıklamada, **ulus** sözünün karşılığı olarak **göçebe** ve **oba** sözleri hiç geçmediği halde, var göstermiştir. Bu yaptığının adı yalandan da ötedir. Okuyucu buna ne deneceğini benden iyi bilir. (Bkz. ***Tarama Sözlüğü***, TDK Yayınları, cilt VI, s.3955)

Bakiler "*'Millet' ve 'Milli' kelimelerini kullanmak, Amerikan şeriatçılığı yapmaksa, **Atatürk**'ü nereye koyacaksınız ey yoldaşlar? Çünkü **Atatürk** Büyük Nutuk isimli eserinde bir defa olsun (**ulus**) **kelimesini kullanmamıştır***" diyor.

Bir yalan daha: Ben **millet** ve **milli** sözlerini kullanmayı Amerikan şeriatçılığı olarak nitelemem. Tersine **ulus** ve **ulusal** sözlerine düşman kesilmeyi, bu sözleri kullananlara ağır aşağılamalar yapmayı Amerikan şeriatçılığı olarak nitelerim. **Atatürk** ***Nutuk***'ta **ulus** dememiştir, öyleyse Atatürkçüler de ulus dememelidir mantığıyla "**ulus**" diyenleri bir de **Atatürk**'e düşman imiş gibi göstermeye yeltenen **Bakiler**'e, **Atatürk** ***Nutuk***'u yazdığı yıl daha Dil Devrimi'nin başlamadığını anımsatıp, **Atatürk** tarafından 1920'de kurulan *Hâkimiyet-i Milliye* gazetesinin adının, yine **Atatürk** tarafından 1934 yılında ***Ulus Gazetesi*** olarak değiştirildiğini, **Atatürk**'ün sonraki yıllarda bol bol "ulus" dediğinin belgelerini sunabiliriz: **1 Kasım 1934**: *"**Ulusal** ülkümüz"* (...) *"**Ulusumuzun** canlılığı"* (...) *"**Ulusun, ulus** gençlerinin"* (...) *"**ulusça**"* (...) *"**ulusal** duygular"* (....) *"Türk **ulusal** musukisi"* (...) *"**Uluslararası**"* (...) *"**Ulusun** içeride birliği"* (...) **1 Mart 1935**: *"Türk **ulusu** adına"* (...) *"yurt ve **ulus** işleri"*... **9 Mayıs 1935**: *"**Ulusal** çehre"* (...) *"Türk **ulusuna** doğunsal ren-*

gi" (...) *"Türk* ***ulusunda"*** (...) ***"ulusları*** *birbirine yakınlaştırmak"* (...) ***"ulusa*** *hizmet"* (Bkz: ***Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri-1,*** İstanbul 1945, Maarif Matbaası)

Bakiler, ***"Ulus, Trabzon'da kuyruğundan yağ çıkarılan bir koyun cinsidir"*** diyor; toplumu "ulus" sözünü kullanmaktan soğutmak ve kullananlara düşman etmek için.

Eğer aynı taktiği kullanırsak şöyle diyebiliriz: ***"Milli, Viranşehir'de Kürdistan Devleti kurmak üzere Kuvayı Milliye'ye karşı Ağustos 1920'de emperyalistlerle işbirliği yaparak ayaklanmış bir Kürt aşiretidir"*** nokta.

Yavuz Bülent Bakiler, umarım bundan sonra ***"Ulus, koyun cinsidir"*** gibi oyunlara başvurarak ulusu koyun yerine koymaya yeltenmez.

– Akkoyunlulardan kalma Türkmen halkının adı Osmanlı kayıtlarında **Boz Ulus**'tur.

– Zonguldak ilimize bağlı, Osmanlı'dan bu yana **Ulus** adını taşıyan bir de ilçemiz vardır, **Boz Ulus** Türkmenleri tarafından kurulan.

– Bigadiç yakınlarında bir **Ulus Dağı** vardır. **Mustafa Yıldırım**'ın büyük emek ürünü ***Ulus Dağına Düşen Ateş*** adlı dört dörtlük romanını okuyanlar çok iyi bilir.

– Kazaklar Nevruz'a **Ulus Kün (Ulus Günü)** derler. (Bkz. **Doç. Dr. Ali Abbas,** ***Kazak Türklerinde Nevruz***)

Bütün bunları görmeyip *"Ulus, Trabzonda koyun cinsidir"* derseniz, niyetiniz bozuktur.

Kâzım Mirşan: ***"'Uluş'ların tarihi, dilleriyle koşut (paralel) gelişir. Bu tarih 'bay'sa onu ortaya koyan dil de 'bay'dır. Bana göre bir 'uluş'un tarihi anlatılırken o 'uluş'un dilindeki tarihlerle ilgili sözleri de sergilememiz gerekecektir. Bunun yapılmamasıysa bu 'uluş'un tarihinin yeterince açık anlatılmamış olduğu sonucunu doğuracaktır"*** derken **Yavuz Bülent Bakiler**'in **Trabzon koyunundan** değil **Türk**

Ulusu'ndan söz ediyor. (Bkz: ***Erken Türk Devletleri ve Türük-Bil***, 1999, 82 sayfa)

Oktay Sinanoğlu da ilki **Turgay Tüfekçioğlu** tarafından basılan, daha sonra Otopsi Yayınevi'nce yayımlanan kitaplarında, ***Büyük Uyanış***, s.157'de "**ulusal egemenliğinden, ulus** devletinden"; s.162'de "**ulusal egemenlik** gidiyor"; s.223'te "bankasının **egemenliği**"; s.224'te "dünya **egemenliği**" (...) "küresel **egemenlik**"; s.229'da "**ulusal** kimlik ve **egemenliğimiz**"; s.231'de "gerçek **egemen** güç"; s.269'da "**ulusal egemenliğimiz**"; ***Ne Yapmalı***, s.6'da "bu ülke, bu **ulus**"; s.33'te "**ulusal** birlik (...) **ulusumuz ulusça** kurtuluşumuz"; s.35'te "1960 başlarında, **ulusal** birlik"; s.36'da "**ulusal** toplantı (...) **Ulus'un** bekası"; s.40'ta "**ulusal** dil"; s.48'de "**egemenliğin ulusumuzu** (...) Türk **ulusunu**"; s.49'da "Türk **ulusu**"; s.54'te "**uluslararası** antlaşmalar"; s.58'de "**ulusal** gelir (kişi başına milli hâsıla)"; s.61'de "**Ulusal** Hâkimiyet (...) **ulusal** hedefler"; s.62'de "Türk **Ulusu**'nun **uluslararası** ortamlarda"; s.64'te "**ulusal** güçler, **ulusal** kaynaklarımız"; s.65'te "**uluslararası** hukuk **ulusal**/milli kafa Türk yurdu, **ulusu**"; s.66'da "**ulusal** mı, yoksa ülkeni, **ulusunu** tarihten silmek için uğraşan yabancının mı"; s.69'da "**ulusun** istikbali"; s.70'te "gençlerin **ulusal** bilinci"; s.73'te "çeşitli **uluslar** (...) kendi **ulusuna** (...) **ulusal** dil bilinci"; s.74'te "**ulusal** kimliğimiz"; s.75'te "**ulusal** birlik"; s.83'te "o **ulus** tarihten siliniyor"; s.93'te "**ulusumuz, ulus** devletimiz"; s.94'te "**ulus** devleti yıkmak"; s.108'de "kendi **ulusuna**"; s.111'de "**ulusun** iktidarı"; s.117'de "ben halkımızın ve Türkiye **ulusu** dediğim zaman **halkın hepsini kastediyorum; hiçbir zaman bir ayrımcılık aklıma bile gelmedi**"; s.118'de "**Ulus** iktidar olduğu zaman"; s.126'da "tüm mazlum **uluslar**"; s.148'de "**uluslar** ötesi"; s.153'te "ülkesi, **ulusu**, çoluk çocuğu (...) toplum, **ulus**, sonra insanlık"; s.154'te "**ulusumuz**, vatanımız, niha-

yet insanlık"; s.155'te "Her **ulustan** olduğu gibi Türklerden (...) hem **ulusal**, hem **uluslararası**"; s.159'da "**ulusal** ruh"; s.161'de "**ulusal** konular"; s.167'de "**ulusumuzu** kollayacak tedbirler" derken, **Yavuz Bülent Bakiler**'in Trabzon koyunundan söz etmiyordu kuşkusuz.

Turgay Tüfekçioğlu da, www.Orkun.com.tr'de yayımlanan kendi yazılarında "**egemen**", "**ulus**", "**ulusal egemenlik**" ve "**koşul**" sözlerini sıkça kullanıp: 60. sayıda "zor **koşullar** (...) **egemenlik** hakları"; 59. sayıda "**uluslararası** yapılanma (...) özetlediğimiz **koşullar**" (...) "Kayıtsız şartsız **egemenlikti**" (...) "**egemenliğin** AB'ye devri" (...) "**Egemenlik** ise bir bütündür"; 57. sayıda "**egemenlik** haklarımız"; 55. sayıda "**ulusun** içeriğini" (...) "nasıl **ulusal** olabilir?" (...) "**uluslararası** yapılanma"; 50. sayıda "**koşulsuz** batı hayranları"; 49. sayıda "ön **şart olarak koşulan**"; 48. sayıda "Millî devlet (**ulus** devlet) vardır" (...) "Yunanistan'ın **egemenlik** hakları"; 47. sayıda "**egemenliğinin**, bağımsızlığının"; 46. sayıda "devleti devlet yapan **egemenlik**"; 45. sayıda "millî **egemenliğimiz**"; 44. sayıda "**uluslararası egemenliğin** devri" (...) "**egemenliğinin** alınıp" (...) "savaşmadan **egemenliğini** kaybetmek"; 43. sayıda "**egemendir** en önemli **egemenlik**"; 35. sayıda "millî **egemenliğimiz ulusal egemenlik** kavramı" (...) "Türkiye'nin **egemenlik** anlayışı Türkiye **ulusal egemenlik** savaşını milletçe kazanan bir devlettir"; 63. sayıda "**Uluslararası** Konferans **uluslararası** anlaşma" vs. derken, ***"Millet ve Ulus konularındaki değerli tespitlerine aynen katılıyorum"*** dediği Sayın **Harun Şahin**'in;

– **Hâkimiyetin milletin elinde bulunmasından rahatsızlık duyan feodal beyinli bir insan olmak,**

– **Bazı dış güçlerin bazı kelimeleri dilimizden atma çabasına araç olmak,**

– Türkçeyi sistemli bir şekilde çıkmaz sokağa sokup yabancı dil istilasına hazır hâle getirmek, asil kelimelerin yerine ucubeleri koyarak, bir büyük gafletin, belki de şuurlu veya şuursuz bir büyük ihanetin içerisinde olmak,
– Büyük bir milleti bir kabileler birliğine dönüştürme gayreti içerisinde olmak,
– Türk milletine büyük bir hakaret, yapılabilecek hakaretlerin en büyüğünü yapmış olmak,
– Maksatlı olmak,
– Ecdadının büyüklüğünden ve ihtişamından hicap duyup başka başka gayelerin yaltakçılığını yapmak için tarihini ve edebiyatını yok sayan zavallı beyinlerden birisi olmak,
– Art zamanlı ve eş zamanlı dil birliğimizi, ancak dil birliği ile ihdas edilebilecek fikir birliğini ve bunun tabiî neticesi olacak iş birliğimizi baltalamak için şer gayretler göstermek,
– "Millet" yerine "ulus" kelimesini kullanarak soydaşlarımızla ve dedelerimizle olan tanışıklık bağını koparmış bulunmak,
– Hayvanlığı kabul etme pahasına da olsa nesebi ve mânâsı gayrı sahih bu dil ucubelerini kullanmak,
– Yunan'ın "hegemonya"sını "hâkimiyet"e tercih ederek kadim düşman Yunan'ın hatırı kırılmasın diye "hâkimiyet"i dilimizden söküp atmak ve onun yerine işgalci "egemen"liği yerleştirmek,
– Dil ahlakına karşı mühim bir ihanetin içinde olmak,
– Kelime düşmanlığı ve dil hokkabazlığı yapmak

gibi suçlama ve aşağılamalarının dönüp kendisini de vurabileceğini düşünmüyordu kuşkusuz.

Dil Devrimi karşıtlarına duyurulur: **"Ulus"** 1930'larda kimi Türk Dil Kurumu üyelerince uydurulmuş bir söz değil, yüz-

yıllarca öncesinden bilinen ve kullanılan öztürkçe bir sözdür.

Kanıt 1: **Hoca Mesut**'un 14. yüzyılda yazdığı ***Süheylü Nevbahar*** kitabının 335. sayfasında:

*"Ki bey olmuştu bir **ulusa**"*

Kanıt 2: Aynı kitabın 239. sayfasında:

*"Irak düştüm **ulusdan**"*

Kanıt 3: Yine 14. yüzyılda yazılmış ***İskendername*** adlı kitabın 515. sayfasında:

*"Hani **ulus**, hani şehir ile diyar*
Hani mülk ve hani il, hani hisar"

Kanıt 4: 15. yüzyılda yazılmış ***Hikmetname*** adlı kitabın 491. sayfasında:

*"**Türk ulusu** getirdi onun üstüne..."*

Kanıt 5: Yine 15. yüzyılda yazılmış ***Gülşen-i Raz*** adlı kitabın 90. sayfasında:

"İyi dedin iyi, ey din ulu'su
*ki toyladın bu han ile **ulus**'u"*

Kanıt 6: 15. yüzyılda yazılmış ***Dai Divanı***'nın 140. sayfasında:

*"İlde, **ulusta**, herkim ki boyun hana sunmadı..."*

Kanıt 7: 15. yüzyılda yazılmış ***Tarih-i Al-i Selçuk*** (***Selçuklu Ailesinin Tarihi***) adlı kitabın 18. sayfasında:

*"İl, **ulus** ve memleket tutmak ulu iştir..."*

Kanıt 8: 16. yüzyılda yazılmış ***Şehname***'nin 144. sayfasında:

*"İl'e, **ulus**'a düştü şadman'ı..."*

Kanıt 9: Aynı kitabın 73. sayfasında:

*"Onu kıldı **ulusun** padişahı..."*

Kanıt 10: 17. yüzyılda yazılmış ***Cevahir-ül-Kelimat*** adlı kitabın 43. sayfasında:

*"**Uluslar**, kabaildir..."*

Kanıt 11: 17. yüzyılda yazılmış ***Cevahir-ül-Kelimat*** adlı kitabın 71. sayfasında:
***"Ulus**: Halktır..."*
Kanıt 12: 17. yüzyılda yazılmış ***Cihannüma*** adlı kitabın 252. sayfasında:
*"Halkı ekser, **ulus**"*
Kanıt 13: 18-19. yüzyıllarda yazılmış ***Kamus Tercümesi'***nin 335. sayfasında:
*"Türkmenler '**ulus**' derler"*
Kanıt 14: **Şemseddin Sami**'nin 1899'da basılan ***Kamus-u Türki*** adlı sözlüğünün 223. sayfasında:
***"Ulus** illere, il oymaklara, oymak uruklara taksim olunur..."*

Benim **"millet"**, **"milli"**, **"milliyet"** gibi sözlerin kullanılmasına karşı tek söz ettiğim görülmemiştir. Kullanan kullanır. Fakat **"ulus"**un kullanılmasına karşı savaş açanlar, bu yaptıklarının nasıl bir eylem olduğunu anlamak istiyorlarsa, ***Neveser*** kitabımda sözünü ettiğim "MANKURTLAŞMA"yı bir okusunlar derim.
Daha ne diyeyim?

ATATÜRK "MİLLİYETÇİLİĞİ" ANLATIYOR...

Ernest Renan, 11 Mart 1882 tarihinde Sorbonne Üniversitesi'nde verdiği konferansta şöyle diyordu:

"Milleti millet yapan şey ırk değildir, çünkü bütün modern devletler etnik karışımdır. Milleti millet yapan unsur din de olamaz. Devletin sınırları ile mezheplerin sınırları birbiriyle özdeş değildir. Milleti, tabii sınırları referans olarak tanımlamak kadar tehlikeli ve keyfi bir teori olamayacağına göre, coğrafya da milleti millet yapan unsur olamaz. Çünkü tarih, milletlerin hayatının sürekli değiştiğini göstermektedir.

Millet, maddi olgularla tasvir edilemez.

Millet bir ruhtur, manevi bir prensiptir. Bu ruhu, bu manevi prensibi aslında bir olan iki şey teşkil eder: Bunlardan biri maziye, diğeri ise hâle aittir. Biri, zengin bir hatıralar mirasının müşterek sahipliğidir. Diğeri, birlikte yaşama arzusu konusunda mutabakat ve bir bütün halinde devralınan mirası yüceltme iradesidir. Bizi biz yapan ecdattır. Kahramanlıkla dolu bir mazi, büyük insanlar, şan ve şeref, işte üzerine milli bir ideal inşa edilebilecek beşeri sermaye budur. Mazide müşterek bir şan ve şeref, halde müşterek bir irade, birlikte büyük işler başarmış olmak ve yine başarmak istemek; işte millet olmak için gerekli şartlar bunlardır.

Tıpkı bir ferdin mevcudiyetinin kesintisiz bir yaşama iddiası olması gibi, bir milletin mevcudiyeti de her gün tekrarlanan bir plebisittir.

Sağlıklı bir ruha ve ateşli bir yüreğe sahip insanlardan müteşekkil büyük bir topluluk, millet denen bir manevi şuuru yaratır. Bu manevi şuur, her bir ferdin, topluluk yararına kendisininkinden vazgeçmek suretiyle yaptığı fedakârlıklarla kuvvetini teyit ettiği ölçüde, millet meşrudur ve var olmak hakkına sahiptir." (**Arslan Bulut**, "Millet Bir Ruhtur", *Yeniçağ* gazetesi, 7 Temmuz 2005)

Mustafa Kemal, "Milliyetçilik" duygusunun önemini şöyle anlatıyordu:

"Bilirsiniz ki, ulusalcılık (milliyet) teorisini, ulus (millet) idealini yok etmeye çalışan teorilerin dünya üzerinde uygulaması olası olmamıştır. Çünkü tarih, olaylar ve gözlemler her zaman insanlar ve uluslar arasında, ulusalcılığın daima egemen olduğunu göstermiştir ve ulusalcılık prensibi aleyhindeki büyük çapta eylemsel tecrübelere rağmen gene ulusalcılık duygusunun öldürülemediği ve gene güçlü olarak yaşadığı görülmektedir.

Özellikle bizim ulusumuzun kökenini bilmez görünmesinin çok acı cezalarını çekmiştir. Osmanlı İmparatorluğu içindeki çeşitli toplumlar, hep ulusal inançlara sarılarak, ulusçuluk idealinin gücüyle kendilerini kurtardılar. Biz ne olduğumuzu, onlardan ayrı ve onlara yabancı bir ulus olduğumuzu sopa ile içlerinden kovulunca anladık. Gücümüzün zayıfladığı anda bizi hor ve hakir gördüler. Anladık ki, kabahatimiz kendimizi unutmaklığımızmış. Dünyanın bize saygı göstermesini istiyorsak, ilkönce bizim kendi benliğimize ve ulusal kimliğimize bu saygıyı; duygusal, düşünsel ve eylemsel olarak tüm davranış ve hareketlerimizle gösterelim; bilelim ki, ulusal benliğini bulamayan uluslar, başka ulusların avıdır.

Ulusal varlığımıza düşman olanlarla dost olmayalım. Böylelerine karşı bir Türk şairinin dediği gibi 'Türküm ve düşmanım sana, kalsam da tek kişi' diyelim.

Düşmanlarımıza bu gerçeği anlattığımız gün, kanaatimizce, idealimize, geleceğimize yan bakan her bireyi düşman kabul ettiğimiz gün, ulusal benliğe uzanacak her eli şiddetle kırdığımız, ulusun önüne dikilecek her engeli devirdiğimiz gün, gerçek kurtuluşumuza ulaşacağız." (***Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri***, cilt 2, s.143-144)

13 Ocak 1921 günü, TBMM kürsüsüne çıkan **Muhittin Baha Bey** şu konuşmayı yapar:

"Efendiler, buraya gelen her birey, her üye, küçük yavrusunu gözyaşları ile bıraktığı, eşi ile helalleştiği, babasının elini öperek evinden ayrıldığı zaman yemin etmişti. Ya bu devleti tam istiklal ile yaşatacak, bu milleti tutsaklıktan kurtaracak ve babasına bıraktığı küçük yavrusuna yarın şeref ve şan vererek dönecek ya da bu meclisin bütün bireyleriyle beraber düşman önünde ölecek. Efendiler, tam bir inançla söylüyorum, bu millet için ölmek yoktur. En güçsüz zannedildiği ve en yardımsız kaldığı anlarda, düşmanlarının en güçlü göründüğü zamanlarda bile, akla ve hayale gelmeyen olağanüstü başarılar göstererek insanda hayranlık uyandıran bu millet batmaz.

Efendiler, silah yok, top yok dediler; Osmanlı ordusu çürümüştür dediler; genel savaştan yoksul ve perişan çıktı dediler; yaşlıları umutsuz, gençleri korkak, çocukları tutsaklığa layıktır dediler. Yaşlıların gözlerindeki parlayan inanç ışığına bakınız. Meclisinizin içinde o muhteşem insanlar vardır; dışında da vardır. Gençlerin özverisine bakın. Bütün dünyayı karşılarında gördükleri halde, dünyanın bütün fabrikalarının yıkıcı silahlarını düşmanlarının elinde gördükleri hal-

de, ellerindeki kırık tüfekleriyle onların üzerine hücum ettiler ve onları yendiler. Efendiler, yenilmiş olan bütün milletler, güçlü ya da güçsüz bütün milletler hayret içinde. Güçsüz olmayan, güçsüzlük hissetmeyen bir millet var. O milleti siz temsil ediyorsunuz, onunla övününüz...

Efendiler, bir ölüyorsak on doğuruyoruz; bir kişi eksildikçe ruhumuzda on kişilik güç buluyoruz. Zarar yok efendiler; çok yandık, çok harap olduk. Avrupa denen 'uygarlık' kitlesi, bu alçaklar ve benciller kitlesi üç yüzyıldan beri ellerinden geleni yaptı. Onların bizde yarattığı yangınlar, ruhlarımızdaki külleri dağıtmak için şimdi birer rüzgâr oldu. Yananlar yanarken, ölenler ölürken; doğanlar şimdi daha güçlü, daha dirençli ve daha kararlı oluyorlar. Ben geleceğe bu ümitle bakıyorum..."

Muhittin Baha Bey'in konuşmasından hemen sonra **Mustafa Kemal** kürsüye gelir. Yüzünde anlamlı bir gerginlik vardır, sararmıştır; sesi her zamankinden daha kısıktır. Duyduğu coşku konuşmasına yansır ve şu duygulu sözleri söyler:

"...

Cennetten vatanımıza bakan merhum Kemal
Vatanın bağrına düşman dayadı hançerini
Yok mudur kurtaracak bahtı kara maderini

demişti. İşte ben, bu kürsüden, bu yüksek meclisin başkanı olarak, yüksek kurulunuzu oluşturan bütün üyelerin her biri adına ve bütün millet adına diyorum ki:

Vatanın bağrına düşman dayasın hançerini
Bulunur kurtaracak bahtı kara maderini.

Ey milliyet duygusu! Sen ey fani insanı ölümsüzlüğe bağlayan büyük olay! Ey insan toplumunun en yüksek ideali! Ey temizleyici düşünce! Ey ölüm korkusu içinde kararmış ruhları aydınlatan meşale! Ey yaratıcı kudret! Bü-

tün bunlar senin eserindir. Yüzyılların yükü altında yorulmuş çorak Anadolu toprağından fışkıran kahramanlar senin çocuklarındır. Sen küçük hesaplar düzenlemesi değilsin. Özgürlüğün tek kaynağı sensin. Kendisini bir milletin parçası hissetmeyen insan, tutsak ve yoksuldur, ona değer verilmez. Kalbi, milliyet ateşi ile yanan insan, iç ve dış dünyadan gelen zulüm, hakaret, tutsaklık ve kölelik ihtiraslarına aynı anda karşı koyar. Bir insanı koşulsuz diğer insanlara bağlayan tek duygu sensin." (Metin Aydoğan, ***Antik Çağdan Küreselleşmeye Yönetim Gelenekleri ve Türkler***, s.938)

"Kuvayı Milliye Ruhu" da denilen bu ruhla, Kurtuluş Savaşımızı yapan ve zaferle sonuçlandıran Mustafa Kemal ve arkadaşlarını, emperyalist devletlerin görevlileri, resmi yazışmalarında bile "Milliyetçiler" olarak nitelendirmişlerdir.

Özünde antiemperyalist olan "Kuvayı Milliye Ruhu"; savaştan sonra ekonomide, eğitimde ve dış politikada devrimci atılımlarla taçlanıp, gelişmekte olan tüm ülkeler için geçerli ve başarısı kanıtlanmış bir gerçek çağdaşlaşma modeli oluşturunca, Batılılarca "**Kemalizm**" olarak nitelendirilmiştir.

MUSTAFA KEMAL GİBİ DÜŞÜNMEK

Tarih, 18 Mayıs 2002... İtalya'nın Perugia kentinin önde gelen kişilerinin oluşturduğu Felsefe ve Tarih Kulübü'nün üyelerine ve konuklara, genç Türk işadamı **Utku Oğuz "1918-1939 arası Türkiye ve Atatürk Reformları"** konulu, çok ilgi gören bir konferans veriyor.

Utku Oğuz için o 18 Mayıs gecesini asla unutulmayacak kılan yorum, orada konuk olarak bulunan yaşlı bir Norveçliden geldi:

"Norveç dilinde 'Mustafa Kemal gibi düşünmek' diye bir deyim vardır... Herhangi bir problem karşısında, çözümü imkânsız olduğu düşüncesiyle hemen kestirmeden teslim olma eğiliminde olan, ne yapıp edip bir çözüm üretmek için yaratıcılığını zorlama zahmetine katlanmak istemeyen ruh ve zihin tembeli kişilere söylenir bu söz... Bu tip insanlara derhal, 'Hayır, yanılıyorsun bu problemin mutlaka bir çözümü olmalı, biraz da Mustafa Kemal gibi düşün' deriz... Ancak sizin bu geceki sunuşunuzdan sonra bu sözün arkasındaki anlamı çok daha derin bir şekilde kavramış durumdayım; bu güzel fotoğraflar eşliğinde yaptığınız sunuşunuz bana bu yaşımda bir şey daha öğretti; yani benim anadilim olan Norveççeye yerleşmiş olan eski bir deyimin arkasındaki gerçek ve derin anlamı!.. Size bunun için minnettarım..."

Genç Türkün gözleri yaşardı.

Saatlerce süren tartışma ve yorumlar ise şu ortak yargıyla sonuçlandı:

"**Atatürk** Devrimleri bütün ülkelere uygulanabilecek evrensel bir reçetedir... Zira din ve etnik ayrım temellerine dayanmayan çağdaş devlet modeli ne kadar çok ülkede uygulanırsa, dünya o kadar daha huzur ve barış içinde bir yer olacaktır..."

Genç adam gecenin sessizliğinde yürürken büyük bir iç sızısıyla "Türk Devrimi'ni yıkmak için yola çıkan karşıdevrimciliğin ülkeyi sürüklediği bataklığı, başka çare yok diyerek IMF'nin önünde boyun büken siyasetçileri" düşündü. Sonra büyük bir heyecan ve coşkuyla yaşlı Norveçlinin bu kölelik zincirini kırmak için müthiş bir formül sunduğunu anımsadı:

"**Mustafa Kemal** gibi düşünmek!.." (**Ümit Zileli**, "Mustafa Kemal Gibi Düşünmek" *Cumhuriyet* gazetesi, 30 Mayıs 2002)

İşte **Mustafa Kemal** gibi düşünen bir aydınımızdan alıntılar:

"**Atatürk**'ün cumhuriyetini yeniden tanımlamadan önce, 'doğru tanımlamak' gerekir. Temelinde yatan felsefeyi, sapmalardan ve uygulama yanlışlarından ayırarak tanımlamak ve tanımak gerekir...

Hiçbir toplum gösteremezsiniz ki, uluslaşamadan çağdaşlaşabilmiş ve demokratikleşebilmiş olsun!.. Bu gerçek kavranmadan, Atatürk'ün cumhuriyeti anlaşılamaz!

Eğer cumhuriyet 'ırk' ya da 'din' üzerine kurulmuş olsaydı, yeniden tanımlanması zorunlu olurdu. Eğer 'ulus' temelini oluşturan öğe ırk olsaydı, Slav ırkından olan ve aynı dili konuşan Sırplar, Boşnaklar ve Hırvatlar 'düşman' değil kardeş olurlardı. Ulus kavramının temeline 'din'i yerleştirirse-

niz ne olacağını da gene Bosna'nın dramı gösteriyor. Kuzey İrlanda'nın aynı ırktan aynı dili konuşan insanlarının dramı gösteriyor.
Boşnak ile Sırpı düşman yapan neden 'din' farkı. Ortodoks Sırp ile Katolik Hırvatı düşman yapan neden ise 'mezhep' farkı... Tıpkı İrlandalı Katolikler ve Protestanlar gibi...
Atatürk'ün kendi el yazısı ile kaleme aldığı ***Medeni Bilgiler*** kitabı, şu tümce ile başlar: 'Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir.'
Bu mudur yeniden tanımlanması gereken?
Atatürk için 'Türk', bir ırkın ya da bir etnik kesimin adı değildir... Bu topraklar üzerinde yaşayan insanların –hangi etnik kökenden olurlarsa olsunlar– ortak adıdır. 20 etnik kimliğin üzerindeki bir şemsiyedir; bir 'ortak kimlik'tir...
Bu mudur yanlış olan?
Üstelik Anadolu'da yaşayan insanlara Türk adını koyan da Atatürk değildir, daha 13. yüzyıldan başlayarak Avrupalılardır!" (Ahmet Taner Kışlalı, *Cumhuriyet ve Kimlik*)

"Şu sözler, ünlü İngiliz tarihçisi **Arnold Toynbee**'ye ait:
'Yeryüzünde hiçbir devrim, Kemalist Türk Devrimi kadar dünyada şaşkınlık yaratmadı.'
Toynbee birkaç kez Türkiye'ye gelip incelemeler yapmıştı. Koşulları hazır olmadığı halde, köklü bir devrimin hızla yükselmekte olduğunu görmüştü. 'Mazlum milletler'in kalbi ve kulağı artık Ankara'da idi. Daha şimdiden, 'dünün harap kasabası' Ankara, Londra'nın önüne geçmişti. **Atatürk,** hiçbir yurtdışı geziye çıkmadığı halde; zamanın ünlü devlet adamları, krallar, şahlar, başbakanlar, Ankara'yı ziyaret kuyruğundaydılar.
Batı, Atatürk'ten sonra devrimin yaşayabileceğine inanmıyordu. 'Tek engel' ortadan kalkınca devrim çöke-

cek ve Batı 'Lozan'da verdiklerini birer birer geri alacak' beklentisi yaygındı. Batı'nın en büyük umudu da, Türkiye'deki 'gerici güçler'di. Yani Atatürk'ü –ölümünden sonra– bizzat kendi ulusunun reddetmesiydi!

Batı Atatürk'ü istemedi, çünkü çıkarlarına aykırı idi. Ama bükemediği eli öpmek zorunda kaldı... Zamanın İngiltere Başbakanı, kendi parlamentosunun önünde çaresiz bir itirafta bulunacaktı.

'Böyle bir dâhi ancak yüzyılda bir çıkar. O da bize rastladı...'

Atatürk, Batı'nın desteğini alarak Batılılaşma yolunda adımlar atmadı; tersine, Kemalizm bir anlamda Batı'ya karşın Batılılaşma anlamı taşıdı." (Ahmet Taner Kışlalı, "Atatürk ve Batı")

Son günlerde, milliyetçiliği kötülemeye çalışanlar artarken, bu kavrama gerçek içeriğini kazandırmaya çalışanlar da artıyor.

Önce **Öztin Akgüç**'ün yazdıklarına bir göz atalım:

"Milliyetçi, ülkenin tam bağımsızlığından yanadır. Milliyetçiliğin olmazsa olmaz koşulu, ülkenin tam bağımsızlığından yana olmaktır. Ülkenin bağımsızlığı tehlikeye düştüğünde her türlü özveriyi göstererek savaşım vermek milliyetçiliğin gereğidir.

Milliyetçiler emperyalizme, yani sömürgeciliğe karşıdır.

Yeni dünya düzeni, küreselleşme, globalleşme gibi kulağa hoş gelen sözcüklerle demokrasi, insan hakları gibi kavramlarla da cilalanarak, emperyalizm, yerel işbirlikçilerin katkısı ile yutturulmakla yeni sömürgeler oluşturulmakta, gerekirse askeri güç kullanılmaktadır. Bu bir edebiyat değildir. Eğer dünya nüfusunun yüzde yirmisi dünyada yaratılan gelirin yüzde 86.0'ını, en yoksul yüzde 20'lik kesim de ancak yüzde 1'ini alabiliyorsa, bunun başka bir açıklaması yoktur.

Milliyetçi, emperyalizmin maşası olmaz, emperyalizmin oyunlarına karşı çıkar.

Milliyetçilikte ülkeye, topluma hizmet amaçtır.

J.F. Kennedy'nin bu bağlamda bir tümcesinden yararlanayım. Milliyetçi, ne aldığının değil, ülkeye ne kattığının sorgulamasını yapar.

...Spor karşılaşmalarında pankart açmak, 'Türkiye, Türkiye' diye bağırmak, dolduruşa gelip hedef olarak gösterilen kişilere kurşun sıkmak; siyasal, toplumsal cinayetlerde tetikçilik görevini üstlenmek milliyetçilik değildir. Bu tür davranışlar milliyetçiliği zayıflatır, itibar kaybına neden olur.

Her alanda olduğu gibi milliyetçiliğin de düzmecesi, sahtesi vardır. Emperyal güçler, milliyetçiliği gözden düşürmek, kendi emelleri için engel gördükleri gerçek milliyetçileri, milliyetçiliği yok etmek için sahtelerini piyasaya sürerler. Milliyetçiliği yozlaştırırlar, sulandırırlar.

Milliyetçilik gerekli niteliklere sahip olduğunda bir erdemdir. Milliyetçilik lafla, gösteri ile olmaz. **Ziya Paşa**'nın ünlü dizesi milliyetçilik için de geçerlidir: 'Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.' Bence gerçek milliyetçilik **Atatürk**'ün altı oku ile tutarlı milliyetçiliktir." (**Öztin Akgüç**, *Cumhuriyet* gazetesi, 11 Şubat 2007)

Erol Manisalı, "**Atatürk**'le **Hitler**'i; **Chavez**'le **Bush**'u Karıştıranlar" başlıklı makalesinde, adeta ulusalcılık dersi veriyor (*Cumhuriyet* gazetesi, 12 Şubat 2007):

"...Sahte ulusalcıları bugün sahneye çıkaranlar, 'gerçek ulusalcılığın önünü kesmeye çalışıyorlar.'

Görmek istemeyenlerin, anlamak istemeyenlerin gözünün içine soka soka sıralıyorum:

1) Türkiye'de ulusalcı olmak sorunlara Türk ulusunun penceresinden bakmak demektir.

2) Köylünün refahını artıracak ulusal tarım politikası izlemek demektir.
3) Türk endüstrisine sahip çıkmak; yabancı tekellerin onu ele geçirmesine engel olmak demektir.
4) Makro ulusal politikalarla petrolüne, madenlerine, bankalarına, limanlarına her türlü desteği vermek demektir.
5) İşçiye, memura, esnafa arka çıkmak; onların milli gelirden aldıkları payı yükseltmek demektir.
6) Devleti küçültmemek; sosyal devleti güçlendirmek demektir.
7) Ulusalcılık konut, eğitim ve sağlık olanaklarının sosyal devlet çatısı altında halka sunulması demektir.
8) Kimilerinin sandığı gibi, 'ulusalcılık dışa kapanmak değildir'. Dışarıya, 'karşılıklı çıkarlar doğrultusunda' dengeli olarak açılmaktır. Hâlâ anlamadıysanız günah benim değil...
9) Ulusalcılık, ulusal dış politika izleme demektir; aynen Batı demokrasilerinin yaptığı gibi.
10) Ulusalcılık, 'sosyal sınıfların örgütlenerek Meclis'te temsil edilmeleri' ve gerçek demokrasinin kurulması demektir.
11) Ulusalcılık uluslararası alanda siyasi, iktisadi, askeri ve kültürel olarak ezilmeden ve ezmeden yer almak demektir.
12) Ulusalcılık, antiemperyalist bir duruşa sahip olmak demektir.
...Emperyalizmin ve içimizdeki oligarşinin penceresinden bakanlar için ulusalcılık en büyük tehdittir."

MİLLİYETÇİLİĞİN İTİCİ GÜCÜ

Kurtuluş Savaşımız sırasında Türkiye'ye gelen ve **Mustafa Kemal**'le konuşan Amerikalı kadın gazeteci **Clair Price**, yurduna döndükten sonra ***Türkiye'nin Yeniden Doğuşu*** (Yeni Hayat Kütüphanesi, 2003) adlı eserini yazar. Bu eser şöyle bitiyor:

...**Eski yasa tanımaz Batı emperyalizminin yerine yeni yasalara saygılı bir Doğu rejiminin geçmesini öneren milliyetçilik, bugünkü Türkiye'nin itici gücüdür ve Türkiye, bu sayede dünyanın kilit öneme sahip ülkelerinden biri olmuştur. Milliyetçilik, bugün Türkiye'yi kaynaştırıp birleştirmekte ve bölmemektedir. Milliyetçiliğin haykırışı, güçlü ve sağlıklı bir düşünceyi dile getirmektedir.** Bu haykırışı en saf biçimiyle Adana'da duymuştum. Türk subayları, Türk kentli ve köylüleriyle dolup taşan bir tiyatrodaydım. Tiyatronun küçük sahnesini aydınlatan taban ışıklarının gerisinde, kapalı duran perdenin önünde hafifçe şişman bir adam, şair **Mehmet Emin Bey** duruyordu. Sesi kısıldığından neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu. Kalpağının altında terler sızarken akıcı Türkçesiyle şiirini okudu. Bir zamanlar çölde yalnız bir adamın çığlığı gibi duyulan sesi, şimdi ateşli alkışlarla kesiliyordu. Yirmi yıldır bu haykırışını yükseltmekteydi ve bugün hâlâ kendisini tüketircesine Türkiye'nin yakılıp yıkılmış ve büyük bölümü yok olmuş köylerinde dolaşarak eski haykırışını yükseltmeye devam etmektedir:

Ben bir Türküm,
Dinim, cinsim uludur.

"Milliyetçilik", ırkçılığa ve emperyalist amaçlara kaymadığı sürece; kişiler için de, uluslar için de daima onurlu bir yaşamın, özverinin ve güç günlere dayanma gücünün manevi (tinsel) dayanağını oluşturur.

Milliyetçi (ulusalcı) olmayan insanlar, teslimiyetçiliğe son derecede yatkındırlar.

Atatürk, ***Nutuk***'ta şöyle diyor:

> **Güçsüz ve korkak insanlar, herhangi bir felaket karşısında, milletin de uyuşukluğa düşmesine ve çekingen bir duruma gelmesine yol açarlar. Güçsüzlük ve kararsızlıkta o kadar ileri giderler ki, âdeta kendi kendilerine hakaret ederler. Derler ki, biz adam değiliz ve olamayız! Kendi kendimize adam olmamıza imkân yoktur. Biz, kayıtsız ve şartsız olarak varlığımızı bir yabancıya teslim edelim.**
>
> **Türkiye'yi böyle yanlış yollarda çökme ve yok olma uçurumuna sürükleyenlerin elinden kurtarmak lazımdır. Bunun için bulunmuş bir gerçek vardır. Ona uyacağız. O gerçek şudur: Türkiye'nin düşünen kafalarını yepyeni bir imanla donatmak...**
>
> **Bütün millete taptaze bir manevi güç vermek.** (s.7 ve devamı)

Milliyetçilik akımı, başta **Atatürk,** tüm vatansever insanlarımızı etkilemeseydi; bugün bile öğünç kaynağımız olan "Kuvayı Milliye Ruhu" oluşur muydu?

Ahmet Ağaoğlu, ***Türk İnkılabı*** yapıtında Kuvayı Milliye ruhunu şöyle anlatıyor:

> Wilhelm Tell, oğlunun tepesi üzerine konmuş bir elmayı nişan alırken bütün bir milletin maddi ve manevi kurtuluş ve hürriyetini hedef olarak kabul ettiğini hayaline getirmemişti. İzmir efeleri de dağa çıkarken gösterdikleri cesaretin

Türkiye'nin maddi ve manevi, dış ve iç kurtuluşunun yükselebileceğini elbet düşünememişlerdi. Maşeri (sosyal) hareketlerin en verimlilerinin böyle şuursuz başlayan hareketler olduğunu tarih bu gibi misallerle ispat ediyor! Çünkü bu gibi hareketler milyonlarca insanları içine toplayan bir kitlenin ta derinliklerinden kopup gelen fırtınalardır ki, kendi kendine ve tabii sevk ile patlayan tabii kuvvetlere benzerler. Bunlar da son patlamalarını, ta son sarsıntılarını yapmadan, kendilerini tahrik eden maddelerin hepsini çıkarıp atmadan yatışamazlar, duramazlar. Elverir ki, bir millet böyle patlamak, infilak etmek, tufanlar, zelzeleler koparmak kabiliyetini taşısın! **Ziya Gökalp Bey**'in 'Mukaddes Ateş' dediği maddeyi taşısın, yanıp yakabilmeyi bilsin, mukaddes deliliğe tutularak ortalığı altüst etmek istidadını taşısın! Tarih yapan, insanlığın gidişini ve mukadderatını tayin eden, bu mukaddes ateşi taşıyan milletlerdir. **Birinci Nikola**'dan beri Türkiye'yi hasta adam diye göstermeye alışmış olan Avrupa ve Avrupa ile beraber bütün insanlık âlemi, böyle bir kabiliyeti, böyle bir istidadı Türkte tasavvur bile etmiyordu. Bu Rus çarı, bu hasta adam, ilaç olarak 'Operation pas Reformation' yani düzeltme değil, ameliyat usulünü tavsiye ediyordu. Bu yanlış fikrin tesiri iledir ki, Avrupa Cihan Harbinin sonunda yerlere serilmiş olan Türk üzerinde ta öteden beri düşündüğü ameliyeyi, tam sırası geldiğini sanarak yapmak istedi. Türkü ve Türk vatanını parçaladı. Türkü hiçbir zaman hakkı ile temsil edememiş olan Babıâli ile ortaklarının miskinlik ve alçaklığı, ecnebilere ilk zamanlarda, Türk hakkındaki düşüncelerinin gerçeğe uygun olduğu fikrini verdi. Türkü herkes ölü saydı ve mezarının üstünde ölüm dansları başladı. **Fatih**'i taklit eden ecnebi generalinden başlayarak, ta son Rum palikaryasına, Ermeni meyhanecisine kadar herkes o mezar etrafında dans etmeye koyuldu. Onun şere-

fi, haysiyeti (onuru) ile oynadı. Fakat yaralı, kana boyanmış aslan silkindi, yaralı kalbinin ta içinden kopardığı ses, izmir dağlarından Trabzon vadilerine, Erzurum dağlarından Antep vahalarına kadar aksederek bütün o geniş yerleri titretti. Feryat ve inilti Türk vatanını kapladı. Eli silah tutan silahına sarıldı, bilinmeyen bir yere doğru koştu. Her taraf kaynaştı. Kadın, çoluk çocuk, ihtiyar birbirine karıştı. Türk yapılan hakaretlere dayanamıyor, namusu ile ölmeyi namussuz yaşamaya üstün buluyordu. (**Prof.Dr. Sezgin Kızılçelik, *Atatürk'ü Doğru Anlamak***, s.415)

"Kuvayı Milliye" terimi ilk kez, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda görev yapan milis güçleri anlamında kullanılmıştır. "Ulusal Güçler" anlamına gelen Kuvayı Milliye, işgal altındaki bir ülkede halk tarafından oluşturulmuş direniş örgütleridir. Kuvayı Milliye, ülkemizde daha sonraları emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılan herkesi içeren bir terim olarak kullanılmıştır (Uğur Mumcu). Kuvayı Milliye, Ulusal Bağımsızlık Savaşı'nda yurdun bütün bölgelerinde emperyalist işgallere direnen halk kitlelerinin genel adıdır.

Hâkimiyet-i Milliye gazetesindeki bir yazıda Kuvayı Milliye'nin ne olduğu çok yalın bir biçimde şöyle açıklanmıştır: *"...'Kuvayı Milliye'ye ne oluyor?' sualini soranlara vereceğimiz cevap, sağ elimizle Anadolu ve Rumeli'nin işgal sahalarını göstermek olacaktır"* deniliyor. Demek ki Kuvayı Milliye, işgalci güçlere karşı direnme odaklarıdır.

Atatürk, Erzurum'da çoğu başıbozuk olan Kuvayı Milliye birliklerinin, emperyalist ülkelerin, yani İtilaf Devletlerinin düzenli ve güçlü orduları karşısında ne işe yarayabileceğini soran kötümser bir dostuna şu karşılığı vermiştir: *"Bu milli kuvvetler, namuslu bir adamın yastığının altındaki tabancaya benzer. Namusunu kurtarmak umudunu büsbütün*

yitirdiği zaman, hiç olmazsa tabancasını çekip kendini öldürebilir." Bu bağlamda **Atatürk**'ün kendisi de Türk ulusunun özgürleşmesi sürecinde canını ortaya koymuştur: *"Ben, Erzurum'dan İzmir'e sağ elimde tabanca, sol elimde sehpa, öyle geldim."* (**Sezgin Kızılçelik**, *a.g.e.*, s.405)

Doğan Avcıoğlu, "Kuvayı Miliye Ruhu"nu, "Devrimci Ordu Gücü" olarak niteliyor ve 16 Haziran 1970 tarihli *Devrim* dergisine yazdığı bir makalede şunları söylüyordu:

Devrimci Ordu Gücü, son yüzyıllık Türk tarihinin gerçeğidir. Bu, Batı ülkelerindeki gibi, dar anlamıyla anlaşılan bir kapalı askerler topluluğu değildir. Devrimci Ordu Gücü, son yüzyıllık Türk tarihine damgasını vuran, bazen başarılı, bazen başarısız denemelerle, bağımsız ve uygar bir Türkiye'nin inşası için çırpınan asker-sivil milliyetçi devrimciler topluluğudur.

Daha Harbiye sıralarında, çöken vatanı kurtarmak amacıyla devrim örgütleri kuran, altı yüzyıllık saltanatı deviren, bağımsız Türkiye'yi yoktan var eden ve devrim yoluyla modern Türkiye'yi inşa seferberliğine koyulan **Mustafa Kemal**, Devrimci Ordu Gücü'nün lideridir.

Mustafa Kemal, 22 Şubat 1931 tarihinde Konya Askeri Mahfelinde, Devrimci Ordu Gücü'nü şöyle anlatıyor:

"Arkadaşlar, bütün tarih bize gösteriyor ki, uluslar yüksek amaçlarına ulaşmak istedikleri zaman, karşılarında üniformalı çocuklarını buldular. Tarihin bu genelliği içinde yüksek bir istisna, bizim tarihimizde, Türk tarihinde görülür. Bilirsiniz ki, Türk ulusu, ne vakit yükselmek için bir adım atmak istemişse, bu adımların önünde, daima öncü olarak ulusal amacı gerçekleştiren kendi kahraman çocuklarından kurulu ordusunu görmüştür.

Bunun içindir ki, Türk ulusu, tehlikelere karşı elinde kılıç yürümeye hazır bulunan kahraman çocuklarına derin bir güvenlik beslemiştir. Ve bu güvenliği daima besleyecektir. Bundan sonra da Türk ulusunun yüce ülküsünün gerçekleşmesi için kahraman evladı hep önde gidecektir.

Arkadaşlar!

Ordudan konuşurken, memleketin gerçek sahibi olan Türk ulusunun aydın evlatlarından söz ediyorum. Bu evlatlar içinde, şüphe yok ki, yarının kahramanlarını yetiştiren eğiticilerimiz dahildir. Gerektiğinde derhal elbise değiştirerek gereken yere başını veren ve ordu ile birlikte yürüyen öğretmen arkadaşlarımız dahildir.

Ben yüksek ordumuzun subaylarından ve onlarla birlik olan Türkün aydın evlatlarından konuştuğum zaman, fikren, vicdanen, ilmen ulusal kahramanlığa hazır bütün Türk gençliğinden söz ediyorum."

Atatürk, "Kuvayı Milliye Ruhu" taşıyan insanların en güzel örneğidir. İşte Kurtuluş Savaşı öncesi, Kurtuluş Savaşı sırasında ve sonrasında onu, daha iyi anlamamıza yarayacak, yaşanmış üç olayın öyküsü:

Mustafa Kemal Paşa, işgal altındaki İstanbul'da, Perapalas'ın lokanta bölümünde tek başına akşam yemeğini yedikten sonra tam kahvesini ısmarlamak üzereyken lokantanın şef garsonu yanına gelmiş;

"Affedersiniz muhterem paşam" demiş, "biraz ötedeki masada İngiliz generalleri oturuyorlar. Beni çağırdılar ve sizin kim olduğunuzu sordular. Ben de 'Çanakkale muzafferi **Mustafa Kemal Paşa**' dedim. İngiliz generaller, 'Yaaa, öyle mi!' dediler."

İngiliz generaller şef garson aracılığı ile **Mustafa Kemal Paşa**'yı masalarına davet etmişler:

"Masamıza buyursun, kahvelerimizi birlikte içelim" demişler.
Şef garson, İngiliz generallerinin önce bu söylediklerini, sonra da kahve için masaya davet ettiklerini söyleyince **Mustafa Kemal Paşa** garsona şöyle demiş:
"Onlara söyle, bizim geleneklerimize göre daveti ev sahipleri yapar. Onlar şimdi her ne kadar işgal kuvvetleri komutanları olsalar da, bu ülkede yine de misafirdirler. Burada gerçek ev sahibi benim. Birlikte kahve içmek istiyorlarsa geleneklerimize uysunlar, onlar gelsinler, ev sahibinin masasında, benim masamda, benim davetlim olarak içsinler kahvelerini."
Mustafa Kemal Paşa'nın bu sözlerini garson olduğu gibi nakletmiş İngiliz generallerine. (**Sadi Borak**, ***Atatürk'ün İstanbul'daki Çalışmaları***, s.187)

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ilk günlerinde, **Mustafa Kemal**'in nasıl "aman"sız, "imdat"sız bir yalnızlık cehenneminde yardımsız, yardımcısız, hangi güçlüklerle uğraşıp, boğuştuğunun bir örneğini görelim:
Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldı, hükümet kuruldu. Fakat bu hükümetin ne hazinesi, ne de ordusu vardı. Ortada bir tek **Mustafa Kemal** vardı. Karşısında bir Osmanlı İmparatorluğu, bir de Anadolu'yu istila etmiş büyük bir düşman ordusu bulunuyordu.
Ankara ise harap bir şehir... Hiçbir şey yoktu. Bir Meclis, bir de **Mustafa Kemal**!.. Bu olacak iş değildi. Bu işin sonu felakettir, bir an önce başımızın çaresini düşünelim diyen bir kısım mebus, bir evde gizli bir toplantı yaptılar. Mebuslardan birinin;
"Ankara'da **Mustafa Kemal**'den başka bir şey yok, bu işin sonu felakettir, akıbetimiz korkunçtur" sözleri üzerine zayıf iradeli bir grup, hayatlarından endişeye düşerek, memleketlerine dönmeye karar verdiler.

Mustafa Kemal bu durumdan haberdar olunca teessür duydu. Bu korkunun Meclis'te bir panik yaratmasından endişe etti. Bu dönecek olanlara nasıl mani olacağının tedbirlerini düşünmeye başladı. Meclis'te bir gizli celse yaptı, kürsüye gelerek şu konuşmayı yaptı:

"Efendiler!.. Bazı arkadaşların, bulunduğumuz yoksulluk şartları içinde, büyük davamızın başaramayacağını zannederek, memleketlerine dönmek arzusunda olduklarını duydum. Arkadaşlar! Ben sizleri bu milli davaya silah zoru ile davet etmedim. Görüyorsunuz ki sizleri burada tutmak için herhangi bir silaha da malik değilim. Dilediğiniz gibi memleketlerinize dönmekte hürsünüz. Hatta hepiniz de bu kararda olabilirsiniz. Fakat şunu biliniz ki, bütün arkadaşlarım beni yalnız bırakıp gitseler, ben bu Meclis-i Âli'de tek başına kalmaya ahdettim. Düşman, adım adım her tarafı işgal ederek Ankara'ya kadar gelecek olursa, ben, bir elimde silahım, bir elimde mukaddes Türk bayrağı, Elma dağına çıkacağım, orada tek başıma son kurşunuma kadar düşmanla çarpışacağım. Sonra bu mukaddes bayrağı göğsüme sarıp şehit olacağım. Bu bayrak kanımı sindire sindire içerken ben de hayata veda edeceğim. Huzurunuzda buna ant içiyorum. Ben öleyim vatan sağ olsun" diye ateşli bir hitabede bulununca, ağlamadık bir tek mebus kalmadı. Ruhu iman dolu bu kahramanın sözlerinden herkesin vatanseverlik hisleri coştu. Hep bir ağızdan;

"Paşam yolundan dönmeyeceğiz, seninle beraberiz" diye bağırdılar. (**Enver Behnan Şapolyo**'ya atfen **Durmuş Koray**, ***a.g.e.***, s.193)

Altemur Kılıç, şunları yazdı:

"**Mustafa Kemal** mareşal üniformasını Cumhuriyetten sonra ancak iki kere giymişse, bunun anlamı Cumhuriyetin sivil olması ve askerlerin fiili siyasetle uğraşmamaları gerek-

tiğini hatırlatmaktı. **Mustafa Kemal**, mareşal üniformasını, Cumhuriyetin ilanından sonra ancak bir defa resim çektirmek için giymişti. Ama bir 'ikinci defası' da var; bunun gerçek öyküsünü babam Kılıç Ali'den dinlemiştim.

1930'lu yıllarda italyan diktatörü Mussolini, Antalya'ya göz dikmiştir, zira Roma İmparatorluğu'nun varisi olarak 'Mare Nostrum' yani 'Bizim Deniz' dediği Akdeniz'in kıyısındaki Antalya'ya göz dikmiştir. **Mustafa Kemal**, İtalyan Büyükelçisini Çankaya'ya davet eder ve onu sivil olarak kabul eder. Biraz konuştuktan sonra, elçiden özür diler ve öteki odaya geçer. Biraz sonra geri geldiğinde, sırtında Cumhurbaşkanı olduktan sonra ancak bir defa giydiği ve Meclis'teki tablodaki mareşal üniforması vardır. İtalyan Büyükelçisine şunları söyler: 'Ekselans Duçenize, sizi sivil elbiseyle karşıladığımı ve fakat sonra karşınıza mareşal üniformasıyla geldiğimi bilhassa yazın ve şu sözlerimi de ilave edin; üniformalar çok kolay ve çabuk giyilir, ancak üniformaları taşımak o kadar kolay değildir!' Son söz; askerlerin fiili siyasetle uğraşmaları Balkan Harbinde olduğu gibi başka ve Cumhuriyeti kollamak ve korumak görevi bambaşka, ayrı şeyler! Siviller, sivil politikacılar o görevi yapamayınca, bu göreve ordu sahip çıkmasa, hâlimiz ne olurdu ve ne olur?" (*Yeniçağ* gazetesi, "Evet Şükürler Olsun ki Türk Ordusu Görevde", 4 Ocak 2003)

"**Atatürk Milliyetçiliği**"ni doğru anlamak için, Kurtuluş Savaşı öncesi, "**ulus**" bilincinden ne derecede yoksun olduğumuzu, bu yoksunluğun çöküş nedenlerinin başında geldiğini bilmemiz gerekir.

Gündüz Aktan, "Korkulacak Potansiyel" başlığıyla *Radikal* gazetesinde yazdığı makalede şunları söylüyor:

"İdeolojik olmayan sola sol denmez" tezi doğru değil. Kaldı ki Kemalist devrimde, Fransız devriminden farklı olarak, güçlü bir antiemperyalist yön olduğu da unutulmamalı.

Bizde ideolojik solcular gibi, "liberaller" de solun ulusalcı olabileceğini kabul etmiyorlar. Aslında her iki grup da "milliyetçilik" kavramının her türlüsünü tehlikeli buluyorlar.

Oysa Sosyalist Başbakan **Jospin** bakın neler söylemiş:

"Fransız toplumunda değişikliğe direnç (...) güçlü devlette ve dağılmayı istemeyen, tarihiyle iftihar eden millette yok. Millet tecezzi etmeyen (irreducible) **bir olgudur. Demokrasinin kalbinin attığı yerdir. Toplumsal bağın ve en güçlü dayanışmanın oluştuğu mekândır. Fransa'nın hâkim olacağı bir geleceğe emin adımlarla yürümesi, ancak yüzyıllar boyunca oluşmuş kimliğine saygı ile sağlanabilir." Jospin 1997 Haziranında yaptığı bir Meclis konuşmasında, "Fransa, her şeyden önce Cumhuriyetin oluşturulduğu bir tarihtir" demişti. Nisan 1997'deyse Avrupa'nın ilave bir demokratik mekân olduğunu, milleti ikame edemeyeceğini vurgulamıştı.**

Bu sözleri bizdeki hangi eski sol/yeni liberal yazar söyleyebilir? Bizim "liberaller" milletin küreselleşme/AB entegrasyonu içinde erimesini ister. PKK enternasyonalist terörizmin nedenini devlet ya da ordunun tutumuna bağlar.

...Solcular da milliyetçilik karşıtı, bunlar da. Solcular da önce mevcut düzenin yıkılmasını istiyorlar, bunlar da. Cumhuriyet ikincisiyle ikame edilmedikçe ve **Kemalizm** tarihe gömülmedikçe ülkede demokrasi olmayacağını savunuyorlar. Yani komünist ve faşist "devrimlere" ve İkinci Dünya Savaşı'na yol açan "apokaliptik" düşünce tarzını terk edemi-

yorlar. Onun ardında da bırakamadıkları "Biz adam değiliz" nihilizmi var. AB üyeliğine desteği ideolojiye çevirdiler. Her şeyin iyi olduğu gibi kötü yönlerinin de olabileceğini göremediler. Onlar için AB'ye girişin amacı, kendilerini ezen askeri darbelerin rövanşını almak.

Anayasamızın 2. maddesine göre Türkiye Cumhuriyeti, sadece "demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti" değil, "...**Atatürk** milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir." Bu maddede yer aldığı için Cumhuriyetimizin değiştirilemez niteliklerinden olan **"Atatürk Milliyetçiliği"**nin açıklığa kavuşturulmasında yarar bulunmaktadır:

a) Biz milliyet fikirlerini tatbikte çok gecikmiş ve çok ilgisizlik göstermiş bir milletiz. Bunun zararlarını fazla faaliyetle telafiye çalışmalıyız... Çünkü tarih, hadiseler ve müşahedeler, insanlar ve milletler arasında, hep milliyetin hâkim olduğu gösterilmiştir...

Özellikle bizim milletimiz, milliyetini ihmal edişinin çok acı cezalarını çekmiştir. Osmanlı İmparatorluğu içindeki çok çeşitli toplumlar hep millet inançlarına sarılarak, milliyetçilik idealinin kuvvetiyle kendilerini kurtardılar. Biz ne olduğumuzu, onlardan ayrı ve onlara yabancı bir millet olduğumuzu, sopa ile içlerinden kovulunca anladık.

Kuvvetimizin zayıfladığı anda bizi hor ve hakir gördüler. Anladık ki, kabahatimiz kendimizi unutmuş olduğumuzmuş. Dünyanın bize hürmet göstermesini istiyorsak, ilkönce biz kendi benliğimize ve milliyetimize bu hürmeti; hissi, fikri ve fiili olarak bütün davranış ve hareketlerimizle gösterelim; bilelim ki milli benliğini bulmayan milletler başka milletlerin avıdır. (**Atatürk**'ün, 26 Mart 1923 tarihli *Hâkimiyet-i Milliye* gazetesinde yayımlanan konuşması)

b) Yetişecek çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekleri eğitimin sınırları ne olursa olsun, ilkin her şeyden önce Türkiye'nin bağımsızlığına, kendi benliğine, milli geleneklerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek gereği öğretilmelidir.

Dünyada, milletlerarası duruma göre böyle bir mücadelenin gerektirdiği manevi unsurlara sahip olmayan kişilere ve bu nitelikte kişilerden oluşan toplumlara, hayat ve bağımsızlık yoktur.

Çocuklarımızı aynı eğitim derecesinden geçirerek yetiştireceğiz. Kesinlikle bilmeliyiz ki, iki parça halinde yaşayan milletler zayıftır. (***Atatürk'ün Atatürkçü Düşünce Sistemi***, III. Kitap, s.30-31'de yer alan konuşması.)

c) Yine **Atatürk**, kendi el yazısı ile yazdığı ***Medeni Bilgiler*** adlı kitabında şöyle diyor:

"Din birliğinin de bir millet teşkilinde etkili olduğunu söyleyenler vardır. Fakat biz, bizim gözümüz önündeki Türk milleti tablosunda bunun aksini görmekteyiz.

Türkler İslamiyeti kabul etmeden evvel de büyük bir millet idi. İslamiyeti kabul ettikten sonra, bu din, ne Arapların, ne aynı dinde bulunan Acemlerin ve ne de Mısırlıların vesairenin Türklerle birleşip bir millet teşkil etmelerine hiçbir etki yapmadı. Bilakis Türk milletinin milli bağlarını gevşetti; milli hislerini, milli heyecanını uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Çünkü İslam dininin gayesi, bütün milliyetlerin üstünde, kapsayıcı bir Arap milliyeti siyasetine indirgeniyordu. Bu Arap fikri, ümmet kelimesi ile ifade olundu. Bu dini kabul edenler, kendilerini unutmaya, hayatlarını Allah kelimesinin her yerde yükseltilmesine hasr etmeye mecburdurlar. Bununla beraber, Allah'a kendi milli dilinde değil, Allah'ın Arap kavmine gönderdiği Arapça kitapla ibadet ve yakarmada bulunacaktı. Arapça öğrenme-

dikçe Allah'ın ne dediğini bilmeyecekti. Bu vaziyet karşısında Türk milleti birçok asırlar, ne yaptığını ne yapacağını bilmeksizin, adeta, bir kelimesinin manasını bilmediği halde, Kuran'ı ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndüler. Başlarına geçebilmiş olan haris serdarlar, Türk milletince, karışık cahil hocalar ağzıyla, ateş ve azap ile müthiş bir muamma halinde kalan dini, hırs ve siyasetlerine alet ittihaz ettiler.

...Milli duyguyu boğan, fani dünyaya kıymet verdirmeyen, sefaletler, zaruretler, felaketler his olunmaya başlayınca, asıl hakiki saadete o öldükten sonra ahirette kavuşacağını vaat ve temin eden dini akide ve dini his, millet uyandığı zaman onun şu acı hakikati görmesine mani olamadı. Bu feci manzara karşısında kalanlara, kendilerinden evvel ölenlerin ahiretteki saadetlerini düşünerek veya bir an evvel ölüm dileyerek ahiret hayatına kavuşmak telkin eden din hissi; dünyanın acısı, dünyanın tokatıyla, derhal, Türk milletinin vicdanındaki çadırını yıktı, davetlileri Türk düşmanları olan Arap çöllerine gitti. Türk vicdanı umumisi, derhal, yüzlerce asırlık kudret ve ferahlığıyla, büyük heyecanlarla çarpıyordu. Ne oldu? Türkün milli hissi, artık ocağında ateşlenmişti: Artık Türk cenneti değil, eski, hakiki büyük Türk atalarının mukaddes miraslarının son Türk ellerinin müdafaa ve muhafazasını düşünüyordu, işte dinin, din hissinin Türk milliyetinde bıraktığı hatıra.

Türk milleti, milli hissi; dini hisle değil, fakat insani hisle yan yana düşünmekten zevk alır. Vicdanında, milli hissin yanında, insani hissin şerefli yerini daima muhafaza etmekte iftihar eder." (***Medeni Bilgiler***, s.21, 364 ve devamı)

d) Söz konusu ***Medeni Bilgiler*** ders kitabında laiklik şöyle tanımlanır:

"Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi dini yoktur. Devlet idaresinde bütün kanunlar, nizamlar bilimin çağdaş medeniyete sağladığı esas ve şekillere, dünya ihtiyaçlarına göre yapılır ve uygulanır. Din anlayışı vicdani olduğundan, Cumhuriyet, din fikirlerini devlet ve dünya işlerinden ve siyasetten ayrı tutmayı milletimizin çağdaş ilerlemesinde başlıca başarı etkeni görür." (***Medeni Bilgiler***, 1932 basımı, s.56)

e) Atatürk, 1 Kasım 1937 günü, yılda bir yaptığı TBMM'yi açış gibi önemli konuşmasında aynen şunları söylüyordu:

"Dünyaca bilinmektedir ki, bizim devlet idaresindeki ana programımız, Cumhuriyet Halk Partisi programıdır. Bunun kapsadığı siyasetler, idarede ve siyasette bizi aydınlatıcı ana hatlardır. Fakat bu prensipler gökten indirildiği sanılan kitapların dogmalarıyla asla bir tutulmamalıdır. Biz, ilhamlarımızı gökten ve gaibten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz." (***Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri***, s.405)

f) Birtakım şeyhlerin, dedelerin, seyitlerin, çelebilerin, babaların, emirlerin arkasından sürüklenen ve alınyazılarını ve canlarını, falcıların, büyücülerin, üfürükçülerin, muskacıların ellerine bırakan insanlardan meydana gelmiş bir toplulukla çağdaş uygarlık düzeyine ulaşılamaz. (***Atatürk Nutku***, cilt 2, 6. basım, s.655)

g) İnsanların ruhun selameti için yakıldıklarını biliyoruz. Herhalde bunu yapan engizisyon papazları hüsnüniyetlerinden ve iyi iş yaptıklarından bahsederlerdi: Belki de cidden bu sözlerinde samimi idiler. Fakat bir ahmaklığı yahut bir hıyaneti iyi bir iş kalıbına uydurmak güç değildir; en nihayet bu bir isim değiştirmek meselesidir... Unutulmamalıdır ki, bazı insanlar istikbali, mazinin arasından görmekte ısrarlıdırlar. Bunlar, alakamızı kestiğimiz ananelere karşı behemahal sadakatin iadesini isterler. Bu gibi insanlar, kendi itikat

ettiği gibi itikat etmeyen kimseleri, istedikleri gibi ezemezlerse, kendilerini cenderede hissederler. (**Atatürk**'ün bu konuşması için bakınız: **Doğu Perinçek**, ***Anayasa ve Partiler Rejimi***, 3. basım, s.1)

h) Cumhuriyetimizin nitelikleri arasında yer alan 'Atatürk Milliyetçiliği', 17 Haziran 1997 günü TBMM'de yaptığı konuşmada, ettiği yemine sadık bir milletvekili, **Prof. Dr. Halil Cin** tarafından, içeriğine uygun şekilde şöyle dile getiriliyor:

"Dünyada, her devletin vatandaşı, devletinin adını teşkil eden ad ve kimlikle anılır. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı Türktür. Bu kimlik, tarihin en şerefli kimliğidir. 'Hayatımın en büyük serveti ve övüncü Türklüğümdür.'

'Ne mutlu Türküm diyene' diyen Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyeti'nde, Türk kimliğini reddeden, yerine İslam kimliğini, ümmetten olmayı yeğleyenlerin cumhuriyete karşı yürüttükleri açık ve gizli mücadele, milletimizi derinden üzmektedir.

'Kendi kimliğine hürmet etmeyenleri başka milletler de saymaz' sözü, tarihi, siyasi ve sosyolojik bir gerçeğin ifadesidir. Osmanlı devleti, Türk kimliği yerine Osmanlılığı tercih edince çökmüş; gerçek kimliği olan Türklüğe dönünce, harabe haline dönüşmüş bir imparatorluktan, yepyeni, güçlü/dinamik bir Türk devleti ortaya çıkmıştır. Bin yıldan beri birlikte yaşayan Anadolu halkı, Türk milletini oluşturmuştur. Türk kimliğinin esası, etnik unsur değil, ortak tarih, ortak kültür, ortak ülkü ve hukuk birliğidir. 1924, 1961 ve 1982 Anayasaları, Türk devletine vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkesi Türk saymıştır; din, mezhep, ırk farkı gözetmemiştir. Kendini Türk sayan herkes Türktür."

ı) **Prof. Dr. Suna Kili,** ***Atatürk Devrimi*** adlı eserinde (s.272) şöyle diyor:

"Atatürkçü ideoloji ulusal devleti benimser ve ulusal devletin amaçlarına yasallık kazandırmayı amaçlar. İslam siyasal içerikli ve amaçlı bir din olarak kendi üstünde ve denetim dışında bir siyasal yapıyı kabul etmez. Egemenliğin halka, ulusa ait olduğunu savunan Atatürkçü görüş ile gerçek yasal otoritenin Tanrı istencini yansıtan otorite olduğunu savlayan islamcı görüş çelişkili durumdadır. **Atatürkçülükte laik cumhuriyetin 'otorite'si yasaldır. İslam, 'cemaat'i, 'ümmet'i temel olarak görür. Atatürkçü görüş ise ulusa, ulus egemenliğine dayanır. İslamcı düşünce dinsel devlet otoritesine boyun eğilmesini ister. Atatürkçü görüş ise kaynağını ulus egemenliğinden alan laik cumhuriyet otoritesini yasal sayar. İslamcı düşün 'dinsel birlik' üzerinde durur. Atatürkçü görüş 'ulusal birlik'i vurgular."**

Yine Atatürk'ün sözlerine dönelim:

"Efendiler: Yeryüzünde üç yüz milyonu mütecaviz İslam vardır. Bunlar ana, baba, hoca terbiyesiyle, terbiye ve ahlak almaktadırlar. Fakat maalesef hakikat şudur ki, bütün bu milyonlarca insan kitleleri şunun veya bunun esareti ve zillet zincirleri altındadır. Aldıkları manevi terbiye ve ahlak onlara bu esaret zincirini kırabilecek meziyeti, insaniyeti vermemiştir, veremiyor. Çünkü terbiye hedefleri milli değildir." (***Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri***, cilt 2, s.198)

DAĞ BAŞINI DUMAN ALMIŞ

İnönü Üniversitesi'ndeki (Malatya) konferansım esnasında öğrencilerden biri bana şu soruyu sordu:

"Kurtuluş Savaşı öncesi, o karanlık ve umutsuz günlerde bile, 'manda' olmayı kabul etmeyen, fedakâr ve onurlu Türk ulusu ve ***Mustafa Kemal*** *gibi askerler bugün de olsaydı; emperyalist devletler, son derece sağlam temeller üzerine kurulmuş Türkiye Cumhuriyeti'ni, adım adım çöküşe ve parçalanmaya doğru götürmeyi başarabilirler miydi?"*

Bu çeşit sorular bana, hemen her konferansımda soruluyor. Cevabım her seferinde, *"Elbette ki hayır"* oluyor. Çünkü artık gerçeği kabul edelim: Bizi en kötü şartlarda bile dimdik ayakta tutan şeyi, onurumuzu çaldılar. Onurunu kaybetmiş uluslar, bağımsızlık meşalesini taşımaya devam edemez ve içinden **Mustafa Kemal** gibi önderler çıkaramaz.

Prof. Dr. Ali Dönmez tarafından kaleme alınan ve Nisan 2004'te Toplumsal Dönüşüm Yayınları arasında çıkan, iki ciltlik ve 1380 sayfalık ***Dağ Başını Duman Almış*** adlı eser, Kurtuluş Savaşı öncesi ve sonrasındaki yılları anlatan belgesel bir çalışma... Adeta **Mustafa Kemal**'in günlük not defteri gibi...

İşte o eserden aldığım birkaç bölüm dahi, **Mustafa Kemal** ve arkadaşları ile, onurlu Türk ulusunun, hangi şartlarda ve bugüne de ışık tutacak biçimde, "manda" olmaya neden "hayır" dediklerini anlamamıza yeter sanıyorum.

O satırları okudukça, siz de benim gibi, "Ruhumuzu çalmışlar" diyecek misiniz bilemiyorum... Ruhumuzun çalınmasını en-

gelleyemediğimiz için de, "Dağ başını duman almış" diyenler giderek çoğalacak ama aramızdan "Yürüyelim arkadaşlar" diyecek bir **Mustafa Kemal**, hiçbir zaman çıkmayacak.

Yıl 1906, Vatan ve Hürriyet Cemiyeti'nin Selanik şubesini kurarken **Mustafa Kemal** şunları söylüyor:

"Arkadaşlar! Bu gece burada sizleri toplamaktan maksadım şudur: Memleketin yaşadığı vahim anları size söylemeye lüzum görmüyorum. Bunu cümleniz (hepiniz) biliyorsunuz. Bu bedbaht (mutsuz) memlekete karşı önemli vazifelerimiz vardır. Onu kurtarmak, biricik hedefimizdir. Bugün Makedonya'yı ve bütün Rumeli kıtasını vatan camiasından (topluluğundan) ayırmak istiyorlar. Memlekete yabancı nüfuz ve hâkimiyeti kısmen ve fiilen girmiştir. Padişah zevk ve saltanatına düşkün, her aşağılığı yapabilecek iğrenç bir şahsiyettir. Millet zulüm ve istibdat (despotluk) altında mahvoluyor. Hürriyet olmayan bir memlekette ölüm ve yok oluş vardır. Her ilerlemenin ve kurtuluşun anası hürriyettir. Tarih bugün biz evlatlarına büyük vazifeler yüklüyor. **Ben Suriye'de bir cemiyet kurdum. İstibdat ile mücadeleye başladık. Buraya da bu cemiyetin esasını kurmaya geldim. Şimdilik gizli çalışmak ve teşkilatın organlarını oluşturmak zaruridir. Sizden fedakârlıklar bekliyorum. Kahredici bir istibdada karşı ancak ihtilal** (devrim) **ile cevap vermek ve köhneleşmiş çürük idareyi yıkmak, milleti hâkim kılmak, kısacası vatanı kurtarmak için sizi vazifeye davet ediyorum!"**

"Arkadaşlar! Gerçi bizden evvel birçok teşebbüs yapılmıştır. Fakat onlar muvaffak olamadılar. Çünkü işe teşkilatsız başladılar. Biz kuracağımız teşkilat ile bir gün mutlaka ve ne olursa olsun muvaffak olacağız. Vatanı, milleti kurtaracağız."

...

"Hüsrev, tabancanı çıkar, bu masanın üstüne koy; kararımızı yeminle de sağlamlaştıralım." (s.30)

Sivas Kongresi toplantısı sırasında **Mustafa Kemal** ayağa kalktı ve;

"Efendiler" dedi. "Burada siyasi bir parti kurmak, yahut bir hükümet darbesi yapmak için toplanmadık. Bütün millet, yeniden doğma hadisesi geçiriyor. Bizim hedefimiz de en yeni tarzda milli bir devlet vücuda getirmektir. Biz, ne bir partiyiz, ne de komiteyiz! Bütün milletin mümessilleriyiz (temsilcileri). Kutsal vazifemiz bütün milleti muzdarip eden (ıstırap çektiren) felaketten kurtarmaktır. Biz birkaç kolordunun yardımına güveniyoruz. Yenilmez olduğuna karşı beslediği güvenç gün geçtikçe sağlamlanan millet namına dövüşmek yetkisini taşıyoruz. Bu inancı, her kalbe aşılayacağız. **Burası, yüreksiz adamların yeri değildir. Yapacağımız vazifeler, perde arkasında başarılacak vazifeler olmadığı gibi, ekseriyet kazanmak, parlamento münakaşalarına girişmek ile düşmanlara haklarımızı ve davamızı kabul ettirmeye imkân yoktur. Biz gayemizi bütün köylülere, bütün şehirlilere anlatmalı, herkesle temas etmeli, herkesin ihtiyacını anlamalı ve herkesi uyandırmalıyız.** Beni asi ilan ettiler. Ele geçersem beni bekleyen akıbetin (sonuç) iyi olmadığı malumdur. Benimle beraber açıktan açığa çalışanların da aynı akıbete uğrayacakları şüphe götürmez. Bana müzaheret gösterenler (destekleyenler), başlarına ne gelirse gelsin, milletin kutsal davasını bırakmayacaklarına azmetmelidirler."

Bu sözleri dinleyenlerin hepsi de bağırdılar:

"Hareketimizin lideri sensin!" (s.827)

Erzurum Kongresi başlamadan, 9 Temmuz 1919 günü, **Mustafa Kemal Paşa**, ilginç bir ziyaretçiyi kabul ediyordu.

Erzurum'da İngiltere adına görev yapan, İngiltere Dışişleri Bakanı **Lord Curzon**'un yeğeni **Kolonel Rawlinson.**

Mazhar Müfit Kansu, kendisinin de hazır bulunduğu ziyareti ileride şöyle anlatacaktı:

"Öğle yemeğini daha yeni yemiştik. Bize yeni ayrılan evin bir odasında oturuyor, Paşa ile konuşuyorduk. Bu sırada, **Kâzım Karabekir Paşa**'nın **Mustafa Kemal**'in hizmetine memur ettiği –bir söylentiye göre gizli ve özel habercisi– **Ali Çavuş** odaya girdi ve;

'**Kolonel Rawlinson** sizi ziyaret etmek istiyor **Paşam'** dedi.

Paşa, bir saniye çatık kaşlarının altında bir güneş gibi açan bol ışıklı gözlerini **Ali**'nin gözleri içinde dolaştırdıktan sonra;

'Peki buyursunlar' dedi.

Biraz sonra **Kolonel** aramızdaydı. Bir süre **Paşa** ile havadan sudan söz ettikten sonra;

'İşittiğime göre burada yarın bir kongre açacakmışsınız' dedi. (Kongrenin açılması düşünülen ilk tarih 10 Temmuz idi; fakat bir süre gecikilerek açılabildi.)

'Evet' diye yanıtladı **Paşa**, 'milletçe açılması kararlaştırılmıştır.'

Konuşmanın bundan sonrası karşılıklı olarak şöyle sürdü:

Kolonel, 'Açılmaması daha münasip olacaktır.'

Mustafa Kemal Paşa, 'Kongre muhakkak toplanacak ve açılacaktır. Millet buna karar vermiştir. Açılmamasını tavsiye eden mütalaanıza hâkim olan sebepleri bile sormaya gerek görmüyorum.'

Kolonel, 'Fakat hükümetim, bu kongrenin toplanmasına müsaade edemez.'

Mustafa Kemal Paşa, 'Ne hükümetinizden ne de sizden müsaade istemedik ki, böyle bir müsaadenin verilip verilmeyeceği söz konusu olsun.'

Kolonel galip devletler adına konuştuğunu hissettirmek istermişçesine sesini biraz daha yükselterek şöyle bir tehdit savurdu:

'Kongreden vazgeçmezseniz zor kullanarak kongrenin dağıtılması mecburiyeti hasıl olacaktır.'

Paşa daha Kolonel'in son sözü ağzından çıkmadan aynı şiddetle cevap verdi:

'O halde biz de mecburi ve zaruri olarak kuvvete kuvvetle karşı koyar ve her halde milletin kararını yerine getiririz.'

Mustafa Kemal Paşa çok sinirlenmişti. Böyle zamanlarında kaşları çatılır ve gözleri sağa ve sola çevrilerek ateş saçardı. Paşa gene bu halde idi:

'Ne pahasına olursa olsun kongreyi açacağız' diyerek ayağa kalktı ve Lord Curzon'un küstah yeğenine;

'Mülakatımız (görüşmemiz) **bitmiştir' dedi.**

Kolonel, tek kelime söylemeden, açılıp kendisine gösterilen kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Çıktı gitti."

Bu İngiliz Albayı, ileride İngilizler İstanbul Mebuslar Meclisi'ni basıp bazı milletvekillerimizi tutukladığı zaman **Mustafa Kemal Paşa**'nın **Kâzım Karabekir Paşa**'ya verdiği emirle rehine olarak elde tutulacaktı.

İngiliz Albayı **Rawlinson** mütareke hükümlerine göre kendilerine teslim edilmesi gereken Türk ordusuna ait silahları da birçok kereler **Kâzım Karabekir Paşa**'dan istemiş, fakat her seferinde bir bahane bulunarak ipe un serilmişti.

İngiliz Koloneli, Erzurum'da **Mustafa Kemal Paşa**'yı bir kere daha ziyaret etmiş ve ordudan ayrılmış olduğunu bildiği halde isteklerini yerine getirmesi için **Kâzım Karabekir Paşa** nezdinde kendilerine yardımcı olması gibi pek tuhaf ve safça bir teklifte bulunmuştu. **Paşa**'dan aldığı cevap şu oldu:

"Bu silahlar milletin malıdır ve millet bunları kimseye vermeyecektir." (s.765 ve devamı)

Erzurum Kongresi'ne başlanacağı sırada, ortaya bir "Başkanın elbisesi" sorunu çıktı. Başkanlık makamında oturacak olan **Mustafa Kemal**'in, askeri üniformasından başka sivil elbisesi yoktu.

Mustafa Kemal Paşa 7-8 Temmuz gecesinden beri hem memuriyetinden hem de askerlikten istifa etmiş olduğuna göre artık bu üniformayı taşımaması gerekirdi. Nitekim daha ilk günden bu gereği kendisi de duymuş ve bir sivil elbisesi bulunmamasına hayıflanmıştı.

Bu konuda **Mazhar Müfit Bey**'in yardımcı olduğu ve **Paşa**'yı bu sıkıntıdan kurtardığı anlaşılıyor. **Mazhar Müfit Bey** anılarında şöyle diyor:

"Bütün ömrü askerlikte geçen **Paşa**'nın sivil elbisesi yoktu, derhal bir yeni elbise temini de mümkün olamazdı.

Sabahleyin bana;

'Elbiseyi ne yapacağız **Mazhar**' der demez;

'Kolay **Paşam**' cevabını verdim. Aklıma geldi. Hemen **Vali Münür Bey**'in yanına gittim:

'**Paşa** için sizin elbiselerinizden bir takım istiyorum' dedim.

Münür Bey bir hayli sıkıldı:

'Evet amma, **Paşa** hazretlerine layık temiz bir elbise bende de yok' dedi.

Haksız da değildi. Savaş içinde ve savaş sonrasında kimsede el dokunulmamış elbise kalmamıştı. Bununla beraber hemen akıl etti:

'Benim ya bir, ya iki defa giydiğim bir jaket-atayım var; **Paşa** hazretlerine onu takdim edeyim.'

'Gayet iyi!' diyerek hemen jaket-atayı aldım. Bende de temiz bir fes vardı. Gömlek, yaka, kravat da uydurmuştum. **Paşa**'nın işte ilk sivil kıyafetini bu suretle temin etmiştik.

Paşa'nın birkaç ay kullanmış olduğu o fesi, hâlâ, o günlerin hatırasını tazeleyerek dikkatle saklarım."

Sivas'a hareket etmeden önce, Erzurum'da son günlerinde üç otomobilin onarımı yapıldı. Belediye Başkanı **Zakir Bey** de, her biri 100 liraya dört yük arabası temin etti. Fakat öteki masraflar bir yana, yük arabalarının kira bedelini ödeyecek para yok!

İşte o günlerden birinin akşamında, **Mustafa Kemal Paşa, Mazhar Müfit Bey**'i yanına çağırdı. Gülerek;

'Belki paraya ihtiyacınız vardır, alın size yol parası' dedi ve cebinden çıkardığı 1000 lirayı teslim etti.

'Aman **Paşam** nasıl oldu bu?'

'Üzümünü ye de bağını sorma!'

Mazhar Müfit Bey, bayram ediyordu; fakat paranın nereden geldiğini ancak Sivas'ta öğrenebilecekti; Erzurum'daki Müdafaa-i Hukuk arkadaşları vermişlerdi.

O gün için ölçülemeyecek bir değer taşıyan bu 1000 liranın gerçek hikâyesini de **Cevat Dursunoğlu**, yıllar sonra anlatacaktı:

"Ağustos sonlarına doğru bir gün gazeteci **Necati**'nin evindeydik. O sırada **Kâzım (Dirik)** da yanımıza geldi. Arkadaşlar ile, **Mustafa Kemal Paşa**'nın yol hazırlığına giriştiğini, fakat yol masrafının nizamname gereğince bizim tarafımızdan sağlanması gerektiğini konuşuyorduk. Fakat cemiyetin bütün mevcutu ancak 80 lira kadardı. Halbuki en az 1000 liraya ihtiyaç vardı. Bizde ise bir şey yok. Muhacerette çoluk çocuğumuzun ziynet eşyasına kadar ekmek parasına sarf etmiştik. Vaziyetimiz fena idi. Allah razı olsun **Süleyman Bey** hızır gibi imdadımıza yetişti. Faal heyet üyesi emekli binbaşı **Süleyman Bey**:

'Çocuklar, benim tasarruf edilmiş 900 lira param var. Ben 60 yaşını geçmiş bir adamım. Allah rızası ile, milletin selame-

tinden başka dileğim yok. Ben bu parayı size veririm. Yalnız bir şartım var. Benim bu parayı verdiğimi ne **Paşa** ne de başka hiç kimse bilmeyecek. Ben devletin verdiği emekli aylığı ile geçinir giderim.'

Cevat Dursunoğlu bu hikâyesini şöyle bitirdi:

'Hepimizin gözleri yaşardı Bu adsız büyük adam, bizi o günkü en büyük kaygımızdan kurtarmıştı.'" (s.806)

Ertesi sabah Sivas'a gitmek üzere yola çıkılacaktı ama yemekten sonra başlayan konuşmalar uzun sürdü. Manda bahsi açılmış ve **Paşa**, manda dosyasını getirmişti. Orada hazır bulunanlardan *Albayrak* gazetesinin sahibi **Necati Bey**, **Paşa**'nın müsaadesi ile dosyadaki bir-iki mektuba göz attıktan sonra heyecan ile ayağa kalktı:

"**Paşam** hepimiz, bütün Erzurumlular, doğulular ölmeden böyle bir şey tahakkuk ettirilemez."

Manda sorunu konuşulurken **Mustafa Kemal Paşa**, sinirli zamanlarında çok kere yaptığı gibi odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Bir ara durdu ve arkadaşlarına döndü:

"İstanbul bir Amerikan mandasıdır tutturmuş gidiyor dedi. Bu olmayacaktır. Türkiye istiklaline ve bütünlüğüne sahip olacaktır. Bunu istemekte devam edeceğiz. Benim anladığıma göre İstanbul'daki zatlar (kişiler) bizi Amerika'da **Wilson**'a, Senato'ya, Kongre'ye müracaat ettirmek ve bütün Türk milleti adına istenen bir manda oyununa düşürmek istiyorlar. Bu oyuna gelmeyeceğiz."

Parmağı ile kabarık dosyayı göstererek;

"Şu mektuplara, telgraflara bakınız" diye devam etti. "Öyle bir manda istenecek veya verilecekmiş ki; egemenlik hakkımıza, hariçte temsil hakkımıza, kültür istiklalimize, vatan bütünlüğümüze dokunmayacakmış. Buna ve böylesine Amerikalılar değil, çocuklar bile güler. Her şeyin başında, Amerikalılar kendilerine hiçbir çıkar sağlamayan böyle bir

mandayı niçin kabul etsinler? Amerikalılar bizim kara gözlerimize mi âşıklar? Bu ne hayal, bu ne gaflettir!.."
Paşa konuştukça sinirleniyordu.
"Hayır paşalar hayır, hayır beyefendiler hayır, hayır hanımefendiler hayır... Manda yok!.. Ya istiklal, ya ölüm!.." (s.797)
Sivas Kongresi, son günlerine yaklaşıyordu. Kongrenin başlıca görevi doğu vilayetleri için başlatılmış bir kurtuluş mücadelesini bütün memleket düzeyinde genişletmek, millet savaşı haline getirmekti. Erzurum Kongresi Beyannamesi'nin bu zihniyetle genişletilmesi, bildirinin o yolda yeniden düzenlenerek savaşın millete mal edilmesi idi.
Ne var ki **Mustafa Kemal Paşa**, gene de bir huzursuzluk içindeydi. Huzursuzluğu o günün başlıca iki sorunundan geliyordu. Bunlardan biri manda meselesinin hâlâ kesinlikle kafalardan silinip atılmamasıydı.
Yakın arkadaşlarıyla sohbet sırasında şöyle konuşuyordu:
"Erzurum'dan beri daima bu bahisle meşgulüz. Her şey bize gösteriyor ve anlatıyor. İstanbul'daki devlet ricali (yüksek makamdaki yöneticiler) ve siyaset büyükleri vatanın kurtuluşunu tek ümit halinde Amerikan mandası fikrini kabulde görüyorlar. Çünkü bunlar bizim hedef ve gayelerimizden, Türk miletinin uyanışından, milli irade ve temayülün (eğilimin) gelişme doğrultularından tamamıyla habersiz bulunuyorlar. Onlar bizi üç-beş adamın biraraya gelip hayal peşinde koşması kabilinden kimseler farz ediyorlar ve gafletlerinin derecesini bir türlü ölçemiyorlar. İtilaf devletlerinin baskısı ve hıyanet şebekesinin propagandası altında belki de şaşırmış ve bunalmış bulunuyorlar. Şimdilik bunlara biçareler demekten başka yapacağımız bir şey yoktur." (s.831)
TBMM'nin açılışından kısa bir süre önce, **Atatürk** beraberinde **Rauf** ve **Bekir Sami Bey**'ler olduğu halde Amasya'da, Bahriye Nazırı **Salih Paşa** ile görüşmeye geldiği vakit *Tas-*

vir-i Efkâr gazetesi yazarı **Ruşen Eşref**'e (**Ünaydın**) verdiği mülakatta, giriştikleri milli hareketin sebeplerini şöyle anlatmıştı:

"Bundan iki ay evvel bizi maceraperestlik ile suçlayan bir-iki İstanbul gazetecisi, isterdim yakından temas etseydi de, işin gerçek yönünü keşfedip ona göre tarif etseydi. Milletin hakkını aramaya çalışan bir-iki maceraperestlik dediler. O hakkı geri almak için çalışanlar da, onlara göre maceraperest birer muhteris oldu. Fakat durup dururken macera yaratmaya, maceraperest olmaya, bilmem ki lüzum ve ihtiyaç var mıydı? **Bu maceraperest denen insanların rütbeleri mi eksikti? Şahsi haysiyetleri** (onurları) **mi haleldar olmuştu, aç mı kaldılar, yoksa şahsi istiklalleri mi küsufa** (güneş tutulması) **uğramıştı? Hayır değil mi ya? Her şeyleri yerli yerinde idi. O halde, bilhassa bir harp yorgunluğundan sonra istirahata muhtaç bir kimsenin böyle kalkıp da maceralar, gaileler** (sıkıntılar) **yaratmaya ihtiyacı yoktu. Halbuki milletin ve memleketin istiklali ve şerefi söz konusu idi. Bu mesele her düşüncenin üstündedir.** Millet ve memleket sayesinde kazanılan rütbe ve refahın bir ehemmiyeti, bir kutsallığı vardır. Biz bunlardan ancak gene bu aziz millet ve memlekete borçlu olduğumuz son bir vazife-i namusu (namus görevini) ifa için ayrıldık. Milletin kendi hayatını kurtarmak, kendi meşru hakkını müdafaa etmek için çıkardığı sese iştirak etmek, her kendini bilen vatandaşın vazifesidir. Bu hareket milletin bir arzusudur, hatta bir ihtiyacıdır. Bu arzu ve ihtiyacı tevlit eden (doğuran) şey de şahıslar değil, bizzat olaylardır. Devlet birlik ve bağımsızlığını tehdit eden nameşru (meşru olmayan) birtakım ihtiraslar, topraklarımıza, hiçbir hakka müstenit olmaksızın vuku bulan saldırılar ve tehlike karşısında millete birleşmek lüzumunu duyurmuştur. Böyle bir harekete macera demek, bu

hareketi takdir edenleri maceraperestlik ile nitelemek gafillik (gerçekleri görememe), garazkârlık (garaz bağlama) değil midir?" (s.797)

Osmanlı'nın yetiştirdiği vatansever aydınlara, askerlere bakıyorum; o çağın en güzel ürünü **Mustafa Kemal**'i her geçen gün daha iyi anladıkça;

"Onlar cennet atlarına binmiş süvarilerdi" demekten kendimi alamıyorum.

ATATÜRK'LE İLGİLİ ÇOK ÖNEMLİ BİR ANI

Bilgi Yayınevi yayınları arasında çıkan ***Militan Atatürkçülük*** adlı eserimde (s.240), 11 Temmuz 2001 tarihli *Gözcü* gazetesinde **Memduh Bayraktaroğlu**'nun yazdığı, "Ankara'da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Büyükelçiliği'nde, Sovyet İhtilali'nin yıldönümü kutlanırken, **Atatürk**'ün haber vermeden ve protokol kurallarını hiçe sayarak, gecenin ilerlemiş saatlerinde sözkonusu Büyükelçiliğe baskın bir ziyaret yapması ve Büyükelçi **Karahan**'a söyledikleri"ne çok önemli bulduğumdan yer vermiştim.

Böyle bir olayın cereyan etmediğini iddia eden yazarlar oldu. İnanılır bir kaynağa dayanarak yazılanların doğruluğunu kanıtlama olanağına bugüne kadar kavuşamamıştım.

İmdadıma **Bertan Onaran** yetişti. Bakın *Berfin Bahar* dergisinin Kasım 2009 sayısında, "İşin Aslı" başlığıyla bu olayın doğruluğunu nasıl kanıtlıyor:

> ...İşin aslını, **Kemal Arıburnu**'nun ***Atatürk*** adlı kitabında, **Behçet Kemal Çağlar**'ın bir anısından öğrendik. Paylaşalım: O'nu Rus Sefarethanesi'nde yelesi kabarmış arslan mehabetiyle (heybetiyle) kükrerken gördüğüm geceyi hatırlıyorum: 1937 yılındaydı sanırım. Rus ihtilalinin yıldönümüydü. Ruslarla aramıza soğukluk girmişti ama dostluğumuz eski havasını henüz muhafaza ediyordu. Kavaklıdere ağzındaki gemi biçimi Rus Sefareti'ne gelen davetliler arasında, zamanın

Başvekili **İsmet Paşa** başta, kalabalık Türk kitlesi göze çarpıyordu. Saat bire doğru herkes dağılmak üzereyken, balalaykalar İstiklal Marşımızı çalmaya başlamasınlar mı? Paltosunu giymek üzere olan Başvekil birden irkildi; ne oluyor dememize kalmadı, merdivenlerde yaverlerinin arasında **Mustafa Kemal**'in sarışın başı, vaktini şaşırıp gece yarısı doğan bir güneş gibi beliriverdi. Bir an salon kaynaştı. İstiklal Marşımızın peşi sıra çalmaya başlayan bir dans havasında **Atatürk**'ü Tayyare Cemiyeti'nin davetlisi olarak gelmiş bir paraşütçü kızla seyretmemiz, büfenin başında Sefir **Karahan**'ın içki ikramını kabul ediyor görmemiz bir oldu.
Birden sesi salonda çınladı:
"Rusçayı iyi bilen bir Türk diplomatı veya subayı bulamaz mısınız?"
Azerbaycan'da doğup büyümüş, sonra Anadolu'ya gelip hava subayı olmuş birini buluverdiler. Onu yanına, gölgesine alan **Atatürk, Karahan**'ı göstererek;
"Sefir cenaplarına sorunuz" dedi, "Şefiniz kimdir?"
Türkçeyi bilen **Karahan,** böyle sade ve küçük cümlelerde tercümenin sonunu beklemeden cevap veriyordu:
"**Stalin**!"
Atatürk, bir gözü tercümanda, bir gözü **Karahan**'da, açılmaya başladı:
"Geçenlerde, Cumhuriyetimizin yıldönümünde, bütün dünya büyüklerinden tebrikler aldım. Bu arada, **Kalinin**'in de bir telgrafını gösterdiler. Usulen cevap vermeleri için Hariciye'ye havale ettim. Madem ki şefiniz **Stalin**'di, bana telgraf çekmek için **Kalinin** de kim oluyor? Ben de bu milletin şefiyim. Ben Mösyö **Lebrun** gibi sıradan bir Cumhurreisi değilim! Ben bu milletin şefiyim. Bana telgraf çekmek için **Kalinin** kim oluyor? **Kalinin** (hükümet üyelerini göstererek) bunlara çeksin! Söyleyiniz **Stalin**'e, **Mustafa Ke-**

mal karşısında muhatap aramaktadır. Bektaşi şeyhi gibi perde arkasına gizlenmek, şunu bunu bu işlere vekil tayin etmek neden? Bunlar (hükümet üyeleri) birtakım muahedeler yapar, böyle teferruattan benim haberim bile olmaz. Fakat gerçek dostluk ve düşmanlık hakkında milletimle ben esaslı kararlara varırız; asıl muteber olan, değişmeyen odur. Bizimle gerçek dost geçinmek isteyenler, bu hakikatin gafili olamazlar! Kara gün dostu iki milletin gerçek dost kalması isteniyorsa, bu hakikat gözden uzak tutulmamalıdır! **Stalin,** dostları içinde mi perde arkasındadır? Söyleyin şefiniz cenaplarına, **Mustafa Kemal** karşısında muhatap aramaktadır. Dünyanın bugünkü şartları içinde, coğrafyanın küçük bir parçasına sığınmış tarihi muazzam bir millet, küçük millet muamelesi göremez! Bu basiret kârı değildir! Dünyanın gelecek inkişaflarında biz Rus milletinden değil, Rus milleti bizden hazer etse (çekinse) yeridir! Bir gün gelecektir ki, bizim topraklarımızdan Rus düşmanı bir milletin ordusu oraya doğru yürümek tasavvurunu aklından geçirecek, fakat karşısında bizim fiili vetomuzu bulacaktır. Türkiye'nin müstakil (bağımsız) fiili siyasetini, Rusya'nın bir nevi diktası gibi göstermek temayülünü izhar eden gafillere, sefir cenapları bunu münasip şekilde hatırlatınız..."

Sefir **Karahan,** renkten renge girerek şaşkınlığı ve perişanlığı sırasında hayranlığını belirtmekten kendini alamıyordu. **Atatürk**'ün nefes almak için durduğu bir anda, uysal bir sesle şunları söyledi:

"Cumhurreisi Hazretleri'nin hakkı var; Şefimiz **Stalin**'e bu arzularını bildireceğim. İki şefin telâkkisi milletlerimizin dostluğu yolunda atılmış en güzel adım olacaktır."

Atatürk gülümseyerek gürledi:

"Ben henüz böyle bir arzu izhar etmiş değilim. Yalnız iki milletin gerçek dost kalabilmelerinin şartlarını ve karşılık-

lı müstesna ve müsavi (eşit) muamele lüzumunu tebarruz ettiriyorum... Tekrar ediyorum: **Mustafa Kemal**, karşısında muhatap aramaktadır."

Rus Sefarethanesi'nde rastgele bir tercüman kadrosunda ve hüviyetinde görünüp, aslında gizli ve mühim işleri idare eden **Palyakof** söze karışıverdi:

"Tercümeyi yapan arkadaşımız sefir cenaplarının sözlerini pek iyi tercüme edemedi sanırım. Sefirimiz demek istedi ki..."

Yollu bir mukaddime (giriş) ile kendi aklınca yumuşatıcı bir tevile girişecekti ki, **Atatürk** sözünü kesiverdi:

"Vay, siz hâlâ burada mısınız? Bu topraklarda para ile satın alınacak şahsiyetler bulunmadığını hâlâ fark edemediniz mi? Yarından tezi yok bu beyhude gayretlerinize bir son verseniz, buralarda beyhude kalmasanız daha iyi olmaz mı?"

Sonra, hiçbir şey olmamış, bir uygunsuz misafiri ev sahibi olarak vatan evinden kovmamış gibi, sakin ve neşeli, **Karahan**'a döndü, sözlerine devam etti:

"Ben oldum olası âsi bir adamım. Üstelik gayri mesul (sorumsuz) bir adamım. Bakalım mesul (sorumlu) hükümet, dostluğumuzun takviyesi ve tarsini (sağlamlaştırılması) hususunda ne düşünüyor?"

Başvekil **İsmet Paşa**, cümlesini çoktan hazırlamıştı, tercümansız Fransızca söyleyiverdi:

"Hükümetin ayrı nokta-i nazarı (görüşü, düşüncesi) ne olabilir ki? **Atatürk** ne söylemişse, Türk milletinin kanaati odur. Dostlarımız şunu unutmamalıdır ki, **Atatürk** gerçek dostluklarında teferruatın altını da esaslar kadar ehemmiyet ve dikkatle çizecek kadar hassastır."

Atatürk'ün gözleri parlamış, yüzü gülmüştü. Bulutlar dağılmış, güneş parlayıvermişti. Eğildi, **İsmet Paşa**'yı şöyle bir öptü. Sonra, "Sen de vekâleten misafir generali öp" di-

ye fısıldadı. **İsmet Paşa** da, deminden beri şaşkın ve hayran, olan biteni seyretmekten bitkin, hava generali **Aydeman**'ı öper gibi yaptı.

Atatürk, balalaykalara şöyle bir işaret eti, yeni ve şen bir havaya başladılar.

Bu hatırayı, askerlerimizin başına çuval geçirildiğinde bile susan; ülkemizi bölme stratejisini ustalıkla yürüten ABD'den hâlâ "Stratejik Ortak" diye bahseden "işbirlikçiler" utansın diye yazdım.

İNGİLİZLER "ATATÜRK DEVRİ"Nİ DEĞERLENDİRİYOR

Dış güdümlü "işbirlikçiler", "İkinci Cumhuriyetçiler", "Bölücüler", "Siyasal İslamcılar"ın **Kemalizm**'e, başka deyişle "**Atatürk Devri**"ne saldırıları artarken; İngiliz gazetelerinin zamanında o devri nasıl değerlendirdiklerini hatırlatmak gereğini duydum.

Londra'da çıkan *The Daily Mail* gazetesinde **Ernest Main**'in yazısı (26 Ekim 1933):

"Türkiye Kültür İçin Kuzeye Bakıyor.

Türkiye'nin son on yıldaki şaşırtıcı ilerlemesinin sırrı nedir? Son olarak bunu araştırmak için Türkiye'de dolaştım. Bunun sırrı **Mustafa Kemal**'dir. Türkiye, 1918'de hepten dize getirildikten sonra kendisini bir defa daha savaşın içinde buldu. Çanakkale Savaşında isim yapmış olan **Mustafa Kemal** Anadolu içlerine çekilerek milleti örgütlemeye koyuldu. Birdenbire karanlıklar içinde bir yıldız parladı ve Türk milleti yeni liderinin önderliğinde yaman biçimde ulusal bilince erişti. Bundan sonra on yıl boyunca milliyetçilik ve devrim ilkeleri benimsendi. Yani yeni lider ihtilali planladı. Bir gün fesi kaldırdı, ertesi gün Türkiye'de her erkek Avrupalı kılıkta göründü. Kadınlar konusunda bir yasa çıkarılmadıysa da, kadınların da Avrupalı kadınlar gibi giyinecekleri belirtildi. Bu da gerçekleşti. Anadolu içlerinde hâlâ eski kılıkta kadınlar görülüyorsa da genç bayanlar ve kızlar Londra kızları gibidir. Daha önce bu hanımlar 13-14 yaşlarında çarşafa bürünürdü.

Bugün ise yüzmeye, jimnastik yapmaya, kış sporlarına gidiyorlar. Din için de aynı şeyler söylenebilir. **Gazi** bir hamlede laikliği ilan etti. Halife sürüldü. Şimdi kimse camiye gitmeye veya gitmemeye zorlanmıyor. Eğitimde aynı şekilde hareket edildi ve hızla Latin yazısına geçildi. Belki en büyük manevi ihtilal, başkentin İstanbul'dan Ankara'ya taşınması olmuştur. Çünkü İstanbul, sıkı çalışmak için fazla güzeldir, lükse düşkündür, geleneklere çok bağlıdır ve Bizans çöküntüsü demektir. Yeni Ankara ise güzeldir, yeni bir Amerikan şehri gibi gelişmektedir ve orada herkes kendisini yoğun işe vermiştir. Yeni Türkiye'nin yaşam biçimi Ankara'dan yayılıyor. Türkiye'nin odak noktasıdır Ankara."

Londra'da çıkan *The Observer* gazetesinin yazısı (22 Ekim 1933):

"Türkiye'nin Onuncu Yaşgünü:
Bir On Yıla Yüzyıllar Sığdırıldı.
Kemalizm on yılını doldurdu. **Gazi Mustafa Kemal**, savaş sonrasının büyük simaları arasında yerini aldı. Değişiklik birkaç görüntüyle gözler önüne serilebilir. Örneğin Galata köprüsünden geçenlerin on yıl önceki kozmopolit halini artık çağdaş bir görünüm almıştır. Bugün köprüden geçenlerin yüzde 99'u Türktür ama giyim kuşamlarıyla herhangi bir İngiliz şehrinin halkından farksızdırlar. Türk kadınları Beyoğlu'nda serbestçe dolaşıyor, onların çocukları futbol oynuyor, kızları üniversiteye gidiyor. Çok eşlilik, fes, Arap alfabesi kalmadı. Bayındırlık işlerinde büyük gelişme sağlandı ve geniş bir demiryolu şebekesi kuruldu. Yeni alfabenin kabulüyle eğitimde büyük bir atılım gerçekleştirildi. Gazi, geleceğe güvenle bakabilir." (**Bilâl N. Şimşir**, ***Ankara... Ankara... Bir Başkentin Doğuşu***, Bilgi Yayınevi, s.441)

VENİZELOS'TAN ATİLLA YAYLA'YA CEVAP

Önce, İngilizlerin ünlü gazetesi *The Times*'ın 1938 yılında yani 68 yıl önceki pazar ilavesinde çıkan "Yeni Türkiye" başlıklı başyazıya bakalım:

"Avrupa'nın Hasta Adamı'nı birkaç yılda ilerici modern bir ülkeye ve Balkan Yarımadası'nda, Doğu Akdeniz'de ve Batı Asya'da bir barış ve istikrar abidesine dönüştüren ihtilal (Anadolu İhtilali) **gibi sürpriz değişimlere tarihte çok az rastlanmıştır.**

Savaş (Birinci Dünya Savaşı) öncesi Türkiye'nin zayıflığı, uluslararası politikada duyulan rahatsızlıkların verimli bir kaynağını teşkil ediyordu. Ülkenin içindeki ayaklanmalar ve baskı olayları, her zaman istinası kabarık olan dış güçlere müdahale fırsatı vermiş oluyordu. Komşuları, Türkiye'nin sonunu beklerken, çöküntüden pay kapmayı ve zengin mirasını paylaşmayı umuyorlardı.

Finansal rakipler arasında şiddetli siyasi kıskançlıklar vardı. Constantinople (İstanbul), ülkenin doğal kaynaklarını istismar etmek için rüşvet ve siyasi baskılar kullanan ve Türkiye'nin çıkarlarını hiçe sayan yabancı imtiyaz arayıcıları arasında adeta bir savaş arenasına dönmüştü.

Bugün Türkiye herkesin saygısını kazanmıştır. Artık hiçbir yabancı Türkiye'nin içişlerine karışmayı aklının ucuna bile getirmiyor. Komşular, bırakın Türkiye'ye kötülük yapmayı, onunla iyi geçinmek ve ortak çıkarlar doğrultusunda Türkiye ile işbirliği yapabilmek istiyorlar.

Atatürk'ün Cumhuriyeti, Bir Başarıdan Diğerine

Yabancı finans çevreleri; yeni Türkiye'nin, herhangi bir projeyi, ancak ülkenin çıkarları ve iktisadi bağımsızlık doğrultusunda olduğu takdirde görüşülebileceğini artık öğrenmiş bulunuyor.

Kemal Atatürk'ün zaferleri, Lozan Anlaşması ile 1923'te tescil edilmiş ve tanınmış oldu. O tarihten beri onun kurduğu Cumhuriyet, bir diplomatik başarıdan bir yenisine uzandı. Balkan Paktı'nın oluşumu, Asya Paktı (Sadabat Paktı), Montreaux Konferansı, İngiltere ile finansal anlaşma, Fransa'yla İskenderun Sancağı ile ilgili barışçıl anlaşma. Asya Paktı Türkiye'yi İran, Irak ve Afganistan ile ortak çıkarlarının savunması konusunda birleştirmiştir.

Bu değişimi herkes bilmektedir..."

Yunanistan'ın o zamanki Başbakanı **Venizelos**, Nobel Ödülü Komitesi Başkanlığı'na yazdığı 12 Ocak 1934 tarihli yazıda bu değişimi şöyle değerlendiriyor:

"Bay Başkan,

Yedi asra yakın bir sürede Yakındoğu ve Orta Avrupa'nın büyük bir kısmı kanlı mücadelelere sahne olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu ve sultanların mutlakiyetçi idareleri bunun başlıca amili (etkeni, sebebi) idi.

Hıristiyan milletlerin imparatorluğa bağlanmaları ve bundan mütevellit Salibin (Haçın) Hilal'e karşı yaptığı kaçınılmaz mücadeleler, kurtulma emeli ile bu milletlerce yapılan isyanlar, Osmanlı İmparatorluğu sultanların idaresinde kaldığı sürece devamlı tehlike kaynağı teşkil eden bir durum husule getiriyordu.

Mustafa Kemal Paşa'nın muhasımlarına (düşmanlarına) karşı yaptığı milli harekâtın galibiyetle sonuçlanmasını müteakip 1923 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması bu istikrarsız duruma son verdi.

Bir milletin hayatında bu kadar kısa süre içinde böylesine köklü bir değişim nadir vuku bulmuştur.
Teokratik bir rejim içinde yaşayan, din ile hukuk kavramlarının birbirine karıştığı çökme yolundaki bir imparatorluğun yerini güç ve hayat dolu modern ve milli bir devlet almıştır.
Büyük devrimci **Mustafa Kemal Paşa**'nın başlattığı hızla, mutlakiyetçi sultanlar rejimi yıkılmış ve gerçekten laik bir devlet kurulmuştur. Millet tümü ile çağdaş uygarlıkların önünde yer almak için, şevk ile ilerleme yolunda bir atılım yapmıştır. Barışı takviye hareketi, yeni ve seçkin Türk devletine bugünkü görüntüsünü veren tüm iç reform hareketleri ile birlikte yürümüştür.
Türkiye, yabancı unsurlarla meskun (Türk olmayanların yaşadığı) vilayetlerini terk etmek hususunda tereddüt etmemiş ve antlaşmalarda da belirtildiği üzere kendi milli sınırları ile samimi şekilde iktifa ederek (yetinerek) Yakındoğu'da barışın gerçek savunucusu olmuştur.
Kanlı mücadeleler nedeni ile uzun yıllar Türkiye ile düşman durumunda kalan biz Yunanlılar, Osmanlı İmparatorluğu'nun yerini alan bu ülkede vuku bulan bu köklü değişikliğin etkilerini duyan ilk kimseler olduk.
Anadolu faciasının hemen akabinde kendini yenileyen Türkiye'ye, bir anlaşma fırsatı görerek elimizi uzattık. O, bu uzanan eli samimiyetle kabul etti.

Venizelos: "Mustafa Kemal Paşa'yı
Nobel'e Aday Göstermekle Şeref Kazanırım"

Ciddi anlaşmazlıklarla ayrılmış olan milletlere samimi bir barış örneği veren bu yakınlaşmadan, iki ülke için olduğu kadar, Yakındoğu barışı için de yararlı sonuçlar doğmuştur.
Barışın medyun (borçlu) olduğu bu kıymetli katkının sahibi kişi, Türkiye Cumhurbaşkanı **Mustafa Kemal Paşa**'dır. Bu

nedenle 1930 yılında Yunan Hükümet Başkanı sıfatı ile ben, Türk-Yunan Paktı'nın imzası ile Yakındoğu'da barışa doğru yeni bir devir başlarken, **Mustafa Kemal Paşa**'yı Yüksek Nobel Barış Ödülü için aday göstermekle şeref kazanırım. İhtiramatı faikamın (üstün saygılarımın) kabulünü rica ederim Bay Başkan."

Hal böyleyken, Liberal Düşünce Topluluğu Başkanı **Prof. Dr. Atilla Yayla** "Kemalizm ilerlemeden çok gerilemeye tekabül eder (Kemalizm ilerleme değil, gerilemedir)" diyebilmiştir.

Uşaklar, efendileriyle mücadele edenleri düşman gözüyle görürler ve gelişme yolundaki ülkelerde kendini "Liberal" olarak tanımlayan aydınlar (!) arasında emperyalizmin uşaklığına soyunmamış kişiler bulmak gerçekten zor...

Bu yazımı **Goethe**'nin söyledikleriyle bitirmek istiyorum:

"Liberal düşünceler üzerine konuşulduğunu duydukça, insanların boş sözlerle nasıl oyalandıklarına hep şaşıyorum: Bir düşüncenin liberal olmaya hakkı yoktur!"

ATATÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

Türklerin kendilerini "Türk" olarak tanımlamalarının gecikmesinin nedenini, **Mehmet Âkif Ersoy** bir şiirinde şöyle dile getiriyor:

Arab'ın Türk'e, Laz'ın Çerkeş'e, yahud Kürd'e
Acem'in Çinli'ye rüçhanı (üstünlüğü) *mı varmış! Nerde!*
Müslümanlıkta anasır mı olurmuş, ne gezer!
Fikr-i Kavmiyeti (milliyetçiliği) *tel'in ediyor* (lanetliyor)
Peygamber

Bu çeşit görüşleri benimseyenlerin, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş yıllarında "milli" olan her şeye karşı takındıkları tavır, gerçekten ibret vericidir.

Atatürk, kendi el yazısı ile yazdığı ***Medeni Bilgiler*** adlı kitabında şöyle diyor (s.21, 364 ve devamı):

"Din birliğinin de millet teşkilinde etkili olduğunu söyleyenler vardır. Fakat biz, bizim gözümüz önündeki Türk milleti tablosunda bunun aksini görmekteyiz.
Türkler İslamiyeti kabul etmeden evvel de büyük bir millet idi. İslamiyeti kabul ettikten sonra bu din, ne Arapların, ne aynı dinde bulunan Acemlerin ve ne de Mısırlıların vesairenin Türklerle birleşip bir millet teşkil etmelerine hiçbir etki yapmadı. Bilakis Türk milletinin milli bağlarını gevşetti, milli heyecanı uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Çünkü İslam dininin gayesi, bütün milliyetlerin üstün-

de, kapsayıcı bir Arap fikri, ümmet kelimesi ile ifade olundu. Bu dini kabul edenler, kendilerini unutmaya, hayatlarını Allah kelimesinin her yerde yükseltilmesine hasr etmeye mecburdurlar. Bununla beraber, Allah'ın Arap kavmine gönderdiği Arapça kitapla ibadet ve yakarmada bulunacaktı. Arapça öğrenmedikçe Allah'ın ne dediğini bilemeyecekti. Bu vaziyet karşısında Türk milleti birçok asırlar, ne yapacağını bilmeksizin, adeta bir kelimesinin manasını bilmediği halde Kuran'ı ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndüler.

...Milli duyguyu boğan, fani dünyada kıymet verdirmeyen, sefaletler, zaruretler, felaketler his olunmaya başlayınca, asıl hakiki saadete o öldükten sonra ahirette kavuşacağını vaat ve temin eden dini akide ve dini his, millet uyandığı zaman onun acı hakikati görmesine mani olamadı.

...Ne oldu? Türkün milli hissi, artık ocağında ateşlenmişti: Artık Türk cenneti değil, eski, hakiki büyük Türk atalarının mukaddes mirasları olan son Türk ellerinin müdafaa ve muhafazasını düşünüyordu. İşte dinin, din hissinin Türk milletinde bıraktığı hatıra..."

Ziya Gökalp'in yazdıkları, bugünün aydınlarına da ışık saçmaya devam ediyor:

"Hukuki Türkçülüğün gayesi, Türkiye'de asri (modern) bir hukuk vücuda getirmektir. Bu asrın (yüzyılın) milletleri arasına geçebilmek için en esaslı şart, milli hukukun bütün şubelerini teokrasi ve klerikalizm bakiyelerinden büsbütün kurtarmaktır... Türk milliyetçilik duygusunun egemen olduğu bir ülkeyi, ancak milliyetçilik hissini içlerinde duyanlar yönetebilir.

Eski Türkler hem demokrat, hem de feminist idiler. Zaten demokrat olan toplumlar genellikle feminist olurlar... Hakan tek başına bir elçiyi huzuruna kabul edemezdi.

Elçiler ancak sağda hakan ve solda hatun oturdukları bir sırada ikisinin birden huzuruna çıkardı. Şölenlerde, kekaşlarda, kurultaylarda, tapınmalarda ve dinsel törenlerde, savaş ve barış toplantılarında hatun da kesinlikle hakan ile birlikte bulunurdu. Kadınlar örtünmeye ilişkin kısıtlama ile bağlı değildiler.

...İslam dünyasında da artık sömürge hayatına son vermek için, Müslüman kavimlerde ulusal bilinci güçlendirmekten başka yol yoktur.

Bir zamanlar, İslam birliği ülküsü, Müslüman kavimlerin bağımsızlığa ulaşmasını, ülkelerin sömürge durumundan kurtulmasını sağlar sanılıyordu; oysa pratik deneyimler gösterdi ki İslam birliği (düşüncesi) **bir yandan teokrasi** (dinsel kurallara dayalı siyasi yönetim) **ve klerikalizm** (din adamlarının devlet yönetimine karışması) **gibi gerici akımları doğurduğundan, öte yandan da İslam dünyasında ulusallık ülkülerinin ve ulusal bilinçlerin uyanmasına karşıt olduğundan, Müslüman kavimlerin gelişmesine engel olduğu gibi, bağımsızlığına da engeldir.** Çünkü, İslam dünyasında ulusal bilincin gelişmesine engel olmak, Müslüman ulusların bağımsızlığına engel olmak demektir. Teokrasi ve klerikalizm akımları ise, toplumların geride kalmasına, hatta gittikçe gerilemesine en büyük nedendir.

Öyleyse ne yapmalı? Her şeyden önce gerek ülkemizde, gerek başka İslam ülkelerinde, her zaman ulusal bilinci uyandırmaya ve güçlendirmeye çalışılmalıdır; çünkü bütün gelişmelerin kaynağı ulusal bilinç olduğu gibi, ulusal bağımsızlığın çıkış noktası ve dayanağı da yalnız odur." **(Ziya Gökalp, *Türkçülüğün Esasları*,** s.128)

Türk Dil Kurumu'nun *Türkçe Sözlük*'ünde **milliyetçilik**, *"Maddi ve manevi açılardan millet ve ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutma anlayışı, ulusalcılık"* şeklinde tarif edilmektedir.

Yeniden Milli Mücadele dergisine göre *"Milliyetçilik, bir toplumu diğer toplumlara nazaran farklılaştıran, onun şahsiyet unsurlarının korunması ve geliştirilmesi gayretidir."*

Erol Güngör'e göre *"Milliyetçilik, milli kültürü bizzat bir medeniyet kaynağı haline getirmek ve cemiyeti soysuz değişmelerin açık pazaryeri halinden kurtarmak hareketidir."* (***Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce, Milliyetçilik***, cilt 4, s.651)

Yapılmış ve yapılabilecek her tarifte gerçek payı olmakla birlikte, "milliyetçilik" tarifi çok güç olan, çok boyutlu bir kavramdır.

19. yüzyılda gelişen Türk milliyetçiliğinin Fransız Devrimi ile bağlantısını kuran **Hobsbawm**, bunu şu şekilde dile getirmiştir:

> "19. yüzyılın ortalarında, o zamana dek yalnızca kişinin doğduğu veya yaşadığı yeri anlatan Türkçe 'vatan' sözcüğü, Fransız devriminin etkisiyle 'patrie' gibi bir anlama bürünmüştür. 1800'den önce, 'köleliğin' zıddı bir durumu anlatan, gerçeğinde hukuki bir terim olan 'özgürlük', yeni bir siyasal içerik kazanmaya başlamıştır. Devrimin dolaylı etkileri ise evrenseldir, çünkü onu izleyen tüm devrimci hareketler için bir model oluşturulmuştur; verdiği dersler modern sosyalizm ve komünizmin bünyesine katılmıştır."

David Miller, ***On Nationality*** (***Milliyetçilik Üzerine***) adlı eserinde milli kimliğin temel belirleyicilerini beşli bir kavramsallaştırma ile ifade eder:

> "İlk olarak, ortak özellikleri paylaştıklarına inanan insanların vatandaşlık bilincine erdikleri, bir arada yaşama arzusunu paylaştıkları ve ortak bir 'inanç' noktasında birbirlerine

bağlandıkları bir yapıya tekabül eder. Bu yüzdendir ki, dışarıdan bakan bir gözlemcinin ırk ve dil gibi özellikleri gözeterek ulusları tanımlamaya çalışması ciddi bir hata olacaktır.
İkinci olarak, milliyet, yalnız tarihi sürekliliğe vücut veren değil, aynı zamanda ortak bir geleceğe de uzanan, üyelerinin karşılıklı dayanışma pratikleri ve sadakatle bağlı bulundukları ahlaki bir kimliği ifade eder. Üçüncü olarak, milli iradeyi ifade eden kararlar, kazanılmış milli zaferler ve başarılarla da şekillenen milli kimlik, diğer pasif kimliklerin aksine sürekli olarak paylaşılan, faal bir kimliktir.
Milli kimliğin dördüncü ayırt edici özelliği, ulus ve devlet arasındaki bağlantıyı mümkün kılan, milli bir topluluğun aynı zamanda siyasi bir topluluk da olmasını gerektiren bir vatana sahip olma ve ona bağlı kalma zorunluluğudur.
Son olarak, milli kimlik, kolektif aidiyet duygusu ile paylaşılan bir 'milli karakter' ya da 'ortak kamu kültürü'nü gerektirir." (**Y. Furkan Şen, *Globalleşme Sürecinde Milliyetçilik Trendleri ve Ulus Devlet***, s.95)

Ülkemizde ne zaman emperyalist güçlerin oyunlarını bozacak bir milli şahlanış olsa; her kesimden milliyetçi insanlar, işbirlikçi siyaset adamları ve medya mensupları tarafından derhal, "Kızılelma Koalisyonu" oluşturdukları iddiası ile aşağılanmaya çalışılır.

"Kızılelma" Nedir?

Önce ansiklopedik bilgilerimizi tazeleyelim.

Büyük Larousse ansiklopedisi, "Kızılelma"yı şöyle tanımlıyor: "Osmanlı ordularının çıktığı seferlerin hedefi, XV. yüzyıldan XVIII. yüzyıl başlarına kadar yeniçeriler arasında Kızılelma diye adlandırılırdı... İstanbul'un alınmasından önce Ayasofya Kilisesi'nin önünde, elinde altın küre tutan Iusti-

nianus heykeli dolayısıyla bu kent Kızılelma diye anılmıştı. San Pietro Kilisesi'nin kırmızı bakır kaplı kubbesi ya da içinde asılı altıntop nedeni ile Roma'ya bu ad verildi. Çan kulesinde altın bir top asılı Stefani Kilisesi'nin bulunduğu Beç (Viyana), Kızılelma Sarayı'nın bulunduğu Budin, Kızılelma Camisi'nin bulunduğu Estragon, Istoini, Belgrad, Köln vb. kentler orduda yeniçeriler arasında asker şairlerin şiirlerinde, tarih kitaplarında 'Kızılelma' diye anıldı. **Ziya Gökalp**, bu adı taşıyan şiirinde (1913), yeryüzündeki bütün Türklerin birleşmesi ve taklitten uzak bir ulusal kültürün gelişmesi ülküsünü, daha sonra da ekonomik kalkınmayı 'Kızılelma' diye tanımladı. Milli Edebiyat akımı yazarlarının zaman zaman konu edindiği bu terim **Ömer Seyfettin**'in hikâyesinde ele alındı (*Kızılelma 1917*). Bu hikâyede **Kanuni Sultan Süleyman**, Kızılelma'yı 'Hakkın beni gönderdiği yer' diye tanımlıyordu."

Aslında "Kızılelma", Türk vatanseverlerinin şuuraltına, **Ziya Gökalp**'in yazdığı "Kızılelma Destanı" ile yerleşmiştir. **Atatürk**'ün sağlığında, 1936 yılında yayımlanan, **Prof. Dr. Çetin Yetkin** tarafından günümüz Türkçesine çevrilip Toplumsal Dönüşüm Yayınları arasındaki yerini alan, **Tekinalp**'in ***Kemalizm*** adlı eserinde, Kızılelma Destanı kahramanları şöyle anlatılıyor:

"Kemalizmin bir atılımı teokrasiye karşı yönelmiş ve bu kara güç bir darbede yıkılmıştır. Kemalizm, tek bir tanrıya tapmıştır: Ulusalcılık.

İlk bakışta ulusalcılıkla bağdaşlaştırılması olanaksız olan Batıcılığa gelince: Kemalizm, onu bütünüyle ulusallaştırdıktan sonra, ona Türkün ulusal damgasını vurduktan sonra kendi malı yapmıştır. Bundan sonra yeni Türk, ancak bir tek manevi güce boyun eğmektedir: Ulusallık aşkı. O ancak bu aşkın buyurduğunu yapacaktır. Ve artık geçmişin geriye gel-

memesinden korkuya yer kalmamıştır. O geçmiş artık kesin bir biçimde tarihin malı olmuştur; çünkü ortam ve hava, çöküş döneminde Türkün yıkımına neden olan zararlı öğelerden tümüyle arınmıştır.

Ziya Gökalp'in yaşadığı dönemde maddi koşullar ve ortam, Türkün ulusal vicdanının, yüzyıllardan beri baskısı altında bulunduğu manevi güçlerin tutsaklığından birdenbire kurtulmasına elverişli değildi. **Ziya Gökalp**, bu yüzden ulusalcılık atılımını ve coşkularını, ancak düş ve imge (fantezi) alanında gösterebilmiştir. Ünlü 'Kızılelma' yahut 'Arz-ı Mevud' destanı bu düşlerin ürünüdür; sonradan **Atatürk**'ün yapıtı ile gerçek bir öngörü (önbili/kehanet) niteliği olan söylencedir. Çünkü **Ziya Gökalp**'in şiirinde düşlediği ne var ise, Kemalizmce gerçekleştirilmiş yahut gerçekleştirilmekte bulunmuştur. O ünlü öngörü söylencesini birkaç sözcük ile şöyle anlatabiliriz:

Turgut, ülkücü (idealist) bir düşün adamı, bir genç Türktür. Oturduğu İstanbul'dan ayrılarak 'Kızılelma'yı, dünya cennetini, ulusunun bu adanmış (söz verilmiş/vaat olunmuş) ülkesini aramaya çıkıyor. Bir bahar günü, Bakü yöresinde şiir dolu bir çevreye geliyor. Doğanın güzellikleri karşısında kendisinden geçmiş durumda iken Ay Hanım'a rastlıyor. Ay Hanım, Bakülü bir genç kızdır; tıpkı onun gibi ülkücü bir aydındır. O yörede atla gezmeye çıktığı sırada, onun önünden bir yıldırım hızı ile geçip gidiyor.

Bu iki genç ülkücü birbirlerini seviyorlar. Turgut, bir karabasan sırasında, genç Ay Hanım'ın 'Aradığın Kızılelma burasıdır ve ben de bu adanmış ülkenin perisiyim' diye haykırdığını işitir gibi oluyor. Bunun düş mü, yoksa gerçek mi olduğunu anlayamayan genç adam, son kerte coşku içinde, kentin en bilgesine başvurup öğüt istiyor. O da Turgut'a şu yanıtı veriyor:

'Kızılelma dünyanın herhangi bir yerinde bugün var olan adanmış bir ülke değildir. Şimdilik yeri ülkü ve göğü düştür. Bugün bir masaldır fakat yarın gerçek olacaktır. Su katılmamış bir Türk kültürü var olmadıkça, Kızılelma, bu Türk cenneti, masal alanında kalmaya tutsaktır. İşte oğlum bizim adanmış ülkemiz! Katkısız ve karışıksız bir Türk kültürünün bulunacağı ülke. Yüzyıllardan beri Türkler kahramanca akınları ile ün ve onura boğuldular. Yüzlerce kere Türklük ileri eyleme atılmıştır. Hint ve Çin'i, Mısır ve Bizans'ı, Doğu ve Batı'yı basmıştır (istila etmiştir). En uzak köşelere değin çadırını kurmuş fakat hiçbir zaman Kızılelma'ya, adanmış ülkeye yaklaşılamamış. Çok kereler geniş ve sonsuz kıtalar ele geçirildi. Fakat gerçekte basılan (istilaya uğrayan) kendisiydi. Çünkü ruhu, esprisi egemenliği altına giren çevreye bağlanırdı. Ele geçirdiği ülkeye göre Hintli, Çinli, Arap, Acem veya Avrupalı olurdu. Hiçbir zaman bir Türk hukuku, bir Türk felsefesi oluşturamamıştır. Biz ozanlar, bilginler, felsefeciler yetiştirmedik mi? Evet yüzlerce ve en ünlü, en onurlularından. Fakat bunların yapıtları kimisi Arapça, kimisi Acemce, kimisi Rusça ve kimisi Çince yazılmıştır. Bunlar Arap, Rus veya Çin göklerinde parlamış olan yıldızlardır. Bunlar bu ulusların her birine ünlü birer tarih bağışlamışlardır, fakat Türk her zaman başkalarının adına kendini gözden çıkarmıştır (feda etmiştir). Kendi varlığı her zaman eksik kalmıştır. Turan'dan çıkıp Orhon'a gitmiştir. Kendi abecesini ve kültürünü unutmuştur.

Kendinin olmayan yazıları ve yasaları kendine mal etmiştir. Türkün tarihi yoktur, tarihleri vardır. Yıldızlarımız kendine özgü bir dizge (sistem) içinde olmadılar, her biri değişik göklerde parlamıştır. Aynı ruh yüzlerce varlığa yayılmış, parça parça olmuştur. Ne tarihsel bir birlik, ne de bir ırksal arılık!

İşte oğlum Kızılelma'da şunu bulacaksın: Orada ulusal birlik, ulusal yaşam. Orada Türk toplumunun kültürü ve toplumsal vicdanı gelişecektir. Orada yeni bir Orhon, yeni bir Turfan oluşacak, öteki uluslara maymun gibi öykünen bir Türk toplumsal varlığından iz kalmayacaktır.'

O sırada bir rastlantı sonucu orada bilgenin evinde bulunan Ay Hanım, bu öngörülü sözleri dikkatle dinliyor ve bilmecenin çözüm yolunu şöyle buluyor:

'Değil mi ki' dedi, 'Kızılelma yeryüzünde yoktur, değil mi ki Türk ulusunun ruhundadır, onu orada aramak gerekir. Bütün Türk dünyasını nura boğacak olan güneş oradan, Türk ruhundan doğacaktır. Türkün büsbütün yeni ve büsbütün kendine özgü bir yaşama gereksinimi vardır. Bu yaşam ne Bakü'de, ne Kazan'da ne de İstanbul'da gelişebilir.'

Pek önemli bir kalıta (mirasa) konmuş olan Ay Hanım, özgür İsviçre'nin bir köşesinde Türk üniversite kenti kurmaya karar veriyor. Ulusal kültür oradan özgürce çevreye yayılacak, oradan bilginler, ozanlar, yazarlar, teknisyenler, tacirler, sanayiciler ve her türlü seçkin insanlar Kaşgar'a, Altay'a, Kazan'a ve Konya'ya aydınlık götürecekler ve her yanda ulusal yaşamın temellerini atacaklar; özgür İsviçre'nin bir köşesinde kurulan bu Türk kenti baştan başa öz ve katışıksız Türk üniversiteler, akademiler, enstitüler, çeşit çeşit kültür ve düşün yapıtları ile dolu olacak. İşte Kızılelma, Türk ulusunun adanmış ülkesi orası olacaktır.

Verilen karar hemen uygulanıyor. Ay Hanım üniversite kentini kuruyor. Kendisi oraya yerleşiyor ve Turgut da sonunda geliyor, onu orada buluyor. Çünkü genç ülkücü, Kızılelma'yı ve perisini aramaktan geri durmamıştır. İstanbullu Turgut Bey ile Bakülü Ay Hanım, Türk üniversite kentinde, birbirlerinin kolları arasına atılıyorlar. Artık Kızılelma yalnız kendinden geçmiş ve dalınç durumunda (istiğrak halinde) bir

adamın beslediği bir düş değildir; özgür İsviçre'nin bir köşesinde, elle tutulur bir gerçek olmuştur.

Evet, Kızılelma, söylence evreninde elle tutulur bir gerçekti. Fakat **Ziya Gökalp**'in bu yapıtı en son 1918'de Türk ulusunun, tarihin en güçsüz bir dönemini yaşadığı sırada yayımlandığı için, ancak baskı altında bulunan bir ulusun, yüzyıllarca süre bağımsızlık düşleri ile avunmaları türünden İsa'ca (mesihi) bir esin olarak anlaşılabilirdi.

Fakat ne şaşılasıdır ki, aradan henüz on iki yıl geçmeden Kızılelma eylemli olarak varlık kazandı. Adı Kızılelma değil, Ankara'dır. Özgür İsviçre'nin uzak bir köşesinde değil, özgür Türkiye'nin kalbinde yerleşmiştir."

Atatürk ve Milliyetçilik

Burada, benim çok önem verdiğim, çeşitli makale ve kitaplarımda yinelediğim **Benoist Méchin**'in ***Mustafa Kemal, Bir İmparatorluğun Ölümü*** adlı eserinde (Bilgi Yayınevi, s.320) yazdıklarına göz atalım:

"Türk halkı, Gazi ile iftihar etmiştir. Her zaman haklıdır. Çünkü onun ellerinde inanılmaz değişime uğramış ve ondan, bağış olarak daha önce sahip olmadığı şeyi almıştır: Vatanını.

Türk halkı, Batılı ülkelerin hayatını uzun zamandan beri koşullandıran şeye ilk defa sahip oldu: Üzerinde kök salacak bir toprak, kendisine ait bir vatan. Bunlar Türkler için tümüyle yeni bir şey, bugüne kadar hissetmediği bir heyecan kaynağı idi. Vaktiyle sultan için topraklar fethetmişti; sonra onları savunmuş işletmişti, yine sultan için. Ama asla Makedonya ya da Arnavutluk'ta, Boğdan ya da Bosna'da, Suriye'de ya da Filistin'de oturduğu topraklarla içtenlikli

bağlar kurmamıştı; asla onların üzerinde vatanı olarak yaşamamıştı.

Şimdi, çok zamandır kendisinden esirgenen şeye sahipti. Üzerinde ocağını kurabileceği dünyanın küçük bir parçası. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılması ve Kurtuluş Savaşı'nın ateşi arasında ona bir vatan doğmuştu.

Mustafa Kemal, kendilerini İstanbul'dan Samsun'a götüren vapurda **Arif** ve **Rafet**'e 'İhtilaller mevcut devletlerin şeklini değiştirir. Türkiye henüz mevcut değil. Onu dünyaya getirmek lazım' demişti.

Hayatının sonunda Gazi, sözünü tuttuğunu söyleyebilirdi... Kendisine hedef seçtiği bütün hedeflerine ulaşmıştı. Tarihte bunu söyleyebilecek kaç kişi vardır?"

Atatürk de konuyu aynı şekilde anlamış ve anlatmıştır. Söylediklerimi kanıtlayabilmek için, onun İzmir ve İzmit halkına verdiği söylevlerden şu bölümleri aktarıyorum (bkz. **Tekinalp**, *a.g.e.*, s.207 ve devamı):

"Bu noktayı biraz açıklayabilmiş olmak için hep birlikte Osmanlı tarihini anımsayalım. Osmanlı tarihinde bütün çabalar, bütün çalışma ulusun gerçek isteği, emelleri, gereksinmeleri bakış açısından değil, şunun bunun emellerini, hırslarını karşılamak bakış açısından olmuştur.

Örneğin **Fatih** İstanbul'u aldıktan sonra, yani Selçuklu saltanatı ile Doğu Roma İmparatorluğu'nun kalıtçısı olduktan sonra Batı Roma İmparatorluğu'na da konmak istedi. Bunun için de bütün ulusu bu hedefe doğru yöneltti.

Örneğin **Yavuz Selim**, **Fatih**'in açtığı batı cephesini izlemekle birlikte Asya İmparatorluğunu birleştirerek bir İslam birliği oluşturmak istedi.

Kanuni Süleyman, her iki cepheyi genişletmek, bütün Akdeniz'i bir Osmanlı kıyısı durumuna getirmek, Hindistan

üzerinde etkinlik kurmak gibi görkemli bir siyasa izlemek istedi ve doğal olarak da bunun için unsuru asliyi (Türk unsurunu), ulusu kullandı.

Bütün bu eylemler ve davranışlar incelenirse görülür ki bu güçlü ve büyük padişahlar dış siyasallarını bu hırslarının çocuğu olan dış siyasalarına göre düzenlemek zorunda kalmışlardır.

Oysa iç yapılanmaların, iç siyasalların olanakları ve gücü ölçüsünde bir dış siyasa izlenmek zorunluluğu vardır. Yoksa yıkım ve düş kırıklığı kaçınılmazdır.

Gerçekten de, Osmanlı hakanları asıl olan bu noktayı unuttular. Bütün eylem ve davranışlarını düşler ve emeller üzerine kurdular. İç yapılanmayı dış siyasaya uydurmak zorunluluğu doğunca elde ettikleri yerlerdeki halkları olduğu gibi bırakmak zorunda kaldıktan başka, onlara ayrıcalıklar verdiler.

Öte yandan Türk halkını (unsur-u asli) **uzun seferlerde, fetih alanlarında dolaştırıyorlar ve böylece kendi kendini yok etmiş oluyorlardı. Bu nedenle ulus, yani Türkler, asıl kendi evinde, kendi yurdunda yaşamsal gereklerini üretmek için çalışmaktan yoksun bir durumda bulunuyordu. Bu hükümdarlar böyle ulusu diyar diyar dolaşmakla yetinmiyorlar, belki, fetihleri çerçevesi içine giren halkı mutlu etmek, yabancıları mutlu etmek için Türklerin haklarından, iktisadi kaynaklarından birçok şeyleri bağış olarak onlara veriyorlardı. Örneğin Fatih zamanında Cenevrelilere verilen ayrıcalıklar bu türdendir. Gerçekten de bu ayrıcalıklarla açılan yol kendisinden sonra genişlemiş bulunuyordu ve bu ayrıcalıklar devletin en güçlü zamanında ihsanı şahane olarak veriliyordu.**

Kanuni zamanında Venedikliler ile bir ticaret antlaşması yapılması istenmişti. Padişah bunu onuruna aykırı buldu.

Çünkü ona göre antlaşma eşit devletler arasında yapılabilirdi. Oysa o zamanlar Venedikliler bende gibi görülüyordu. Öyle olmakla birlikte ona müsaadelerde bulundu. İşte bu müsaade sözcüğü sonradan kapitülasyon sözcüğü olarak çevrilmişti. Bu, teslim olmak zorunda olanlar ve bir kale içinde kapalı kalanlar arasında kullanılır bir sözcüktür. Ulus öyle, yaşam nedenleri ile uğraşmaktan alıkonularak diyar diyar dolaştırılırken, bu diyarlar halkı birçok ayrıcalıklar elde ederek çalışıyor, yani fatihler Türkleri artlarına takarak kılıçla fetihler yaparken, ele geçirilen ülkeler halkı kazandıkları ayrıcalıklar ile, özerkliklerle sapanlarına yapışıyorlar ve toprak üzerinde çalışıyorlardı.

Fakat efendiler, kılıçla fetihler yapanlar sapanla fetihler yapanlara sonunda yerlerini bırakmaya mahkûmdur...

Bu bir gerçektir ki, tarihin her döneminde hep böyle olmuştur. Örneğin Fransızlar Kanada'da kılıç sallarken oraya İngiliz çiftçisi girmişti. Bir süre kılıçla sapan birbiriyle savaştı ve sonunda sapan üstün gelerek İngilizler Kanada'ya sahip oldular."

Atatürk, ulusun yüzyıllarca süre bu yüzden sürüklendiği üzüntü verici durumu çizdikten sonra şu sonuca varmıştır:

"Ulusun içine düştüğü bu üzüntü verici durum ve yoksulluğun nedenlerini arayacak olursak, doğrudan doğruya devlet kavramında buluyoruz.

Biliyorsunuz ki Osmanlı Devleti, kişisel saltanat ve son on beş yıl içinde de meşruti saltanat temeline dayanarak hüküm sürüyordu. Kişisel saltanatta her konuda yalnız hükümdarların istek, amaç ve istençleri egemendir.

Ulusun istek, amaç, istenç ve gereksinimleri söz konusu olmaktan uzaktır. Ulus, amaçlarından ve istencinden soyutlanmıştır. Hükümdarlar kendilerini Tanrı'nın gönderdiği bir

tanrısal kişi varsayar. Çevresini saran çıkarcıların padişahın düşünce ve isteğinin kutsal bir gerekirlik, bir Kur'an gereği gibi olduğuna herkesi inandırırlar. Bu inandırma karşısında bir gün bütün halk bu istek ve istençlerin, düşünmeksizin kutsal istençler olduğuna inanır. Bundan kaçınmaya (düşünmekten kaçınmaya) boyun eğen bir ulusun sonu yıkım ve beladır... Osmanlı ülkesi, yabancıların sömürgesinden başka bir şey değildi. Türk ulusu tutsak durumuna getirilmişti. Bu sonuç belirttiğim gibi ulusun kendi istenç ve egemenliğine sahip bulunmamasından, şunun bunun elinde kullanılmasından doğmuştu."

"Atatürk Milliyetçiliği" konusunda, **Prof. Dr. Suna Kili**'nin yaptığı değerlendirmeler, bu konudaki düşüncelerimle örtüşmektedir. İşte bu değerlendirmelerden bazıları:

"Toplumun, ulusun tüm bireyleriyle amaçta, ülküde, yazgıda, inançta, dilde, ekinde ulusal kimlik bilincine varması; 'ben Türküm' diyebilmenin, tasada, kıvançta, olanakların dağılımında birleşebilmenin mutluluğuna ulaşması; ülke ve ulus bütünlüğü için, devletin ve ulusun geleceği için birlikte çalışma, eyleme geçebilme erdemini, özverisini göstermesi, yönetimde, ekonomide, iç ve dış siyasada, ekinde, bağımsızlık doğrultusunda gelişmeye, çağdaşlaşmaya katkıda bulunmasıdır. Bu ilke, çağdaş olabilmenin, çağdaşlığa yönelebilmenin ilk ve en vazgeçilmez aşamasıdır. Atatürk ulusçuluğu anasoycu (ırkçı) **değildir.** Yayılmacılıkla, imparatorluk döneminin, sonraki yılların ve günümüzün 'Turancı', 'anasoycu' düşüncelerini, ülke içinde de, ülke dışında da reddeder. Başka uluslara saygı duyar, dünyadaki ulusal kurtuluş eylemlerini dış siyasasında destekler. Ulusal sınırlar içinde yaşayan ve Türk ulusunun, Türk ülkesinin bütünlüğü, günü yarını için yazgı bir-

liğinde olan herkesi Türk sayar. **Atatürk ulusçuluğu laiktir.** Ulusu dinsel, mezhepsel, budunsal ayrılıklara, bölünmelere itecek her davranışın, her eylemin, her düşüncenin karşısında yer alır. Bu bütünlüğü sağlayıcı siyasal, ekinsel, yönetsel, ekonomik, toplumsal tüm önlemlerin alınmasını, ayrılıklara neden olacak, ayrıcalıklar yaratacak geleneksel, dinsel, mezhepsel, toplumsal, ekonomik engelleri, birikimleri ortadan kaldırmayı öngörür. Ulusçuluk toplumsal, siyasal, ekinsel içeriğin yanında ekonomik içeriği de olan bir ilkedir. Ulusun, devletin, yeraltı ve yerüstü varlıklarının işletilmesinde, sanayinin kurulup geliştirilmesinde, iç ve dış ticaretinde ulusallığı, bağımsızlığı öngörür ve bu doğrultuda çalışılmasını, karar alınmasını, eyleme geçilmesini ister." (***Türk Devrim Tarihi***, s.333-334)

20. yüzyılın başında Türkiye'de ulusçuluk kavramı henüz bir yenilikti. Onun tüm toplum katlarınca benimsenmesi **Atatürk Devrimi**'nin bir başarısıdır. (**Rustow, *Devlet Kurucusu Olarak Atatürk***, s.628)

Ulusçuluk anlayışı geleneksel Türk toplumunun "ümmet" olarak yaşama inancını reddeder ve çağdaşlaşmanın en önemli öğeleri olan "ulus" ve "yurttaş" olarak yaşama gereğini ve gerçeğini benimser. **Atatürk** "ulus" olarak yaşamanın, çağdaş topluma dönüşmenin en önemli ve zorunlu bir gereği olduğunu biliyordu. Bu konuyu söylev ve demeçlerinde birkaç kere işlemiştir. Örneğin, Bursa'da öğretmenlere 27 Ekim 1922'de yaptığı konuşmada bu konuya değinmiş ve Türklerin ancak ulusal savaşım döneminde bir ulus olarak yaşamaya başladıklarına işaret etmiştir:

"Çocuklarımıza ve gençlerimize uygulayacağımız öğretimin 'giz'i ne olursa olsun, onları;

1. Ulusuna,

2. Türkiye devletine,

3. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne düşman olanlarla savaşabilecek bilgiler ve araçlarla silahlandıracağız... Özgürlüğünü ve bağımsızlığını korumak yolunda savaş vermeyi bilmeyen uluslar için yaşama hakkı yoktur. Bu uğurda savaş gerekir.

Açıkça söyleyelim ki biz üç buçuk yıl öncesine değin topluluk halinde (ulusal bağları olmayan, rasgele, başka eğreti bağlarla bir araya gelivermiş olan bir topluluk halinde) yaşıyorduk. Bizi istedikleri gibi yönetiyorlardı. Dünya bizi, temsilcimiz ve yöneticimiz olanlara göre tanıyor ve değerlendiriyordu. Üç buçuk yıldır, ulus olarak yaşıyoruz."

Ulusçuluk akımı, Türkiye'yi olduğu kadar özellikle gelişmekte olan tüm ülkeleri de ilgilendiren bir konudur. Çağdaş ulusçuluğun, çağdaşlaşma eylemlerine koşut bir gelişme eğilimi gösterdiği de bilinmektedir.

Çağdaşlaşma, bağımsızlığını sağlamış toplumların başlatıp geliştirdiği bir süreçtir. Ulusçuluk akımının ilk amacı sömürge durumuna düşen ya da sömürülen toplumları bağımsızlığa yöneltmek, ülkelerin bağımsızlığını sağlamaktır. Çağdaş toplumlar, bağımsızlıklarını koruyan tüm olanaklara çağdaşlaşmayı gerçekleştirerek kavuştukları için, ulusçuluk akımı çağdaşlaşma özlemini içermekte ve onu gerçekleştirme doğrultusunda gelişmektedir. Çağdaş ulusçuluk anlayışı, tüm ulusun ve bireylerinin mutluluğunu sağlamak; devletin, toplumun, bireyin bağımsızlığını gerçekleştirecek önlemleri almak ister. Bunun için çağdaş ulusçuluk ilericidir, devrimcidir, durağanlığı reddeder.

Çağdaş ulusçuluk toplumsal ve ekonomik sorunların aşıldığı, halkın gelirden, devletin olanaklarından daha adil ölçüler içinde payını aldığı oranda güç kazanır. Çağdaş ulusçuluk yalnızca siyasal ve ekinsel değil, toplumsal ve ekonomik içeriği olan bir ulusçuluktur.

Sigmund, çağdaşlaştırıcı ulusçuluğun amaçlarını şöyle sıralamaktadır:

Ulusal bağımsızlık, hızlı ekonomik kalkınma, ulusal devletin yaratılması, bu devletin yönetim biçiminin halkçı bir kimliğe dayatılması ve uluslararası ilişkilerde yansızlık. Bu sıralamalar arasında çoğulcu demokrasiye yer verilmemiştir. Genelde, Avrupa ve Kuzey Amerika'da var olan anayasa kuramları ve uygulamalarının fazla önemsenmediği gözlemlenebilir. Gelişmekte olan ülkelerde devlet ve toplum ile ilgili düşünceler bütününe "çağdaşlaştırıcı ulusçuluk" demek yerinde olur.

Ulusal kimlik bilincinin yaygınlaşması girişiminde kitle iletişimi araçlarından, eğitim kurumlarından, Türk Tarih Kurumu ve Halkevlerinin çalışmalarından; özellikle ekin alanındaki devrim atılımlarından yararlanılmıştır. Bu çabalarda ulusal kimlik bilincinin pekiştirilmesine, ulusal güven ve gururun çoğalmasına yönelik bir ulusçuluk benimsenmiştir. Çağdaşlaşmanın yükü, sorumluluğu dış yardıma, dışa değil, ulusun kararlılığına, çalışkanlığına, ulusun kendisine bağlanmıştır. Gerçekte sorunların çözümünü ulusa vermek, ulusta aramak, o doğrultuda toplumu çalışmaya yöneltmek temel bir Atatürkçü görüştür.

Atatürk ulusal, laik ve ilerici bir eğitim yönteminin ve bu eğitimden herkesin yararlanma olasılığının gerçekleşmesiyle yeni Türk devletinin kimliğine, cumhuriyete ve onun sürekli yenileşmesine bağlılığın artacağına inanmıştır. Atatürk'ün gerek eğitim ve gerekse ekin alanlarında yaptığı devrim atılımlarının, çağdaş bir ulus olarak yaşamımızı sağlayacak bilgi ve ekinin yaygınlaşması amacı yanında halkçı yönü de önemlidir. Atatürk aydını, geniş halk kitlesini, köylüyü ve kentliyi birbirine yakınlaştırmada; toplumsal değişmenin ve ekonomik kal-

kınmanın gerçekleştirilmesinde ulusal ve çağdaş bir eğitimin tüm yurt düzeyine yayılmasının önemini çok iyi biliyordu. Onun için sürekli olarak eğitim konusu üzerinde durmuş, bu konuya özel bir ilgi göstermiştir. Köy enstitülerinin kuruluşu da böyle halkçı bir eğitim siyasasının ürünüdür. Köyde bir eğitim devrimi gerçekleştirerek, köyün ulusla bütünleşmesi öngörülmüştür. Bütün bu devrim atılımları, ulus oluşturulması doğrultusunda önemli aşamalardır. (Prof. Dr. Suna Kili, *Atatürk Devrimi, Bir Çağdaşlaşma Modeli*, s.229-245)

Milliyetçilik akımı, başta **Atatürk**, tüm vatansever insanlarımızı etkilemeseydi; bugün bile övünç kaynağımız olan "Kuvayı Milliye Ruhu" oluşur muydu?

"Kuvayı Milliye" terimi ilk kez, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda görev yapan milis güçleri anlamında kullanılmıştır. "Ulusal Güçler" anlamına gelen Kuvayı Milliye, işgal altındaki bir ülkede halk tarafından oluşturulmuş direniş örgütleridir. Kuvayı Milliye, ülkemizde daha sonraları emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılan herkesi içeren bir terim olarak kullanılmıştır (**Uğur Mumcu**). Kuvayı Milliye, Ulusal Bağımsızlık Savaşı'nda yurdun bütün bölgelerinde emperyalist işgallere direnen halk kitlelerinin genel adıdır.

Atatürk Erzurum'da çoğu başıbozuk olan Kuvayı Milliye birliklerinin, emperyalist ülkelerin, yani İtilaf Devletlerinin düzenli ve güçlü orduları karşısında ne işe yarayabileceğini soran kötümser bir dostuna şu karşılığı vermiştir: "Bu milli kuvvetler, namuslu bir adamın yastığının altındaki tabancaya benzer. Namusunu kurtarmak umudunu büsbütün yitirdiği zaman, hiç olmazsa tabancasını çekip kendini öldürebilir." Bu bağlamda Atatürk'ün kendisi de Türk ulusunun özgürleşmesi sürecinde canını or-

taya koymuştur: "Ben, Erzurum'dan İzmir'e sağ elimde tabanca, sol elimde sehpa, öyle geldim." (Sezgin Kızılçelik, *a.g.e.*, s.405)

Emperyalist devletler ve yerli işbirlikçilerince, ulus-devletimizin çökertilmek ve parçalanmaya çalışıldığı bugünlerde, en çok muhtaç olduğumuz şey, **Atatürk** milliyetçiliğinin yeniden şaha kalkmasıdır.

"ONURSUZ ULUS" OLDUK

Onursuz ulusların politikacıları da, bürokratları da, askerleri de onursuz olur ve böyle uluslar bağımsızlıklarını da, toprak bütünlüklerini de koruyamazlar.

1946 yılından bu yana, Amerika Birleşik Devletleri'nin, hem ekonomik, hem siyasi ve hem de askeri bakımdan güdümüne girmemiz; bu yetmiyormuş gibi, kırk yıldır devam eden Avrupa Birliği'ne girme maceramız bizi "Onursuz Millet" yaptı.

"Kuvayı Milliye" ruhu, halkımızın, aydınlarımızın bir kesiminde yeniden canlanırken, bu ruh devletimizin hiçbir kurumunu etkilemiyor artık.

Belli günlerde, televizyon ekranlarında "Harbiye Marşı" çalınırken ağlayan generaller ve eşlerini görüyorum. Coşkudan mı, yoksa vicdan azabından mı ağlıyorlar, onu ben de bilemiyorum.

Geçen gün, aslında Türk ordusuna en büyük sevgi ve saygıyı duyduklarını bildiğim iki arkadaşımın tartışmasına şahit oldum ve çok üzüldüm.

Biri diğerine;

"Üst düzey komutanlarımızın bazıları zaten Amerika Birleşik Devletleri'ni 'stratejik ortağımız' kabul edip, ona göre davranan kişilerdi. Şimdi de, Avrupa Birliği maceramıza gönüllü destek vermeye başladılar. Yakında İç Hizmet Kanunu'yla Türk Silahlı Kuvvetleri'ne verilen 'Cumhuriyetimizi koruma ve kollama görevi' kaldırılsa bile, tepki göstereceklerini sanmıyorum" dedi.

Diğer arkadaşımın cevabı çok ilginçti:

"Zaten o yasa maddesi de kadük oldu (yani yasa olarak var da, şartlar oluşsa bile uygulanmayacak yasalar arasına girdi), *anlamıyor musun?"*

Ben onlar kadar kötümser değilim.

Ancak bu konuşma benim **Joan Baez**'in *"Biz Yeneceğiz!"* (*We Shall Over Come*) şarkısını hatırlamama yaradı:

biz yeneceğiz, biz yeneceğiz;
bir gün biz yeneceğiz
tüm kalbimle inanıyorum,
bir gün biz yeneceğiz
el ele yürüyeceğiz bir gün, el ele yürüyeceğiz
tüm kalbimle inanıyorum, el ele yürüyeceğiz
o gün biz yeneceğiz, o gün biz yeneceğiz
tüm kalbimle inanıyorum
o gün biz yeneceğiz

Ancak, satılık kalemler, dış güdümlü bazı politikacılar ve onlara destek veren emperyalist devletlerin ülkemizdeki işbirlikçileri, Türk ordusunu yıpratmak için savaş verirken, Atatürkçü kişilerin de böyle yorumlar yapmaya başlamaları gerçekten üzücü...

Hep merak etmişimdir: **Atatürk** bugün yaşasaydı, Amerika Birleşik Devletleri'nden "Stratejik Ortağımız" diye bahseder, Avrupa Birliği'ne girme maceramıza katkıda bulunur; Türk ordusunu yıpratma, aşağılama ve etkisizleştirme girişimleri karşısında sessiz ve pasif kalabilir miydi?

Buna cevabım "kesinlikle hayır."

Onun hayatıyla ilgili birkaç yaprak dahi çevirmek, teşhisimin doğruluğunu kanıtlamaya yeter sanıyorum.

Falih Rıfkı Atay, ***Atatürk'ün Bana Anlattıkları*** adlı eserinde **Atatürk**'ün şu sözlerini yazıyor:

"O (**Enver**) ve arkadaşları zaten daha önce Türk milletini uygunsuz durumlara sokmuşlardı. Bu uygunsuz durum, 'ordunun yabancı komutanların eline bırakılması, verilmesi'dir... Bu açıdan Almanları ve Alman Askeri Heyeti'ni eleştirmek istemem; asıl eleştiriye müstahak olanlar, elbette bizim devlet reisimiz ve özellikle devlet adamlarımızdır. Türk Ordusu'nun 'güçsüz' ve 'kabiliyetsiz' olduğu inancıyla Alman askeri eğitimcilerini, ayaklarına kadar giderek ve rica ederek memleketimize davet eden onlardı. Bu heyete Türk milletinin kabiliyetsizliğinden, beceriksizliğinden açık biçimde söz edilmiş, kendilerine adeta gelip bizi 'adam etmeleri' teklif olunmuştu. Ben ordunun kayıtsız şartsız, bütün sırları ile Alman askeri heyetine verilmesi ve bırakılmasından çok müteessirim. Daha karar verilmezden önce bir rastlantı ile durumu öğrendiğim zaman sesimin erişebileceği makamlara kadar itirazlarda bulunmayı görev saymıştım. İtirazlarıma kimse cevap vermedi."

Bilindiği gibi 2003 yılı Haziran ayı içinde Irak'ın Süleymaniye kentinde Amerikalılar, 11 subayımızı esir alıp, başlarına çuval geçirdiler ve aşağılayıcı davranışlarda bulundular. Bu olay karşısında gösterebildiğimiz cılız tepki, utanç verici idi. İşte yine **Atatürk**'ün benzer bir olaya ilişkin davranışlarını sergileyen telgraflar ve belgeler:

"15. Kolordu Komutanlığı'na
22 Ocak 1920
İngilizler İstanbul'a saldırıyı artırarak bakan veya milletvekillerinden bazılarını ve özellikle **Rauf Bey**'i tutuklarlarsa, karşılık olarak Anadolu'da bulunan İngiliz subayları tutuklanacaktır. Dolayısıyla Erzurum'da bulunan **Rawlinson**'u kaçırmamak için şimdiden tedbirler alınmasını rica ederim." (***Atatürk'ün Bütün Eserleri***, Kaynak Yayınları, 6. cilt, s.201)

Tarih 16 Mart 1920. İngiliz işgal kuvvetleri İstanbul'daki Osmanlı Meclis-i Mebusanı'nı basıp, Kurtuluş Savaşı'nın önderi **Mustafa Kemal**'e yakınlıkları ile bilinen 12 kişiyi esir aldı. Meclis feshedildi.

İngiliz yetkililere hukuk kurallarını ayaklar altına aldıkları bildirildi, 12 kişinin serbest bırakılması istendi; ancak girişimler sonuç vermedi, işgalciler tepkileri ciddiye almıyordu. O günün iletişim koşullarında, 12 kişinin akıbeti geç belirlendi; hepsi Malta'ya götürülmüştü.

Tarih 19 Mart 1920. **Mustafa Kemal**'in **Yusuf Ziya Paşa**'ya gönderdiği şifreli gizli talimat netti:

"İngilizlerden birkaç subayın rehin alınması gereklidir."

Talimat aynı gün, üstelik işgalcileri şoka sokacak şekilde yerine getirildi. Erzurum'da ordumuzun silahsızlandırılmasını kontrol eden İngiliz Albay **Rawlinson**, rehin alındı. **Rawlinson**, sıradan bir subay değildi. İngiliz yönetiminden Lord **Curzon**'un yakınıydı. Anadolu işgal altındayken, en güçsüz bilindiğimiz dönemde gerçekleştirilen bu misilleme, Kurtuluş Savaşçılarının kararlılık ve cesaret göstergesi idi.

İşte konu ile yakından ilişkili **Atatürk**'ün başka bir telgrafı:

"İzzet Paşa'ya

12 Ağustos 1920

İngilizlerin Malta'da tutuklu kişilerden 15'ini, cani İstanbul Hükümetine teslim etmek üzere İstanbul'a naklettikleri öğrenildi. Bundaki İngiliz maksadının, şu biçareleri de **Ferit Paşa** ve kanlı avanesine paralattırmak olduğuna zerre kadar şüphe yoktur. Bundan dolayı İstanbul'a nakledilen ve edilecek olan tutuklulardan herhangi birinin düşük İstanbul Hükümeti eliyle olsa dahi idamı halinde, Erzurum'da esaretimiz altında bulunan **Rawlinson** dahil olmak üzere elimizde mevcut subay, nefer bütün esir İngilizlerin karşılık

olarak derhal idam edilmelerinin kati surette kararlaştırılmış olduğunun da bu vesile ile adı geçen karargâha tebliğine elden geldiğince gayret edilmesini, bilhassa rica ederim." (***Atatürk'ün Bütün Eserleri***, Kaynak Yayınları, 9. cilt, s.168)

Yazımın burasında, **Mustafa Kemal**'in, Afyonkarahisar Kolordu Dairesi'nde subaylara hitaben yaptığı konuşmanın özetini aktarmak istiyorum. **Mustafa Kemal**, 1920 yılında yaptığı bu konuşma ile aydınlatma gücü günümüze kadar ulaşabilen bir projektör yakmayı bilmiş:

– "Dünyada insanca yaşamak için bağımsızlık lazımdır. Bağımsızlık sahibi olmak için, kuvvet sahibi olmak ve bunun için mevcudiyetini ispat etmek icap eder. Kuvvet ordudur. Ordu düşmanlarımızın birinci hedefidir. Kuvveti olmayan, dolayısıyla mücadele edemeyen bir millet mahkûm ve esir bir vaziyettedir. Böyle bir milletin bağımsızlığı gasp olunur."

– "Milletimiz, ordusundan yoksun bırakılma girişimi ile karşı karşıyadır. Orduyu imha etmek için mutlaka subayını mahvetmek, aşağılamak lazımdır. Kumandanlarımıza ve subaylarımıza tecavüz ve taarruza başladılar. Askerlik izzeti nefsini yok etmeye gayret ettiler."

– "Millet, bağımsızlığının korunmasını ordudan, ordunun ruhunu teşkil eden subaylardan bekler. İşte subayların yüce olan vazifesi budur. Milletin bağımsızlığı ihlal edilirse, bunun vebali subaylara ait olacaktır."

– "Subaylar, fedakârlar sınıflarının en önünde bulunmak mecburiyetindedirler; çünkü düşmanlarımız herkesten önce onları öldürürler, onları aşağılarlar ve hor görürler." (**Sezai Şengün**, "Türk Ordusu Neden Hedefte", *Star* gazetesi, 10 Temmuz 2003)

Atatürk, öldüğü güne kadar ulusal heyecanını bir gün bile yitirmedi. **Attilâ İlhan**'ın aşağıya aldığım belge niteliğindeki yazısı bu sözlerimin kanıtı niteliğindedir:

Hatay için **Mustafa Kemal** 1937 kışında, sorunu 'silahlı eylem'le çözmek zorunluluğu baş gösterirse, ne yapacağını, **Hasan Rıza Soyak**'a şöyle anlatmıştır:
"...İşi silahlı bir hareketle halletmek zorunda kalırsak tutacağım yolu da çoktan kararlaştırmış bulunuyorum; böyle bir durumda derhal devlet reisliğinden, hatta milletvekilliğinden istifa edeceğim, serbest bir Türk vatandaşı olarak bu işte çalışan arkadaşlar ile beraber, Hatay topraklarına geçeceğim; bildiğin gibi, bunun her zaman imkânı ve çok emin yolları vardır. Oradaki mücahitlerle ve Anavatan'dan kaçıp bize katılacağından şüphe etmediğim kuvvetlerle, meseleyi yerinde ve içten halletmeye çalışacağım, isterse Türkiye hükümeti beni ve arkadaşlarımı asi ilan eder ve hakkımızda takibat da yapar." (**Hasan Rıza Soyak**, ***Atatürk'ten Hatıralar***)

Kemal Paşa'nın zorunlu olunca silahlı eylem ilkesini güzelce aydınlatan, eşi az bulunur bir örnek sayabileceğimiz bu davranış, yalnız **Hasan Rıza Soyak**'ın anılarında olsaydı, doğruluğundan kuşkulanır, elbette bir kulp takarlardı; ama değil, **Fahrettin Paşa (Altay)** da anılarında aynı konuya dokunuyor. Hadi onu da bir okuyalım:

"...1937 yılının Ocak ayında İstanbul'a gelen **Atatürk**, beni Park Otel'e çağırttı, gittiğimde kendisini sıkıntılı bir halde buldum, biraz da terli idi. İç salona geçtikten sonra balkona çıktı, sert rüzgârın karşısına göğsünü germişti; saçları rüzgârda uçuşuyor ve o, dalgın dalgın Marmara'yı seyrediyordu; mutlaka kafasını kurcalayan bir şey vardı. Üşütmesinden korktuğum için 'Hava çok sert, soğuk alırsınız, içeri buyrun' dediğim vakit, gene o dalgın hali ile döndü ve bir ma-

saya oturdu. Bir şeyler söylemesini bekliyordum ki dudaklarından şu cümleler döküldü: '...Paşa biliyor musun ki ben, Cumhurbaşkanlığını bırakıp Hatay'a çete reisi olacağım'..."

Davranışının doğruluğu iyice belirdi, öyle mi? Şimdi şu noktanın altını çizmek zorunlu: **Kemal Paşa**'nın tasarladığı gerilla eylemi, şaşmaz bir antiemperyalist eylemdir. (**Attilâ İlhan**, "Hatay'da Çete Reisi Olacağım!" *Cumhuriyet* gazetesi, 13 Ocak 2003)

Türkiye Cumhuriyeti ekonomik bakımdan çökertilip, paramparça olmaya doğru götürülürken, ben yalnız **Atatürk** dahil, Osmanlı'nın son devrindeki bazı paşalarını arayıp özlemiyorum; bazı onurlu Dışişleri Bakanlığı mensuplarını da arıyor ve özlüyorum.

Cengiz Özakıncı, ***Dolmakalem Savaşları*** adlı muhteşem eserinde, böyle bir Dışişleri görevlimizin ibret verici öyküsünü anlatıyor:

Osmanlı'nın Washington Büyükelçisi **Ahmet Rüstem Bey**'in, 24.06.1914'te görevine başlar başlamaz göz attığı Amerikan gazeteleri, Müslüman Türklerin Hıristiyan Ermenileri kılıçtan geçirdiklerini savlıyor; Türklere ağır sövgüler yağdırıyor; Amerika Başkanı'ndan Türk karasularına Amerikan savaş gemileri göndermesini istiyorlardı.

Büyükelçi **Ahmet Rüstem Bey**, 08.09.1914 günlü *Evening Star* gazetesinde yayımlanan demecinde, Ermenilerin Hıristiyan oldukları için değil, isyan ettikleri için, Fransa, İngiltere ve Rusya'nın desteği ile ayaklanarak Osmanlı Devleti'ni zayıflatmak istedikleri için cezalandırıldığını belirtiyor ve "Böylesi bir silahlı ayaklanma karşısında kalsalardı Fransa, İngiltere ve Rusya acaba ne yaparlardı?.. Ülkelerinin özgürlüğü için dövüşen Cezayirlileri mağaralara tıkıp sonra onları dumanla boğmuş olan Fransa, Sipahi İsyanı'nda yakaladı-

ğı Hintlileri top namlularının ağzına bağlayıp sonra o topları ateşleyen İngiltere, aynı tahrikler karşısında kalsalardı acaba ne yaparlardı?" diyor. Amerikalıların Filipinler'i işgal ederken yerli halka uyguladıkları "Water Cure" denen "Su İşkenceleri" ile Amerika'da her gün işlenen "zencileri linç etme" suçlarını anımsatıyor ve "Varsayalım ki, Amerika'daki zencilerin, ABD'nin işgal edilmesini kolaylaştırmak için Japonlar ile gizlice anlaşmış oldukları ortaya çıkarıldı. Acaba o zencilerin kaçı hayatta bırakılırdı?" diye soruyordu.

Ahmet Rüstem Bey'in bu demeçlerine öfkelenen Amerikan Başkanı **Wilson**, 10.09.1914 günü Dışişleri Bakanına gönderdiği yazıda "Türk Büyükelçisi sınırı aşmıştır" diyor, sözlerini geri alıp özür dilememesi durumunda, Amerika'dan çıkartılması gerektiğini bildiriyordu. Dışişleri Bakanı **Bryn**, 11.09.1914 günü **Rüstem Bey**'den *Evening Star*'da yayımlanan sözlerini geri almasını istiyor; buna karşılık **Ahmet Rüstem Bey**, ABD Dışişleri Bakanına gönderdiği 12.09.1914 günlü yanıt yazısında sözlerini geri almayacağını belirterek şöyle diyordu: "Türkiye yıllardan beri Amerikan basınının düzenlediği saldırılara hedef olmaktadır. Bu saldırılar, sık sık en ağır dille Türkiye'nin bütün duygularını incitmektedir. Türklerin dinine, milliyetine, geleneklerine, gelmişine geçmişine sövülmüş, bütün kötülüklerin bataklığı Türkiye imiş gibi gösterilmiştir... Diplomatik kuralları aşmış olabilirim; fakat insanlığın çıkarı şekle feda edilemez. Ben, Türkiye'ye, ABD'ye ve sonuçta bütün insanlığa karşı erdemsel görevimi yerine getirmiş olduğuma inanıyorum."

Bu yanıtından sonra Amerikan yönetimince "İstenmeyen Adam" diye damgalanan Büyükelçi **Ahmet Rüstem Bey**, 9 Ekimde **Sait Halim Paşa**'ya çektiği telgrafta, aynı gün İtalyan vapuru ile New York'tan yola çıkacağını, 18 Ekimde Napoli'de, 25 Ekimde de İstanbul'da olacağını bildiriyor ve

ekliyordu: "25.10.1914 tarihine dek benden haber alamayacak olursanız, akıbetim (öldürülüp öldürülmediğim) hakkında araştırma yapınız."

Amerika'dan ayrılan Osmanlı'nın Washington Büyükelçisi **Ahmet Rüstem Bey**, ilk adı **Alfred de Blinsky** olan bir Polonyalı idi. Kurtuluş Savaşı'nda **Mustafa Kemal**'in yanında yer alan ve 1. Meclis'te milletvekili olan **Ahmet Rüstem Bey**, Ermeni Soykırımı suçlamalarına karşı 1918'de Bern'de Fransızca olarak yayımladığı ***Cihan Harbi ve Türk Ermeni Meselesi*** adlı kitabının önsözünde şöyle diyordu:

"Ermeni meselesinde, dünya kamuoyuna karşı Türkiye'yi savunmayı amaçlayan bu kitabı yazarken, her şeyden önce, doğduğum, pek çok iyiliğini ve nimetlerini gördüğüm bu ülkeye bağlılık duygularımı sürdürmeyi düşündüm... Bu ülkenin ve Türk halkının onurunu korumak için iki kez düelloda bile dövüştüm ve Türk-Yunan Savaşı'na gönüllü olarak katıldım. Bu kitabı yazarken beni harekete geçiren itici gücün, yalnız ve yalnız ülkeme olan sevgim ve saygım olduğunu söylemek istiyorum." (s.92 ve devamı)

Sevgili **Cengiz Özakıncı**, bu olağanüstü ve gerçek olayı ve kişiyi bu şekilde gün ışığına çıkardıktan sonra, yorumunu da şöyle yapıyor:

Bugün, "Canım, Batılılar öyle söylüyorlarsa, öyledir; demek ki Ermeni Soykırımı yapmışız; kabul edelim, ne var bunda, özür dileyelim, olsun bitsin" diyen Türk kökenlilerin sayısının hızla çoğaldığını gördükçe, Türkleri aşağılayanları düelloya davet edecek denli gözüpek bir Türksever olan Polonya kökenli **Ahmet Rüstem Bey**'in gömütünde doğrulup "Bre namussuzlar! Siz ne biçim Türksünüz!" diye haykırdığını düşlüyorum.

"Ben Türküm" diyemeyen **Recep Tayyip Erdoğan**'ın başbakan olabildiği bir ülkede, o biçim Türklerin çoğalmasından daha doğal ne olabilir? Ben de, ülkemizde son aylarda olanlara ve bundan sonra olacaklara şaşanlara şaşıyorum.

"ATATÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ" BİTTİ Mİ?

Atatürk'ün "**vatan haini**" olarak kabul ettiği "**Dini siyasete alet edenler**"in, "**Devrime ihanet eden kişiler**" olarak tanımladığı "**liberaller**"in; "**Karen Fogg'un Çocukları**"nın, "**Soros'un devşirdiği kişiler**"in, "**(F) Tipi Örgüt Mensupları**"nın, "**Ajan gazeteciler**"in, "**Mançurya Kobayı**" haline gelmiş sözde bilim adamlarının, "**Küresel soygun**"dan yararlanan işadamlarının ortak düşmanları "**Atatürk milliyetçileri**"dir.

Çünkü temelinde "**Laiklik**" ve "**Tam bağımsızlık**" olan; antiemperyalist bir duruş sergileyenlerin ideolojisi olan "**Atatürk milliyetçiliği**", çağdaşlaşmamızın ve bu coğrafyada bağımsız bir devlet olarak varlığımızı sürdürmemizin yegâne teminatıdır.

ABD'nin "Yeşil Kuşak Projesi"ne hizmet edenler de, kendilerini "milliyetçi" olarak tanımlamışlar ve tanımlamaya da devam etmektedirler. Onlar da "solcu" olarak tanımladıkları Atatürk milliyetçilerinden hiç hoşlanmazlar.

"Atatürk milliyetçileri" arasında emperyalizmin uşaklığını yapmış; diğer gruplar arasında emperyalizmin uşaklığını yapmamış kişi bulmak gerçekten çok zordur.

31 Ağustos 2009 tarihli *Star* gazetesinde "Atatürk Milliyetçiliği Bitmiştir" başlıklı bir makale yazan **Mustafa Akyol**, şunları söylüyor:

> "Kürt sorununu tartışa tartışa, aslında oldukça bariz olan, ancak pek az kimsenin telaffuza yanaşacağı bir noktaya varmış durumdayız: Türkiye resmi ideolojisinin en önemli iki unsurundan biri olan '**Atatürk milliyetçiliği**'nin artık miadını doldurmuş olması.

...Milli Mücadele günlerinde 'Türk ve Kürt kardeşliği' temasını dilinden düşürmeyen **Mustafa Kemal Paşa**, Cumhuriyeti kurar kurmaz bu söylemi terk etti. Artık ağzından 'Kürt' lafı duyulmaz oldu. Çünkü yeni kurulan devletin 'mütecanis' (homojen) bir millete ihtiyacı olduğuna, bunun 'tek kimlikli' olması gerektiğine, bu kimliğin de 'Türklük' olacağına karar vermişti.

Onlar 'eğitilecek' ve aslında Türk olduklarına ikna edileceklerdi... Bu dayatma karşısında Kürtler tepki gösterdi, bazıları isyan etti... Kürtlerin çoğu '**Atatürk** ilke ve inkılaplarına göre eğitilmeyi' reddetti ve reddetmeye devam ediyor. Ankara'daki hesap, Diyarbakır'a uymuyor. '**Atatürk** milliyetçiliği bitmiştir' derken, işte bunu kastediyorum..."

Mustafa Akyol'un bugüne kadar yazdıklarından; yakın tarihimizi hiç bilmediği, az okuyan ve araştıran bir kişi olduğu kanaatine vardım.

Bakın **Mustafa Akyol** gibi "liberal" bir kişi olan **Prof. Dr. Ergun Özbudun** bile "**Atatürk milliyetçiliği**" konusunda şunları yazmıştı (***Türk Anayasa Hukuku***, 8. baskı, s.74 ve devamı):

"**Atatürk**'ün milliyetçilik anlayışı, 'akıla, çağdaş, medeni, ileriye dönük, demokratik, toplayıcı, birleştirici, insani ve barışçıdır.'

...Anayasamızın benimsediği milliyetçilik anlayışının ırk, din ve dil gibi objektif benzerliklere değil; kader, kıvanç ve tasa ortaklığına ve birlikte yaşama arzusuna dayanan sübjektif milliyetçilik anlayışı olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Bu ilkenin doğal sonucu olarak da, Anayasamızın 66. maddesinde yer alan Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes 'Türktür' hükmüdür.

Atatürk milliyetçiliğine bağlı devlet deyimi, sadece manevi değer ifade eden bir deyim değildir. Bundan pozitif

hukuk alanında da birçok önemli sonuçlar çıkmaktadır. Her şeyden önce bu deyimle, Türkiye Cumhuriyeti'nin insan unsurunun, tek bir millet, yani Türk Milleti olduğu anlatılmak istenmiştir. Diğer bir deyimle Türkiye Cumhuriyeti, geçmişteki çeşitli imparatorluklar ve bugünkü Rusya gibi birçok milletleri bir araya getiren çok milletli bir devlet değildir.

Milli veya milliyetçi devlet ilkesinin başka bir önemli sonucu, Anayasamızın çeşitli maddelerinde yer alan 'devletin ülkesi ve milleti ile bölünmezliği' ilkesidir. Bu ilke, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir 'tek devlet' olduğunu devletin ülke ve millet unsurlarında bölünme tehlikesi yaratabilecek olan her türlü ayrılıkçı akımın yasaklanmış bulunduğunu anlatmaktadır. Nihayet, resmi dilin Türkçe olduğu hakkındaki Anayasa hükmü (m.3/l) de devletin milli niteliğinin doğal sonucudur..."

KANLA VE İRFANLA (KÜLTÜRLE) KURULMUŞ BİR CUMHURİYET...

Cumhuriyetimizin nasıl kurulduğu, "**Harbiye Marşı**"nda bir cümleyle özetlenmiştir:

"Kanla irfanla kurduk biz bu cumhuriyeti..."

Başka türlü kurulması mümkün değildi ki...

O doğum sancısı çekilmeseydi; nurtopu gibi bir Cumhuriyetimiz olur muydu?..

Cumhuriyet böyle kuruldu ama 1923'ten 1950 yılına kadar: Rusya ve daha sonra Polonya, Çekoslovakya ve Macaristan gibi ülkelerde komünizm; İtalya'da faşizm; Almanya'da Nazi yönetimi; İspanya ve Yunanistan'da kanlı diktatörlüklerle sonuçlanan ve yüzbinlerce kişinin ölümüne neden olan iç harpler yaşanırken; tek parti yönetimine rağmen Türkiye Cumhuriyeti, Avrupa'nın en özgür ve demokratik ülkesiydi.

Buna rağmen **Atatürk** ve **İnönü**'nün Cumhurbaşkanı olduğu o dönem; bölücü örgütlerin yandaşlarınca, **Atatürk**'ün vatan haini olarak kabul ettiği "**dini siyasete alet eden**" kişilerce, dış güdümlü "**(F) Tipi Örgüt**"ün yazar kadrosu ile yasa dışı ve evrensel hukuka aykırı uygulamalarıyla ülkemizi bir "**korku imparatorluğu**" haline getiren **Ergenekon** soruşturmalarına ve İslamcı-Faşist bir düzen kurmaya çalışan AKP'ye verdikleri destek nedeniyle tüm maskeleri düşen, kendilerini "**liberal**" olarak tanımlayan "**emperyalizmin uşakları**" tarafından, onursuz kişilere yakışacak metotlarla karalanmaya çalışılmaktadır.

Gelin o devirdeki ABD'nin haline de bir göz atalım.

Nisan 2010'da yayımlanan ***Liberal Faşizm*** adlı eserinde **Jonah Goldberg** şu belirlemeleri yapıyor:

> "**Winston Churchill, Mussolini**'nin, yaşayan devlet adamları arasında dünyanın en büyük yasa koyucusu olduğunu söylemişti... Diktatör sözcüğü 1930'ların başlarında kirli bir anlam taşımıyordu, çok sayıda gazete yönetimi, politikacı ve bilim insanı –saygın **Walter Lippmann** dahil olmak üzere– Başkan **Roosevelt**'e diktatörlük ilan etmesini ve **Wilson** ve ilericilerin 1. Dünya Savaşı'nda yaptığı gibi, mücadele ederek buhranı yenmesini istediler.
> ...Batı dünyasında modern totalitarizm önce İtalya ya da Almanya'da değil, ABD'de ortaya çıktı. Dünyanın ilk modern propaganda bakanlığı Amerika'da kuruldu; binlerce siyasetçi fikirlerini söylediği için gözetlendi, rahatsız edildi, suçlandı, hapse atıldı... Rejime destek almak için halkın içine yaklaşık yüz bin propaganda ajanı sokuldu. Üniversite hocaları meslektaşlarını rapor etmek için zorlandılar. Yaklaşık çeyrek milyon ajana rejim karşıtlarını korkutmak, dövmek için yetki verildi. Ünlü sanatçılar, gazeteciler, yazarlar propaganda makinesine destek vermeleri için çağırıldılar, zorlandılar." (s.17)

Son "**Hitler**" tartışmasında, bana göre en güzel yazıyı "Yerli Hitler olabilir mi?" başlığıyla **Türker Alkan** yazdı. İşte o yazıdan bir bölüm (*Radikal* gazetesi, 5 Mayıs 2010):

> "...İnsanlar tarihten ders filan almıyorlar. **Mehmet Akif**'in deyişiyle, ders alınsaydı tekerrür mü ederdi.
> **Hitler**'in korkunç macerasından alınacak o kadar çok ve önemli ders var ki! Örneğin, **Hitler**'in iktidara geliş süreci içinde askerlerden çok sivillerden destek aldığını anımsamakta yarar var. **Mussolini** için de aynı şey geçerli! Askeri

darbelerden yılmış bir ülke olarak askerin kışlasından çıkıp siyasete karışmasını engellemenin yollarını arayıp duruyoruz. Oysa 20. yüzyılın en kanlı ve acımasız diktatörleri sivillerden çıkmıştır. **Hitler, Mussolini, Stalin, Mao**...

Tabii ki iktidar seçimle değişmelidir. Fakat her seçim demokrasinin müjdecisi olmayabiliyor. **Hitler** iktidara seçimle geldi ama geliş o geliş.

Hitler, hitabet gücünün demokrasiyi demagograsiye dönüştürülebileceğinin de bir örneğidir. ***'Bir milletin büyük kitlesi her zaman hitabet gücüne teslim olmuştur'*** der. Bizde de böyle düşünen liderler yok mudur?

...**Hitler**'in nüfus politikası da öğretici olabilir: ***'Bugün Avrupa'da 80 milyon Alman var. Dış politikamızın iyi yürütüldüğünü kabul edebilmek için 100 yıl içinde bu kıtada 250 milyon Almanın yaşayabilmesini temin etmek gerekir!'*** Bizde de 100 milyonluk Türkiye'yi az bulan liderler görmedik mi?

Hitler, kitleleri kadına benzetir. Kadınlar gibi kitleler de duygusaldır, güçlü olanın yanındadır. Kitlelerin desteğini elde edebilmek için liderler sert ve otoriter bir izlenim vermelidir. Ama propagandanın başarılı olabilmesi için, hitap edilen kitlenin entelektüel bakımdan en altta kalan kısmının hedef alınması gerekir.

Aydınlara, bilginlere, sanatçılara karşı olumsuz duygular besler **Hitler** ve **Naziler**. Tükürürler öyle sanatın içine!

Türkiye kendi **Hitler**'ini, kendi **Nazi** hareketini çıkarabilir mi?

Pöf, hem de nasıl. Koşullar elvermeye görsün!"

Şu söylediğimi yazın bir kenara: Son anayasa değişiklikleri, yeni bir **Hitler** yaratmada atılmış en önemli adımdır. Karşı çıkmayanlar, Türk demokrasisine yapılabilecek en büyük kötülüğü

yapıyorlar... Yakında askeri yönetimleri aramayan kaç aydınımız kalacak merak ediyorum. Onun için demokratik haklarımızı sonuna kadar savunarak Cumhuriyetimize sahip çıkalım.

DOĞU SORUNU

Avrupa Birliği'ne girişimizin, ülkemiz için iyi sonuçlar doğuracağını savunanlar, emperyalist devletlerin Sevr'i yeniden gerçekleştirme amaçlarına, bilinçli veya bilinçsiz olarak hizmet eden kişilerdir.

Diyorlar ki: *"Biz iki yüzyıldır yüzümüzü batıya döndük. **Atatürk**'ün çağdaşlaşma hedefi ancak böyle gerçekleşecektir."*

Aslında 1281 yılından beri emperyalist devletler yüzünü doğuya çevirmişlerdir ve emellerini Şark meselesi (Doğu sorunu) ismiyle açıklamaktan çekinmemişlerdir.

İstanbul'da Romanya elçisi olarak da görev yapan **Trandafir G. Djuvara** isminde bir diplomat 1914 yılında ***Cent projets de partege de la Turquie*** isimli bir kitap yazmış. Kitapta 1281-1913 yılları arasında Türkleri Avrupa'ya sokmamak ve Türkiye'yi parçalamak için hazırlanmış 100 proje anlatılıyor.

1914 yılında yazılan kitabın önsözünde deniliyor ki: *"Doğu sorunu, Türklerin Avrupa'ya girmeleriyle başlamıştır. O zamandan bu yana Türkleri Avrupa'dan atmak, Türkiye'yi parçalamak için planlar yapılmıştır."*

Bizi Asya'ya geri yollayacaklardı

İstanbul'un Türk egemenliğine girmesi Batılıların müdahalesi için iyi bir vesile oldu. Haçlı Seferleri kargaşasının yerini Türkiye'nin paylaşılması projeleri aldı. Bunları hazırlayanlar arasında ihtiraslı ve becerikli olanlar olduğu gibi, hayalci ve ütopyacı olanlar da vardı.

Çok sayıda papanın paylaşma projesi yanında ünlü devlet adamları **I. Fransuva, I. Maksimilyen, XIV. Louis, Büyük Petro, II. Katerina, II. Josef, I. Napolyon, I. Aleksandr, I. Nikola** da paylaşma projesi hazırladı.

Kitapta, *"Türke karşı duyulan geleneksel nefretin ve daha sonra onları Asya'ya sürme konusundaki sayısız projenin kökenini, Hıristiyanlar ile Müslümanlar arasında bulunan, ortadan kaldırılması olanaksız düşmanlıkta aramak gerektiği"* belirtiliyor. (**Güngör Uras**, "Türkiye'nin Parçalanması Hakkında 100 Proje", *Milliyet* gazetesi, 30 Ekim 2007)

Yaşayan en büyük tarihçimiz olarak kabul edilen **Prof. Dr. Halil İnalcık**, 4 Mart 2003 günü "Büyük Ödül"ünü alırken şunları söylüyor:

"Batı'nın şimdiki tavrı, 1850'den başlayan 'Şark Meselesi' alışkanlıklarının değişmediğini göstermektedir. Batı, bugün de Türkiye'yi kendi politikaları çizgisinde yürümeye zorlamak için etnik ayrılıkları kışkırtarak, tıpkı Osmanlı döneminde olduğu gibi, müdahaleci, vesayetçi baskı metodlarını, başka bir kamuflaj altında devam ettirmek peşindedir. Batı, bütün bunları 'Islahat Fermanı' zamanındaki gibi, Türkiye'nin Batı hukuku ve insan hakları standartlarına uygun hale getirilmesi için yapmak gerekliliğine bizi inandırmak istiyor... Yanılmayalım, strateji bakımından dünyanın çok nazik bir yerini işgal eden Türkiye, dünya milletleri arasında yalnız bir ülkedir. Tarihten gelen dinmez bir husumetin daima hedefi olmuştur, olmaktadır... Bu, tarihin bize bıraktığı alınyazısıdır. Mustafa Kemal, Osmanlı'yı tarihe gömmüş, tam bir inançla Batı'ya dönmüş, fakat yine de o tarihi kin ve düşmanlığı yenememiştir. Bugün sözde Ermeni davası, Batı parlamentolarında ayakta alkışlarla benimseniyor-

sa, bu sadece bize tarihi husumet psikozunun asla ölmediğini gösteriyor... Bugün Türkiye'de değer hükümleri, yaşam tarzı, yayınları ve okurları taban tabana zıt iki ayrı uzlaşmaz grup var. Bu uzlaşmaz ikilik, radikal yıkıcı hareketlere cesaret vermektedir ve etnik bölücülüğe bulaşarak memleketin geleceğini tehdit etmektedir." (**Gündüz Aktan**, "İki Konuşma", *Radikal* gazetesi, 1 Ekim 2003)

Ülkemizin içine düşürüldüğü çıkmazdan kurtuluşu, *"Avrupa Birliği'nin canı cehenneme"* diyenlerin çoğalması ile doğru orantılıdır.

Sir **Winston Churchill**'in *"Devrimizin en büyük adamlarından birisi... Bizi, petrole ve Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasına eriştiren odur"* dediği, **Kral Hüseyin** ve oğullarını kendi ağına düşüren İngiliz casusu **Lawrens**, Araplar üzerindeki İngiliz politikasının nedenlerini şöyle açıklamıştır:

"Türkler olmasaydı Araplar ve diğer Müslüman milletler, Yahudiler gibi devletsiz kalırlardı. Bu da, dünya için daha mes'ud neticeler verirdi. Mesela Araplara ve diğer Müslüman milletlere istiklâl vermekten hiç çekinmemelidir. Çünkü nasıl olsa bu istiklâllerini muhafaza edemezler. Onlar daima tâbi olarak yaşamaya mahkûmdurlar. Fakat Türkler, münhasıran kendileri için değil, bütün Müslümanlık için cihangirlik ve Avrupa'nın karşısına çıkabilmenin, Hıristiyan medeniyetini tehdit etmenin ve Bizans'ı tasfiye suretiyle yıkmanın mümkün olduğunu ispat ettiler. Şimdi devir değişmiştir ve buna mukabele etme günü gelmiştir. Şimdi Arapları düşününüz: Araplar, Türk hâkimiyeti altında kendi şahsiyetlerini kaybetmişlerdir. Çünkü Türklerde öyle bir istiğna, öyle bir müsamaha vardır ki, diğer milletleri ister istemez tesiri altına alıyor, ona mahkûm ve tâbi olma hissi veriyor. Bunu da, mukavemet edilmez bir kuvvetin sahibi

olduğu yolunda telkin ettiği kanaatle temin ediyor. Şimdi bu hissin bâtıl ve hayal olduğu anlatılabilir, ispat edilebilirse, dünyanın haritası değişir."

Ancak, Ortadoğu'da uygulanan İngiliz politikaları **Lawrens**'i bile isyan ettirmiştir.

Lawrens, Büyük Britanya Kralı **Beşinci Jorj**'un verdiği "Dizbağı Nişanı"nı şu gerekçe ile reddetmiştir:

"Haşmetmeâb!.. Ben sizin hükümetinizin verdiği söze istinat ederek, dünyanın bize inanmış uzak köşelerinde yaşayan insanlara teminat verdim, onları istediğiniz yola sevk ettim. Fakat şimdi sizin hükümetiniz bu sözlerini inkâr ediyor. Oralarda, bir yalancı olarak anılmaya mahkûm edilmiş bir emektarınızın göğsüne, haşmetlû Büyük Britanya'nın bu en büyük nişanını, asalet ve sözün kaynağı ellerinizle takarak sizi zor vaziyette bırakmaktan nefsimi men ediyorum..."

Bu konulardaki ayrıntılı bilgileri, **Ömer Sağlam**'ın ***Çöldeki Osmanlı ve Kavm-i Necip! (Türk-Arap İlişkilerinin İçyüzü)*** adlı eserde bulabilirsiniz. (İsteme Adresi: **Ömer Sağlam**, Dr. Mediha Eldem Sok. No: 89, Kocatepe/Ankara)

Bana sorarsanız: Dünyanın en iğrenç insanları, bizdeki gibi emperyalist devletlerin güdümüne girdikleri için **'Ilımlı İslamcı'** olarak nitelendirilen politikacılardır.

AHTAPOTUN KOLLARI...

Papa **II. Jean Paul,** *"Türkiye, Türklere bırakılamayacak kadar önemlidir"* demişti.

Giderek tüm kurumlarımızı sarıp sarmalayarak, ulusal duyarlılıklarımızı felce uğratan, beş kollu bir ahtapotun faaliyetlerine karşı duramaz hâle getirildiğimizden; Papa'nın öngörüsü maalesef gerçekleşecek gibi görünüyor.

Bu yazımda, söz konusu ahtapotun kollarını daha yakından tanımamıza yarayacak bazı ipuçları vermeye çalışacağım...

1) 31 Temmuz 1920'de kurulan Beşinci **Damat Ferit** Hükümetinde yeniden Şeyhülislam ve aynı zamanda da Şûra-i Devlet (Danıştay) Reisliğine getirilen **Mustafa Sabri,** 14 Nisan 1930 tarihli *Yayın* dergisinde yayımlanan söyleşisinde, şunları da söylüyor:

> *"Benim elimden gelse Türkleri Arap yaparım, diğer Müslümanları da. Bunların Araplaşmadığına da çok eseflenirim..."*

Mustafa Sabri, Kurtuluş Savaşımız devam ederken şu fetvayı vermiştir:

> *"**Mustafa Kemal, Ali Fuat, Bekir Sami** gibi zalimler, sizleri mahvetmek ve evlad ü iyâlinizi* (çoluk çocuk; ev halkı) *yetim bırakmak ve servet ve saadetinizi külliyen* (toptan) *çalmak için şeytanın dahi aklına gelmeyen hileye başvuruyorlar... Bunların vücutlarını külliyen dünyadan kaldırmak beşeriyet* (insanlık) *için, Müslümanlık için bir farz olmuştur..."*

Mustafa Sabri, Ermenilerin Türkleri katletmelerine karşı mücadele veren Boğazlıyan Kaymakamı **Kemal Bey**'in idamına da fetva vermiştir.

Ne yazık ki vatan haini olan böyle bir kişi için, AKP Milletvekili ve *Yeni Şafak* gazetesi yazarı **Resul Tosun** ile AKP Kurucu Üyesi Tokat Milletvekili **Mehmet Ergün Dağcıoğlu**, Tokat'ta kurulan "Mustafa Sabri Vakfı" yöneticisidirler. (**Yaşar Yazıcıoğlu**, ***Bitmeyen Hesap***, s.452-465)

2) ABD'li bir araştırmacı, *"AKP'de üç Vahhabi var"* dedi. Araştırmacı üç Vahhabi'nin adını verdi: 1. Maliye Bakanı **Kemal Unakıtan**, 2. Başbakan Danışmanı **Cüneyt Zapsu**, 3. TMSF Başkanı **Ahmet Ertürk** (**Ahmet Hakan**, "AKP'deki Vahhabiler", *Hürriyet* gazetesi, 26 Haziran 2006)

Hitler'in zulmünden kaçarak ülkemize sığınan ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan **Prof. Dr. Neumark**, öğrencilerine şunları söylemiştir:

> *"...Vahhabiliği kuranlar İngiliz Dominyon Bakanlığı'nın adamlarıdır. Batı, her yerde İslamiyeti sapkın inançlara kanalize etti."*

3) **Recep Tayyip Erdoğan**, **Abdullah Gül** ve **Bülent Arınç** gibi AKP üst düzey yöneticileri hakkında çok şey yazdım. Burada sadece **Turan Yavuz**'un, ***Çuvallayan İttifak*** adlı eserinde açıkladığı bir hususa değinmekle yetineceğim (s.160-161):

> "10 Aralık 2002 tarihinde, Beyaz Saray'da **Bush**-AKP Genel Başkanı **Recep Tayyip Erdoğan** görüşmesinde: **Bush**, **Recep Tayyip Erdoğan**'a, 'Bakınız; siz de ben de dindarız. Dindar olduğumuzu söylemekten kaçınmıyoruz. Daha şimdiden ortak bir yanımız vardır. Irak konusunda yanımızda yer alacaksınız değil mi?' şeklinde bir konuşma yapmıştır. **Erdoğan**'ın cevabı ise, 'Bu iş kolay' olmuştur."

4) Bologna Başpiskoposu Kardinal **Carlo Caffara**, *"Yahudi olmadan Hıristiyan olunamayacağı gerçeği her geçen gün daha net biçimde ortaya çıkıyor. Gerçek anlamda dinler arası diyalog da sadece Yahudilikle mümkün olabilir"* demişti. (*Milliyet* gazetesi, 14 Aralık 2006)

Papa VI. Paul'un talimatıyla kurulan "Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası"nın 1973 yılında sekreterliği görevine getirilen **Pietro Rossano**'nun, *"Dinler arası diyalog, kilisenin İncil'i yayma amaçlı misyonunun içinde yer alır"*; aynı kuruluşun 1984 yılından beri başkanlığını yapan Kardinal **Francis Arinze**'nin, *"Dinler arası diyalog, kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmelidir"*; yeni **Papa**'nın, *"Dinler arası diyalog, kilisenin insanları kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır"* dedikleri bilinmesine rağmen, **Papa**'ya sunduğu mektupta, *"Dinler arası diyalog için Papalık Konseyi/PCD misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyorum. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz... En mütevazı yardımlarımızı sunmak için geldik"* diyebilen, 8 Şubat 1998 Pazar günü **Papa**'yla buluşmak için Vatikan'a hareketinden önce yaptığı açıklamada, *"Birkaç ay önce* ***Abromowitz*** (ABD Savunma Bakan Yardımcısı) *cenaplarının yardımıyla bu buluşma gerçekleşti"* diyen kişi **Fethullah Gülen**'dir...

5) ***Hukuk(!) ile Aldatmak*** ve ***Yüce Divan Dosyası*** (Bilgi Yayınevi) adlı eserlerimde, tüm kurumlarımıza yerleşen, CIA ve MOSSAD'ın güdümünde faaliyet gösteren (F) Tipi Örgüt'ü, "PKK'dan bile daha tehlikeli bir örgüt" olarak nitelemiş; bu belirlemenin nedenlerini ayrıntılarıyla açıklamıştım.

Michael Rubin, "Türkiye'nin Dönüm Noktası" başlıklı yazısında, *"Türkiye uçuruma yaklaşıyor;* ***Fethullah Gülen****, Polis Teşkilatı'nı ve İçişleri Bakanlığı'nı ele geçirdi"* diyor...

Fethullah Gülen de *"Yargıda, eğitimde, emniyette, Türk Silahlı Kuvvetleri'nde sessizce mevzilenip bekleyin"* demişti. (**Hikmet Çetinkaya**, *Cumhuriyet* gazetesi, 26 Eylül 2007)

Son bir yılda olup bitenler, Cumhuriyetimizin altını oymak ve TC'yi paramparça etmekle görevli tüm şer güçlerinin mevzilerinden çıktıklarını gösteriyor...

Gerçekleştirmeye çalıştıkları "sivil darbe"nin önünü kesecek tüm Cumhuriyetçi aydınları ve askerlerimizi, düzmece belgeler, gizli tanık beyanları, hukuka aykırı uygulamalar, tutuklamalar, ciddi hiçbir delile dayanmayan davalarla sindirmeye çalışıyorlar.

ULUS DEVLETİMİZİ PARÇALAMA PROJESİ

1991 yılının Haziran ayında, Almanya'nın Baden Baden bölgesindeki "Kara Ormanlar"da bir avuç etkili ve zengin insan bir araya gelerek önümüzdeki yüzyılın, hatta belki de daha ötesinin büyük stratejisini belirlemeye çalıştı. Aralarında devlet başkanlarından, önemli hanedanlıkların mensuplarına varıncaya kadar çok önemli simaları barındıran ve kendilerini "**Bilderbergci**" olarak adlandıran bu kişilerin hepsi özel davetiye ile toplantıya çağrılmıştı. Halkın bu toplantının ayrıntılarından hiçbir zaman haberi olmadı.

Trilateral Komisyon'un da kurucusu **David Rockefeller,** Baden Baden'deki toplantının açılış konuşmasını yaptı. **Rockefeller** konuşmasına şöyle başlamıştı:

> "*Washington Post, The New York Times* gazetelerinin ve *Times* dergisinin yöneticilerine, toplantımıza katıldıkları ve aynı zamanda 40 yıldır, gizlilik kurallarına riayet ettikleri için minnettarız... Eğer geçen zaman dilimi içerisinde kamuoyunun dikkatine maruz kalsaydık, dünya için tasarladığımız planları gerçekleştirmemiz mümkün olmayacaktı." (**Texe Marrs,** ***Uluslararası Güç Odakları,*** s.103)

Söz konusu planı, bir başka konuşmasında **David Rockefeller** şöyle açıklıyordu:

> **"Dünyada bin devlet oluşturduğumuzda dünya daha mükemmel ve daha istikrarlı olacaktır. Halkların kendilerini yönetme hakları, artık dünya bankerleri ve entelektü-**

elleri olan elitin otoritesi altına girecektir. Yüzyılımızda izleyeceğimiz strateji budur."

ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi **Robert Strawsz Hupe** da şöyle haykırıyordu:

"Amerika'nın misyonu milli devletleri gömmek, halklarını daha küçük birimlere bölerek yaşatmaktır. Gelecek Amerika'nındır. Yeni Dünya Düzeni, Amerikan İmparatorluğu ve tüm insanlığın rakip olmadığı evrensel düzenin adıdır." (**Erol Bilbilik, *CFR Dış İlişkiler Konseyi***, Umay Yayınları)

Kenan Evren, 28 Şubat 2007 tarihinde *Sabah* gazetesinde yayımlanan demecinde, *"Türkiye ileride eyalet sistemine geçebilir. Bundan korkmamak gerekir"* deyince, Paşamızın tartışmaya açık yeni bir düşünce ortaya attığı sanıldı.

Halbuki, önceki yıllarda ulus devletimizi çökertmek için, askerlerimiz eliyle hayata geçirilmeye çalışılan bir ABD planı söz konusuydu.

12 Eylül 1980'de yönetime el koyanlar, ABD yönetiminin *"Bizim çocuklar başardı (our boys did it)"* dediği subaylardı.

Genelkurmay Başkanlığınca, Askeri Tarih ve Stratejik Etüdler Başkanlığına, PKK eylemleri henüz başlamamışken hazırlattırılan 10 Mart 1981 tarihli raporda şöyle deniyor:

"...Türkiyemiz bugün tek merkezden idare edilebilme imkânını yitirme sınırına gelmiştir... Her il merkezi, teşrii (yasama), icrai (yürütme) ve kazai (yargı) yetkileriyle teçhiz edilerek... 67 il merkezimizde... Millet Meclisleri kurulmalıdır... 1919-1938 yılları arasında, Ankara'daki tek lider **Gazi Mustafa Kemal Atatürk**, bütün Türkiye'ye yetiyordu. Ancak köprülerin altından çok sular geçti... Bugün tek değil, her vilayette bir **Atatürk**'e; 67 adet 23 Nisan 1920 Meclisine

ihtiyaç vardır." (**Cengiz Özakıncı**, ***Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni Osmanlı Tuzağı***, 2. basım, s.199)

Bu öneriler, **Abdullah Öcalan**'ın söyledikleri ile tamamen örtüşmektedir:

"Türkiye'de cumhuriyet bir reformdan geçmeli. Türkiye'nin reforma ihtiyacı var. 81 il olması anlamsız. Türkiye için 25 bölge düşünüyorum. Kürt nüfusunun yoğun olduğu 7 Kürt eyaleti, Türk nüfusunun yoğun olduğu 18 Türk eyaleti olmalı. Bunların yerel parlamentoları da olur." (**Sinan Aygün**, 3 Mart 2007, *Sabah* gazetesi Ankara Eki)

1983 seçimlerinden kısa bir süre önce, **Kenan Evren** Türkiye'yi 8 bölgeye ayıran 4 Ekim 1983 tarihli kararnameyi Milli Güvenlik Konseyi'ne çıkarttırmış ve uygulamayı yeni hükümete bırakmıştır.

Yeni hükümetin Başbakanı **Turgut Özal**, Bakanlar Kurulu'nda, *"Biz Türkiye'yi bölgelere ayırır ve bu kararnameyi uygularsak, bize, siviller Türkiye'yi bölüyor damgasını vururlar"* diyerek 11 Temmuz 1984'te anılan kararnamenin TBMM İçişleri Komisyonu'nda reddedilmesini sağlamıştır.

Bir süre sonra **Turgut Özal**'ın, 2 Şubat 1991 tarihinde *"ABD ile İngiltere'nin Iraklı Kürt liderler ile yaptıkları 'Kürt-Türk-Arap Federasyonu Planı'nı desteklediğini yakın çevresine açıkladığını"*, 2 Mart 1991 tarihinde *"Kürt Planında aşama aşama 'federatif bir devlet yapısından yana olduğunu' yakın çevresine söylediğini"*, 26 Mart 1991 tarihinde **Talabani** *"**Turgut Özal**'ın kendisine 'Kürtlere özerklik vereceğini' söylediğini Der Spiegel'e açıkladığını"*, 14 Ekim 1991 tarihinde *"Federasyon dahil her şeyi açık açık konuşmalıyız"* dediğini *Milliyet* gazetesi belgelemiştir.

Bellibaşlı siyasal İslamcıların görüşleri de farklı değildir. Birkaç örnek vermek gerekir ise:

Cemalettin Kaplan *"Atatürk laikliğinden doğan bölünmez, tekçi Türkiye'ye karşıyız. Bunun yerine Anadolu Federe İslam Devleti'ni kurduk"* diyerek halifeliğini açıklamıştır.

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı iken, **Recep Tayyip Erdoğan**'a bu konuda sorulan sorulara verdiği cevaplar unutulmamalı ve unutturulmamalıdır:

Soru: *"Örneğin Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler?"*

Erdoğan: *"Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şeyler yapılabilir..."*

Soru: *"Bağımsızlık isterlerse?.. Tamamen ayrılmak isterlerse?.."*

Erdoğan: *"Bu toprak üzerinde böyle bir bağımsız yapıyı kurma kudreti varsa... kurar."* (**Hikmet Çetinkaya**, *Cumhuriyet* gazetesi, 8 Mayıs 1998)

Recep Tayyip Erdoğan bunlarla da yetinmemiş, *"Yetmiş yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur"* diyebilmiştir. (**Metin Sever, Cem Dizdar, *II. Cumhuriyet Tartışmaları***)

Bu ve benzeri düşünceleri vurgulayarak, **Recep Tayyip Erdoğan** için düzenlediğim 4 Eylül 1998 tarihli tebliğnamede, *"çok etkili dış güçlere, sizin aradığınız adam benim imajı vermeye çalışmaktadır"* demiştim.

Eyaletler, Osmanlı İmparatorluğu'nun en büyük yönetim birimi idi. Ancak, eyaletler asi paşa ve derebeylerinin, "Ayan" denilen nüfuz ve servet sahiplerinin, bölücülük yanlılarının cirit attığı yerler haline geldiğinden, 1864'te eyaletler vilayetlere dönüştürülmüştür.

Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye Cumhuriyeti'ni, Osmanlı İmparatorluğu'nun felaketle sonuçlanan 1864'ten önceki haline sokulmasını çözüm yolu olarak önerebiliyor.

Büyük Larousse ansiklopedisi, eyaleti *"Bir ülkede merkezi yönetime bağlı, çoğunlukla bir valice yönetilen, bir tür bağımsızlığı olan büyük il"*; **Esat Şener** ise, ***Hukuk Sözlüğü*** adlı eserinde *"Eyalet, federe devlet anlamında da kullanılmaktadır. Adı ne olursa olsun, bir ülkenin büyüdükçe bir yöresine verilen idari muhtariyettir"* şeklinde tarif etmektedirler.

Anayasamızın değişmez ilkeleri ihlal edilmeden; başka deyişle "Anayasayı ihlal" suçu işlenmeden T.C. bir federasyon veya konfederasyon haline dönüştürülebilir mi?

Bu konudaki bellibaşlı görüşlere değinmek istiyorum:

"Devletin ülkesi ile bütünlüğü, hâkimiyetin ülkede tümü ile Türk milletine ait bulunmasını ifade eder. Ülkenin belirli kısımlarında devlet hâkimiyetinin sınırlanmasını, daraltılmasını ifade eden her türlü çabalar, kanaatimizce 'Devletin ülkesi ile bütünlüğü ve bölünmezliği ilkesini' ihlal eder.
Mesela, Türkiye'nin belirli kısımlarında yaşayan grupların, cemaatlerin kendilerine mahsus bir federe devlet statüsüne sahip olmasını öğütleyen çabalar, faaliyetler, bu nevi fikirlerin propagandasının yapılması, anayasamızla muayyen devlet şekline göre, ülke üzerinde hâkimiyetinin sınırlanmasını ifade edeceğinden, ilkeye aykırıdır." (**Ord. Prof. Dr. Sulhi Dönmezer,** ***Devletin Ülkesi ve Milletiyle Bölünmezliği İlkesi***, İÜHFM, 50. Yıl Armağanı)

"'Türkiye devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür' sözü, her şeyden önce bölücülük hareketlerine karşı bir tepki olarak anayasanın kimi maddelerine serpiştirilmiştir. Bölünmezlik ilkesinin ortaya koyduğu sonuçlar: Vatan toprağının devredilmezliği, federalizmin olanaksızlığıdır." (**Prof. Dr. Mümtaz Soysal,** ***100 Soruda Anayasanın Anlamı***, s.180)

"'Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmezliği' ilkesi, anayasanın değişmez ve değiştirilmesi teklif edilemez hükümleri arasında yer almıştır. Bu durumda, tekil devlet ilkesini dışlayacak ya da federal vb. örgütlenmeleri mümkün kılacak bir anayasa değişikliği de mümkün değildir. Demek oluyor ki, bu ilke yalnız yasama iktidarını değil, tali kurucu iktidarı (Anayasa değiştirme iktidarını) da bağlar.

Siyasi Partiler Yasası'nın 80. maddesi, partilerin bu ilkeyi değiştirmeye çalışamayacaklarını bildirir. Bu kural açıkça, bir siyasi partinin federal sistemin kurulmasını amaçlayamayacağının kanıtıdır.

Anayasa Mahkememizin hem 1961 hem de 1982 Anayasası dönemlerinde verdiği birden çok karara göre de: 'Anayasa, bölgeler için özerklik ve özyönetim adı altında ayrılık getiren yöntemlere ve biçimlere kapalıdır.'" (**Prof. Dr. Zafer Gören**, ***TBMM Önceki Başkan Ömer İzgi, T.C. Anayasasının Yorumu,*** Cilt I).

Bu yazımı rahmetli **Osman Bölükbaşı**'nın söyledikleri ile bitirmek istiyorum:

"Vatan, babanızdan kalma tarla değildir. Onun üzerinde, izale-i şüyu (paydaşlığın giderilmesi) ***davası açamazsınız."***

"JAKOBENLİK" NEDİR?

Mustafa Kemal, "Jakoben" diye tanımlanan liderlerin en değerlisidir. Çeşitli yazılarımda da belirttiğim gibi, "Jakobenlik" **Kemalizm**'in diğer adıdır.

Bu nedenle, **Mustafa Kemal**'e ve **Kemalizm**'e saldırma cesaretini gösteremeyenler; Jakobenliği kötülemeyi alışkanlık haline getirmişlerdir.

Hilmi Yavuz, 1 Kasım 2009 tarihli *Zaman* gazetesinde yazdığı "Jakobenlik Üzerine" başlıklı yazısını şöyle bitiriyor:

> "Aklı, laikliği ve bilimi bir 'tapınma nesnesi' haline getirmek! Siyaseti, sınıfsız ve partisiz bir düzende bir 'elit zümre'nin işi saymak! Burjuvaziye ve emekçi sınıfına karşı duyulan hoşnutsuzluk! Jakobenlik bu işte...
> Bilmem bütün bunlar, sizlere bir şeyleri veya birilerini hatırlatıyor mu?"

Bana göre, Jakobenliği savunmak; **Mustafa Kemal**'i ve Türk Devrimi'ni savunmak demektir.

Bu nedenle, Jakobenliğe yapılan her saldırı, benden gerekli cevabı alacaktır.

"Jakobenlik" konusunda ayrıntılı açıklamalar yapmış olan **Prof. Dr. Taner Timur,** ***Sürüden Ayrılanlar*** adlı eserinde, şunları yazıyor:

> "...Bir düşünce, bir hareket, bir devrim karalanmak mı isteniyor? Onu 'Jakobenizmle' nitelemek yeterli." (s.135)
> "...Barış ve demokrasi abidesi **Jean Juares,** terör sembolü haline getirilmiş **Robespierre**'e hayrandı. Sık sık, 'Jakoben

kulüplerinde olsaydım, **Robespierre**'in yanında otururdum' derdi. Ona göre 'halka olan derin ve ince saygısı dolayısıyla **Robespierre** büyük'tü." (s.136)

"...Aslında devrimin başlangıcından itibaren terör ortamını yaratan toplumsal nedenler vardı. Daha 1791 Haziranında Kralın kaçarak yabancılarla temasa geçmesi sarayın ihanetini sergilemiş, daha sonra aristokrasinin –bir kısım köylüleri de sürükleyerek– bir komplo cephesi oluşturmaları Fransız halkını son derecede kızdırmış ve tahrik etmişti. Bu bağlamda, başta **Robespierre** olmak üzere Konvansiyona egemen olan Jakoben liderler, aslında terörü legalleştirerek ve radikalleştirerek çok daha korkunç olabilecek bir halk terörünü önlemek istiyorlardı. Terörün radikalliği kısa sürmesine yol açacaktı." (s.140)

"...Jakobenler giderek demokratikleşen ve sonunda aktif-pasif vatandaş ikilemini yadsıyarak 'genel oy' ilkesini halka mal etmeye çalışan bir konuma gelmişlerdir. Jakobenler, aydınlanma düşüncesinin henüz dar bir elitin sınırlarını aşmadığı köylü bir toplumda, özgürlük ve özellikle eşitlik ilkesini geniş kitlelere yaymışlardır. Onlar sayesinde aristokratik unvanlar kalkmış ve vatandaş sözcüğü genel hitap biçimi halini almıştır. Yine onlar sayesinde rejimin ancak cumhuriyet olabileceği fikri bir ulusal uzlaşma (consensus) halini almıştır. Muhafazakâr çevrelerin de katılımıyla –çok küçük bir monarşist azınlığın dışında– Jakobenlerin baş sloganı 'cumhuriyetçilik' bugün Fransız kimliğinin temel ilkelerindendir. **Camile Desmoulins**, 14 Temmuz 1789'da Paris'te 'Biz cumhuriyetçiler on kişi bile değildik' diyordu." (s.42)

Jakobenizm konusunda en etkili eser olarak bilinen ***Totaliter Demokrasinin Kökenleri*** (***The Origins of Totalitarian Democracy***) adlı eserinde **Jacop Talmon**, sonuçta şöyle diyor:

"Yine de! Bütün bu mirastan sadece kolektif bir dünyayı değiştirme iradesi ve bu amaçla bireysel iradeleri dev bir cömertlik ve uyumlu eylem çabasına dönüştürme anısı kalsa dahi; Jakobenlik, yanıt veremeyeceği bütün beklentilerden soyutlanmış bir halde, yüceltici bir tecrübenin anısını koruyor. Ve insanın bir zamanlar **Juares**'in **Robespierre**'in yanına oturmayı düşlediği Jakoben sıraların yanında bize de küçük bir yer kaldığını düşünmekten kendini alamıyor." (s.147)

Pek çok siyaset bilimi kitabında "Jakoben" diye anılan **Mustafa Kemal** de, *"Fransız Devrimi'nin kanlı safhalarını derin bir hürmet ve takdir ile tetkik ettiklerini"* söylemiştir.

Şu gerçeği bir kez daha yinelemekte yarar var:

Tarikatların kucağında emperyalizmin uşaklığını yaparak çıkar sağlamaya çalışanlar; 29 Ekim 1923'ten beri, gerçek Cumhuriyetçiler olan **Kemalist**'leri, "Jakoben" diye nitelendirerek saldırmayı alışkanlık haline getirmişlerdir.

Ne demişti Harvard Üniversitesi eski rektörlerinden **Henry Rosowsky**, ***Bir Dekanın Anıları*** adlı kitabında:

"Her şeyi demokratik hale getirdiğimizde her şey daha iyiye gidecektir fikriyle kendimizi aldatmamalıyız. Aksine bunun tam tersi de doğru durumda."

"Demokratlık" maskesiyle; seçimle geldiler diye gericileri ve vatan hainlerini destekleyenler, "aydın" sıfatını taşımaya layık kişiler değildir.

Gel de **Mark Twain**'e hak verme:

"Halkın oylarıyla seçilmiş bazı kişileri gördükçe, sürüngenlere saygım artıyor. Bu arada, it-köpek sevgisi de başladı bende..."

KEMALİZM TARTIŞMALARI

Pek çok yazar, "**Kemalizm**" sözcüğünün **Atatürk**'ün ölümünden sonra uydurulmuş bir terim olduğunu iddia etmiştir.

Bakınız **Doğu Perinçek**, belgelere dayanarak bu iddiayı nasıl çürütüyor (*Aydınlık* dergisi, 23 Mayıs 2010):

> CHP, **Atatürk**'ün Genel Başkanlığı altında 9-16 Mayıs 1935 günlerinde toplanan 4. Büyük Kurultayında **Kamâlizm** kavramını programının en başına yazmıştır. **14 Mayıs 1935 tarihli toplantıda kabul edilen programın Giriş bölümünün ikinci ara başlığı Kamâlizm'dir:**
>
> **"Cumhuriyet Halk Partisi'nin programına temel olan ana fikirler, Türk devriminin başlangıcından bugüne kadar yapılmış olan işlerle, yalın olarak ortaya konmuştur. Yalnız birkaç yıl için değil, geleceği de kapsayan tasarılarımızın ana hatları burada, toplu olarak yazılmıştır.**
>
> **Kamâlizm**
>
> **Partinin güttüğü bütün bu esaslar, Kamâlizm prensipleridir."**

Atatürk'ün El Yazısıyla

Atatürk, 1935 yılında resmen kabul ve ilan edilen Kamâlizm kavramında hayatının sonuna kadar ısrar etmiştir. Bunu kendi el yazısıyla belgelemiştir. CHP'nin 1935 yılında toplanan 4. Büyük Kurultayının kabul ettiği bu tanımı, 1939 yılında toplanacak CHP 5. Büyük Kurultayı için yaptığı program hazırlığı çalışmalarında, **Kamâlizm** kavramı-

nı sürdürme kararında olduğunu el yazısıyla belgelemiştir. 1937'de aynen şöyle yazıyor:
"Bunlardan başka 1935 Kurultayınca saptanan fikirler de bu programa ulanmıştır. C.H. Partisi'nin güttüğü bütün bu esaslar, **Kamâlizm** prensipleridir."
El yazılı belgenin aslı Anıtkabir Arşivi'nde 1. Dosyada, 1091 no.'da saklanıyor. Belgenin kopyası, *Atatürk'ün Bütün Eserleri* Arşivinde de bulunmaktadır. Daha önce *2000'e Doğru* dergisinde ve 1999 yılında yayımladığım ***Kemalist Devrim-3 Altı Ok*** başlıklı kitapta, **Atatürk**'ün program çalışmalarına ilişkin el yazılarının kopyalarının tamamını yayımlamıştım.

CHP ve Cumhuriyet Yönetimi Yaygın Olarak Kullandı

14 Mayıs 1935 günü Büyük Kurultayda kabul edilmesinden sonra, **Kemalizm/Kamâlizm** kavramı, CHP'nin ve Cumhuriyet yönetiminin resmi metinlerinde ve yazın hayatında yaygın olarak kullanılmıştır.
1936 yılında bu başlıkla iki kitap yayımlanmıştır.
Birisi Edirne Mebusu **Şeref Aykut**'un ***Kamâlizm*** isimli kitabıdır. Alt başlıkta, "C.H. Partisi Programı'nın İzahı" açıklaması yer almaktadır.
Kemalist Devrim'in düşünürlerinden **Tekin Alp** de, yine 1936 yılında yazdığı kitaba ***Kemalizm*** adını vermiştir.
Mahmut Esat Bozkurt, *Devrim Tarihi* derslerinde CHP Programıyla uyumlu bir **Kemalizm** tanımı yapmıştır:
"Türk ihtilalinin verimi, sembolik altı ok içindedir ki, buna Kemalizm diyoruz ve diyorlar."
Prof. Dr. Afet İnan da, "**Atatürk**'ün uğraştığı ve kendi mesuliyeti altında tahakkuk ettirmek istediği inkılaplar"ın,

"ona izafeten '**Kemalizm**' tabiriyle tarihte yer aldığını" belirtmektedir.

Emperyalist devletler, "mazlum uluslar"ı daha rahat sömürmeye devam edebilmek için, "Yeni Dünya Düzeni" diye nitelendirdikleri ekonomik ve sosyal politikalarını zorla veya işbirlikçi politikacılar eliyle uygulamaya; başka deyişle "ulus devletler"i ekonomik bakımdan çökertmeye ve parçalamaya çalışırken, karşılaştıkları tek engel "Altı Ok"ta simgeleşen "**Kemalizm**" ve onun yılmaz savunucuları olmuştur.

Bu nedenle, ikinci cumhuriyetçiler ve emperyalist devletlerin söz konusu politikalarını benimsetmekle görevli dış güdümlü bazı yazarlar, yıllardır **Kemalizm**'i tartışma konusu yapmaya ve gözden düşürmeye çalışmışlardır.

İnanılmaz gelebilir fakat daha 1914 yılında *New York Times*'ın editörü **John Swinton** da, medya kuruluşlarının en etkili mensuplarının gizli elit tarafından satın alındığını, bedenen ve ruhen onların hizmetinde bulunduklarını kabul etmişti. Amerikan Basın Birliği'nin bir yemeğinde konuşan **Swinton** şunları söylemişti:

> "Amerika'da bağımsız basın diye bir şey yoktur. Aranızda dürüstçe fikirlerini açıklamaya cesaret edecek bir adam bulunmuyor. New York gazetecilerinin görevi yalan söylemek, paranın önünde diz çökmek ve ülkesini, milletini günlük ekmek parası için satmaktır. Bizler sahne gerisindeki zenginlerin maşaları ve köleleriyiz. Bizler birer kuklayız. Bu adamlar iplerimizi çekiyor, biz de dans ediyoruz. Zamanımız, yeteneklerimiz, yaşamlarımız ve tüm kapasitemiz bu adamların mülkü haline gelmiş. Bizler entelektüel fahişeleriz." (**Texe Marrs**, ***Dark Majesty, Uluslararası Güç Odakları***, Timaş Yayınları, 2003, s.254)

İngiltere'de iki kez yılın gazetecisi seçilen, Amerika'da "Emmy", İngiltere'de İngiliz Televizyon ve Sinema Akademisi'nin verdiği "Richard Dimbley", Birleşmiş Milletler "Medya" ödülüne layık görülen **John Pilger,** 2002 yılında ilk baskısı yapılan ve Timaş Yayınevi tarafından dilimize kazandırılan ***Dünyanın Yeni Efendileri, Küresel Yağmacılığın Gerçek Yüzü*** adlı eserinde şöyle diyor:

"Aslında globalleşen sefalet oldu... 80'li yılların başından bu yana 90 kadar ülke, daha global kuzey yarımkürede yaşayanlar tarafından, pek anlaşılamayan karmaşık bir yağmalama sistemi ile, zengin ve fakir arasındaki uçurumu daha da artıran bir dizi 'yapısal düzenleme' yapmaya mecbur edildi... Bunun sonucunda ise, nüfusu bir milyardan daha az olan bir elit tabaka, dünya nimetlerinin % 80'lik dilimini kontrol ediyor. Tüm bu manzarayı destekleyen güç ise, dünyanın önde gelen bilgi ve haber kaynaklarının sahibi olan ya da onları denetleyen önde gelen Amerikalı medya devleri."

Kemalizm tartışmalarına, 16 Ekim 2003 tarihli *Tempo* dergisindeki söyleşisi ile **Taha Akyol** da katıldı. Bu konuda özetle şöyle diyor **Akyol**:

"...Serbest Fırka sayesinde mevcut idarenin tasvip edilmediğini anlayan yöneticiler, bir doktrin arayışına girerek Kemalizmi ortaya koyuyorlar. 1930'ların Türkiyesi resmen bir 'parti devleti'dir... Yapılan işlere baktığımızda, toplum modernite adına devlet tarafından kuşatılmıştır. Hiçbir özerk alan bırakılmamıştır. 1935'te 'Türk'ün yeni kutsal kitabı' olarak gösterilir **Kemalizm**.

...**İnönü**, demokrasi konusunda **Atatürk**'ten daha isteklidir... CHP programındaki **Kemalizm** kavramını çıkararak '**Atatürk Yolu**' kavramını yazıyor. Buradan ortanın soluna

geliniyor. **Kemalizm**'le kalsalardı, bunu yapamazlardı... Bugün sosyal demokrat CHP'ye en çok saldıranlar Kemalistlerdir.

...İrtica tehlikesinden bahsetmek kesinlikle paranoyadır... **Kemalizm**, faşizm ve bolşevizmden farklıdır. Fakat bu ikisinden etkilenme vardır. Mutlak doğruyu bilen devlet İtalya'da faşizm, Rusya'da komünizmdir. Toplumu kuşatmalı ve kendi doğrularına göre yönlendirmelidir. İşte burada anlaşıyorlar, Jakobenizmdir bu... **Kemalizm** sosyal yapıdan ve kamu hizmetlerinden önce halkın duygularını ve düşüncelerini değiştirmek isteyen bir kültür devrimidir.

Ordunun savunduğu şeyin Kemalizm değil de, Atatürkçülük olarak tanımlanabileceği kanaatindeyim. Ordu 1930'ları saygı ile anıyor. Ama ideolog Kemalistler gibi değil. Ordu İlhan Selçuk'la Vural Savaş ile aynı kanaatte değil. Mesela ordu AB'ye taraftar. Kemalizm diyemiyor, 'Atatürkçü Düşünce Sistemi' diyor.

...Atatürkçülük terimi, Kemalizm'den daha esnektir. Sami Selçuk mesela Atatürkçü, Vural Savaş da; ama Selçuk Kemalistim demeyecektir. Vural Savaş diyecektir... Kendisine Atatürkçü diyen partilere bu halk hiç oy vermedi. Burada bir problem var. Ama 'Ortanın Solu' derseniz veriyor... Kemal Gürüz'ün, Alemdaroğlu'nun, Vural Savaş'ın Atatürkçülüğü Türkiye'nin yüzde kaçını birleştirebilir? Hiç... CHP bile bunlara mesafeli duruyor."

Bu değerlendirmelere karşı ilk cevap, **Ahmet Taner Kışlalı**'nın kardeşi **Mehmet Ali Kışlalı**'dan geldi. "Meydan Boş mu?" başlıklı yazısında şöyle diyor **Mehmet Ali Kışlalı**:

21 Ekim 1999'da küçük kardeşim Ahmet Taner, arabasına konan bir bomba ile şehit edildiğinde merak etmiştim; neden diye.

Acaba uzmanlaşmış bir Kemalist, Atatürkçü olduğu için mi?

Neye yaradı bir Kemalisti, Atatürkçüyü öldürmek?

Zamanın Genelkurmay Başkanı, onun için unutulmayacak bir askeri tören emri veren Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'na sormuştum.

"Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana sizin ocaklarınızdan yüz binlerce asker ve onların yanında milyonlarca sivil Kemalist, Atatürkçü yetişti. Bunlardan birinin şehit edilmesi ne işe yarar?" demiştim.

Yanıt, "O bir bayraktardı" olmuştu.

Şimdi bakıyorum da meydanı boş sananlar, bir kısmı Batı kampanyası rüzgârında, **Kemalizm**'in geride kaldığını, modasının geçtiğini söylüyorlar.

Ama Türkiye'nin Cumhuriyet tarihini onlardan daha iyi bilen ***Atatürk*** kitabının yazarı **Andrew Mango** gibi uzmanlar, yeni yüzyılda **Kemalizm**'in geçirdiği evreleri irdelediklerinde, gerçekçi ve geçerli neticelere varıyorlar.

Dr. Mango, *Turkish Transformation; New Century New Challenges* isimli yapıta yazdığı 15 sayfalık "Kemalismin a New Century" başlıklı incelemede, Türkiye'deki Kemalizm cahillerine dersler veriyor.

Bırakın ölümünden sonraki gelişmeleri, Atatürk'ün yaşamında bile Kemalizm'in ne denli bir gelişim geçirdiğini, bundan dolayı gelişimin hâlâ sürdüğünü ifade ediyor.

Kemalizm'in temelinin sürekli modernizasyon olduğunu söylüyor.

Modasının geçtiği kimi çevrelerce öne sürülen kimi alanlara **Kemalizm**'in nasıl adapte olduğunu, böylece Türkiye'nin çağdaşlaşması için asla bir engel oluşturmadığını ortaya koyuyor.

Ahmet Taner, *Kemalizm, Laiklik ve Demokrasi* isimli yapıtında, "Kemalizm ile Hesaplaşmak" başlıklı bölümde, gerekli incelemeleri yapıp gerekli bilgileri edinmeden fikir oluşturup, "Kemalizmin modası geçti" sananlara, bir öğretmen olarak ders veriyor.

"**Kemalizm** bir ideoloji midir"i yanıtladıktan sonra; **Kemalizm ve Demokrasi, Kemalizm ve Laiklik, Kemalizm ve Ulusçuluk, Kemalizm ve Halkçılık, Kemalizm ve Devletçilik, Kemalizm ve Devrimcilik, Kemalizm ve Ordu, Kemalizm ve Gençlik, Kemalizm ve Kadın, Kemalizm ve Demokratik Toplumculuk** konusunda bilgiler veriyor.

"**Kemalizm** üzerine 70 yılın muhasebesi"ni yapıyor.

Laiklik ve Demokrasi ile ilişkisini uzun uzun irdeliyor.

Dr. Mango, Kemalizm'in AB'ye ve **Atatürk**'ün "Milli Egemenlik" anlayışına engel oluşturmadığını söylüyor.

"Milletler Cemiyeti Üyeliği, Lahey Uluslararası Adalet Divanı Üyeliği ve Balkan Birliği'ni desteklemesi ile ülkesinin egemenliğinin sınırlanabileceğini göstermiştir" diyor. Böylece **Kemalizm**'in Türkiye'nin, dünyanın gelişmiş ülkelerinin oluşturduğu siyasi yapılanmaya katılmasına bir engel teşkil etmediğini değerlendiriyor.

Bugün isimleri artık hatırlanmaz hale gelmiş ama **Kemalizm**'e ve Atatürkçülüğe karşı yaklaşımları yineleme fırsatını kaçırmayanların, II. Cumhuriyetçilerin iddialarının geçersizliğini, **Ahmet Taner**'den sonra **Dr. Mango** da ortaya koyuyor.

Meydanın boş olmadığını, **Kemalizm**'in geçerliliğini hâlâ muhafaza ettiği gerçeğini, yabancı uzmanlar da gösteriyorlar. (*Radikal* gazetesi, 21 Ekim 2003)

Her ne kadar **Taha Akyol** kadar sosyolojiye, siyaset bilimine aşina değil ise de, yine de çağımızın en büyük siyasal rejim uzmanları arasında sayılan **Maurice Duverger** şöyle diyor:

"Kemalist tek partinin birinci özelliği, demokratik bir ideolojiye sahip bulunmasıydı. Tek partinin şefleri için ideal, çoğulculuktu. Mustafa Kemal'in siyasal rejimi, çoğulculuğun üstün bir değer olduğunu kabul ediyor ve çoğulcu bir devlet felsefesi içinde işlevini yerine getiriyordu. Üstelik, Türk tek partisinin, yapısal açıdan da totaliterlikle hiçbir ilgisi yoktu."

Yine **Maurice Duverger**, 27 Mayıs 1961 tarihli *Le Monde* gazetesinde **Kemalizm**'i şu biçimde değerlendirmektedir:

"Mustafa Kemal'in eseri İkinci Dünya Savaşı'na kadar Türkiye çapında değerlendirildi. Eski bir ülkenin modern bir ulus biçimine dönüştürülmesini tüm dünya takdirle karşılamıştı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise Kemalizm uluslararası bir boyut kazanmış ve Moskova ile Pekin'in güdümüne girmeyen üçüncü dünya uluslarına örneklik yapmaya başlamıştır. Kemalizm, gelişmekte olan ülkeler için komünizmin alternatifi olarak görünmeye başlamıştır. Geri kalmış ya da gelişmekte olan ülkelerde liberal sistem doğru dürüst işleyemez. Görünüşte demokrasi olsa da derebeyleri ya da geleneksel güçler gerçek iktidarı ellerinde tutarlar. Siyasal demokrasi ancak ekonomik alanda belirli bir gelişme düzeyinden sonra ciddi anlamda işlemeye başlar. Geri kalmış ülkeler, Batı'nın gelişmiş ülkeleri gibi liberalizmin ya da kapitalizmin yollarından giderek aynı düzeye gelemezler. Bu nedenle, geri ülkelerde komünizm kolaylıkla benimsenir. Komünizm bu gibi ülkelerde çok rahat devreye girer, ama getirdiği öneriler sistemin gelişmesi için çözüm üretemezler. Geçiş aşamasında politik özgürlüklerin hepsini endüstrileşme uğruna feda etmek fazla gerçekçi bir yol değildir. Bu yol demokrasiye ulaşabilmek için en kestirme yol de-

ğildir. Çünkü diktatörlüğün geliştirdiği alışkanlıklar bir kez toplum içinde yerleşti mi bunları söküp atmak, Batı'nın kapitalist rejimi atabilmesi kadar güçleşir. Sert ve haşin yöntemlerin toplumsal ya da ekonomik verimliliğin artmasına yardımcı olduğu da ileri sürülemez. Aşırı derecede planlı ve merkezi ekonominin yol açacağı zararlar, aşırı derecede liberal ekonominin yaratacağı zarar ve hatalar kadar büyük olacaktır.

Bu durumun farkına varan, gelişmekte olan ülkeler, **Kemalizm**'in karma ekonomi sistemine yönelmektedirler. **Atatürk**'ün denemesi 20. yüzyılda bu gibi ülkelere yön göstermektedir. Kemalist sistem başta demokratik değildi ama totaliter de değildi, cumhuriyetçi ve liberal yaklaşımları ile belirli eğilimlere hoşgörü gösteriyordu. Tek parti rejimi her fırsatta çok partili rejime dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Asıl amaç, Batılı anlamda çok partili bir rejimi kurmaktı. **Mustafa Kemal**'in iki kez çok partili rejimi denemeye çalışmasına rağmen başarılı olamaması, cumhuriyet rejiminin geleceğini güvence altına alabilecek koşulların gelişmemiş olmasındandı. Bu özellikleri ile **Kemalizm**, tüm gelişmekte olan ülkeler için komünizmin ötesinde yeni bir seçenek olarak ortaya çıkıyordu." (**Anıl Çeçen**, ***Kemalizm***, Cumhuriyet Kitapları, s.17)

Bakınız bu konuda **İsmet İnönü** ne diyor:

"Devrimimiz, iç ve ulusal niteliği bakımından, Osmanlı toplumunun zaman zaman gösterdiği iyileştirme girişimlerinin bir devamı veya gelişimi değildir... Türk devrimi, Türk kurtuluş davası olarak yabancı saldırısına karşı bir ölçüye değin yalnız askeri ve siyasal nitelikte başlar. Ve fakat daha ilk ânında Osmanlı düzenine karşı yapısal, ulusal ve siyasal devrimlere girer. Ulusal varlığını anlayışta temelli başkalığı

ise, güç önünde imparatorluğun boyun eğmesine karşı Türk devrimini karşı koyma ve savaşım kararında bulacaksınız." (**Tekinalp**, ***Kemalizm***, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, s.47)

Anıl Çeçen'in söz konusu eserinde vurguladığı hususlara her aydının kulak vermesi gerekmektedir:

Kemalizm hiçbir zaman liberal bir akım olmamıştır; çünkü emperyalist büyük ülkelere karşı bağımsız bir ekonomik yapılanmayı gerçekleştirebilmek amacıyla, devletçiliğe öncelik tanımış ve ana ilkelerden bir tanesi olarak da devletçiliği benimsemiştir. Kemalizm, özel sektöre de karşı çıkmamış ve ulusal ekonomiyi güçlendirmek anlamında yerli burjuvazinin oluşumunu, yerli bir özel sektörün güçlü bir şekilde oluşmasını desteklemiştir. Böyle yapılanmayı ulusal bir Karma Ekonomi düzeni içinde öngören **Kemalizm**, emperyalist ilişkilere açık bir liberal düzende yeniden Osmanlı döneminin kapitülasyonlarının, ülkeyi batağa sürükleyen dış borçlanma çıkmazlarının gündeme önemli tehlikeler olarak gelebileceğini görmüştür. Bunu önlemek için de planlı bir karma ekonomiyi ısrarlı biçimde sürdürmüştür.

Ulusal ekonomileri ve ulusal şirketleri tasfiye etmek isteyen uluslararası kapitalizm, büyüme süreci içinde bunun ideolojisi ve yöntemi olarak neoliberalizmi seçmiştir. Neoliberalizm, uluslararası tekellerin tüm isteklerine ulusal ekonomilerin ve pazarların açılmasıdır. Devletin tüm ekonomik varlığının özelleştirmelerle tasfiye edilmesidir. Uluslararası tekeller dışında hiçbir ulusal ekonomik kuruluşa ya da yapılanmaya izin verilmemesidir. Uluslararası ekonomiyi yönlendiren büyük sermaye örgütleri, tekellerin denetiminde olduğu için bunların dışında kimsenin söz hakkı dinlenmemektedir.

Antiemperyalist bir düşünceye oturan Kemalizm'in, süper emperyalizm boyutundaki yeni dünya düzenine karşı olması doğal karşılanmalıdır. Yeni dünya düzencileri de bunu bildikleri için Türkiye'deki Kemalist yapıyı ortadan kaldırmak için tüm girişimleri yerine getirmektedirler. Ulusal devleti ve ulusal çıkarları savunan Kemalizm, emperyalist yeni dünya düzenine bu nedenle karşı çıkmak zorunda kalmaktadır. Türkiye'nin kendi durumuna benzer ülkelerle biraraya gelerek kendisini savunması, Kemalizm'in antiemperyalist yapısına uygun düşmektedir.

Kemalist yapısını korumak isteyen Türkiye'nin kendine benzer ülkelerle biraraya gelerek, uluslararası bir savunma düzeni kurması gerekli görünmektedir." (s.210-215)

Bu konuda gerçekten aydınlanmak için **Ahmet Taner Kışlalı**'nın, ***Kemalizm, Laiklik ve Demokrasi*** adlı yapıtının tamamı okunmalıdır (İmge Yayınları). Bu çok önemli kitaptan birkaç paragrafı aşağıya aynen alıyorum:

"Hitler dönemi Almanya ve Avusturyasını terk eden 142 bilim adamı, başta ABD, Batı'nın gelişmiş ve varlıklı ülkeleri dururken, niçin Türkiye'ye gelmeyi tercih etti? Birçoğu dünya çapında olan bu solcu ya da Yahudi bilim adamlarını, güç koşullar içindeki bir geri kalmış ülkede on yılı aşkın süre hizmet etmeye iten gerekçe acaba neydi? Gelişmiş bir ülkenin baskı rejiminden kaçıp, geri kalmış bir ülkenin baskı rejimine sığınmış olmaları düşünülebilir miydi? (s.35)

Atatürk'e saldıranların '**Kemalizm**'de demokrasi yoktur' savını iyi değerlendirebilmek için, sadece 1920'lerin 1930'ların Anadolusunun koşullarını anımsamak yetmez. O dönemin Batısına, bugünkü demokratik ülkelerin o dönemdeki durumlarına da bakmak gerekir.

1930'larda, bugünkü anlamda katılımcı bir demokrasi, Avrupa'nın hiçbir yerinde yok. İtalya 1922, Portekiz 1927, Japonya 1930, Almanya 1933, İspanya 1938 yılında 'faşist' bir yönetime geçmiş. Merkezi bir yönetim biçimi olan Fransa da giderek faşizme teslim olacaktır. (s.22)

Kemalizm'i yadsıyan sol, bir dönem Türkiye'de olanaklıydı. Ama artık, ülkenin ve dünyanın nesnel koşulları buna izin vermiyor. 1980 öncesinde, Kemalizm'den soyutlanmış Türk solu, giderek toplumdan da soyutlandı. Bu soyutlanmanın verdiği yenik düşme psikolojisi içinde şiddete yöneldi. Bu, toplumuna yabancılaşmasını hızlandırdı. Umutsuzluk, 'intihar' anlamına gelebilecek bir bireysel terörizme kadar uzanan sürecin perde gerisindeydi.

1980'lerin sonlarından bu yana dünyanın yaşadığı değişimler, bu yolu da tıkamıştır. Türk solu için bir 'sol sapma' olanağı kalmamıştır. Artık Kemalizm'den soyutlanmış bir Türk solu için 'sağ sapma'nın dışında bir çıkış yoktur! Bu çıkışın adı da 'II. Cumhuriyetçilik'tir. Yani Özal'cılıktır. 'Yeni sağ'cılıktır. (s.18)

1994'ün ilk aylarında ölen, Fransa'daki Müslümanların manevi önderi **Şeyh Abbas** ise, **Atatürk**'ün İslam karşısındaki tutumunu şöyle değerlendirmiştir: 'Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünde din adamları çok olumsuz roller oynadılar. **Mustafa Kemal**, din adamlarının hatalarını ve yarattıkları tehlikeyi anladığı için, devrimine önce onlardan başladı. O, din adamlarının cehaletinden korkmakta, onların ülke için tehlike yarattıklarını düşünmekte haklı idi. O'nun savaş açtığı din adamlarının tanıttıkları, savundukları İslam ile gerçek İslam arasında dağlar kadar fark vardı. **Türklerin babası dünyaya hâkim bir Osmanlı İmparatorluğu'nu çökmüş, parçalanmış hali ile buldu. Bu koca imparatorluğun çöküşüne de İslamın yanlış ta-**

nınması, yanlış yorumlanması neden olmuştu. Atatürk cehalete karşı savaştı, İslama karşı değil.' (s.40)

Atatürk, ulus kavramına din öğesini dahil etmemesini ise şöyle savunuyordu: 'Türkler İslam dinini kabul etmeden de büyük bir millet idi. Bu dini kabul ettikten sonra, bu din, ne Arapların, ne aynı dinde bulunan Acemlerin ve ne de sairenin Türklerle birleşip bir millet teşkil etmelerine tesir etmedi. Bilakis, Türk milletinin milli bağlarını gevşetti; milli heyecanını uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Çünkü Muhammed'in kurduğu dinin amacı, bütün milliyetlerin üzerinde, hepsini kapsayan bir ümmet siyaseti idi.'

Peki bir ulus olmak niçin bu kadar önemli idi?

Çünkü 'çağdaş' toplum olabilmenin ilk koşulu, uluslaşma aşamasını geride bırakmaktı. Üstelik 'ulus' olma, aynı zamanda 'demokrasi'ye geçebilmenin de bir ön koşulu idi. Aşiret, boy, kabile aşamasını geride bırakmadan çağdaşlaşabilmek, demokratik bir toplum oluşturmak olanaksızdı." (s.47)

Kemalist ulusçuluk üzerinde inceleme yapmış olan **Baskın Oran**, vardığı sonucu şöyle özetliyor:

"Atatürk milliyetçiliği kendi bölgesinde olduğu kadar, bütün dünyaya örnek olabilecek birtakım üstün nitelik örnekleri vermiştir. Birincisi, Avrupa'nın ırkçı rejimlerinden çok etkilendiği bir dönemde Atatürk milliyetçiliği kesinlikle ırkçı olmamıştır, ikincisi, Atatürk milliyetçiliği, yayılmacı bir milliyetçilik değildir. Kurtuluş Savaşı içinde amaçladığı sınırların ötesinde bir toprak istemi olmamıştır. Buna bağlı olarak, tam anlamıyla barışçı olmuştur. Atatürk milliyetçiliğinin barışçı politikasının bir uygulaması olan İkinci Dünya Savaşı dışında kalış, kimbilir kaç kuşak Türk genci için paha biçilmeyecek bir nimet olmuştur." (s.48)

Çağını ve ülkesinde olup bitenleri doğru yorumladığına inanan bir kişi olarak, açıkladığım hususları da göz önünde tutarak ve övünerek **"Evet, ben Kemalistim"** diyorum.

Sami Selçuk, hiçbir zaman kendisini **"Atatürkçü"** olarak tanımlamadı. Kendisini **"Kemalist"** veya **"Atatürkçü"** olarak tanımlayan herhangi bir kişinin de **Sami Selçuk**'u bu şekilde tanımlayacağını sanmıyorum.

Kemalist olmayan bir ordu, yasaların kendine verdiği "Cumhuriyetimizi koruma ve kollama, ülke bütünlüğünü koruma" görevini yerine getirebilir mi?.. Bu soruya cevabım, "Kesinlikle hayır"dır. Yanılıp yanılmadığımı önümüzdeki yıllarda yaşayarak öğreneceğiz.

"LİBERAL EKONOMİ" (SERBEST TİCARET) ÜLKEMİZİ ÜÇ DEFA ÇÖKERTTİ

Falih Rıfkı Atay, cumhuriyetimizin ilanından sonraki ilk altı yılda, ekonomik alandaki başarısızlığımızın nedenlerini yanlış teşhis (tanı) konulmasında görüyor ve ***Çankaya*** adlı eserinde şöyle diyordu:

> "Bilmiyorduk. Bir bilen ve öğreten de yoktu. Herkes şaşırtıcı ve ümit kırıcıydı. Okullarda okudukları ve okuttukları 19. yüzyıl iktisat teorisiyle yeni devlete nasihat verenleri dinlesek, kollarımızı kavuşturup bir yüzyıl beklemeliydik. Başbakan **İnönü** 'demiryollarını kendimizin yapacağından' söz ettiğinde, her yönden, 'Devlet demiryolu yapamaz, kitapta yeri yok...' sesi geliyordu."

İÜ İktisat Fakültesi Mezunları Cemiyeti Ankara Şubesi'nin 31 Ocak 1981 günü düzenlediği "**Atatürk** Dönemi İktisat Politikası" konulu panele bir bildiri sunan **Prof. Dr. Erdinç Tokgöz**, ekonomik başarısızlığın gerçek nedenini şu şekilde açıklığa kavuşturuyordu:

> **"Cumhuriyetin ilk hükümetleri, sınai faaliyetleri dış rekabete karşı korumak yönünde bir gümrük politikası uygulayamadılar. Lozan Antlaşması'nda, gümrük vergilerinin 24 Ağustos 1928 tarihine kadar 1916 yılı düzeyinde tutulması öngörülüyordu. Avrupa malı kullanma alışkanlıkları ve ithal kolaylıkları nedeniyle, 1927 yılında toplam ithalatın % 70'ini tüketim malları oluşturmaktaydı.**

Lozan Antlaşması imzalandığı zaman 70 milyon liralık dış ticaret açığı vardı (1929 yılında bu açık 101 milyon liraya ulaşmıştır). İhracatımızın ithalatı karşılama oranı % 40 civarındadır. Yabancı sermaye, sinsice uyguladıkları kambiyo oyunlarıyla, dış ticaretin gelir artırıcı etkisini yok ediyordu. Osmanlı borçları ve Lozan Antlaşması'na bağlı 'Ticaret Sözleşmesi'nin 18. maddesi, beş yıllık süre için Türkiye'nin dış ticarette liberal bir politika izlemesini öngörüyordu. İthalatçı her türlü malı kolayca ithal edip, iç piyasaya sürebiliyordu. **1923-1929 döneminde uygulanan dış ticaret politikası, dünyanın hemen hiçbir ülkesinde olmayan derecede liberaldi. Dış ticaret sürekli açık veriyordu.** 1929 yılında hükümet kısa sürede gümrük vergileri ve kambiyo kontrolü yoluyla dış ticaret açığını kapatmayı başardığı gibi, 1929 yılında dünyada yaşanan iktisadi buhrana rağmen, 1930 yılından itibaren dış ticaret sürekli fazlalık veren bir gelişme gösterdi."

Maliye Teftiş Kurulu'nun, 18 Nisan 2003'te düzenlediği raporda şöyle deniyor:

"Düyun-u Umumiye İdaresi'nin Osmanlı İmparatorluğu'nun siyasal ve ekonomik bağımsızlığına indirilmiş ağır bir darbe olduğuna kuşku yoktur. Yabancı idarecilerin kurdukları bu örgüt, zamanla Maliye Bakanlığı'ndan bile büyük bir teşkilat durumuna gelmiştir. 1912 yılında Osmanlı Maliye Nezareti'nde çalışan memur sayısı 5472 olduğu halde, aynı tarihlerde Düyun-u Umumiye İdaresi'nde 8931 memurun çalıştığı bilinmektedir."

Maliye Teftiş Kurulu, bu sürecin sonunda Osmanlı İmparatorluğu'nun durumunu belli ki günümüzle paralellikler gördüğü için, koyu harflerle vurgulayarak şöyle sıralıyor:

1) Yerli ürünlerini gümrük vergileri ve sınırlamalarıyla koruması engellenen,
2) Parasını basması yasaklanan,
3) Gelirleri borçlarının ödenmesine tahsis edilen,
4) Gelirlerinin yetersizliği nedeniyle borç geri ödemelerini ancak yeni ve daha yüksek faizli borçlanmalarla yapabilen,
5) Çıkarılan savaşlar ve isyanlar nedeniyle savunma giderlerinde tasarruf yapması imkânsız hale getirilen,
6) İktisadi ve mali yapısındaki bozukluklar ve yetersizlikler nedeniyle askeri ve siyasi alanlarda neredeyse korumasız bırakılan,
7) Üst düzey memurlarının atanmasında alacaklıların onayı gözetilen,
8) Rüşvet ve yolsuzlukların had safhaya çıktığı bir devlet.

Rapor, şu satırlarla devam ediyor: "Doğal olarak iktisadi ve mali varlığı kendi gücünden ziyade dış güçlerin insafına bırakılmış olan böyle bir yapının uzun süre ayakta kalması beklenemezdi. (*Aydınlık* dergisi, 9 Mayıs 2004)

Düyun-u Umumiye İdaresi kurulmadan önce olanları, bugün olmakta olanları ve olacakları "Çöküşün Başlangıcı" (*Müdafaa-i Hukuk* dergisi, Eylül 2004) adlı makalesinde, bana göre en güzel **Yılmaz Dikbaş** özetlemiş. Yazımın bundan sonraki bölümünde sözü ona bırakıyorum:

> 1830'lu yıllarda mason olan **Mustafa Reşit Paşa**, İngilizlerle iyi ilişkiler içerisindeydi. Osmanlı devletinin kurtuluşunu, Avrupalılaşmakta görüyor, başta İngiltere olmak üzere Avrupa devletleriyle serbest ticaret öneriyor ve şöyle diyordu: *"Ülke, serbest ticaret sayesinde büyük bir hızla sanayileşecektir."*
>
> İngiltere'nin o tarihlerdeki Dışişleri Bakanı **Lord Palmerstone** da, Osmanlı devletinin dış ticarette uygulamakta oldu-

ğu bazı kısıtlamaların kaldırılması için sürekli baskı yapıyor, serbest ticareti överek şunları söylüyordu: *"Serbest ticaret sayesinde sultanın kullarının servet ve refahı artacak, sanayi gelişecektir."* Oysa aynı **Lord Palmerstone**, Türklerin Avrupa'ya kabulünden söz edildiğinde ise şunları söylüyordu: *"Türklere Müslüman oldukları için, hiçbir şekilde taraftar değilim; eğer Hıristiyan yapılabilirlerse, son derece mutlu olacağım."* Batıdan gelen, sözde Türkiye uzmanları da, Osmanlı bürokrat ve aydınlarının kafalarını sürekli işliyor, şöyle beyin yıkıyorlardı: *"Osmanlı devleti bu antlaşmayı uygulamakla, Batı uygarlığına girecek."*

Sonunda, 16 Ağustos 1838'de, yani bundan tam 166 yıl önce, **Balta Limanı Antlaşması** İngilizlerle imzalandı.

Osmanlı devletinin çöküşünü başlatan bu antlaşmanın en önemli maddeleri şunlardı:

- Gümrük vergi oranları ihracatta % 12'ye, ithalatta ise % 5'e düşürülecek,
- İngiliz tüccarlar, hiçbir kısıtlama olmadan, her türlü malı Osmanlı topraklarında hem iç hem de dış ticaret amacıyla alıp satabilecekler,
- Antlaşma, "sonsuza dek" yürürlükte ve geçerli olacak.

Bu antlaşmadan sonra, bakın neler oldu:

- Türkiye'nin iç pazarı, Batı'nın sanayi ürünlerine açıldı, dış ticaret dengesi bozuldu.
- Zaten sıfıra yakın bütçe tükendi, Osmanlı hazinesinde para kalmadı.
- Tarihte ilk kez dışarıdan borç almak zorunda kaldık. İngilizlerden % 6 faizle 3 milyon 300 bin Osmanlı altını borç aldık.
- 1876'da parasızlık yüzünden ödemeler durduruldu.
- 1879'da durum daha da kötüleşti. Alınmış olan borç anapara ve faizi karşılığı olarak, damga, içki, balık avı, tuz ve tütün gelirlerine el konuldu.

• Yine para yetmedi. Eylül 1881'de, devlet borçlarını kapatmak için Osmanlı devlet hazinesi, Alman, Avusturya, Fransa ve İtalyan alacaklılarla, Osmanlı Bankası ve Galata Bankerleri'ni temsilen, sekiz kişiden oluşan Düyun-u Umumiye-i Osmanlı İdaresi Meclisi'ne bırakıldı. Tuz, balık avı, tütün, alkol ve damga pulu vergilerini bu idare toplamaya başladı.

Bu yıkım, Kurtuluş Savaşımızın başarıyla sonuçlanmasıyla son bulabildi.

Peki, Türkler 16 Ağustos 1838 **Balta Limanı Antlaşması** ile başlayan çöküşten ders aldılar mı?

Eğer ders almış olsalar, aynı çöküş süreci ile yeniden yüz yüze kalırlar mıydı! Osmanlı devletinin çöküşünü başlatan Balta Limanı Antlaşması'nın bir benzeri, hatta daha da ağırı, Kasım 1995'te imzalanıp 1 Ocak 1996'da yürürlüğe girdi. Bu kez antlaşmanın adı, **Gümrük Birliği Antlaşması** idi. Avrupa Birliği'ne girme pahasına, DYP-SHP koalisyon hükümeti tarafından imzalanan bu antlaşma ile Türkiye, AB'nin 15 üyesi ülkeye karşı tüm gümrük duvarlarını indirdi. Avrupa Birliği'ne tam üye olmadan Gümrük Birliği'ne girmiş tek bir ülke yoktu. **Gümrük Birliği Antlaşması**'nı imzalayan Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı **Deniz Baykal**, tıpkı **Mustafa Reşit Paşa** gibi konuşuyor ve şöyle diyordu: *"Türkiye'yi güçlü ve önder bir ülke yapacağız, Avrupa Birliği'ne taşıyacağız."*

Türkiye-AB dış ticaret açığı, 1990 yılında 2,5 milyar dolar iken, **Gümrük Birliği Antlaşması**'nın yürürlüğe girdiği 1996 yılında 5,8 milyar dolara çıktı. Bu fark giderek büyüdü. 1996-2003 sürecinde açık 84 milyar dolara fırladı. Türkiye'nin 8 yılda 85 milyar dolar kaybına neden olan **Gümrük Birliği Antlaşması**, TBMM'nin onayına sunulmamış, yüce Meclis'ten geçirilmeden uygulamaya konulmuştu.

Balta Limanı Antlaşması'ndan bin beter **Gümrük Birliği Antlaşması**'nın Türkiye'ye zararı 85 milyar dolarla sınırlı kalmadı. O, sadece bir başlangıçtı, gerisi bakın çorap söküğü gibi nasıl geldi:

- IMF, Ankara'ya demir attı. Peşi peşine niyet mektupları (yani teslim mektupları) imzalandı.
- Özelleştirme adı altında vatanın satılması hızlandırıldı, Türkiye'nin ekonomik kaleleri olan Petkim, Tekel, Tüpraş, Seka, Telekom, Sümerbank, Şekerbank birer birer Türklerin elinden alındı.
- Washington ve Brüksel'de hazırlanmış olan tahkim, uyum yasaları, ikiz yasalar gibi Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünü ve egemenliğini tehdit eden yasalar, TBMM'den '15 günde 15 yasa' hızıyla geçirildi.
- Sömürgeciler, Türkiye'de şeker pancarı, tütün, pamuk üretimlerini kısıtladılar, Türk tarım ve hayvancılığını öldürdüler.
- Türk tarım arazileri de Yunanlılara, İsraillilere, Almanlara, İngilizlere, Amerikalılara satılmaya başlandı.
- Aslında bir tarım ülkesi olan Türkiye; buğdayı, unu, şekeri, soyayı, tütünü, ayçiçeğini, pamuğu, eti ithal eder duruma düştü.
- Türkiye'nin iç pazarları, ticareti de yabancıların eline geçti. Tekstili, sütü, yoğurdu, ayranı, şekerlemeleri de artık yabancılar üretip satmaya başladı.
- Türk halkının yarısı açlık sınırına dayandı, çoğu gençlerden oluşan ve üniversite mezunlarını da kapsayan işsizler ordusu 10 milyonu geçti.

1995'te koalisyon hükümetinin imzaladığı **Gümrük Birliği Antlaşması** ile başlayan çöküş, bu dönemde de artan hızıyla sürmektedir.

16 Ağustos 1883 **Balta Limanı Antlaşması** ile başlayan Osmanlı devletinin çöküşünde ortaya **Mustafa Kemal** çıkmıştı. Ama öyle gözüküyor ki bu kez çöküş, Türkiye'nin tamamen teslim alınmasına kadar sürecektir.
Türkleri kendi topraklarında kiracı olma ve uşaklık beklemektedir!

CELAL BAYAR GÜNÜMÜZE IŞIK TUTUYOR

Kemalist aydınlar, **Celal Bayar**'ı, "Liberal" bir kişi olarak değerlendirdiklerinden; **Atatürk**'ün ona neden çok önemli görevler verdiğini bir türlü anlayamazlar.

ABD yöneticilerinin bile, ülkelerindeki ekonomik çöküşü önlemek için, "Devletçi" sayılabilecek uygulamalar yapmaya başladığı bir ortamda; **Celal Bayar**'ın **Atatürk**'ün sağlığındaki fikir ve uygulamalarını, günümüze de ışık tuttuğu için, bilginize sunmak gereğini duydum.

1921 yılında İktisat Bakanı olan **Celal Bayar**, "Devlet sosyalizmi" hakkında şunları söylemişti:

> **"Devlet sosyalizmine karşı çıkanlar, ferdiyeti kuvvetli sermayesi bol memleketler ahalisidir. Tanzimat'tan beri, müsait olmayan şartlar altında Avrupa kapitalinin memleketimize mümtaz bir şekilde girmesinin ve iktisadiyatımıza hâkim bulunmasının üzüntülü neticeleri gözümüzün önündedir."** (**Özel Şahin Giray**'ın derlediği, ***Celal Bayar, Söylev ve Demeçler***, s.21)

1923-1929 yılları, ekonomi tarihimizde "Liberal Ekonomi Dönemi" olarak anılır. **Celal Bayar** bu dönemde sekiz yıl İş Bankası'nın başında kalmıştır.

O devirde İş Bankası'na yaptırdığı bazı uygulamalar, planlama ve **"Atatürk Devletçiliği"** hakkında şunları söylüyor **Celal Bayar**:

"İş Bankası'na doğrudan doğruya kâğıt fabrikasını kurma görevini vermek istedim. Kâğıt fabrikasını kurmuştum. Buna **Şevket Süreyya** vb. mani oldular. 'Böyle meseleleri devlet yapmalıdır' dediler... Söz olmasın diye Sümerbank'a verdim... İş Bankası'na da Beykoz'da Cam ve Şişe Fabrikası'nı kurdurttum ki hiç yoktu böyle bir şey... Biz planlamaya başladığımız zaman 1. Plan'ın başarısı için adeta bütün devlet teşkilatı çalışmıştır. Başta **Atatürk**, uygulama adım adım izlenmiştir. Ama şimdi öyle mi? Plan yapılırken halkın imkânları ve katkısı düşünülmüyor. Planın başarısı için halkın da hükümetine ve devletine tam güven içinde çalışması gerek... Son yıllarda memlekette başarısı kati surette ortaya çıkmış bir **Atatürk** devletçiliği varken, yeni modeller aranmıştır. Amerika'yı yeniden keşfe çalışmışlardır." (**Prof. Dr. Mustafa Aysan,** ***Atatürk'ün Ekonomi Politikası***)

1930-1938 yılları, ekonomi tarihimizde "Devletçilik Dönemi" olarak anılır.

"Bu dönemde **Celal Bayar**, 1932-1937 yılları arasında İktisat Bakanı, 1937 sonbaharından 1939 başına kadar Başbakan olarak görev yapmıştır. Tüm ekonomik uygulamalar, planlar, kanunlar ve gerekçeleri onun kaleminden çıkmıştır. 1932 Ağustosunda **Prof. Orlof** başkanlığında bir Rus heyeti hazırladığı raporu **Bayar**'a sunar; bu rapor benimsenir ve 17 Nisan 1934'te de 'Birinci Beş Yıllık Sanayi Planı' adıyla uygulamaya konulur. İkinci dört yıllık plan ise, 16 Eylül 1938'de kabul edilir, ancak gerek **İnönü**'nün Cumhurbaşkanlığı, gerekse de 2. Dünya Savaşı nedeniyle ölü metin haline gelir." (**Korkut Boratav,** ***Türkiye İktisat Tarihi***, s.156)

Celal Bayar'ın, özellikle 1936 yılında söyledikleri çok ilginçtir. İşte bunlardan bazıları:

"Türkiye Türklerindir, Türklere kalacaktır. (...) Memleketin bir koloni gibi şunun bunun hesabına (...) değil, kendi hesabımıza (...) kalkınması Kemalist davanın temelidir."

"Biz (...) ecnebi sermayenin düşmanı değiliz (...) istemediğimiz sermaye 'vagabond' yeni serseri sermaye, politik aynı zamanda spekülatif sermayedir..."

"Eğer memleketin sanayileşmesini (...) bazı hususi teşebbüslere ve sermayeye bırakmak lazım gelirse hiç değilse iki asır daha bekleme devresi geçirmemiz lazım gelir..."

Celal Bayar, sözleşmelerine uymadıkları gerekçesiyle, birçok yabancı imtiyazlı şirketi millileştirmekten de çekinmemiştir.

Elbette ki, emperyalizm karşısındaki bu dik duruşla sağlanabilen o devirdeki tüm iktisadi ve sosyal başarıların asıl mimarı ve rehberi **Mustafa Kemal Atatürk**'tür.

Atatürk'ün ölümünden sonra, Türkiye Cumhuriyeti'nin emperyalist devletlerin güdümüne girmiş ve kişiliğini kaybetmiş bir ülke haline gelişinde, ülkemizin tüm yöneticileri gibi **Celal Bayar** ve arkadaşlarının da rolü olmuştur.

O tarihten sonra olan bitenleri ayrıntıları ile öğrenmek için; Arkadaş Yayınları arasında çıkan, **Şevket Çizmeli**'nin ***Menderes Demokrasi Yıldızı*** adlı eseri mutlaka okunmalıdır.

LİBERALLER KEMALİZM'E NEDEN DÜŞMANDIRLAR?

Emperyalist devletler, **Kemalizm**'i neden *"barutun icadından sonra en tehlikeli silah"* olarak nitelendiriyorlar; AB, yöneticilerimizden niçin "**Kemalizm**'in tasfiyesini" istiyor ve Liberal Düşünce Topluluğu Başkanı **Prof. Dr. Atilla Yayla** *"Kemalizm ilerlemeden çok gerilemeye tekabül eder* (karşılar, onun yerine geçer)" demek gereğini niçin duydu?.. Bu soruların cevabını bulmak, ülkemiz için yaşamsal önem taşıyor.

Her şeyden önce şu hususu belirteyim: **Kemalizm'e** karşı bu düşmanca tavır alışların gerçek nedeni, iddia edildiği gibi "Düşünce özgürlüğünün önündeki engelleri kaldırmak" değildir.

İşte gerçek nedenler:

Çağımızın en önemli düşünürlerinden **Prof. Dr. Maurice Duverger** şu değerlendirmeyi yapmıştır:

> **"Mustafa Kemal'in eseri İkinci Dünya Savaşı'na kadar Türkiye çapında değerlendirildi. Eski bir ülkenin modern bir ulusa dönüştürülebilmesini tüm dünya takdirle karşılamıştı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise Kemalizm uluslararası bir boyut kazanmış ve Moskova ile Pekin'in güdümüne girmeyen üçüncü dünya uluslarına örneklik yapmaya başlamıştır... Siyasal demokrasi ancak ekonomik alanda belirli bir gelişme düzeyinden sonra ciddi anlamda işlemeye başlar. Geri kalmış ülkeler, Batı'nın gelişmiş ülkeleri gibi liberalizmin ya da ka-**

pitalizmin yollarından giderek aynı düzeye gelemezler... Aşırı derecede planlı ve merkezi ekonominin yol açacağı zararlar aşırı derecede liberal ekonominin yaratacağı zarar ve hatalar kadar büyük olacaktır. Bu durumun farkına varan gelişmekte olan ülkeler, Kemalizm'in karma ekonomi sistemine yönelmektedirler." (*Le Monde*, 27 Mayıs 1961)

"Biz, hakkımızı savunmak ve bağımsızlığımızı güvencede bulundurabilmek için, bizi yok etmek isteyen emperyalizme ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı bütün ulus olarak savaşmayı yerinde gören bir öğretiyi izleyen insanlarız" diyen **Mustafa Kemal**, Kurtuluş Savaşı yıllarında *Hâkimiyeti Milliye* gazetesine yazdığı bir başyazıda *"En büyük düşman, düşmanların düşmanı, ne falan ne de filan milletler; bilakis bu, adeta her tarafı kaplamış ve saltanat halinde bütün dünyaya hâkim olan 'kapitalizm' afeti ve onun çocuğu olan emperyalizmdir"* demiştir.
Osmanlı İmparatorluğu, İngiltere'nin baskılarına dayanamayarak imzaladığı Balta Limanı Antlaşması ile, Liberal Ekonomi (Serbest Ticaret) **uygulamalarına başlayınca, Avusturya Başbakanı "İşte Osmanlı şimdi bitti!" demiş; öngörüsü kısa bir süre sonra gerçekleşmiştir. (Kurtul Altuğ,** *Gözcü* gazetesi, 26 Ekim 2006)

Lozan Antlaşması'na bağlı Ticaret Sözleşmesi'nin 18. maddesi dolayısıyla, Türkiye Cumhuriyeti beş yıl liberal ekonomik politikalar uygulamak zorunda kalmış; bu yüzden cari açık dayanılmaz boyutlara ulaştığı gibi, ülkemizde hiçbir ciddi yatırım yapılamamıştır.
Bu nedenle **Mustafa Kemal, "Liberalizm, sömürgelerde uygulanmış bir sistemdir! Oysa biz sömürge değiliz ve olmayacağız. Liberalizmi düşünmek, devrimi inkâr et-**

mektir" demiştir. (**Ahmet Hamdi Başar**'dan aktaran, **Hüsnü Merdanoğlu**, ***Kemalizm ve Avrupa Birliği'nin Çelişkisi***, s.49)

Mustafa Kemal ve çalışma arkadaşlarındaki bilinç sonraki yöneticilerimizde hiçbir zaman olmamıştır.

Mahmut Esat Bozkurt, "Liberalizmin Ölümü" başlıklı makalesinde şöyle diyordu:

"Liberallik, sanayii, tarımı, ticareti çok kuvvetlenmiş ülkeler için hayırlı sonuçlar verebilir. Fakat gelişme ve yetkinleşme halindeki milletlerin ekonomisinde çok kötülüklere yol açar. O kadar ki, doğum halindeki yerleri kuvvetlilerin esiri haline getirir... Milletler birbiriyle eşit olmadıkça birleşmeden yarar görmezler. Şayet birleşecek olurlarsa, bu birlikten yalnız birisi yararlanır. Diğerleri kuvvetliye hizmetçi olur!"

Mustafa Kemal'in İktisat Bakanı **Mustafa Şeref**, TBMM'de şu açıklamalarda bulunmuştu:

"Ekonomide muayyen hâkim (belirli yüksek) **noktalar vardır... O hâkim noktaları liberalizmin anarşik vaziyetine bırakacak olursak; on seneden beri elde edilmiş olan neticelerin hepsi de bir senede silinip süpürülmüş olacaktır... Ekonomide 'liberalizm'in dışlanması gerekmektedir... Dışlanmadığı takdirde, milli sermaye gelişmez. Gelişmediği gibi, elde etmiş olduklarını da yitirir. Cumhuriyet rejiminin aradığı ve oluşturmaya çalıştığı şeyler de elden gider." (Bilsay Kuruç, *Mustafa Kemal Döneminde Ekonomi*,** s.46 ve devamı)

Liberal politikalar uygulayarak kalkınmış bir azgelişmiş veya gelişmekte olan ülke, tarih sahnesinde hiçbir zaman yerini almamıştır ve almayacaktır.

Samir Amin'in değişiyle *"Emperyalizmin karşıtı değil, hizmetçisi olan"* siyasal İslamcılarla liberal aydınlar(!) el ele vererek ulus devletimizi çökertme ve parçalama operasyonunda faal görev yapmaktadırlar. Ulus devletimizi kurma ve yaşatma ideolojisi olan **Kemalizm** ve **Kemalistler** var oldukça amaçlarına hiçbir zaman erişemeyeceklerdir. Onların **Kemalizm**'e düşmanlıklarının gerçek nedeni de budur.

"KORKU İMPARATORLUĞU" BÖYLE GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Yasal yetkisi olmadığı halde; özel hayatın gizliliğini ihlal ederek kişilerin evini, telefonlarını dinleyerek gizlice kayıtlar yapan; bilgisayar kayıtlarına, özel evrak ve mektuplarına yasadışı yollardan ulaşarak, öğrendikleriyle kişisel veya siyasi çıkar sağlamaya çalışan, şantaj mevzuu yapan veya medyaya sızdırarak hedef aldıkları kişileri küçük düşürmeye çalışanlar, işledikleri bu suçlar dolayısıyla yargı önünde hesap vermesi gereken aşağılık kişilerdir.

Ya bütün bunlar devlet görevlileri eliyle yaptırılırsa?..

Böylece "Korku İmparatorluğu"nun gerçekleşmesi için ilk adım atılmış olur.

Emniyetimizin istihbarat birimlerine sızan, Genelkurmayımızı bile dinlediği bilinen (F) Tipi Örgüt mensuplarının edindikleri bazı bilgileri, sadece örgütlerinin tepe noktasındaki bazı kişiler ile, CIA ve MOSSAD'a servis yaptıklarını sanıyorduk.

Bazı medya patronları ile işadamlarına, bu "örgüt"ün sağladığı bilgilerle şantaj yapıldığı; **Recep Tayyip Erdoğan**'la Orgeneral **Yaşar Büyükanıt** arasındaki Dolmabahçe mutabakatının bu yolla sağlandığına dair söylentilere inanmak bile istemiyorduk.

*"Bu işe ben Emniyet'le başladım. Belirli bir evreye geldikten sonra, bunu savcılığa verdik. '**Ergenekon** Soruşturması' konusunda yargı ile yakın işbirliği içindeyiz. Bunlar iktidara gelmeden yaptığımız tespitlerdir"* deyince; **Recep Tayyip Erdoğan**'ın hiçbir resmi sıfatı olmadığı zamanlarda bile söz konusu örgütle yakın ilişki içinde olduğunu anladık.

(F) Tipi Örgütle bu yakın ilişkisinin dahi **Recep Tayyip Erdoğan**'ı tatmin etmediği ve Başbakan olduktan sonra yasal dayanağı olmayan özel bir örgüt kurdurduğu anlaşılıyor.

Aslında Yavuz Donat'ın, 11 Temmuz 2003 tarihli Sabah gazetesinde yayımlanan "Erdoğan'ın Özel Timi" başlıklı yazısı, cumhuriyetimize ve demokratik düzenimize sahip çıkmaya çalışan tüm aydınlarımıza bir uyarı niteliğindeydi:

> **"Doğrudan Başbakana bağlı bir organizasyon. İçişleri ve Adalet Bakanlarının bilgileri dahilinde. Bütün 'iç güvenlik birimleri' de bu organizasyonun içinde. Çalışmalar gizli... Operasyonel niteliği yüksek, tribünlere oynamayan bir takım. Bu işlerin yürütüldüğü karargâha gelince: O da gizli... TBMM'ne yürüme mesafesinde bir yer... Bu organizasyonun çalışmaları belli bir noktaya geldikten sonra, iki ayrı düğmeye aynı anda basılacak. Bazı kişiler, doğrudan Yargı'ya gönderilecek."**

(F) Tipi Örgüt'ün Emniyet İstihbaratı'ndaki elemanlar ile, Yavuz Donat'ın tabiri ile "Erdoğan'ın Özel Timi"nin el ele vermesi, Türkiye'yi kolay kolay "Korku İmparatorluğu" haline getiremezdi. Başta "Kanuna aykırı olarak elde edilmiş bulgular, delil olarak kabul edilemez" hükmü olmak üzere; Ceza Muhakemesi Kanunu'nun, arama, gözaltına alma, tutuklama, ifade alma, bilgisayarlarda kopyalama ve el koyma, telefon dinleme, teknik araçlarla izleme dahil tüm hükümlerini; TCK'nun konu ile ilgili tüm hükümlerini ihlal ederek, başka deyişle suç işleyerek görev yapacak hâkim ve savcılara da ihtiyaç vardı.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kapatılmasından sonra yürürlüğe giren 4 Aralık 2004 gün ve 5271 sayılı yeni Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 250 ve 251. maddeleri uyarınca özel yetki verilen ağır ceza mahkemeleri üyelerinin verdiği kararlar ile, bu

mahkemelerde görev yapan savcıların yaptığı ve yaptırdığı uygulamalara baktığımızda; ihtiyaç duyulan mahkeme ve savcıların seçiminde tam isabet kaydedildiği anlaşılıyor.

Bu çeşit hâkim ve savcılar da yalnız başlarına ülkemizi bir "Korku İmparatorluğu" haline getiremezdi. Soruşturma izni vermeyerek bu hakim ve savcıları himaye edecek ve cezalandırılmalarını engelleyecek Adalet Bakanlarına ihtiyaç vardı.

AKP'li Adalet Bakanları, "Korku İmparatorluğu"nun devamını sağlamakla görevlendirilmiş kişiler. **Ergenekon** soruşturması ve kovuşturmasını yürüten hâkim ve savcılardan biri hakkında bile soruşturma izni veren Adalet Bakanı'nın görevine devamına Başbakan'ın izin vereceğini mi sanıyorsunuz...

Böyle Adalet Bakanlarının varlığı da, "Korku İmparatorluğu"nun devamını sağlamaya yetmezdi. Dik durabilen, yetkilerini cesaretle kullanan, uzağı gören, Adalet Bakanlığı'nın ayak oyunlarını bertaraf edebilecek; ayrı bir soruşturmaya gerek bırakmayacak biçimde suç işleyerek görev yaptıkları açık bir biçimde ortaya çıkmış savcı ve hâkimler hakkında gereğini yapacak bir Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulumuz olsaydı... Bu "Korku İmparatorluğu" elbette sona ererdi.

Aslında tüm bu yaşadıklarımıza, Anayasa Mahkemesinin "AKP laikliğe aykırı eylemlerin odağı haline gelmiştir; ancak biraz para ödesin kapatılmasın" yolundaki aklın ve mantığın kabul etmeyeceği kararı sebep olmuştur.

Şimdi de, Anayasamızda yapılacak değişikliklerle, eylemli olarak hayata geçirilen "Korku İmparatorluğu", kalıcı ve değiştirilmesi olanaksız hale getirilmeye çalışılıyor.

Bu satırları yazarken, **Fazıl Hüsnü Dağlarca**'nın, "Dışarıdan Gazel" adlı şiirini mırıldanmaya başladığımı fark ettim:

Siz Ali bey, Veli beyefendi busunuz,
Gelecekler önünde suçlusunuz
Yöneteceksiniz de ulaşacak ha
Çağdaş uygarlığa ulusumuz

Ön karanlık, art karanlık, sağ karanlık, sol karanlık
Kara toprak içine mi gömülüyoruz.
Bir ülke, yarısı çırılçıplak
Yarısının yediği ekmek tuz

Uyur itleri, inekleri, ayıları
Bütün aydınları uykusuz
Ne olmuşuz, ne yapmışlar bize
Nasıl bağlanmış elimiz, kolumuz

Böyle giderse biline hep
Mustafa Kemal'le bile yokuz

FAŞİST OLMAYAN LİBERAL VAR MI?

Atatürk, *"Liberalizm, sömürgelerde uygulanmış bir sistemdir! Oysa biz sömürge değiliz ve olmayacağız. Liberalizmi düşünmek devrimi inkâr etmektir"* demekte ne kadar haklıymış!..

Ulus devletleri çökertip, paramparça ederek; her ülkenin tüm kaynaklarını çokuluslu şirketlerin sömürüsüne açma ve kişileri ucuz iş gücüne mahkûm köleler haline getirme projesi olan "Küreselleşme", başka deyişle "Yeni Emperyalizm"in uşaklığını yapan; bu amaçla etnik ve mezhep kışkırtıcılığı ile ülkelerin kan gölüne çevrilmesine yardım eden kişiler arasında kendisini "Demokrat" veya "Liberal" olarak nitelendirmeyen tek kişi bulamazsınız. Tüm gerici güçlerle el ele verip, küresel emperyalizmin himayesinde yapılan "Sivil Darbe"ye destek vererek; ülkemizde Cumhuriyetimize sahip çıkan vatanseverlerin susturulduğu, İslamcı-faşist bir yönetimin kurulması için, canla başla ve "gecegündüz" demeden çalışmaya devam ediyorlar.

Ancak, çağımızın en "Hukuka aykırı" uygulaması olan **Ergenekon** soruşturmasını savunmaları, hepsinin maskelerini düşürdü. Bu soruşturmaya destek verenlerin, **Hitler** rejimini savunanlardan ne farkları var?..

"**Ergenekon** soruşturması" daha başladığı an, *"CIA ve MOSSAD'ın yönlendirmesiyle, tüm kurumlarımıza sızmış (F) Tipi Örgütlenme eliyle yapılan bir operasyon olduğunu"* söylemiş; Bilgi Yayınevi yayınları arasında çıkan ***Hukuk(!) ile Aldatmak*** ve ***Yüce Divan Dosyası*** ve ***Hâşa Huzurdan Demokrasi Geldi*** adlı eserlerimde, bu iddiamı belgelemiştim.

Savcı **Zekeriya Öz** ve arkadaşlarına en büyük desteği veren **Mehmet Akan** dahi bakın ne diyor:

"Bence AKP'ye kalsa **Ergenekon** kapanır bile. AKP'yi aşan bir irade **Ergenekon**'un peşinde... Dünya sistemi **Ergenekon**'u tasfiye ederek Türkiye'yi tedavi ediyor... Burası NATO ülkesi. Burada NATO'nun ve Amerika Birleşik Devletleri'nin istemediği hiçbir darbe olmaz..."

Bu belirlemeyi daha önce söylenenlerle birlikte değerlendirmede yarar var:

*"**Ergenekon'un** tasfiyesi, 5 Kasım 2007'de **Erdoğan-Bush** görüşmesinde kararlaştırıldı."* (**Fehmi Koru**, *Yenişafak*, 2 Şubat 2008)

Joost Lagendijk: *"Biz dava açılmadan bu işi biliyorduk."* (**Melih Âşık**, *Milliyet*, 29 Kasım 2008)

Süleyman Demirel: *"Bu iş Türklerin işi olamaz... Mutlaka yabancı parmağı var."* (**Oray Eğin**, *Akşam*, 2 Kasım 2008)

*"**Ergenekon** operasyonu, gerçekten yerli bir iradenin ürünü mü, talebi mi, sonucu mu; yoksa işin içinde başka, yabancı iradeler veya eller mi var? Benim kanaatim, darbeyi vuranın ABD olduğu yönünde... ABD bilumum **Atatürkçü, Kemalist**, solcu, ulusalcı, milliyetçi tipleri tasfiye ediyor..."* (**Yusuf Kaplan**, *Yenişafak*, 18 Temmuz 2008)

"Dava büyük çapta dışarıdan yönlendirilmektedir. Yurtdışında bazı örgütler, muhteşem bir arşiv tutmuşlar, şimdi bu arşivi taşeronlar üzerinden servis ediyorlar... Davada esas hedef, adı geçen kişiler değil, TSK'nın denetim altına alınmasıdır... Davanın siyasi hedefleri arasında demokrasi yoktur, yeniden kurgulanan Türkiye vardır." (**Cüneyt Ülsever**, *Hürriyet* gazetesi, 28 Ağustos 2008)

*"**Tuncay Güney**'in arkasındaki güç, **Ergenekon** davasına müdahale ediyor, yönlendirmeye çalışıyor! Bu meselenin kendilerinin istedikleri gibi şekillenmesini istiyorlar..."* (**Mahir Kaynak**, *Sabah*, 30 Kasım 2008)

*"**Ergenekon** soruşturması biraz daha derinleşecek olursa hepimizi şaşkına çevirecek yakıcı gerçek şu olacak:*
...Darbelerden faili meçhul cinayetlere, Türk-Kürt çatışması gibi etnik, Alevi-Sunni çatışması gibi mezhep ve laik-anti laik çatışması gibi ideolojik/siyasi kutuplaşmalara ve yapay gerilimlere kadar bütün fesat ve nifak tohumlarının gerisinde İsrail'in ve ABD'deki Yahudi gücün olduğu birer birer ortaya çıkacak. Tabii bu operasyon aksatılmadan/engellenmeden sürdürülecek olursa..." (**Yusuf Kaplan**, *Yenişafak*, 19 Ocak 2009)

18 Nisan 2009 günü, İzmir Kitap Fuarı'nda, kitap imzalatan bir avukatımız şu değerlendirmeyi yaptı:

*"Türkiye Cumhuriyeti, sağlam temeller üzerine kurulmuştur. Güdümlü politikacılardan, bir gün kurtulabilirdik. Güdümlü yazarların maskeleri zaten düşmüştü. Ancak **Atatürk**'ün en korktuğu şeylerden biri başımıza geldi: 'Polisimize ve adliyemize, (F) Tipi Örgüt aracılığı ile, yabancı parmağı sokuldu.' Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun tutumuna bakıyorum ve anlıyorum ki, güdümlü hukukçularımızdan kurtuluş umudu yok... Anayasa değişikliği ile Yüksek Mahkemeler de tamamen güdümlü hale getirilecek. Göreceksin tarih 'Türkiye Cumhuriyeti, güdümlü hukukçular eliyle yıkıldı' diye yazacak."*

Ergenekon soruşturma ve kovuşturmasında toplanan delillere, bu delillere dayanarak verilen "tutuklama" ve "tutukluluk halinin devamı" kararlarına ve tutuklu yargılanan kişilerden ço-

ğunun devletimize sadakatle hizmet etmiş ve vatanseverliğinden kuşku duyulamayacak kişiler oluşuna bakıyorum: Hâlâ "Yargı'ya güveniyorum" demeye devam eden kişilerin; bazı hâkim ve savcıların, Yargı'yı en az güvenilir kurumlardan biri haline getirdiklerini nasıl anlayamıyorlar, şaşıyorum.

"EMPERYALİZMİN UŞAKLARI" MAHMUT ESAT BOZKURT'U SEVMEZ

Recep Tayyip Erdoğan'ın liderliğinde AKP Meclis çoğunluğunun kurmaya çalıştığı dinci-faşist düzenin gerçekleşmesine katkı sağlamaya çalışan; Anayasa ve yasalarımıza aykırı uygulama ve kararlarıyla ülkemizi bir "Korku İmparatorluğu" haline getiren hâkim ve savcılarımıza destek veren yazarlardan biri olan **Emre Aköz, 4** Nisan 2010 günü *Sabah* gazetesinde yayımlanan "O Ödülü Almak Kime Gurur Verir?" başlıklı yazısında şöyle diyor:

> **"İstanbul Barosu bu yılki 'Mahmut Esat Bozkurt Hukuk Ödülü'nü, HSYK Başkanvekili Kadir Özbek'e verdi... Ben hukukçu olsaydım, M.E. Bozkurt adına verilen bir ödülü almak ne kelime, aday dahi gösterilmeyi zül addederdim. Çünkü M.E. Bozkurt, 'Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek hakları vardır, hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı...' diyen ırkçı bir Adalet Bakanı idi."**

Her şeyden önce şu hususu belirteyim; **Mahmut Esat Bozkurt, Atatürk**'ün liderliğinde, kadın-erkek eşitliğinin sağlanmasında ve çağdaşlaşma çabalarımızda bugüne kadar atılmış en büyük adım olan Türk Hukuk Devrimi'nin yapılışına en önemli katkıyı sağlayan kişidir.

Mahmut Esat Bozkurt, eleştiriye konu olan sözlerini, emperyalist devletlerin çıkarttığı "Ağrı İsyanı"ndan duyduğu üzüntüyü dile getirirken, içimizden çıkan hainleri kastederek söyle-

miştir. Bunun böyle olduğunu anlamak için, onun "Milliyetçilik" konusunda söylediklerine kısaca göz atmak yeter sanıyorum:

"Niçin milliyetçi oluyorsunuz? Sizin kanınızı taşıyan bir topluluğun mukadderatını yükseltmek ve onu mes'ud etmek için milliyetçi oluyorsunuz. Bunun en zaruri neticesi, o topluluğu kendi iradesiyle idare ettirmektir. O halde cumhuriyet, milliyetçiliğin hukuki ifadesinden başka bir şey değildir..."

"...Türk milletinin yüzde 80'inden fazlası köylü ve işçi olunca; köylü ve işçinin haklarını düşünmek, onları korumayı istemek 'milliyetçiyim' diyen bir Türkün ilk ödevidir. Modern milliyetçiliğin bellibaşlı göstergesi budur..."

"...Türküm demek, Türklüğü harsıyla (kültürüyle), hissiyle kabul etmek demektir. Bunları samimiyetle benimseyenleri Türk sayarız. Kim olursa olsun... Türklüğü kabul etmez, onu küçük görür, ona ihanet eder, sonra da Türk'e tanınan haklardan, hatta onlardan fazlasını ister; bu olmaz. Buna 'Yağma yok' derler..."

"Biz sulhçuyuz. Sulh istiyoruz. Hiçbir milletin topraklarında gözümüz yoktur. O kadar ki ben şahsen iklim değil, iklimler almak için bir Türk'ün bile burnunun kanamasına razı olamam. Bunu günah sayarım. Fakat yuvasından, bu Türk elinden kaya parçasını koparmak emelini güden yabancıların, önce milyonlarca Türk'ün silahına cevap vermek mecburiyetinde bulunduklarını bir an bile unutmamaları lazımdır..."

"...Kimsenin toprağında gözümüz yoktur. Hürriyet, istiklal her milletin hakkıdır. Fakat topraklarımızda gözü olanlara, hadlerini bildirmek için bir dakika bile tereddüt edemeyiz. Bir gün bize 'Dünyayı size vereceğiz, yalnız bir Türk'ün burnunu kanatınız' deseler dünyayı bile istemeyiz. Türk vatanından bir taş parçası bile koparmak isteyen bir millet, dünyadan yok olacağını bilmelidir..."

"...Osmanlı İmparatorluğu yerini, Osmanlı cumhuriyetine değil, Türk cumhuriyetine bıraktı. Anayasamıza göre Osmanlı yok, Türk vardır..."

"Biz yer ve gök için, ot ve su için milliyetçi değiliz. Bizim gibi aynı dili konuşan, ortak bir tarihin ürünü olan, aynı ortak kültüre sahip bu ülkenin, bu ulusun acılarını acı, sevinçlerini sevinç yapan bir insan topluluğu için milliyetçiyiz. Ulusumuzun yüzde 90-95'i köylü ve işçidir. Biz bunların mutlu yaşamasını istiyoruz. Çoğunluğu dikkate almadan ileri sürülen milliyetçilik davası, bize Sezar'ların anladığı milliyetçilikten fazla bir şey ifade etmez. Buna insanlığın üstünde şahsi saltanat kurmak derler."

Mahmut Esat Bozkurt'un, gerçek bir "**Atatürk Milliyetçisi**" olma nedenlerinden birini **Şaduman Halıcı**, ***Yeni Türkiye Devleti'nin Yapılanmasında Mahmut Esat Bozkurt*** adlı eserinde şöyle anlatıyor:

"...**Mahmut Esat**, hukuk mektebinde öğrenci iken, İstanbul ile İzmir arasında işleyen Türk vapurlarının olmadığı yıllarda, Mesajeri Maritim ya da Romanya vapurları ile ancak ikinci mevkide yolculuk yapabilmiş ve her vakit 'Türk' diye hakarete uğramıştır. Yine bir gün Mesajeri Maritim kampanyasına ait bir vapurda bir Rum görevlinin Türk subaylarının taşıdığı kılıçları almasına karşı çıkmış, ancak 'Vapur, Fransız toprağındadır... Burada sizin zabitleriniz (subaylarınız) kılıç takamaz' cevabını alınca, 'başından vurulmuşa' dönmüş ve kamarasında ağlamıştır."

Bu nedenlerle, **Mahmut Esat Bozkurt**'un milliyetçilik anlayışını "tepki milliyetçiliği" diye değerlendirmek mümkündür. Dönemin pek çok aydınında da var olan bu anlayış; Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünde yabancıların ve azınlıkların rolü olduğu düşüncesinden kaynaklanmaktadır. Ulus-devlet kurul-

masının yaşandığı bu dönemde, ortak bir kolektif kimlik yaratılmaya çalışıldı. Azınlıkları ve diğer etnik grupları "özümleyici" bir milliyetçilik anlayışı benimsendi.

Peki böyle bir "Türklük" anlayışı benimsenmeseydi; modern Türkiye Cumhuriyeti yine de oluşur ve bugünlere gelebilir miydi? Doğru cevabı bulabildiğiniz oranda **Mahmut Esat Bozkurt**'u anlayabilecek ve o zaman elbette ki daha çok seveceksiniz...

Yeri gelmişken **Yılmaz Erdoğan**'ın söylediklerine kulak verelim (*Vatan* gazetesi Pazar eki, 18 Aralık 2005):

> *"Ben Kürt olarak doğdum. Türkleştim. Ama bu benim Kürtlüğümü yok etmedi. Kürt olmam, Türk kimliğimi de yok etmiyor. Kürt olmam, Türk olmama mani olmadı. Türklük hepimizin ortak kimliğimizdir. Türkiye'de yaşayan herkes, Türkçe hayat yaşayan herkes Türk'tür. Bu bir asimilasyon politikası sonucu olsa bile sonuçta başarılı olduğu ortadadır. Artık bu politikayla kavga etmenin anlamı yoktur. Bitti geçti. Benim bununla bir kavgam yok. Kendi büyüklüğünü bilmeli Türkiye..."*

DEVRİMCİ ANAYASA

Bugünlerde bana en çok sorulan sorulardan biri:
"Devrimci anayasa olur mu?"

Elbette olur ve böyle bir anayasanın en mükemmelini, büyük **Atatürk** ölümünden bir yıl önce, 1924 Anayasası'nda yaptırdığı değişikliklerle hazırlattırmış ve hayata geçirmiştir.

1937 yılında **İnönü** ve 153 arkadaşının önerisiyle, Türkiye Devleti'nin Cumhuriyetçi, Milliyetçi, Halkçı, Devletçi, Laik ve Devrimci olduğu Anayasaya geçirilir. Değişiklik önergesinin **İnönü** imzalı gerekçesi özetle şöyledir:

> "Anayasada (...) Türkiye Devleti'nin bir Cumhuriyet olduğu yazılarak, bununla yalnız devlet biçimi belirlenmiş bulunuyor. Oysa devletin biçimiyle birlikte, politika ve yönetim biçiminde izleyeceği ana niteliklerinde temel hüküm olarak gösterilmiş olması gereklidir."

Anayasa Komisyonu Başkanı **Ord. Prof. Şemsettin Günaltay**, Türk'ün devletçi olduğunu söyler:

> "Türk yaşamıştır milliyetçi olduğu sürece, Türk yaşamıştır devletçi olduğu sürece!.."

Peki, liberal kapitalizmi isteyen bir parti kurulabilecek midir? Devletçiliğe aykırı görüşler savunulabilecek midir? Anayasa Komisyonu Başkanı **Şemsettin Günaltay**, bu soruya kesinlikle hayır der:

"Anayasaya aykırı herhangi bir hareket nasıl bir suç ise, bu ilkelere aykırılık da aynı biçimde suç sayılacaktır."

Muhittin Baha Pars ise, CHP Programına da alınmış bulunan altı ilkenin Anayasa'ya geçiriliş nedenini şöyle açıklar:

"Diyebilirsiniz ki parti programında vardır, buna ne gerek var? Parti programına koymakla, bütün millet o partiye girmeye davet edilmiş değildir. O (Atatürk), bugüne kadar başka partilerin kurulmasına izin verdi. Fakat dünyaya baktı ki, artık bu partiler, büyük Türk milletini dahi batırabilir. Bu ilkeleri Anayasa'ya koymakla, memleketimizin sonsuza dek yaşaması için esas saydığımızı evlatlarımıza da ilan etmiş olduk. Yarın bir hükümet kurulursa, on yıl, yirmi yıl sonra bir meclis gelir de Anayasa'nın bu maddelerine dokunmak isterse, içlerinden bazıları 'sen ne yapıyorsun, Atatürk'ün koyduğu bu ilkeleri nasıl bozabilirsin?' diyebilir. Ben bu maddelerle Türk'ün ve geleceğinin sigorta edilmiş olduğunu görüyorum."

Savaş yıllarında da CHP'nin henüz bu yolda yürümek kararında olduğu anlaşılıyor. Zira 1944 yılında **Şükrü Saracoğlu** ve 222 arkadaşı, Anayasa'nın dilinin Türkçeleştirilmesini isterler ve "İnkilapçılık" yerine "Devrimcilik" deyimini koyarak altı ilkeyi korurlar. Gerekçede "Devrimci" sözcüğü şöyle tanımlanır:

"İnkılap karşılığı, devirmek fiili kökünden, devrim ismi yapılmıştır. Kıvırmaktan, kıvrım gibi. İnkılapçı, devrimci olmuştur."

Komisyon Başkanı **Mümtaz Ökmen** de, devrimcilik ve devletçilik ilkelerini, 10 Ocak 1945'te Meclis'te şöyle açıklar:

"İyiyi, doğruyu, güzel ve yararlıyı; kötünün, gerinin, eskinin ve zararlının yerine koymak demek olan ve bunları yap-

mak için hiçbir ara tanımayan devrimcilik... Ve bu milleti yabancı sermayenin sömürüsünden kurtaran, vatandaşların birbirini sömürmesine engel olan; tüketiciyi de, üreticiyi de yasanın aynı koruyuculuğunda tutan devletçilik..." (**Doğan Avcıoğlu**, ***Milli Kurtuluş Tarihi***, Cilt 4, s.1418)

Hükümet Sözcüsü **Cemil Çiçek**, *"Kendileri liberal kişiler olduklarından, liberal anayasa hukukçularına Anayasa Değişiklik Taslağı'nı hazırlattırdıklarını"* söylüyor.

Atatürk ise, *"Liberalizmi düşünmek, devrimi inkâr etmektir"* demişti.

Anayasa değişikliği ile, Türk Devrimine ve Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığına son noktanın konulmasına çalışılıyor. Hâlâ farkına varamadınız mı?..

ATATÜRK'ÜN DIŞ POLİTİKASI

Atatürk de bir diplomattı.

Onun dış politikası, yabancı devlet büyükelçilerine veya ülkemizi ziyaret eden yabancı devlet adamlarına söyledikleri esas alınarak anlaşılamaz.

Atatürk'ün dış politikasını anlayabilmek için yaptıklarına ve özellikle görevlilerimize verdiği talimatlara bakmak gerekir.

Atatürk, Kâtib-i Umumisi (Genel Sekreteri) **Hasan Rıza Soyak**'a şunları not ettirmişti (***Atatürk'ten Hatıralar***, s.520-522):

> "İmparatorluğun enkazı üzerinde kurulmuş bulunan bağımsız devletlerin kaderleri her zaman aynıdır.
>
> ...Coğrafi, siyasi, iktisadi amillerle beraber, mevcudiyetlerini her türlü saldırıya karşı koruma ihtiyacı kendilerini ittifak (anlaşma, uyuşma), hatta ittihat (birleşme, birlik oluşturma) içinde yaşamalarını amirdir (gerektirmektedir).
>
> ...Binaenaleyh (bundan dolayı) bu milletler, düşürüldükleri gaflet (aymazlık, ihtiyatsızlık) çukurundan bir an evvel kurtulmaya çalışmalı; aralarında mevcut olup, emperyalist devletler tarafından mütemadiyen (sürekli olarak) körüklenmekte olan arazi kavgaları ile diğer anlaşmazlıkları kaldırmalı; eşit şartlarda az zamanda konfederasyonlara gidecek olan, kuvvetli bir 'birlikler manzumesi' kurulmalıdır."

Atatürk'ün adeta değişmez Dışişleri Bakanı **Tevfik Rüştü Aras**, yılların tecrübesi ile şu değerlendirmeyi yapmıştır (***Atatürk'ün Dış Politikası***, s.202):

Gazi'nin Avrasya Konfederasyonu Tasarısı

"Atatürk, yalnız İngiltere değil, hiçbir büyük devletle ittifak taraflısı olmamıştır. Böyle ittifakların sakıncalarının, faydalarından daha çok olduğu kanaati, her ikimizde de vardır... 1939 yılında, yani Atatürk'ten sonra yapılan Türk-İngiliz ittifakının sebep ve manasını anlayamadığımı tekrarlayacağım... Gazi düpedüz 'Doğu Akdeniz Commonwealth'i', ya da 'Avrasya Konfederasyonu' tasarlamış ve bunu 'özgür' ve 'tam bağımsız' ülkelerin oluşturacağı, antiemperyalist bir 'mazlumlar manzumesi' olarak düşünüyor..."

Atatürk, Balkan ve Sadabat Paktlarını bu görüşlerini hayata geçirmek için kurmuştur.

Sonradan Dışişleri Bakanımız da olan **Numan Menemencioğlu, Faik Zeki Aktur**'la birlikte, ilk defa büyükelçi olarak talimat almaya gittiklerinde, **Atatürk** onlara şunları söyler:

"Bakınız, sizler ilk defa Türkiye devletini dışarıda temsil edeceksiniz. Devletimizi oluşturan temel ilkelerin en önemlilerinden birisi yurtta sulh, cihanda sulh ilkesidir. Bu politika ne anlam taşır, ve hangi temel düşüncelerden kaynaklanmıştır? Bunu kısaca ve özetle sizlere anlatmak isterim" dedi ve devam etti:

"– Osmanlı İmparatorluğu süreci ve Birinci Dünya Savaşı sonrasında Arapların Türklere karşı düşmanlıklarını ve hıyanetlerini göz önünde bulundurarak Araplarla olan ilişkilerimizde 'Arap'a bulaşma' sözcüğü maksadımızı ifade etmeye yeterlidir.

– Büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile Bolşevik İhtilali sonrası kurulan dostluğumuzu ve ikili ilişkilerimizi, onları tahrik etmeyecek ölçüler içerisinde devam ettirmeli ve sürekli kılmalıyız.

– **Emperyalist devletlerle olan siyasetimizi** (İngiltere, Fransa, Amerika ve Avrupa Devletleri) **çok dikkatli tespit etmeli ve ilişkilerimizi mesafeli yürütmeye özen göstermeliyiz ve bu politikalarımızı üçüncü dünya devletlerine belirgin şekilde hissettirmeliyiz.**" (**Dündar Soyer**, "AB Tartışmaları ve Atatürk'ten Bir Anı", *Cumhuriyet* gazetesi, 16 Haziran 2002)

Ölümünden sonra, **Atatürk**'ün çizdiği hedefler doğrultusunda hareket eden tek bir devlet adamımız olmamıştır. Sonuç ortada...

AVRASYA SEÇENEĞİ

Sosyal demokratlarımızla, liberal aydınlarımızın (!) müşterek tarafları, AB'ye girmemizi hâlâ desteklemeye devam etmeleri ve "Avrasya seçeneği"ni önerenlerden hiç hoşlanmamaları...

25 yıl önce, AB'ne gireceğimize inananları *"Artist olacağım diye kandırılmış kızlara"* benzetmiş; her geçen yıl AB'nin ekonomik bakımdan daha da kötüye gideceğini kanıtlayan belgeleri okurlarımın dikkatine sunarak *"iflas edecek şirkete ortak olmaya çalışıyoruz"* demiş; *"AB macerasının Türkiye Cumhuriyeti'nin sonunu getirebileceği"* uyarısını yapmaya ısrarla devam etmiş ve Avrasya ülkeleriyle işbirliği yapmanın önemine elimden geldiğince dikkatleri çekmeye çalışmıştım.

Benim bu konularda yazdıklarım, bir kitabı dolduracak boyuttadır. İşte yazdıklarımdan birkaç paragraf:

Washington'da American Erterprise Institute (AEI) adlı düşünce kuruluşunca düzenlenen "Kavşaktaki Türkiye" konulu toplantıda konuşan, **"Atatürk Ödülü"** sahibi ünlü tarihçi **Bernard Lewis**, üzerinde uzun boylu düşünmemiz gereken şu gerçekleri vurguluyor:

> **"Türkiye'nin, Avrupa Birliği'ne kabul beklentisi saçmadır. AB'nin Türkiye'yi üyeliğe kabul etmesi için tek bir olasılık görüyorum: O da AB'nin bir gün Müslüman olması... Türkiye'nin geleceğine ilişkin politik hesaplamalarına Rus, Çin ve Hindistan'ı dahil etmesi gerekir. Rusya, uluslararası sahneye yeniden bir güç olarak dönecektir."** (*Akşam* gazetesi, 24 Eylül 2003)

Tansu Çiller'in, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı olarak, Gümrük Birliği'ne girmemiz için çaba harcadığı günlerde, Japonya'da iktidardaki Liberal Demokrat Parti Genel Sekreteri **Kanezo Moraoka** şöyle demişti:

> "Bayan Başbakanınıza coğrafya dersi vermek isterdim. Çünkü ona göre Ankara'nın doğusunda hiçbir ülke yok. Hep Batı hep Batı. Türkiye Batı'ya yaklaşmak için hep Batı'dan gitmek istiyor. Oysa Batı'ya Doğu'dan da gidilebilir. Örneğin Japonya, Çin gibi ülkelerle işbirliği yapıp, kendi ekonomik durumunu düzelttikten sonra Avrupalı olmak için çaba göstermek daha iyi değil mi?" (**Metin Aydoğan**, ***Bitmeyen Oyun***, s.288)

Doğu Karadeniz İhracatçıları Birliği Yönetim Kurulu Başkanı **Ahmet Hamdi Gürdoğan** şunları söylemişti:

> **"Dünyanın geleceğinde söz sahibi olmak isteyen bütün gelişmiş ülkeler, Asya pazarlarında yer alabilmek için gayret ederken, Türkiye enerjisini sonu belli olmayan AB'ye girmek için harcıyor... ABD ve diğer gelişmiş ülkeler Asya'da neden var? Türkiye'nin Asya ülkeleriyle olan ilişkilerini geliştirmesi lazım. AB üyesi ülkeler, bu ülkelerle yaptıkları ticareti geliştirmek için karşılıklı vergi indirimi yapıyorlar. Türkiye ise, AB'ye tam üye olmadan Gümrük Birliği'ne üye olduğu için Rusya'yla, Gürcistan'la ve diğer ülkelerle ticari anlaşmalar yapamıyor. Yani bizi uyutmuşlar, AB'ye üye olmadan Gümrük Birliği'ne üye olan Türkiye'nin elleri kelepçelendi."** (*Vakit* gazetesi, 31 Ekim 2004)

Bazı aydınlarımız, yeni yeni uyanmaya başladı. **Erdal Şafak**, 23 Ekim 2009 tarihli *Sabah* gazetesinde "Doğu'ya Açılmak" başlığıyla şunları yazdı:

"Kazaklarla ortak atadan geliyoruz... Kazakistan'ın potansiyeli insanın başını döndürüyor. Yeryüzündeki tüm madenler bu ülkede var. Bir örnek verelim: Hazar Denizi'nin kuzeyindeki Kaşagan bölgesinde bulunan petrol rezervleri 13 milyar varile ulaşıyor. Dünyada son 30 yılda bulunan en büyük rezerv. Bu yataklar 2013'ten itibaren işletmeye alınacak.

...Kazakistan'ın sadece potansiyeli değil, onu değerlendirmek için yapılan yatırımları büyüklüğü de insanın başını döndürüyor. İki örnek verelim: Kaşagan petrol yataklarının değerlendirilmesi için yapılmakta olan yatırım toplamı 137 milyar dolara ulaşacak. Amerikan gayrimenkul grubu 'Mark Advent', Kazakistan'ın güney doğusunda Las Vegas'ın benzerini inşa edecek. 10 yılda gerçekleştirilecek projenin maliyeti 30 milyar dolar!.. 21. yüzyılda ve küreselleşme çağında 'büyük oynayan'ın, 'büyük güç olmak isteyen'in yolu mutlaka Kazakistan'dan geçecek..."

Kazakistan Cumhurbaşkanı **Nursultan Nazarbayev**, 18 Şubat 2005 günü yaptığı tarihi ulusa sesleniş konuşmasında şu öneride bulunmuştu:

"Şimdi, bizim önümüzde duran seçenekle: Ya dünya ekonomisine sonsuza dek hammadde sağlayıcı olarak kalmak ve yeni bir sömürgeci devletin gelmesini beklemek ya da Orta Asya bölgesinin somut bir entegrasyon sürecini başlatmaya gitmektir. Ben son seçeneği teklif ediyorum. Orta Asya Devletler Birliği'ni kurmayı teklif ediyorum... Bölgemizin diğer ülkelerini de bunun haricinde tutmuyorum... Sıkı bir ekonomik entegrasyonu başlatmalıyız, ortak pazar ve ortak para birimine doğru ilerlemeliyiz. Türkiye Cumhuriyeti'ni bu ülkenin en ön safın-

da görmek istiyoruz." (**Ahmet Ortatepe**, *Yeniçağ* gazetesi, 12 Temmuz 2005)

Nazarbayev'in önerileri, **Atatürk**'ün dış politikadaki hedefleriyle tam bir uyum göstermektedir.

Atatürk'ün adeta değişmez Dışişleri Bakanı **Tevfik Rüştü Aras**, bu hedefleri şöyle açıklığa kavuşturmuştu (***Atatürk'ün Dış Politikası***, s.202):

"**Atatürk**, yalnız İngiltere değil, hiçbir büyük devletle itifak taraflısı olmamıştır. Böyle ittifakların sakıncalarının, faydalarından daha çok olduğu kanaati, her ikimizde de vardır... **Gazi** düpedüz 'Doğu Akdeniz Commonwealth'i' ya da 'Avrasya Konfederasyonu' tasarlamış ve bunu 'özgür' ve 'tam bağımsız' ülkelerin oluşturacağı, antiemperyalist bir 'mazlumlar manzumesi' olarak düşünüyor..."

"Avrupa Birliği" yandaşlarını ve "Avrasya seçeneği"ni ellerinin tersiyle itenleri, neden dünyadan habersiz kişiler olarak değerlendirdiğimi ve neden "**Gerçek Atatürkçüler**" olarak kabul etmediğimi şimdi daha iyi anlıyorsunuz değil mi?..

ATATÜRKÇÜLÜKTEN UZAKLAŞTIĞIMIZ İÇİN KIBRIS'I KAYBEDİYORUZ

Kıbrıs Adası'na yaptığım son seyahatte, Kuzey Kıbrıs Yüksek Mahkeme hâkimlerinden birine dayanamayıp sormuştum:

"Gençlik yıllarımda pek çok Kıbrıslı Türk tanımıştım. Hepsi de kendilerini **'Atatürk Milliyetçisi'** olarak tanımlayan vatansever kişilerdi... O güzel insanların giderek sayılarının azaldığını görüyorum. Kıbrıs Türklerindeki bu değişimin gerçek nedeni nedir?"

Cevabını hiç unutmuyorum:

"Anavatandan esen rüzgârlar bizi hep etkilemiştir. 'Atatürk'ün ruhu' anavatanda dolaşmadığı için, Kıbrıs'ta da dolaşmıyor artık. Bir yandan da Avrupa Birliği propagandaları... Ruhsuz, bağımsızlık bilincini yitirmiş milletler varlığını koruyamaz. Bizim için çok geç artık... Bakalım Türkiye Cumhuriyeti üniter ve bağımsız bir devlet olarak varlığını sürdürebilecek mi?.."

Türk Ordusunda önemli görevler yapmış emekli subaylarımızdan **Oğuz Kalelioğlu**'nun ***Tarih Boyunca Türk-Yunan İlişkileri ve Megali-Idea*** başlıklı çok değerli kitabı, Ağustos 2009'da Bilgi Yayınevi yayınları arasında çıktı.

Kitapta, yalnız tarih ve dış politikaya ilgi duyanları değil; her Türk aydınını ilgilendirecek pek çok konu tam bir açıklığa kavuşturulmuş.

Beni en çok, Kuzey Kıbrıs Yüksek Mahkeme hâkiminin söylediklerinde ne derece haklı olduğunu belgeleyen bölümler etkiledi. İşte o bölümlerden birkaç paragraf:

"...1931 yılından sonra, İngiliz yönetimi Kıbrıs Türk halkını Türkiye'den koparmak (...) için Türk adını kullanmayı resmen yasaklayacak ve bundan böyle hep Müslüman deyimi kullanılacaktır... İngiliz yönetimi okullara, camilere Türk Bayrağı çekilmesini, milli marş öğretilmesini ve **Atatürk** resimlerinin asılmasını, 19 Mayıs ve 29 Ekimin törenlerle kutlanmasını yasaklamış; var olanların da içlerinde milli konuları ve resimleri içeren sayfalar sökülüp atılmıştır... Okullarda Türk tarihinin okutulması da yasaklanmış, pek çok milliyetçi öğretmen tedirgin edilmiş, istifaya ve göçe zorlanmıştır." (s.151)

Fazıl Küçük, Kurtuluş Savaşı devam ederken Kıbrıs'taki günleri şöyle anlatıyor:

"9 Eylüldeki toplantı sona ererken halk bundan sonra **Atatürk** tarafından gerçekleştirilecek her şeyin desteklenmesini, alınacak kararların uygulanmasını ve başarıyla sonuçlandırılan hareketlerin kutlanmasını kararlaştırdı.
İzmir'in kurtuluşundan sonra Ada'ya gizlice Türk Bayrağı ve Atatürk'ün resimlerini getirmeye başlamıştık... Bu faaliyetleri sömürge yönetimi öğrenmişti. İngiliz Valisi, bazı arkadaşlarımızı çağırmış ve şu itirafta bulunmuştu: 'Mustafa Kemal'in ne yüzünü gördünüz, ne de sesini duydunuz. Buna rağmen sokaklara dökülüp onun zaferini kutluyorsunuz. Hayret doğrusu!'
İngiliz Valisi, arkadaşlarımızdan kesin bir cevap aldı: 'Kıbrıs Türkleri, Türkiye'nin kopmaz bir parçasıdır. İngiliz yönetiminin, duygularını ve Anavatana bağlılığını değiştirmesi mümkün değildir.'" (s.161)

Lefkoşa'da çıkan *Söz* gazetesi, 20 Ekim 1923'te şunları yazıyordu:

"...Türkün yüce evladı **Mustafa Kemal Paşa**, Türk milletinin hür ve müstakil yaşamaya kat'i suretle karar verdiğini bütün dünyaya ilan etti. Böylece Türk Milleti, hayat ve hürriyetinin müdafii ve muhafızı bilfiil kendisi olduğunu mümessil-i hakikisi Paşası vasıtasıyla ilan eylemiştir. Bu Türkiye Cumhuriyeti'nin ilanı demektir." (s.163)

Kubilay'ın şehit edilmesi duyulunca, 1 Temmuz 1931 günü toplanan Türk Muallimler Cemiyeti'nde, Leymosun Başmuallimi **Raşit Bey** şöyle konuşmuştur:

"Efendiler, bu kesilen ve sarıklar üzerinde gezdirilen baş **Kubilay**'ın başı mıydı? Hayır efendiler! Bu Türk gencinin, Türk münevverinin (aydınının) ve Türk teceddüdünün (yenilenme) başıydı. Onunla Türk gençliğini öldürüyorlardı." (s.175)

Şimdi de Kıbrıslı **Şevket Yurdakul**'a kulak verelim:

"1933 yılında Cumhuriyetimizin 10. Yılı, muazzam bir şekilde kutlanmıştı... Ulus'taki Cumhuriyet Meydanı yapılırken bütün il, ilçe, bucak ve köylerden toprak getirilerek Ankara Cumhuriyet Abidesi kaidesine konulmuştur... Kıbrıs Türk Talebe Birliği İdare Heyeti olarak toplandık ve Ankara'daki Cumhuriyet Meydanı için verilecek hür toprağımız olmadığından, halis Türk kanı olan kanımızı, Cumhuriyet Meydanının temeline koydurmaya karar verdik... Temel atma merasiminde Recep Peker, verdiğimiz kanı temele koydu."(s.176)

Rauf Denktaş şöyle demiştir:

"...Saldırılar karşısında Türk toplumunun dimdik ayakta durmasının başlıca nedeni Atatürkçülüğüdür... 1955'lerde EOKA tedhişi başladığında silahsızdık, hamisizdik, yalnızdık! Aynı şartlar altında Atatürk'ün yapacağını..." (s.184)

Rauf Denktaş'ın babası **Mehmet Raif Bey**, İngiliz yönetimi döneminde en üst mevkiye yükselmiş bir hâkimdir. Türkiye'de kıyafet inkılabı başlatılmıştır.
Kıbrıs Türkleri de, anavatan Türkiye'ye yürekten bağlılıklarının bir göstergesi olarak, kadınlar çarşaflarını çıkarmış, manto ve tayyör-etek giymişler. Erkekler, fes ve sarıkları bırakıp şapka giymişler, kravat takıp takım elbise kullanmaya başlamışlardır.
1938 yılında Kıbrıs'taki İngiliz Yüksek Komiseri (Adanın Valisi) **Storrs, Mehmet Raif Bey**'e hizmetlerinden dolayı İngiltere Hükümetinin, İngiliz İmparatorluğu üyesi (Member of the British Empire=MBE) nişanı tevcih ettiğini, kendisine Lefkoşa'da Hisaraltı'ndaki sahada törenle takacağını bildirmiştir.
Ancak, İngiliz Valisi, törene fesli gelmesini söyler. Hâkim Mehmet Raif Bey;
"Artık şapka giydiklerini, Türkiye gibi fesi çıkardıklarını" belirtir. İngiliz Valisinin;
"Müslümanların şapka giymeleri halinde cehenneme gideceklerini" söylemesi üzerine Mehmet Raif Bey;
"Eğer Türkiye'deki 13 milyon Türk cehenneme gidecekse, biz de onların arkasından seve seve cehenneme gideriz" demiş ve fesle, kraliçenin madalyasını almayacağını belirtmiştir.
Sonunda İngiliz Valisi Storrs, halkın dürüstlükle tanıyıp sevdiği Hâkim Mehmet Raif Bey'e fes giydirmeye muvaffak olmadan nişanı takmak zorunda kalır... (s.184)

O günlerden, boşa çıkmış olsa bile, bazı savcıların **Rauf Denktaş**'ı **Ergenekon** sanıkları arasına sokma gayretini gösterebildiği günlere geldik. Anavatan bu halde...

Şimdi soruyorum, acınacak halde olanlar;

Kıbrıs'ta yaşayan Türkler mi? Anavatanda yaşayan Türkler mi? Yoksa hangi ülkede yaşarsa yaşasın bütün Türk Milleti mi?

BURSA NUTKU GERÇEK DEĞİL MİYDİ?

Ocak 2008'de, **Taha Akyol**'un ***Ama Hangi Atatürk*** adlı eseri yayımlandı.

578 sayfalık kitabına aldığı belge ve konuşmalara dayanarak **Taha Akyol**, şu sonuçlara vardığını açıklıyor:

> *"**Atatürk**'ün 'emperyalizm' sözleri, o zamanki anlayışa göre sömürgesiz Amerika'yı değil, sömürgeci İngiltere'yi ifade ediyordu."* (s.68)
>
> *"**Atatürk**'ün zaferden sonra 'mazlum milletler' diye politika izlemediği kesindir... Kesin olan, **Atatürk**'ün zaferden sonra 'Batıya yönelmiş' olmasıdır."* (s.551)

Taha Akyol'un vardığı sonuçların kesinlikle doğru olmadığının anlaşılması için bu kitaptan 175-212, 224-234. sayfalarda yazılanlar, **Tevfik Rüştü Aras**'ın ***Atatürk'ün Dış Politikası*** adlı eseri ile; en geniş kaynaklara dayanarak hazırlanmış ve buna göre **Atatürk** hakkında yazılmış en önemli eser olan **Prof. Dr. Sezgin Kızılçelik**'in ***Atatürk'ü Doğru Anlamak*** adlı eserine göz atmak yeterli olacağından, ben bu yazı dizimde başka önemli bir hususa değinmek istiyorum.

Taha Akyol kitabında şu iddiada bulunuyor:

"***Bursa Nutku*** gerçek değildir." (s.550)

Bu iddiasının da doğru olmadığını, **Nurer Uğurlu**'nun ***Atatürk ve Türk Devrimi*** ve **İsmet Bozdağ**'ın ***Kültür İhtilalimiz***

Bilinmeden Politika Yapılmaz adlı eserlerindeki bilgi, belge ve tanık beyanlarına dayanarak açıklığa kavuşturmaya çalışacağım.

Bursa Nutku'nun doğru olmadığını iddia edenler, **Atatürk**'ün en yakınındaki isimlerden **Hasan Rıza Soyak, Prof. Dr. Afet İnan** ve **Falih Rıfkı Atay**'ı tanık olarak göstermişlerdir.

Hasan Rıza Soyak, olayı doğruladığı gibi; **Falih Rıfkı Atay;**

> "...***Bursa Nutku*** Nedir? **Atatürk** ezanı Türkçeleştirmişti. Bursa'da idi. O devir Bursa'sında pek koyu gericilik akımları vardı. **Atatürk** Bursa'dan ayrılınca bu gericiler pek cüretli bir tepki yaratarak köylere kadar ezanı yeniden Arapçaya çevirtmek için harekete geçtiler. Devrim gençliği şimdi olduğu gibi alıp yürümüş değildi. Havaya bir yılgınlık çöktü. Öfkelenerek geri dönen **Atatürk,** işte gericiliğin bu küstahlığına karşı devrimci gençliği cesaretlendirmek, gericiliğe gözdağı vermek için o sözleri söylemiş ama asla yayımlatmamıştır" demiştir.

Prof. Dr. Afet İnan da, **Atatürk**'le ilgili bir açıkoturum sonunda, gazetecilerin kendisine yönelttiği bir soru üzerine;

> "Bu bir nutuk değil, konuşmadır. Benim bu konuşma için 'uydurmadır' dediğimi söylemek benim kişiliğimin, bugüne kadar olan davranışlarımın ve konuşmalarımın dışındadır ve uydurmadır. Benim Bursa konuşmasını inkâr etmem, kendi kişiliğimi inkâr etmem demektir" demiştir. (*Demokrat İzmir* gazetesi, 12 Kasım 1971)

Bursa Nutku, ilk kez 1947 yılında Bursalı gazeteci **Rıza Ruşen Yücer**'in ***Atatürk'e Ait Birkaç Fıkra ve Hatıra*** adlı kitabında yayımlanmış, 1958 yılına kadar hiç kimse bu nutkun **Atatürk**'ün olmadığını söylememiştir.

Atatürk'ün ***Bursa Nutku,*** bir zaman sonra, 21 Temmuz 1949 günü İzmir'de düzenlenen Demokrat Parti Kongresi'nde

okunmuş; Nutku toplantıda okuyan **Şeref Balkanlı**, 1 Ekim 1966 tarihli *Milliyet* gazetesinde şu açıklamayı yapmıştır:

"Muhalefetin en hızlı ve çetin yıllarıydı. 1949 yılında, İzmir'de Ankara Palas salonlarında DP İl Kongresi yapılıyordu. Ben, o zaman merkez ilçe idare kurulu üyesiydim. O zaman muhalefet partisi genel başkanı olan **Celal Bayar**, bana el yazısı ile yazdığı bir yazı verdi ve şunları söyledi: 'Şeref, bu **Atatürk**'ün Bursa'da söylediği tarihi nutuktur. Bu nutku kongrede senin okumanı istiyorum.'"

Şeref Balkanlı'nın bu açıklamasına, o zamanlar hayatta olan **Celal Bayar** karşı çıkmamış; olayı yalanlamamıştır.

Atatürk'ün ***Bursa Nutku***'nun ilk cümlesi, Demokrat Parti iktidara geldikten sonra ve **Celal Bayar** Cumhurbaşkanı iken, Demokrat Parti bakanlarından **Atıf Benderlioğlu** tarafından, 1954 yılında Ankara'da Ziraat Fakültesi binasının duvarına kazdırılmıştır.

Atatürk, ünlü ***Bursa Nutku***'nu 6 Şubat 1933 günü akşamı, Çelik Palas yanındaki köşkte söylemiştir.

1933 yılı Ocak ayında bir yurt gezisine çıkan **Atatürk**, Bursa'ya da uğramıştır. Bursa'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Evkaf (Vakıflar) Müdürünün kâtibi, Ulucami müezzinine;

"Bu sabah Ankara'dan bir telgraf geldi; bundan böyle minarede ezan, camide kamet Türkçe yapılacak" demiş...

Müezzin öğle namazında kamete kalktığı zaman;

"Ey cemaat!.. Dinleyeceğiniz kamet, son kamettir!.. Bundan sonra ezan da, kamet de Türkçe yapılacak" deyince galeyana gelen bir grup, köylere kadar gidip ezanı yeniden Arapçaya çevirmek için harekete geçiyorlar, kısa bir süre sonra daha büyük bir kalabalık toplayarak ve gösteriler yaparak valiliğe gitmek istiyorlar.

Bursa Belediye Başkanı **Muhittin Bey** (Paşa çiftliğinin sahibi), İzmir'de incelemeler yapan **Atatürk**'e çektiği telgrafta; "Burada irtica hotladı. Ulucami cemaati Vilayete yürüyorlar! Kurtarıcımıza durumu duyuruyorum" diyor.

Bunun üzerine **Atatürk**, 5 Şubat 1933 günü tekrar Bursa'ya gidiyor. 6 Şubat 1933 günü İçişleri Bakanı **Şükrü Kaya** ve Adalet Bakanı **Yusuf Kemal (Tengirşek)** de Bursa'ya gelip soruşturmayı bizzat yürütüyorlar. Görevini savsakladığı anlaşılan Bursa Savcısı **Sakıp Bey**, Bursa Sulh Ceza Yargıcı **İhsan Bey** ve Bursa Müftüsü **Nurettin Bey**'e işlerinden el çektiriliyor, on beş kişi tutuklanıyor.

Vali **Fatih Güvendiren**, olayı "küçük bir zabıta olayı" olarak nitelendirince **Atatürk**;

"Siz buna küçük bir şey, bir zabıta olayı mı diyorsunuz?.. Düpedüz irticaın ayaklanması bu!.. Sizi ne için görmeye geliyorlar; hükümet kararını değiştirmenize önayak olmanızı sağlamak için... Kararı değiştirmeye sizin yetkiniz olmadığını biliyorlar; siz önayak olacaksınız da hükümet bu işten vazgeçecek!.. Dikkat ediyor musun Vali Bey!.. Sizi kullanabileceklerini umuyorlar. Onun için gelmişler bir cemmigafir Vilayete dayanmışlar. Siz buna 'halkın rica başvurusu' mu diyorsunuz?" diyerek tepki gösteriyor.

Atatürk, o gece Belediye salonunda düzenlenen baloya katılıyor.

Az sonra **Şükrü Kaya** ile birlikte Belediyeden ayrılıyor ve Çekirge yolunda Atatürk Köşkü'ne gidiliyor.

Burada da sofra hazırlanmıştır.

Gazi, **Şükrü Kaya**, Tümen Komutanı, Belediye Başkanı, **Hasan Rıza Soyak**, **Atatürk**'ün Milli Mücadele günlerinin arkadaşlarından bazıları, **Murat Arıburnu**, **Rüştü Akyürek**, **Necip Kartalkaya** ve kimlikleri hatırlanmayan iki kişi vardı.

Necip Kartalkaya, Milli Mücadele albaylarındandı. **Atatürk**'le tanışıyordu. Biraz da çakır keyif olduğu için konuştu: "Bizim çocuklar, sıkı devrimcidirler. Cumhuriyeti Zatı Devletlerinizin gençliğe emanet ettiğinizi çok iyi bilirler. Birkaç softa bozuntusunu oracıkta sustururlardı. Ama medeni davranmak istemişler."

İşte o zaman **Gazi Mustafa Kemal Paşa** parladı:

"Türk genci, inkılapların ve rejimin sahibi ve bekçisidir. Bunların lüzumuna, doğruluğuna herkesten fazla inanmıştır. Rejimi ve inkılapları benimsemiştir. Bunları zayıf düşürecek en küçük veya en büyük kıpırtı ve hareket duydu mu, 'Bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, adliyesi vardır...' demeyecektir. Hemen müdahale edecektir. Elle, taşla, sopa ve silahla...

Nesi varsa onunla eserini koruyacaktır.

Polis gelecektir, asıl suçluları bırakıp, suçlu diye onu yakalayacaktır. Genç, 'Polis, henüz inkılap ve Cumhuriyetin polisi değildir' diye düşünecek, fakat asla yılmayacaktır. Mahkeme onu mahkûm edecektir. Yine düşünecek: 'Demek adliyeyi de ıslah etmek, rejime göre düzenlemek gerekli.'

Onu, hapse atacaklar! Kanun yolunda itirazlarını yapmakla beraber, bana, **İsmet Paşa**'ya, Meclis'e telgrafları yağdırıp, haksız ve suçsuz olduğu için tahliyesine çalışılmasını istemeyecek...

Diyecek ki: 'Ben, kendi kanaatimin gereğini yaptım. Müdahale hareketinde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak gelmişsem, bu haksızlığı meydana getiren sebep ve amilleri düzeltmek de benim görevimdir!'

İşte benim anladığım Türk genci ve Türk gençliği!" (**İsmet Bozdağ, *Kültür İhtilalimiz Bilinmeden Politika Yapılamaz***, s.227 ve devamı)

Yakup Kadri Karaosmanoğlu, "Atatürk Savcılıkta" başlıklı yazısında, "**Atatürk**'ün taklit edilemez bir üslubu olduğunu, ***Bursa Nutku***'nun **Atatürk**'ten başka kimsenin olamayacağını" dile getirmiştir.

ATATÜRK ÇETECİLİK YAPMIŞ MIDIR?

Geçen yıl, iki ayrı üniversitede konferans vermek için bulunduğum İstanbul'da gençlerden biri *"Atatürk hiç çetecilik yaptı mı?"* sorusunu sordu. Ben de ona *"Zor bir soru. Bu sorunuza Sözcü gazetesinde yazacağım bir makalede, belgelere dayanarak cevap vereceğim"* dedim.

Şimdi bu sözümü yerine getiriyorum.

1906 yılında, Vatan ve Hürriyet Cemiyeti'nin Selanik şubesi kurulurken, **Mustafa Kemal** şu konuşmayı yapmıştır:

"Arkadaşlar! Bu gece burada sizleri toplamakta maksadım şudur: Memleketin yaşadığı vahim anları size söylemeye lüzum görmüyorum. Bunu cümleniz biliyorsunuz. Bu bedbaht memlekete karşı önemli vazifelerimiz vardır. Onu kurtarmak, biricik hedefimizdir. Bugün Makedonya'yı ve bütün Rumeli kıtasını vatan camiasından ayırmak istiyorlar. Memleket yabancı hakimiyetine kısmen ve fiilen girmiştir. Padişah zevk ve saltanatına düşkün, her aşağılıklığı yapabilecek iğrenç bir şahsiyettir. Millet zulüm ve istibdat altında mahvoluyor... Tarih bugün biz evlatlarına büyük vazifeler yüklüyor. Ben Suriye'de bir cemiyet kurdum. İstibdat ile mücadeleye başladık. Buraya da bu cemiyetin esasını kurmaya geldim. Şimdilik gizli çalışmak ve teşkilatın organlarını oluşturmak zaruridir. Sizden fedakârlıklar bekliyorum. Kahredici bir istibdata karşı ancak ihtilal ile cevap vermek ve köhneleşmiş çürük idareyi yıkmak, kısacası vatanı kurtarmak için sizi vazifeye davet ediyorum!.."

Kasım 1922'de, Şeriye Komisyonu'nda **Mustafa Kemal** şunları söyler:

"Hâkimiyet ve saltanat hiç kimse tarafından hiç kimseye ilim icabıdır diye, müzakere yolu ile münakaşa ile verilemez... Türk milleti, hâkimiyet ve saltanatını, isyan ederek kendi eline, bilfiil (eylemli olarak) **almış bulunuyor. Bu bir emr-i vakidir... Burada toplananlar, Meclis ve herkes meseleyi tabii** (doğal) **görürse, fikrimce uygun olur. Aksi takdirde, yine hakikat usulü dairesinde ifade olunacaktır. Fakat ihtimal bazı kafalar kesilecektir."**

Atatürk, "gaflet, dalalet ve ihanet içinde bulunan" yöneticilere karşı Cumhuriyetimizin nasıl korunacağını, "Gençliğe Hitabesi"nde göstermiştir.

Fahrettin Paşa (Altay) ve **Hasan Rıza Soyak** hatıralarında **Atatürk**'ün *"Hatay meselesini halletmek için gerekirse Cumhurbaşkanlığını bırakıp Hatay'da çete reisi olacağını"* söylediğini yazmışlardır.

Atatürk, böyle bir örgütü kurmuştur da...

Atatürk'ün özel doktoru **Prof. Dr. Neşet Ömer İrdelp**, hatıralarında uyarılara rağmen Adana'ya giden **Atatürk**'ün orada yaptıklarını şöyle anlatıyor:

"...**Ata**, Adana'ya gidişten sonra, bizi verdiği bir adresteki eve götürmüş ve orada başyaverin 'Girme paşam!' diye **Ata**'nın önüne yatmasına rağmen, arabalardan inerek içeri girmiştik.

...Kalabalığa dönerek 'Posta başları gelsin!' diye bir emir verdi.

...**Ata** en başta durana:

'Sen hangi posta başısın?'

'Ben tel kesme postasının başıyım...'

'Malzemen?'

'Hepsi tamam...'

Ata'nın sorduğu diğer posta başları da, 'Kırma, yıkma, bozma', 'Yol tahrip, tıkama kapama', 'Tedhiş ve zararsız hale getirme' posta başları olduklarını söylerler.

Sonunda **Ata** posta başlarına, 'Paraya ihtiyacınız var mı?' diye bir sordu sordu. İçlerinden daha olgun ve yaşlı birisi, 'İşte şimdi ayıp ettin Paşa. Hem vatan hizmetine çağırdın, hem de şimdi bunun fiyatını soruyorsun' diye cevap verdi.

Ata, münasip bir şekilde, hepsinin gönüllerini aldı." (**Kemal Yamak**, ***Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler***, s.252)

Tüm bu bilgilere rağmen "**Atatürk** çetecilik yapmıştır" demeye dilim varmıyor ama; o gerçekten devrimci ve vatansever bir kişiydi.

DİŞLERİNDEN
KAN DAMLAYAN FRANSA

"Türkler Ermenilere karşı soykırım yapmamıştır" demeyi ve bu konuda yapılan bilimsel araştırmaların sonuçlarını açıklamayı ve belgeler yayınlamayı bile suç haline getirmeye çalışan Fransa'nın gerçek yüzünü göstermek, bir vatandaşlık görevi haline gelmiştir.

Fransızlar, 1930'larda Cezayir'de, "Dinim İslam, dilim Arapça, vatanım Cezayir" sloganı ile vaazlar veren **Şeyh Ben Bedis**'i tutukluyor ve camilerde vaaz verilmesini yasaklıyordu. 1955'ten sonra Fransız birlikleri ne ulusal ne de uluslararası anlaşmalara uyuyor, kendilerini insan öldürmede sorumsuz kılan bir statü ile katliamlara girişiyordu. Gözaltına alınanlara sistemli bir biçimde işkence uyguluyor, direniş önderlerini tutukevlerinde öldürüyorlardı. Köylülerin özellikle verimli ovalardaki ürünleri ve köyleri yakılıyor ve her yaştan Cezayir köylüsü dağlık yörelere sürülüyordu. **On binlerce insanın yarı aç yaşamaya mahkûm edildikleri toplama kampları oluşturuluyordu. 1960 başlarında bu kamplarda tutulan Cezayirlilerin sayısı 2 milyonu bulmuştu. 1957 sonlarında Fransızlar, Akdeniz'den Büyük Sahra'nın içlerine kadar, yüksek voltaj verilmiş dikenli tel hattı çektiler. Cezayir 1962 yılında bağımsızlığına kavuştuğu zaman 1.5 milyon insanını kaybetmişti. Bu kayıp, toplam nüfusun % 16.5'ine denk düşüyordu ve o güne dek bir ulusun gördüğü en yüksek oranlı insan kaybıydı.**

Fransız askerleri, 8 Mayıs 1945'te Cezayir'in Setif kentinde, İkinci Dünya Savaşı'nın bitimini kutlayan Setiflilerin, yeşil-beyaz Cezayir bayrakları açması nedeniyle kitle üzerine ateş açtı. Halkın askerlere saldırması gerekçe gösterilerek Fransız ordusu tüm Cezayir'de katliamlara girişti ve tam 45 bin sivil Cezayirliyi öldürdü. Setif katliamını gören Cezayirli yazar **Kâtip Yasin** şunları yazacaktır:

"Benim insan duyarlılığım ilk kez 1945'te Setif'te gösterilen vahşetle karşı karşıya geldi. Ulusçuluğum orada pekişti. Gözlerimi en fazla açan şey, Batılıların söyledikleri her şeyi, böylesine inkâr edişleri oldu."

Fransa, Cezayir'i destekleyen Tunus'u cezalandırmak için 1958 yılında Sakied Sidi köyünü haber vermeden bombalayarak bine yakın sivili öldürdü. 1961 yılında **Burgiba**, Birleşmiş Milletler'e başvurarak, Fransa'nın Tunus'taki bütün askeri üslerini, Bizerte dışında, boşalttırdı. Bu üssün boşaltılmaması nedeni ile halka barışçı bir eylem olarak, üssün çevresinde toplanmalarını istedi. Toplanan kalabalığı havadan bombalayan Fransa 30 bin Tunusluyu öldürdü. (**Metin Aydoğan**, "Batı'yı Doğru Tanımak", *Yeniden Müdafaa-i Hukuk* dergisi, Eylül 2001)

Yalnız Cezayir ve Tunuslular değil; Vietnamlılar, Tutsiler, Ruandalılar, Afrika'nın karaderili insanları benzer eylemlere muhatap olmuş, başka deyişle "Fransız öpücüğü"nden nasiplerini almışlardır.

Bir İngiliz gazetecisinin, *"Siz, Cezayir'de bir milyon insanı katlettiniz! Bundan rahatsızlık duymadınız mı?"* yolundaki sorusunu, Fransa Cumhurbaşkanı General Charles de Gaulle şöyle cevaplamıştı:

***"Sözünüzü düzeltiyorum. Biz Cezayir'de 1 milyon değil, 850 bin kişiyi öldürdük. Fransa'nın güvenliği için bu gerekliydi.*(!)"**

Dini yönden İslamın yerine Hıristiyanlığı getirmek için yoğun bir misyonerlik faaliyeti başlatan Fransa, işgale karşı direnen kabilelerin arazilerine el koymak sureti ile ekonomik baskı metotlarına da başvurdu. Halka hizmet veren vakıflara ait gayrimenkullere el koymaya başlamanın yanı sıra, ülkenin en güzel bölgelerinde sömürge yerleşim birimleri oluşturuldu ve buralara Avrupalılar getirilip yerleştirildi. Avrupa'da göçü teşvik amacıyla yerli kabilelerden zorla gasp edilen araziler göçmenlere bedava dağıtıldı. 1930'da bu şekilde Avrupalı göçmenlere dağıtılan arsanın miktarı 2 milyon 345 bin hektarı, yani 23 milyon 450 bin dönümü buldu. (**Hasan Karakaya**, *Vakit* gazetesi, 11 Ekim 2006)

Çok partili hayata girdiğimizden bu yana, **Atatürk**'ün dış politikasını izlemekten vazgeçip, emperyalist devletlerin güdümüne giren hükümetlerimiz, Birleşmiş Milletler'de, Fransa'nın Cezayir'de yaptıklarının kınanması teklifine ret oyu verdiği gibi; diplomatlarımıza karşı yakın bir geçmişte "soykırım suçu" işleyen, bir milyona yakın Azerbaycanlı Türkü göçe zorlayarak yerinden yurdundan eden Ermenilere karşı, "Hava sahasını açarak Erivan-İstanbul arasında haftada dört kez uçuş yapılmasını sağlamış", "70 bine yakın Ermeninin ülkemizde çalışmasına göz yummuş", "binlerce kamyonun ülkemiz üzerinden Ermenistan'a mal taşımasına izin vermiş", "Van Akdamar'daki Ermeni Kilisesi'ni Kültür Bakanlığımız restore etmeye kalkışmış"tır.

Ülkemizi böyle uzağı göremeyen ilkesiz politikacılar yönettiği sürece, hiçbir zaman "Şamar oğlanı" muamelesi görmekten kurtulamayacağımızı, artık hepimizin anlaması gerekiyor.

TÜRKİYE AZINLIKLARIN CENNETİDİR

Dr. Hans Barth, 1898 yılında yazdığı ***Le Droit Du Croissant*** adlı eserinde şu belirlemeleri yapıyor:

> **"Eğer Türkler, Hıristiyanların yaptığı gibi, kendilerine tâbi halkların dinlerini kılıç zoruyla değiştirmiş olsalardı, ki bu dönemde böyle bir şey kötü addedilememekteydi, o takdirde bugün ne Ermeni sorunu, ne Girit sorunu ve ne de Doğu sorunu mevcut olurdu.** Bunun yerine Türkler, **Büyük Friedrich**'in meşhur sözünü söylemesinden yüzyıllarca önce, Kuran'ın emrine itaat ederek 'herkesin kendi usulünce ibadet etmesine' müsaade etmişlerdir. Hıristiyan Avrupa'nın Hıristiyan kanına bulandığı ve farklı inançlara sahip kişilere acımasızca zulmettiği bir dönemde, sultanın imparatorluğu, engizisyonun ve büyücülük davasının bulunmadığı ve suçluların yakılmadığı tek ülkeydi. Ayrıca Hıristiyan yobazları tarafından her yerden kovulan ve eziyet gören Yahudilerin tek sığınakları yine 'barbar' Türklerin ülkesi olmuştu. Bütün bunlar, dini bakımdan, Peygamberin sancağı altında yaşamanın piskopos asasının himayesi altında yaşamaktan çok daha iyi olduğunun bir ispatıdır." (**Namık Kemal Zeybek**, "Ey Türk uyan!", *Radikal* gazetesi, 30 Mayıs 2009)

İngiltere'nin Trabzon Konsolosu **Palgrave**, 1868 yılında şu raporu yazıyor (Bu rapor ve daha ayrıntılı bilgi için, **Bilâl N. Şimşir**'in Bilgi Yayınları'ndan çıkan ***Ermeni Meselesi*** adlı eserine bakınız):

"Müslüman halk, sorumsuz merkezi İstanbul Hükümeti'nde kesinkes temsil edilmiyor. Padişahın Müslüman tebaasının başkentte derdini anlatabileceği hiç kimsesi yoktur. Buna karşılık Hıristiyanlar, imparatorluğun her tarafına yayılmış bütün yabancı konsolosluklara, kimi de İstanbul'daki elçilere başvurup haklarını arayabiliyorlar. Hıristiyanların dertleri can kulağı ile dinleniyor. Üstelik hiçbir şikâyetleri olmadığı zaman da onlar adına hayali şikâyetler uyduruluyor.

Bunun kahredici sonucu olarak da bütün mali baskılar ile yerel ve kişisel baskılar hep Müslümanlara yapılıyor, Hıristiyanlara değil. Çünkü Müslüman feryadına kulak asan yok. Hıristiyanın ise bin tane sözcüsü ve avukatı var. Müslüman bir suç mu işlemiş, hemen ve sert biçimde cezaya çarptırılır. Aynı suçu işleyen Hıristiyan ise şöyle böyle bir cezaya çarptırılır ya da büsbütün bağışlanır. Çünkü işin içinde bir Hıristiyan olunca yabancı konsoloslar ve temsilciler ona kanat gererler ve adaletin eli kolu bağlanır...

Bugün görünen odur ki, Osmanlı Hükümeti, Hıristiyan tebaa yararına Müslüman tebaasını ezmek gibi ağır bir itham altındadır. Ben, bu suçlamayı üzülerek doğrulamak durumundayım.

...Hıristiyanlar ise Osmanlı İmparatorluğu'ndaki ayrıcalıklı durumlarını sürdürerek son yüzyıldan beri sürekli olarak zenginleşmişlerdir. Zenginleşmeleri de spekülasyonlarla, apaçık hilelerle ya da tefecilikle olmuştur.

...Osmanlı Devleti, kendi ağır yükünün tümünü yalnız Müslümanın omzuna yüklemiştir. Tek omza yüklenmektir bu. Yük, Müslüman ve Hıristiyan tebaanın omuzlarına eşit bölüştürülmez ise bu imparatorluk sittin sene belini doğrultamaz."

Türkiye Cumhuriyeti ve Osmanlı İmparatorluğu kadar, yaptıkları ihanetlere rağmen azınlıklarını himaye etmiş bir devlet, tarihte görülmemiştir. Her dönem için yapılacak dürüst bir kıyaslama, gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya çıkaracaktır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın, *"Faşizan yaklaşımların egemen olduğu dönem"* sözcüklerini kullandığından beri, devletimizi kötüleme çabaları yeniden hız kazandı. Öncülüğünü de **Prof. Dr. Baskın Oran** yapıyor.

Recep Tayyip Erdoğan gibi değişim geçirmeden **Prof. Dr. Baskın Oran**, 1997'de Bilgi Yayınevi'nce çıkarılan ***Atatürk Milliyetçiliği*** adlı eserinde bakın ne diyor:

> **"Birinci Dünya Savaşı sonunda birçok milliyetçi yöntem emperyalizm yapmak için ortaya çıkmışken, Türk örneği emperyalizme karşı çıkmak için ortaya atılmıştır.**
> **...Yöntem bakımından Hitler ve Mussolini rejimlerindeki paramiliter örgütler aracılığı ile yıldırma siyaseti Türkiye'de görülmemiştir.**
> **...Atatürk milliyetçiliği, dönemindeki diğer milliyetçilikler gibi ırkçı değildir. Ulusun temelini ortak kan esasına değil, ortak toprakta yaşama ve ortak kültür esasına dayandırmıştır."** (s.48-50, 201)

Hitler zulmünden kaçan Yahudi asıllı profesörler, Türkiye'ye sığınmayı tercih etmişlerdir. Yurduna döndüğünde Berlin Üniversitesi'ne rektör olan Prof. Ernst Hirsch, 1943'te Türk vatandaşlığına kabul edildi. O günkü hislerini şöyle ifade etti:

> **"Sevinmek ne söz! Çok mutluyum ve Atatürk'ün ünlü cümlesi 'Ne mutlu Türküm diyene' döküldü dudaklarımdan."**

Türkiye Cumhuriyeti, Rusya'dan kaçan 100 binin üzerinde göçmenin hayatını kurtardı ve onlara iş buldu. "Beyaz Ruslar" denilen bu kişilerden biri, hislerini şöyle dile getirmişti:

"Spassibo Constantinople! Şükran İstanbul! Bize kollarını açtın, iş buldun, hayatımızı kurtardın. Seni hiç unutmayacağız dünya güzeli şehir... Biz Ruslar olarak hiçbir zaman bu kadar iyilik ve cömertlik görmedik. Aslanın soyluluğunu, gururunu ve cesaretini bir araya getiren Türk Ulusu'na her zaman hayran kalacağız." (**Nazlı Ilıcak**, "Her Şeyin Başı Eğitim", *Takvim* gazetesi, 26 Ocak 2007)

Türkiye Cumhuriyeti'nde "faşizan" sıfatına layık tek uygulama, ülkemizi "Korku imparatorluğu" haline getiren "**Ergenekon** soruşturma ve kovuşturmaları"dır.

Bu uygulamaların arkasında hangi güçlerin ve politikacıların olduğunu, artık herkes biliyor.

Unutmayacağız ve unutturmayacağız. Günü geldiğinde, yasal yollardan gereğinin yapılacağı inancıyla yaşıyoruz. Bu böyle biline...

ELLERİ EN TEMİZ DEVLET

14 Mayıs 1998 günü "**Atatürk Barış Ödülü**"nü de alan **Prof. Dr. Bernard Lewis** şöyle diyor:

> **"Türkiye'nin demokrasi deneyimi, koşullar ve engeller dikkate alındığında çok başarılı. Fransız Devrimi'nden bu yana 200 yıldan fazla zaman geçti. Bu süre zarfında Fransızlar iki monarşi, iki imparatorluk, iki diktatörlük ve beş cumhuriyet yaşadılar... Bugün Avrupalılar Türkleri yeterince demokrat olmamakla suçluyorlar. Aynı Avrupalılar 200 yıl önceki değil, dünkü Hitler'in, Mussoli'nin ve Laval'in mirasçıları. Oysa Türkiye'de bir Hitler ya da Mussolini hiç olmadı, olacağını da sanmıyorum."**

Emperyalist devletlerin en takdir ettiğim yönü; uşaklarını ve paralı askerlerini çok iyi seçmeleri... İçimizdeki tüm hainler ve işbirlikçiler, Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin, devrine göre kıyaslandığında elleri en temiz kalmış devletler olduklarını herkesten iyi bildiklerinden, efendilerinin kirli çamaşırlarının ortaya dökülerek kıyaslama yapılmasından hiç hoşlanmazlar. "Sui misal misal olmaz (kötü örnek örnek teşkil etmez)" diye bağırmaya başlarlar.

Şimdiye kadar ABD ve AB ülkelerinin soykırım uygulamalarına ilişkin çok örneği dile getirdik. Ya bu devletlerin tehcir (zorunlu göç) uygulamaları...

Başbakanlık Müsteşarlığı da yapan **Yaşar Yazıcıoğlu**'nun ***Bitmeyen Hesap*** adlı eseri, Kripto Yayınları arasında çıktı. Karşılaştığımız tüm sorunlara tarihi bir perspektiften ışık tutan bu

çok önemli eserden, soykırım dışında yapılan uygulamalara ışık tutan pasajlar:

"Almanya 'Ari Irkı Koruma Yasası' çıkarmıştır. Bu yasaya istinaden, 225 bin Yahudiyi ve Çingeneyi kısırlaştırmıştır. 1944'te bu sayı 500 bine yükselmiştir.

...Fransa, 14 milyon Müslüman ile Cezayir Yahudisini ülkeyi terk etmek zorunda bırakmıştır... Fransa İçişleri Bakanı, daha sonra Cumhurbaşkanı seçilen **Nicholas Sarkozy**, Kasım 2006 tarihinde Cezayir'e yaptığı resmi ziyarette, kendisinden, yaptıkları soykırım nedeniyle özür dilemesi istenmiş, özür dilemeyen **Sarkozy**'nin cevabı, 'Babaların hatalarından dolayı, oğullardan özür dilemesi istenmez' olmuştur.

...ABD, İkinci Dünya Savaşı'na girdikten sonra, 120 bin Japonu dört yıl süre ile kamplarda tutmuş, yani 'tehcir' etmiştir. Kendi vatandaşı olan bu Japonlar, ABD'ne karşı isyan etmemiş, sabotaj yapmamış ve casuslukla suçlanmamışlardı. Bu insanların çoğu açlık, hastalık ve ağır yaşama koşulları altında yok olmuşlardır." (**Toktamış Ateş**, *Cumhuriyet* gazetesi, 25 Nisan 2005)

30 milyon zenci Batı, Orta ve Güney Afrika'dan Amerika'ya taşınmış, satılmıştır. Avrupa sömürgecileri olan İngiltere, Fransa, İspanya, Hollanda, Almanya ve Portekiz, 25-30 milyon köleyi Amerika'ya taşırken, yaklaşık 10 milyonu yollarda hastalıktan, açlıktan ve pislikten ölmüştür... 1492-1892 sürecinde Meksika'ya dahil olan Kaliforniya, İspanya sömürgesi idi. Burada 7 milyon yerli yaşıyordu, 1892 yılına gelince sadece 500 bini kaldı.

...19. yüzyılda Erivan'ın % 65'i Türk idi. Türk-İslam kültür yapıtları ile dolu idi. Şimdi ise; bir tek Türk kalmadığı gibi, hiçbir cami, hiçbir mezar da kalmamıştır.

...Kafkasya'da beş milyondan fazla Müslüman Türk ülkelerinden sürülüp atılmıştır." (**Justin McCarthy**, ***Ölüm ve Sürgün***, s.1-3)

"...1963-1964 sürecinde... 103 Türk köyü EOKA'cılar tarafından tamamen yakıldı, 25 bin Türk evlerini terk etmek zorunda kaldı... Londra'da **Lord Wills** yaptığı tarihi bir konuşmada, 'Kıbrıs'ta olan bitenin soykırım olduğunu ve Rumların Türkleri soykırıma tâbi tuttuğunu' söyledi." (**Sefa M. Yürükel**, ***Soykırımlar Tarihi***, s.71)

Bildiri yayımlamayı alışkanlık haline getiren işbirlikçi sözde aydınların, yaşayan en onursuz yaratıklar olduğunu söyleyenler haksız mı?

ABD'NİN YAPTIĞI SOYKIRIMLAR HİTLER'İN YAPTIRDIKLARINDAN DAHA FAZLADIR

ABD Başkanı **Obama**, yayımladığı 24 Nisan tarihli senelik mesajında önceki başkanlardan daha ağır sözcükler kullanarak;

> "Bundan 94 yıl önce, 20. yüzyılın en büyük katliamlarından biri başladı. Her yıl, Osmanlı İmparatorluğu'nun son günlerinde 1.5 milyon Ermeninin katli ve ölüme yürümesini anıyoruz. 1915'in korkunç olayları, insanoğlunun kendi türüne zulmünün en karanlık olasılıklarını anımsatmaktadır" dedi.

Utanmazlığın böylesi hiç görülmemiştir. Aslında insanlık tarihinin en büyük soykırımlarını ABD yapmıştır.

İki örnek vererek bu iddiamı kanıtlamak istiyorum:

1) 1492 yılında Kuzey Amerika'da, 12 milyon yerli nüfus, 1892 yılına gelindiği zaman 500 bin kişiye inmişti. Bu konuda tarihçi **David E. Stannard** şöyle diyor:

> "Yüzlerce yerli hiç yoktan meydana gelen saldırılarla katledildiler. Diğer yüzlercesi ise çeşitli entrikalarla zehirlenip öldürüldüler. Yerlilerin kanoları (balık avlamak ve insan taşımak için kullanılan uzun ve sığ kayıklar) paramparça edildi. Bütün tarım alanları yakılıp yıkıldı... Çünkü sömürgeciler, yerlileri yeryüzünden silmek istiyorlardı."

Amerika'daki Avrupa kökenli sömürgecilerin, yerlilere soykırım uygulamasına ilişkin olarak, Amerikan Devlet Başkanı

Theodore Roosevelt'in Amerikalıların yerlilere yaptıkları katliamlarla ilgili söylediği söz, Amerikalıların soykırımcılığını çok iyi özetliyordu:

"Ben en iyi yerli (Kızılderili), *ölü yerlidir diyecek kadar çok ileri gitmek istemiyorum ama onda dokuzu öyledir."* (**Sefa M. Yürükel**, ***Batı Tarihinde İnsanlık Suçları***, s.44-52)

2) ABD, 6 Ağustos 1945'te Hiroşima, 9 Ağustos 1945'te Nagazaki üzerine atom bombası atarak, 180 bin kişinin hemen, 170 bin kişinin ise kanser ve benzeri hastalıklar nedeniyle ölümüne neden olmuş ve ustalıklı propagandalarla, harbi sona erdirebilmek için atom bombası kullanmaktan başka çareleri olmadığına dünya kamuoyunun önemli bir kesimini inandırmayı başarmıştı.

Kanadalı yazar **Peter Scwen**, ***Haydut Millet, Dünyanın Bilmediği Amerika*** adlı eserinde, bu konuda da ABD'nin maskesini düşürdü. İşte o kitaptan iki paragraf:

"Hiç şüphesiz uzayan deniz kuşatması, Japon askeri hedeflerinin isabetli biçimde bombalanması ve Rusya'nın savaşa dahil olması, müttefikler açısından çok az risk bırakmıştı ve Amerikalıların arzu ettiği teslimiyeti sağlayabilecekti. Bunları hissedenlerin arasında Başkan **Truman**'ın kurmay amiri **William D. Leahy** de vardı ve daha sonraları şunları söyleyecekti: 'Japonlar konvansiyonel silahlarla yapılan başarılı bombalamaların ve etkili bir deniz kuşatmasının ardından zaten teslim olacaklardı... Atom bombasını ilk kullananlar olarak, karanlık çağlardaki barbarlarda yaygın olan etik standarttan benimsemiş olduk."

Daha sonra Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olacak olan General **Dwight Eisenhover**, *"O sıralar Japonya, en az düzeyde insan kaybıyla teslim olmanın bir yolunu arıyordu... Atom bombasıyla Japonları vurmanın hiç gereği yoktu"* demişti.

O zamanlar Britanya Başbakanı olan **Winston Churchill** de kendine göre şüphelere sahipti:

"Japonya'nın kaderinin bir atom bombasına bağlı olduğunu düşünmek hatalı olacaktır. İlk bomba düşmeden yenilmesi zaten kesindi. Ayrıca müttefikler, Japonya'nın şifreli kodlarını kırmış ve imparatorun savaşın bir an önce bitmesi gerekliğini söyleyen bilgilerine ulaşmışlardı." (s.85)

Bunları bilenler, ABD'nin Irak'ta yaptıklarına ve tarihin en kanlı terör örgütü olan PKK'yı neden desteklediğine şaşmıyorlar.

Cahit Külebi, bir şiirinde haklı olarak şöyle diyordu:

Önce Kristof buldu Amerika'yı sonra biz
Umutlar azaldı günden güne, mutluluklar
Ve ekmeğimiz.
Bir çocuk ağlarsa dağ başında
Gözyaşında Amerika akar
Vurdularsa birini, kanı şorladıysa
Bilin ki o kurşunlarda Amerika var
Kişi kişiye köle tutulduysa,
Asıldıysa darağaçlarında
Amerika var.
Ama biz yine de direneceğiz
Sonuna kadar.

TEHCİR (ZORUNLU GÖÇ YAPTIRMA) EN UYGUN YÖNTEMDİ

Son günlerde yayımlanan bildiriler; 1915 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nun bazı illerinde yaşayan Ermenilerin tehcir (zorunlu göç) uygulamasına tâbi tutulmasını günün konusu haline getirdi.

Açıklayacağım birkaç belge dahi, bu uygulamanın ne kadar haklı olduğunun anlaşılmasına yetecektir sanıyorum.

İstanbul'daki Robert Kolej'in kurucusu ve uzun yıllar bu kolejin müdürlüğünü yapmış olan **Dr. Cyrus Hamlin**'in 28 Aralık 1893 tarihli *Congregationalist* dergisinde "Ermeniler Arasında Tehlikeli Bir Hareket" başlıklı bir makalesi çıkıyor.

İşte o makaleden bazı satırlar:

"Kusursuz İngilizce ve Ermenice konuşan ve ihtilalin hararetli savunmasını yapan çok zeki bir Ermeni bana, Rusya'nın Anadolu'yu istila edip ele geçirmesini hazırlamayı kuvvetle ümit ettiklerini bildirdi.

'Nasıl?' sorusuna da şu karşılığı verdi:

'Bu Hınçak çeteleri, imparatorluğun her tarafında örgütlendiler, Türkleri ve Kürtleri öldürmek ve onların köylerini ateşe vermek, sonra da dağlara çekilmek için fırsat kolluyorlar. Bunu yapınca gazaba gelecek olan Müslümanlar savunmasız Ermenilerin üzerlerine çullanacaklar ve onları barbarca kılıçtan geçirecekler. Bunun üzerine Rusya, insanlık namına ve Hıristiyan uygarlığı adına Anadolu'ya girecektir.'

...'Fakat sizin halkınız Rusya himayesi istemiyor. Kötü de olsa Türkiye'yi tercih ediyor. (Rusya ile Türkiye) arasında yüzlerce millik bitişik topraklar var, buralara göçler her zaman kolay olmuştur. Sizin halkınız Rusya Hükümetini tercih etmiş olsaydı, bugün Türkiye'de tek bir Ermeni ailesi kalmazdı (hepsi Rusya'ya göçmüş olurdu)' dedim.
'Evet, bu aptallıkları yüzünden şimdi acı çekeceklerdir' diye cevap verdi..." (s.116)

Taşnaklar tarafından yönetilen Ermeni Milli Bürosu'nun, Birinci Dünya Savaşı'nın hemen başında Çar **II. Nikolay**'a gönderdiği bildirinin birkaç satırına birlikte göz atalım:

"...Ermeniler, şanlı Rus ordularında yer almak ve Rus silahının başarısına kanıyla hizmet etmek için acele etmektedir... Rus bayrağı, İstanbul ve Çanakkale Boğazlarında özgürce dalgalanacaktır..."

1938 yılında SSCB Bilimler Akademisi Tarih Enstitüsü'nün yayın organı *İstroriçeskie Zapiski* dergisinin 2. sayısında yayımladığı Taşnak raporu ise, tüyler ürperticidir. Taşnak subayı, 1920 yılında Beyazıt-Vaaram bölgesinden yazdığı raporunda yapılan uygulamaları övüne övüne hikâye etmektedir:

"Basar-Geçar'daki Türk nüfusu ayırt etmeden imha ettim. Bazen kurşunlara yazık olmasın dersin ya. Bu köpeklere karşı en etkili yol, çarpışmadan sonra sağ kalanları toplayıp kuyuların içine tıkmak ve bir daha dünyada bulunmamaları için yukarıdan ağır kayalarla ezmek. Ben de öyle yaptım. Bütün erkekleri, kadınları ve çocukları topladım, benim tarafımdan atıldıkları kuyuların içinde kayalarla ezerek hepsinin hayatına son verdim."

Justin McCarthy şu değerlendirmeyi yapıyor:

"...Çok kötü bir yüzyıl olmuştur. Müslüman ülkesi yok edilmiştir. 1800-1922 arasında Yunanlılar 950 bin göçmen, 320 bin ölü verdiler. Ermeniler 910 bin göçmen ve 580 bin ölü verdi. Oysa aynı dönemde 5 milyon Müslüman göç etmek zorunda kaldı, 5 milyondan fazlası da öldü."

"...Bu ibret tablosunun karşısında, kim suçlu diye sormak gerekiyor. **Mustafa Kemal**'in itildiği Konya Ovası'nı gözler önüne getirin. Bir yüzyılda nereden nereye gelinmiş! Ben size diyorum ki, **Atatürk** olmasaydı, Türk kalmazdı..." (**Ahmet Taner Kışlalı**, *Cumhuriyet* gazetesi, 11 Temmuz 2008)

Taşnaksutyun Partisi'nin kurucularından ve en önemli lideri, 1918 yılı Temmuz ayında kurulan Ermenistan devletinin ilk Başbakanı, Taşnak Hükümeti'ni 1919 yılı Ağustos ayına kadar 13 ay yöneten **Ovanes Kaçaznuni**, 1923 yılında Taşnak Konferansı'na sunduğu raporda Ermenilerin yaptığı hataları ayrıntılı bir şekilde açıkladıktan sonra, şöyle bir sonuç çıkarıyor:

"Türkler ne yaptıklarını biliyorlardı ve bugün pişmanlık duymalarını gerektirecek bir husus bulunmamaktadır; sonradan da anlaşıldığı üzere, Türkiye'de Ermeni meselesinin temelli çözümü açısından bu yöntem en kesin ve uygun bir yöntemdi..." (Ovanes Kaçaznuni, *Taşnak Partisinin Yapacağı Bir Şey Yok*, Kaynak Yayınları, s.29 ve devamı)

Emperyalist devletlerin maşası olduklarını ve milli duyarlılıklarını tamamen yitirdiklerini yayımladıkları her bildiriyle kanıtlayan; onursuz ve bilgisiz bazı sözde aydınlarımıza ne yazsak, ne söylesek boş... Bu çeşit yazıları, onurlu Türk vatandaşlarını bilgilendirmek amacıyla yazıyoruz.

HİTLER'İN DİNE YAKLAŞIMI...

Varan şirketinin otobüsüyle İstanbul'a gidiyorum. Bolu Dağı'nda verilen yarım saatlik mola sırasında yanıma gelen bir genç, *"İskandinav ülkelerinin aydınları ve **Atatürk** dışında milliyetçiliği ırkçı bir tabana oturtmayan hiç kimse olmamıştır. **Hitler, Atatürk**'ten daha çok dine saygılıydı. Biz Türk milliyetçileri onun için **Hitler**'i, **Atatürk**'ten daha çok seviyoruz"* deyince, ben de;

"Ülkemizde ABD güdümünde 'Yeşil Kuşak Projesi' uygulamaya konuncaya kadar, Atatürk dahil bütün Türk milliyetçileri laik ve antiemperyalist idiler... 'Ümmetçiliğin', milliyetçilikle bağdaşmayacağının bilincindeydiler. Bu yüzden hiçbir zaman dini referans olarak almadılar... İskandinav ülkelerinde, Atatürk'ün yaşadığı dönemde ırkçılık yapılmadığı doğru değildir. Hitler ise, azılı bir din düşmanıydı. Son söylediklerime inanmak istemediğini görüyorum. Bu iddiamı kanıtlayacağım" dedim.

Konuyu yeniden araştırmaya başladığım sırada, Nisan 2010'da yayımlanan, **Jonah Goldberg**'in ***Liberal Faşizm*** adlı eseri imdadıma yetişti. İşte o eserden, iddiamı kanıtlayan bazı satırlar:

> "...İsveçliler, kalıtımla ıslah yasasını yaklaşık olarak Nazilerle aynı anda çıkardılar ve bunu 1970'lerin ortalarına kadar uyguladılar. Altmış binden fazla İsveçli zorunlu olarak kısırlaştırıldı, ama bazıları kısırlaştırma ameliyatı olmamak

için, ebeveyn olma yaşları geçene kadar tecrit edilme koşulunu kabul ettiler. Bu yasayla cezalandırılanlar arasında, melezler, Çingeneye benzeyenler, sabıkalılar vardı. Danimarka kalıtımla ıslah yasasını Nazilerden de önce çıkardı; on bir bin kişi kısırlaştırıldı ve yasa 1960'ların sonuna kadar yürürlükte kaldı. Finlandiya'da da onbir bin kişi kısırlaştırıldı ve 1945-47 arasında dört bin kadın kürtaja zorlandı. Norveç, Fransa, Belçika ve diğer bazı Avrupa ülkeleri de aynı yasayı çıkardılar... Bazılarına apandisit ameliyatı olacağı söylenmiş ve bu kişiler haberleri bile olmadan kısırlaştırılmıştı..." (s.468)

Gelelim, **Hitler**'in dine yaklaşımına ilişkin söz konusu kitaptaki bilgilere:

...**Hitler**, ***Masa Konuşmaları*** adlı eserinde;
"Din özgür araştırma ruhuna aykırıdır" der. (s.384)
...**Hitler** yardımcılarına;
"Bırakalım Hıristiyanlık yaşlanarak ölsün... Bilimin ilerlemesiyle Hıristiyanlık dogması yıpranacak, din gittikçe daha çok taviz vermeye başlayacaktır" demişti. (s.370)
...Naziler, geleneksel Hıristiyanlığın yerine yeni bir dini yavaşça getirme çalışmalarına başladılar... **Hitler**, kilisenin rolünü zayıflatmak için kilise bağışlarını yasakladı. Din adamları devlet memuru oldu ve devlet otoritesine bağlandı. **Hitler**, bir gün arkadaşlarına;
"Rahipler kendi mezarlarını kazacak, Tanrılarına ihanet edecekler" diye konuştu. "Devletten aldıkları maaş kesilmesin diye her şeye ihanet edecekler." (s.371)
...Bazı Protestan piskoposlar **Hitler**'i ziyaret edip şikâyette bulununca, **Hitler** öfkelenip;
"Hıristiyanlık Rusya gibi, Almanya'da da yok olacak... Alman ırkı varlığını Hıristiyanlık olmadan binlerce yıl sürdürdü...

Ve Hıristiyanlık yok olduktan sonra da sürdürecektir. Kan ve ırk öğretilerine alışmamız gerekiyor... Sizler halka ihanet ediyorsunuz. Siz anavatanın düşmanısınız, Almanya'yı tahrip etmek istiyorsunuz!" diye bağırdı.
Okullarda zorunlu dua etme sistemi 1935'te kaldırıldı ve 1938'de ilahiler ve Hz. İsa'nın doğumuyla ilgili oyunlar tamamen yasaklandı. 1941'de on dört yaş ve üzeri çocuklara dinsel öğütler verilmesi yasaklandı ve Jakobenlik devam etti. **Hitler** gençliği kamp ateşleri başında aşağıdaki şarkıyı söylüyordu artık:

"Bizler mutlu Hitler gençliğiyiz
Hıristiyan erdemini istemiyoruz
Çünkü şefaatçimiz ve de
Kurtarıcımız Hitler.
Rahipler, kötülükler bizi
Hitler çocuğu olmaktan koparamaz.
Biz İsa'yı değil, Horst Wessel'i izleriz!
Tütsüler, kutsal kâseler bize göre değil.
Ben Hıristiyan ve Katolik değilim.
İnce, kalın, her yerde SA ile giderim.
Kilise benden çalınsa umurumda değil.
Gamalı haç beni dünyada mutlu eder.
Ben uygun adım onu izleyeceğim..." (s.372, 492)

...Öğretmenler ahlaki konuları vatanseverlik fikirleriyle işlemek zorundaydılar; öğrencilerine, "Sadakat fikri Alman halkı için büyük önem taşıyor" diyorlardı. Çocukların aileye olan sadakat duygusu çeşitli yollardan zayıflatılırken, **Hitler** sevgisi ve sadakati aşılanıyordu. Yeni bir çağ için yeni bir çocuk nesli yetişiyordu. (s.359)

Görüyorsunuz; bilgi sahibi olmadan, **Atatürk**'ü anlamak da, eleştirmek de kolay değil... **Hitler** bile, bizim "Yeşil Kuşak Milliyetçilerini" tanısa; "Milliyetçiyim" demekten utanırdı...

VAHHABİYE MADALYA VERENLER

Madalya ve Nişanlar Kanunu'na göre, Devlet Şeref Madalyası "Bakanlar Kurulu'nun teklifi ve Cumhurbaşkanının tevcihi ile Türkiye Cumhuriyeti'nin bekası, ülkenin ve milletin bölünmez bütünlüğü, toplumun huzuru, birlik ve beraberliği için, yurt içinde veya yurt dışında üstün feragat, fedakârlık, başarı, yararlık gösteren, Türk ve yabancı uyruklu kişilere verilir."

Halkının çoğunluğu Müslüman olan ülkemizdeki laik düzeni hiçbir zaman içine sindirememiş, **Atatürk**'e karşı sevgi ve saygısızlığını her vesile ile ortaya koyan, beş yıl önce Mekke'de Osmanlı mirası Ecyad Kalesi'ni yıktırıp yerine iğrenç görünüşlü bir iş merkezi ve otel yaptıran, "Vahhabi geleneğinde kabir ziyareti yoktur" bahanesiyle Anıtkabir'e bile gitmeyi reddeden Suudi Arabistan Kralı **Abdullah**'a, hem de 10 Kasım günü ülkemize davet edilerek, Devlet Şeref Madalyası verilmiş; böylece **Atatürk**'ün kemikleri bir defa daha sızlatılmıştır.

Hitler'in zulmünden kaçarak ülkemize sığınan ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan, Yahudi asıllı büyük bilgin **Prof.Dr. Neumark**, öğrencilerine şunları söylemişti:

> **"Selçuklu ve bilhassa Osmanlı, İslamiyet uğruna her şeyini feda etti... Vahhabiliği kuranlar İngiliz Dominyon Bakanlığı'nın adamlarıdır. Batı, her yerde İslamiyeti sapık inançlara kanalize etti."**

Resmen kurulduğu 1921 yılından itibaren Vahhabilik, Suudi Arabistan Krallığı'nın resmi mezhebi olmuştur.

Vahhabilik anlayışı ortaya çıktığı ve yayıldığı 18. yüzyıldan itibaren Osmanlı İmparatorluğu içinde büyük sorunlara yol açmıştır. Özellikle Hicaz ve çevresinde etkili olan Vahhabilik, zaten dağılma sürecinde olan Osmanlı'yı bu bölgede oldukça meşgul etmiştir. Tarihte "Vahhabi İsyanları" olarak geçen olaylar, hem dini hem de siyasi olarak Hicaz bölgesinde Osmanlı egemenliğine bir başkaldırı niteliği taşımaktadır. Vahhabi isyanları Osmanlı'nın dini bütünlüğünü bozmakla kalmamış, aynı zamanda siyasi bir kimliğe bürünen hareket bu yönü ile de Osmanlı'nın toprak bütünlüğünü bozarak imparatorluğun parçalanmasında katalizör rolü üstlenmiştir. Nitekim Vahhabi isyanları ve akabinde yaşanan gelişmeler Hicaz bölgesinde 1517'de başlayan Osmanlı egemenliğinin, 399 yıl sonra 1916 yılında resmen sona ermesine sebep olmuştur.

11 Eylül sonrası ABD başta olmak üzere tüm dünyayı kasıp kavuran El Kaide ve El Kaide'nin perde arkasındaki oyuncuları olduğu iddia edilen Taliban'ın Vahhabiliğe olan yakınlıkları şimşekleri birden Vahhabiliğin üzerine çekmişti. Taliban'ın Afganistan'da uyguladığı katı baskıcı İslami rejim ve bunun yanı sıra Usame Bin Ladin'in Suudi yani aynı zamanda Vahhabi olması, Vahhabiliğin El Kaide ile özdeşleşmesine sebep oldu. (**H. Miray Vurmay**, *Cumhuriyet* gazetesi Strateji Eki, 12 Eylül 2005)

Mustafa Karaca, Kasım 2005'te, Nokta Kitap Yayınları arasında çıkan ***Evanjelizm ve Vahhabilik*** adlı eserinde şu değerlendirmeleri de yapmaktadır:

"Arap dünyasını Osmanlı'dan koparmak isteyen İngiltere, önce Vahhabi akımını teşvik etti... Din, azınlık, mezhep, etnik milliyet unsurları Ortadoğu'yu bölmek için kullanıldı... Ortadoğu'da din, barış değil ayrım aracı olarak kullanıldı. Yönetimler böyle belirlendi. (s.218)

Pakistan ve Afganistan'daki kamplarda eğitim alan binlerce Türk ise, El Kaide'nin yönlendirmesi ile bu ideolojiyi Türkiye'ye taşıyor. İstanbul'da 15-20 Kasımda intihar saldırıları gerçekleştiren hücreler de bu kaynaktan besleniyor. (s.123)

Evanjelizm ve Vahhabiliğin ortak bir özelliği bulunmaktadır. Her iki tarikat da, kendi inançlarını benimseyecek olan insanlar konusunda herhangi bir ayırım yapmamaktadırlar... Günümüzde bu iki tarikat, dünyayı bir savaş alanına çevirmişlerdir. Kimse artık kendini güvende hissedememektedir." (s.228)

Vahhabileri dost olarak görenler, Türkiye Cumhuriyeti'nin dostu değildir ve olamazlar.

VATAN HAİNLERİ ATATÜRKÇÜ OLAMAZ

Nurculuk tarikatının ateşli bir mensubu olduğunu gizlemeyen **Fethullah Gülen**, şöyle diyor:

"Bediüzzaman'a talebe olabilmeyi, o şerefi elde edebilmeyi cana minnet bildiğimi arzetmek isterim."

Nurculuk hareketinin aslında Amerikan destekli bir Kürtçülük ve bölücülük hareketi olduğunu daha önce belgelemeye çalışmıştım (bkz. ***İrtica ve Bölücülüğe Karşı Militan Demokrasi***, s.36-43).

Üçüncü Uluslararası **Saidi Nursi** Semineri'nde, Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**, *"**Saidi Nursi** keşfedilmeyi bekleyen bir hazinedir"*; Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik**, *"Eğer Cumhuriyetin başında Bediüzzaman resmi makamlarca dinlenseydi, bugün ülkenin durumu hiç şüphe yok ki böyle olmazdı"* demişlerdir.

Dip Dalgası adlı kitabımda ayrıntıları ile açıkladığım gibi (s.44, 223 ve devamı), yasalarımızda ve doktrinde "Dini siyasete alet etmek" daima "vatana ihanet" kapsamında mütalaa edilmiştir ve Nurculukla ilgili faaliyette bulunanlar, eski Ceza Kanunumuzun 163. maddesini ihlalden mahkûm olmuşlardır.

Anayasamızın 24/son maddesinde;

> "Kimse, devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez veya kötüye kullanamaz" denilmektedir.

Yürürlükte olan anılan anayasa maddesi, yürürlükten kaldırılan TCK'nın 163. maddesi ile aynı sözcükleri içermektedir.

Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından hazırlanmış ve yayımlanmış olan *Nurculuk Hakkında* adlı eserde;

"Said-i Nursi'nin tevil ve iddialarının İslami esaslara uymadığı... Nurculuğun milli ve dini birliği parçalayan zümrecilik olduğu... Nur risalelerinde Kürtçülüğü körükleyen sözler bulunduğu..." belirtilmiştir.

Ulus Dağı Yayınları arasında çıkan, **Mustafa Yıldırım**'ın ***Meczup Yaratmak*** adlı eseri, **Fethullah Gülen**'in ve nurcuların gerçek yüzünü gösteren bir belgesel...

İşte bu eserden bazı bölümler:

"Vahdettin'in Şeyhülislamı, Damat Ferit hükümetlerinde bakan olarak da görev almış Mustafa Sabri Efendi *Kürt Sait'in Mezhebi Hakkında Reddiye Armağanı* adlı eserinde şöyle diyor: 'Kendini Kuranı azimüyşanın müdafii gibi gösteren Sait, bizzat kendisi Kuranı azimüyşana muhalefet etmektedir... Damarında bir damla Türk kanı olan her Müslümana, bu adamın mason ve komünist kadar tehlikeli olduğunu ehemmiyetle hatırlatırım.' (s.44)

...**Saidi Kürdi**'nin ***Şualar*** adlı eserinde şu satırlar bulunmaktadır: 'Süfyan ve bir İslam Deccali(nin), **Mustafa Kemal** olduğu Beşinci Şua'da anlaşılıyor'. **Saidi Kürdi**'ye göre **Mustafa Kemal**, 'Süfyan'ın ta kendisidir ve 'yerde ve gökte' lanetlenmiştir. Allah (c.c.)'ın yarattığı mahlukatı içinde en çok zulüm yapan kimsedir. (s.102)

...**Said-i Kürdi**'nin kardeşi Kürt ayaklanmasını yönlendiren 'Azadi' örgütünün Van yöneticilerindendir. (s.104)

...**Said-i Kürdi, Şeyh Said**'in yanında savaşamamaktan üzgündür: 'Hapishane ve sürgünler benim elimi kolumu bağ-

ladı... Ben niçin Diyarbekir'de şehit edilen 46 kişinin içinde yokum? diye kederler ve gamlarla teessürümden ağladım... Bir milyon insanı **Şeyh Said**'in yoluna getirdim. Bu da benim için kâfi hizmettir." (s.107)

ABD'nin, Nurcuları niye desteklediği şimdi daha iyi anlaşılıyor değil mi?..

Atatürk, Said-i Kürdi'nin zararlı faaliyetlerinin önlenmesi için her türlü tedbiri almıştır. Said-i Kürdi, 1932'de tutuklandı. 1934'te Isparta'ya sürüldü. 1935'te Eskişehir'de 11 ay hapse mahkûm oldu. 1936'da Kastamonu'ya sürüldü. Atatürk'ün ölümünden sonra da, 1948 yılında 20 aya mahkûm oldu.

Said-i Kürdi'ye methiye düzenlerin, "Kendilerinin de Atatürkçü oldukları"ndan söz etmeleri, Atatürk'ün hatırasına hakaret etmektir.

FETHULLAH GÜLEN'E REFERANS VERENLER

Mustafa Mutlu soruyor:

"ABD'den 'Yeşil Kart' isteyen **Fethullah Gülen**'e referans mektubu veren kişiler arasında iki de üst düzey CIA yöneticisi varmış:
CIA Analiz Bölümü Direktörü **George Fidas** ve eski CIA Türkiye Masası Şefi **Graham Fuller**... Bir de ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi **Morton Abromowitz**!
Ve ayrıca çok sayıda üst düzey kilise görevlisi!
Lütfen hafızalarınızı yoklayın: Siz daha önce hiçbir Türkün CIA'yla ve kiliseyle bu kadar iç içe olduğunu duymuş muydunuz?" (*Vatan* gazetesi, 28 Haziran 2008)

Bu sorunun doğru cevabını bulabilmeniz ve ABD'nin **Fethullah Gülen**'e verdiği desteğin gerçek nedenini anlayabilmeniz için; **Graham Fuller** ve **Morton Abromowitz**'e ilişkin bazı bilgileri sizlerle paylaşmak istiyorum.

Graham Fuller, bakın daha 1994 yılında neler söylemiş:

"Eğer Kürtler şu ya da bu ülkede devlet kurmayı başarırlarsa Irak'ın, Türkiye'nin ve İran'ın içinde bulunduğu bölgenin sınırları dramatik bir şekilde değişecektir. Bu nedenle 'Yeni Dünya Düzeni' için 'Kürt Sorunu' merkezi bir önemdedir. Eğer dünya devletleri Ortadoğu'da uluslararası sınırları yeniden çizmek isterlerse, bölge devletleri devre dışı kalabileceklerdir." (**Ahmet Erimhan, *Çuvaldaki Müttefik***, s.279)

CIA güdümündeki bazı ABD'li bilim adamları buyuruyorlar:

"Türkiye'nin 'Yeni Dünya Düzeni' içindeki yeri 'Ilımlı İslam'la bütünleşmesindedir."

Graham Fuller öneriyor:

"Türkiye Kürtlere özerklik vermelidir. Böylece Türkiye'deki Kürtlerle Kuzey Irak'takiler bütünleşebilirler." (**Ahmet Taner Kışlalı**, "Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok! Ama Bizde Var!")

Şimdi de **Arslan Bulut**'un yazdıklarına bir göz atalım (*Yeniçağ* gazetesi, 25 Nisan 2007):

"...DSP'nin çökertilmesi sırasında **Abdullah Gül**, ABD'de idi. İki kişi ile görüştü: CFR'nin (Dış İlişkiler Konseyi) beyni **Morton Abromowitz** ve ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı **Mark Grossman**!

Tayyip Erdoğan da, daha Refah Partisi Beyoğlu İlçe Başkanı iken, **Morton Abromowitz** ile görüşmüş ve CIA'nın önemli şeflerinden **Graham Fuller** ile temasa geçmişti... **Erdoğan**'ın 'Yeni oluşacak partinin İsrail ve ABD politikalarına asla ters düşmeyeceği' yolunda garanti verdiği yazıldı... Sonunda **Tayyip Erdoğan**, gayrımeşru bir ara seçimle TBMM'ne sokuldu, AKP'nin başına getirildi. Bu arada AKP'nin parti programı, yerel yönetimlere otonomi vermeyi öngören gizli bir CFR memorandumunu hemen hemen aynen kopyalayıp hazırlanmıştı. AKP, CFR'nin verdiği gizli programla kurulmuştu! Bunu yayımladığımız halde yargı organları harekete geçmedi!"

İşin perde arkasını en iyi bilenlerin başında gelenlerden biri olan **Şevket Kazan, Leyla Tavşanoğlu** ile yaptığı söyleşide, şu tarihi açıklamayı yapıyor (*Cumhuriyet* gazetesi, 6 Haziran 2004):

"Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul Belediye Başkanı olduktan sonra, ona başta Abromowitz olmak üzere Amerikalılar kanca taktılar... Cüneyt Zapsu'yu ona Korkut Özal ayarladı. Cüneyt Zapsu, uzun uğraşlardan sonra icazet (izin), **tavsiye mektubu aldı... Bunlar ABD'ye gittiler. ABD bunlardan üç konuda söz aldı: 'Irak'ta bana yardım edeceksiniz', 'Annan plan yapacak, Kıbrıs'ı vereceksiniz', 'Büyük Ortadoğu Planı'na** (BOP) **evet diyeceksiniz, taşeronluk yapacaksınız'. 'Siz bunları yapacak olursanız, biz de sizi destekleriz. Biz size destek verdiğimiz zaman karşınızda hiçbir güç kalmaz'."**

Gelelim **Fethullah Gülen**'e:

8 Şubat 1998 günü, **Papa**'yla buluşmak için Vatikan'a hareketinden önce yaptığı açıklamada;

"Birkaç ay önce **Abromowitz** cenaplarının yardımıyla bu buluşma gerçekleşti" diyen **Fethullah Gülen Papa**'ya sunduğu mektupta;

"...Papalık Konseyi/PCD misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz... En mütevazı yardımlarımızı sunmak için geldik" demiştir.

Bu bilgilerin ışığında, cevaplamamız gereken soru şu:

"Graham Fuller, Morton Abromowitz'in referans verdiği kişilerin sosyal hayatta, üniversitelerde, medyada, politikada etkili olduğu; onların desteklediği politikacıların yönettiği herhangi bir İslam devleti kalkınabilir, ülke bütünlüğünü koruyabilir mi?"

KİMLERE "VATAN HAİNİ" DENİR?

Bülent Ecevit *"Vahidettin vatan haini değildi"* görüşünü ileri sürdüğünden beri, *"Vatan haini kime derler?"* tartışması uzun süre Türkiye'nin gündeminden düşmedi. Ben de bu konuda sorulan pek çok soruya muhatap oldum.

Vatana ihanet, esas itibariyle bir sadakatin ihlali anlamını taşımaktadır. Kaynağını Germen hukukunda bulan bu anlayışa göre, devlete sadakat borcu olan kimselerin bu borçlarının ihlali vatana ihanet teşkil etmekte ve yabancıların sadakat borcu olmadığı belirtilerek vatana ihanet suçunun faili olamayacakları kabul edilmektedir.

Mevzuatımızda "vatana ihanet" terimi ilk kez, 1991 yılına kadar yürürlükte kalan 29 Nisan 1336 (1920) tarih ve 2 sayılı "İhaneti Vataniye" kanununda kullanılmıştır.

14 maddelik kanunun birinci ve ikinci maddeleri şöyle:

Madde 1: Yüce hilafet makamı ve saltanatı ve ülkeyi yedi yabancı devlet güçlerinden kurtarmak ve saldırıları önlemek amacına yönelik olarak kurulan Büyük Millet Meclisi'ne karşı düşünce ve uygulamalarıyla veya yazdıkları yazılarla muhalefet ve bozgunculuk edenler vatan haini olarak addedilir.

Madde 2: Bilfiil vatan hainliği yapanlar asılarak idam edilir.

Aynı kanuna 26 Haziran 1341 tarih ve 566 sayılı kanunla eklenen bir kanun da, "dini veya mukaddesatı diniyeyi siyasi gayelere esas ve adet ittihaz maksadı ile cemiyetler teşkil edilmesini

memnu" kabul etmiş ve bu gibi dernekleri kuranları, bunlara üye olanları ve bu konularda siyasi amaçlı propaganda yapanları vatan haini kabul etmiştir.

Dönmezer-Erman'a göre, bu sayılan fiilleri işleyenler vatan haini olmakla birlikte, vatana ihanet suçları bunlardan ibaret değildir. Ayrıca yürürlükten kaldırılan 765 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun II. kitabının I. babına giren 1. ve 2. fasıllardaki suçların önemli bir kısmı vatana hizmet suçlarını oluşturmaktadır. Böylece **Dönmezer-Erman** vatana hizmet suçlarının Türk vatanının bütünlüğüne ve devletin anayasa ile kurulu rejimine karşı suçların bütününü ifade eden genel bir tabir olarak anlaşılması gerektiği görüşündedirler.

Bunun yanı sıra Askeri Ceza Kanunumuz da vatana ihanetten bahsetmektedir. Bu kanunun üçüncü babının birinci faslı "ihanet" başlığını taşımaktadır. Bu başlık altında 54-60. maddeler arasında, asker kişilerin işleyebilecekleri çeşitli suçlar düzenlenmiştir. Ancak bu hükümler vatana ihanet fiillerini tarif eder ve sınırlandırır mahiyette kabul edilemez.

Mevzuatımızda vatana ihanetten söz eden bir diğer kanun ise, 6 Temmuz 1960 tarihli ve 15 sayılı kanundur. Bu kanuna göre, 765 sayılı Ceza Kanunu'ndaki 125, 133, 141, 142, 146, 149, 150 ve 163. maddelerdeki suçların ihanet cürümleridir.

Faruk Erem'e göre de, vatana ihanetin neden ibaret olduğu konusunda 15 sayılı kanun ölçü olabilir. **Erem**, 15 sayılı kanunun, devletin şahsiyetine, karşı cürümlerden vatana ihanet saiki taşıyanları bir araya topladığını ve bunları vatana ihanet suçları olarak kabul ettiğini belirtmekte, buna rağmen söz konusu kanunun tahdidi nitelik taşımadığını da eklemektedir. Bu kanunda belirtilmemekle birlikte, vatana ihanet saiki taşıyan bütün suçlar vatana ihanet suçlarıdır. Bir başka deyişle, bu suçları ayıran nitelik vatana ihanet saikidir. Bu itibarla, sorumluluğun doğabilme-

si için, fiilin işlendiği tespit edildikten sonra failin vatana ihanet saiki ile hareket edip etmediğine bakılacaktır.

Yeni ve eski Türk Ceza Kanunu'nda hangi suçların vatana ihanet teşkil edecekleri açıkça belirtilmemiştir. Ancak bu durum ceza hukukunda vatana ihanet suçlarının düzenlenmediği anlamına gelmez.

Vatana ihanet suçları konusunda açık bir hüküm bulunmadığına göre hangi suçların vatana ihanet teşkil edeceklerini belirlemek görevi doktrine düşmektedir.

> Vatana karşı suçlar kavramının İtalyan hukukundan çıkarılması, vatana ihanet suçlarının İtalyan hukukunda yokluğu anlamına gelmez. Nitekim İtalyan Anayasasının 90. maddesi cumhurbaşkanının prensip itibarıyla görevleri ile ilgili suçlardan dolayı sorumsuz olduğunu, ancak vatana ve anayasaya ihanet halinde sorumlu olacağını kabul etmiştir. Büyük hukukçu Manzini'ye göre, yüksek ihanet veya vatana ihanet suçlarından kastedilen devletin birlik, bütünlük ve bağımsızlığına karşı suçlar (md. 125), vatandaşın kendi devletine karşı silah çekmesi (md. 126), cumhurbaşkanına suikast (md. 156), cumhurbaşkanına fiili saldırı (md. 157), anayasayı ihlal (md. 146), halkı isyana ve insanların birbirlerini öldürmeye teşvik (md. 149) gibi suçlardır. (**Mihrigül Keleş**, "Cumhurbaşkanının Cezai Sorumluluğu", *İzmir Barosu* dergisi, Nisan 1990, s.26)

> 1982 Anayasası uyarınca (md. 105), cumhurbaşkanı vatana ihanetten dolayı, TBMM üye tam sayısının en az üçte birinin teklifi (isnadı) üzerine, üye tam sayısının en az dörtte üçünün vereceği karar ile suçlandırılır (Yüce Divan'a sevk edilir).
> Vatana ihanetin Frenkler'deki karşılığı "Yüksek İhanet"tir (haute trahison). Vatana ihanet kavramı, yalnızca yabancı

devletler ile işbirliği yaparak ülke çıkarlarını bunlar lehine feda etmek gibi, suç eyleminin dar ve sınırlı tutulması sonucunu doğurabilecek bir yoruma da elverişli değildir. Aslında "Yüksek İhanet" belirsiz ve muğlak olup, politika ile hukukun kesiştiği bir alanda yer alır. Vatana ihanet ya da "Yüksek İhanet", ülkenin yüksek çıkarlarına aykırı bir biçimde yetkilerin kötüye kullanılmasından doğan siyasi bir suçtur. Burada söz konusu olan cezai sorumluluğun amacı, kişisel cezalandırma değildir. Öncelikle anayasal düzeni, yönetimi sürdürme işlevi görmektedir.

Vatana ihanet bir ceza hukuku kavramı olmaktan çok, siyasi (politicopénale) bir kavramdır. Suçların kanuniliği ilkesi dışında olup, bunun yaptırımının ne olacağını da Yüce Divan belirler. Başka bir söyleyişle, burada söz konusu olan sui generis politik bir kavram olup, cumhurbaşkanının üstlendiği görevlerin ağır bir biçimde ihmalidir. Doktrinde de "Yüksek İhanet", ya da vatana ihanetten anlaşılan cumhurbaşkanının anayasal görevlerinin ağır ihmalidir.

Belirtmek gerekir ki, hangi suçun vatan hainliği oluşturup oluşturmayacağını önceden belirlemek mümkün değildir. Bunu TBMM takdir eder. Kuşkusuz, Yüce Divan sıfatı ile yargılamayı yapacak olan Anayasa Mahkemesi, suçun tavsifi hususunda TBMM kararı ile bağlı değildir. Ancak Yüce Divan, isnat olunan fiilin vatan hainliği sayılmayacağına da karar veremez; zira bir fiilin vatana ihanet oluşturup oluşturmayacağını belirleme yetkisi TBMM'ye aittir.

Vatana ihanet, hukuki olmaktan çok siyasi nitelikte bir kavram olması nedeniyle, yargılamayı yapacak olan Yüce Divan'ın iki tür müeyyide uygulama imkânı olabilir. Biri siyasi nitelikte olup, cumhurbaşkanının görevinden azledilmiş olduğunu tespittir. İkincisi de cumhurbaşkanının yürürlükteki ceza hükümlerine göre, suçlu görülerek mahkû-

miyetine karar verilmesidir. Bu bakımdan, cumhurbaşkanının Yüce Divan'a sevk edilmesi sonucu, yargısal bir mekanizma ile siyasi (görevden azli) ve/veya cezai sorumluluğunun saptanması müeyyideleri uygulanabilir.

Cumhurbaşkanının Yüce Divan'a sevk edilmesi halinde, görevinde kalıp kalamayacağı konusunda, anayasada açık bir hüküm yoktur. Ancak böyle bir durumda, görevine devam etmesi düşünülemeyeceğine göre, anayasanın 106. maddesi uyarınca cumhurbaşkanlığı makamında "boşalma" olduğu kabul edilerek, yenisi seçilene kadar TBMM Başkanı'nın vekillik etmesi gerekir. Yüce Divan sıfatı ile yargılamayı yapan makam beraat kararı verse bile, bir kez TBMM tarafından suçlandırılmış cumhurbaşkanının artık görevine geri dönebileceğini ileri sürmek mümkün değildir. (**Prof. Dr. Erdoğan Teziç, *Cumhurbaşkanının Sorumluluğu*, Tarık Zafer Tunaya**'ya Armağan, 1992, İstanbul Barosu Yayını, s.277)

Vatana ihaneti belirlemede 5237 sayılı yeni TCK'daki "Devletin Güvenliğine Karşı Suçlar (md. 302-308)" elbetteki göz önünde tutulacaktır.

Biz Kemalistler yürürlükteki yasalarımızda hangi hükümler yer alırsa alsın, Atatürk'ün yaşadığı zamanda olduğu gibi; ülke bütünlüğümüze karşı eylem yapanları veya emperyalist devletlerin oyunlarına alet olarak ülkemizi paramparça etmenin hukuki zeminini hazırlayanları, dini siyasete alet edenleri, milli güvenliğimizi ilgilendiren (Kıbrıs gibi) hususlarda milletlerarası antlaşmalardan doğan haklarımızı bile korumaya çalışmayarak düşman devletlerin amaçlarına hizmet edenleri, her zaman "Vatan Haini" olarak nitelendireceğiz ve nitelendirmeye de devam edeceğiz.

ÖĞRENİM BİRLİĞİ SAĞLANMADAN...

Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası), 3 Mart 1924 tarihinde kabul edilmişti.

Bu yasa ile, bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanarak, okullarımızda dini eğitime son verilmiş; imam-hatip ihtiyacını karşılamanın ötesinde imam-hatip okulu açılması, dolayısıyla kızlarımızın bu çeşit okullarda öğrenim görmeleri yasaklanmıştı.

Atatürk'ün en önem verdiği yasalardan biri, Öğretim Birliği Yasası idi. Zira, çağdaş bir eğitim ve öğretim olmadan, bir ülkenin çağdaşlaşmasına, kalkınmasına, demokratikleşmesine olanak yoktu ve **Atatürk** bunun bilincinde olan tek Müslüman devlet yöneticisi idi.

Gazeteci **Ahmet Emin Yalman**, anılarında ilginç bir hususa değiniyor:

> **"Fransızların, Maarif Nazırı** (Milli Eğitim Bakanı) **Ali Kemal'e tavsiyeleri şuydu: 'Modern ilk mektepleri kapatınız. Bunların yerine eski usul cami mektepleri açınız. Bu suretle cahil halkın idaresi daha kolay olur.'**
> **Bu tavsiyeleriyle, kendi sömürgelerinde yürüttükleri gerici sistemi Türkiye'ye zorla sokmak ve milli ruhu dağıtmak istediklerini belli ediyorlardı."**

Atatürk'ün en yakın arkadaşlarından **Ali Fethi Okyar**, bir hatırasını şöyle anlatıyor:

"**Mustafa Kemal,** taaa Selanik yıllarından beri gerçek cevabının ardında olduğu mevzuu araştırmaya başladı: En çok yüzyıl önce, Osmanlının tam egemenliğindeki 'domuz çobanı' denilen Bulgarlar, Sırplar, Karadağlılar nasıl olmuş da bu kadar kısa zaman içinde derlenip toparlanmışlar, istiklallerine sahip olmuşlar ve göz açıp kapayıncaya kadar kısa zaman içinde Anadolu kadar Türk Rumelinden bizi söküp atmışlardı?

Bir gün elinde, bir Ortodoks papazının, çoban kılıklı küçük Bulgar çocuklarına ders verdiğini gösteren bir resimle geldi: 'Balkanların neden elden gittiğine doğru teşhisi (tanıyı) koydum: Ortodoks Papazları' dedi ve anlattı:

'Bunlar Slav çocuklarına sadece dinlerini, okuma-yazmayı öğretmiyorlar: Milliyetlerini, köklerini anlatıyorlar... Halkın arasında ve başındalar... Bir kaynaktan ilham almışçasına nasıl metotlu çalışıyorlar, şaşmamak mümkün değil.. Bir de bizim köy imamlarını düşünüyorum: 'Nasara yansunu' donmuşluğu içinde, halkı dünyadan çekip ahiret uykusuna yaşarken itiyorlar. Ne anlatıyorlar? Yüzyıllar öncesinin masallarını... En büyük hataları da, Türk insanını milletinden ayırıp, Arap kavminin uşağı yapmak." (**Cemal Kutay,** ***Atatürk "Bugün" Olsaydı...*** s.242-243)

Dönemin Ankara'daki Fransa Büyükelçisi Eric Rouleau, sadece bir diplomat değil, önemli bir entelektüel ve *Le Monde* yazarı, İslam dünyasını da çok iyi biliyor.

Bir konuşmasında diyor ki:

"Ben Türkiye'ye gelmeden önce farklı düşünürdüm. Bazı ülkelerde iktidara gelen İslami hareketlerin, Türkiye'de asla başarılı olamayacağı fikri vardı bende. Çünkü Atatürk devrimlerinin bu meseleyi kökten çözdüğünü sanırdım. Ama gelip gördükten sonra, bu ülkenin de dini bir yönetime doğru gittiğini görüyorum."

Soruyorlar:

"Peki, neden dolayı fikir değiştirdin? Türkiye'de ne gördün ki Atatürk devrimlerinin bu işi çözmemiş olduğunu anladın?"

Bu soru üzerine Eric Rouleau şu önemli saptamayı yapıyor:

"İmam hatipleri gördüm. Bu okullar rejimi değiştirmek üzere programlanmış. Sonunda buradan çıkanlar Türkiye'de yönetimi ele alacak."

Tekrar soruyorlar:

"Peki bu iş için bir zaman verebiliyor musun?"

Eric Rouleau'nun bu soruya cevabı şöyle:

"On beş-yirmi yıl diyebiliriz. Bu okullardan çıkanların kendilerine yer yapmaları ve devlet içinde örgütlenmeleri bu kadar süre içinde tamamlanır. Daha sonra da ele geçirme hızlanır." (**Zülfü Livaneli**, "İHL Konusunda Kehanet Gibi Bir Konuşma", *Vatan* gazetesi, 6 Mayıs 2004)

Çağdaş eğitimcilerimiz, Anayasamızı da ihlal ederek, Öğretim Birliği Yasası'nı delik deşik eden yöneticilerimizi "Vatan Haini" gibi görmekte haksız mıdırlar?

KILAVUZU ULEMA OLANIN (...)

Türban yasağında Türkiye'yi haklı bulan AİHM'yi verdiği karar nedeniyle eleştiren Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan,** *"Mahkemenin bu konuda söz söyleme hakkı yoktur. Söz söyleme hakkı ulemanındır"* dedi.

Recep Tayyip Erdoğan, 3. Uluslararası **Said-i Nursi** seminerinde yaptığı konuşmada da, *"**Said-i Nursi** keşfedilmeyi bekleyen bir hazinedir... Öyle bir dünyaya gözlerini açtı ki, sosyal önderlik ulemanın elinden çıkıp, Batıcı seçkinlerin eline geçmiş durumdaydı"* demişti.

Aynı seminerde konuşan Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik**'in söyledikleri daha da ilginç: *"Eğer cumhuriyetin başında Bediüzzaman resmi makamlarca dinlenseydi, bugün ülkenin durumu hiç şüphe yok ki böyle olmazdı."*

Ülkemizin yönetimini, antidemokratik bir seçim kanununun sağladığı olanaklarla ele geçirmiş kişilerin kafa yapısının ve dünya görüşlerinin daha da açıklığa kavuşmasına yardımcı olacağından, "ulema" kavramı ve **Saidi Nursi** hakkında bazı bilgiler vermekten kendimi alamadım.

Ord. Prof. Dr. Sabri Şakir Ansay, A.Ü. İlahiyat Fakültesi Yayınları arasında çıkan ve bir ara ders kitabı olarak da okutulan ***Hukuk Tarihinde İslam Hukuku*** adlı eserinde şöyle diyor:

> "Hukuk bir inanç işi değil, dünya ve hayat kurumu, onun düzenleyicisidir. Fakat onu şarkta (İslam dünyasında) din kisvesi (giysisi) altında tutmak isteyenler vardır. Bu düşün-

ce, ulusun ve memleketin kalkınmamasına, uzun ve derin ıstıraplarına neden olmuştur. Eski dönemlerden, bugünkü anlamda laiklik beklenemezse de, bugün aramızda Mecelle veya Suudi Arabistan'daki egemenliğe özlem duyan ulemacıklara rastlanabilmektedir. **Bin bu kadar yıl önce mer'i** (yürürlükte) **olduğu toprakların halkına, onların yaşayış seviyelerine, gereksinimlerine pek uygun olabilen bir nizamı** (düzenlemeyi)**, yaşam koşulları, politik ilişkileri tümden başka olan bir toplumda özlemek, yalnız bugünü değil dünü de anlamak yeteneğinden yoksun bırakmak demek olur.**

...İslam uleması (hukuk bilginleri), sadece sonraki dönemlerin ahlak bozukluğundan sık sık bahsetmişler, fakat yaşamın mukadder (kaçınılmaz) olan değişmelerinden haberdar olmak istememişlerdir... Yine bu din bilginleri (ulema) dünyaya gözlerini kapayıp, sözcük ve terimlerle uğraşmışlar ve skolastik, çürük bir mantık içinde bocalamışlar, sonuç olarak yaratıcı akla seslenen İslamı, cehlin (bilgisizliğin) istilası (saldırısı) altında anlayamaz olmuşlar, onun dinamik hukukuna, nakillere ve muayenesi, teemmülü (ayrıntılı incelenmesi) sadece sözlü anlatımlara döndürmek suretiyle (dogmalara dönüştürüp) cansız hale sokmuşlar, tüm ilmi (siyasal) iktidarı, hukukun amacı olan olayların gereklerini nizamlamakta (düzenlemekte) değil de, aksine onların çok eski dönemlerin gereksinimlerine göre dökülmüş kalıplara, kurallara uydurmakta görmüşler, yarara itibar etmemişlerdir. Hukuka verilen dinsel karakterin çok acıklı sonucu olarak, birçok çıkmazlarda birtakım çarelere başvurmak zorunluluğu doğmuş; bu da bazen yalancılığa, riyaya, gerçekten hile denecek aşağılıklığa götürmüş ve böylece din kutsal ve yüce mevkiinden, hukuk da manevi etkinlik ve otoritesinden kaybetmiş, her ikisine karşı bir laubaliliğe yol verilmiştir."

Ord. Prof. Dr. Sabri Şakir Ansay'ın, "Ulema" konusunda söylediklerinin ne kadar haklı olduğu belgelerle kanıtlanmıştır.

Önce, 1520-1528 tarihleri arasında medreselerde müderrislik (profesörlük), daha sonra Rumeli Kazaskerliği, 1545'ten 1574'e kadar **Kanuni Sultan Süleyman** ve **II. Selim** zamanında şeyhülislamlık yaptığı, Arapça Kuran tefsiri ve halk adına Duaname yazdığı için, gelmiş geçmiş tüm ulemanın piri sayılan **Ebussuud Efendi**'nin söyleşi fetvalarına göz atalım:

Soru: "Bir kişi açıktan açığa ramazan günü yemek yese, sorgulamasında 'Ramazan hadistir, düzme koşmadır' dese ve bu sözünde dirense ne yapmak gerekir?"
Cevap: "Elbette, öldürülmesi gerekir."
Soru: "Seyyidler 'İbadetle ilgili kararlar bizi bağlamaz' (...) derlerse bunlara ne yapılmalıdır?"
Cevap: "Bu inanç üzerine direnirler, şeriat yoluna gelmezlerse dinsizlikleri anlaşılmış olur, bu nedenle öldürülmeleri gerekir."
Soru: "Bazı sufiler 'Bize şeyhimiz böyle buyurdu' diyerek sürekli zikretseler onlara ne yapmak gerekir?"
Cevap: "Şeyhleri olan dinsizin buyruğunu, Tanrı Peygamberi'nin buyruğuna yeğledikleri için tümünün öldürülmesi gerek."
Soru: "Kızılbaş topluluğun dine göre topluca öldürülmesi helal midir? Bunları öldürenler gazi, bu öldürme sırasında ölenler şehit olur mu?"
Cevap: "Kızılbaşların topluca öldürülmesi elbette dinimize göre helaldir. Bu en kutsal savaştır. Bu yolda ölmek de şehitliğin en ulusudur." (**M. Ertuğrul Düzdağ, *Şeyhülislam Ebussuud Efendi Fetvaları*...**, s.83 ve sonrası)

1831 senesinde İstanbul'da bir veba salgınında, gemilere karantina uygulanması teklifi ret olunuyor. Yine aynı yıllarda

baş gösteren **bir kolera salgınında, ordumuzda danışman olarak bulunan Alman subayı Moltke'nin, bir önleyici tedbir olarak önerdiği "suyun kaynatılarak içilmesi"; 1850'li yıllarda, "evlenecek çiftlerin frengi muayenesinden geçirilmesi" teklifleri, hep "Allahtan gelecek şeylerin önüne geçilmez kaderciliği"nden doğan ulema karşı koymaları ve şeyhülislam fetvaları ile uygulamaya konulamıyor.**

III. Murat zamanında, Mısırlı bir Türk olan matematik ve astronom bilgini **Takiyyeddin**, İstanbul Tophane'de dönemin en üstün tekniği ile bir rasathane kuruyor. Fakat bu rasathane ancak beş yıl ayakta kalabiliyor. Ulema baskılarına dayanamayan padişahın emri ile ve Şeyhülislam **Kadızade**'nin fetvası ile rasathane yıkılıyor. Yıkılma sebebine gelince, İstanbul'da o sırada bir veba salgını olmuş ve aynı zamanda gökte bir kuyruklu yıldız belirmiş. Bu emareleri bir uğursuzluk işareti sayan şeyhülislam ve ulema, "Allah kendi âlemi olan göklerin esrarının öğrenilme girişimine kızarak ihtarda bulunmuştur" diyerek, yıkım gerçekleştiriliyor. (**Necip Mirkelamoğlu**, ***Atatürkçü Düşünce ve Uygulamada Din ve Laiklik***, s.146)

Sultan Abdülmecit'in Darülfünun'da (Üniversitede) **anatomi dersinin de okutulmasını öngören 1841 tarihli buyrultusu, dinci çevrelerde büyük tepkiyle karşılanmış, meşihattan alınan "Bina-yı beşere bedel mevt** (ölmüş kişinin vücuduna) **neşter vurulması küfürdür" fetvasıyla kıyama** (ayaklanmaya) **kalkışmışlardır. Bununla da yetinmemiş, o tarihten yüzlerce yıl önce *El-Kanun* adlı yapıtında "İnsan bedenini bilmeden hekimlik yapılamaz" diye yazdığı için İbni Sina'nın yapıtlarının Osmanlı topraklarında okunması yasaklanmış, kendisi de "Kâfir" ilan edilmişti.** (**Niyazi Ünsal**, ***Cumhuriyeti Çürütenler***, s.150)

Yıl 1858. Modernleşme sürecindeki Osmanlı'da, büyük tarih ve din bilgini Cevdet Paşa, şeriatın da köleliğin de yasaklanmasını gerektirdiğini gösteren uzun bir "layiha" kaleme almıştır! Ve kölelik yasaklanmıştır.
Fakat Arabistan ayaklanmıştır. Osmanlı'ya karşı bu ilk Arap isyanının gerekçesi şudur:
"Osmanlı, şeriatın mubah saydığı köleliği yasaklamakla şeriatı yıkmaktadır."
Cevdet Paşa'nın ***Tezahir*** adlı fevkalade önemli eserinde bu konuda geniş bilgi vardır. (cilt 4, s.101 ve devamı; **Taha Akyol**, *Milliyet* gazetesi, 9 Eylül 1997)

Cevdet Paşa, ***Maruzat*** adlı eserinde şöyle diyor:

"Alelhusus Fransız politikasına hadim olanlar, ***Mecelle***'nin yazılmasına başlandığından dolayı kullarına (**Cevdet Paşa**'ya) husumet üzere idiler. Hele **Kabuli Paşa**'nın iğfalatı olan Şeyhülislam **Kezubi Hasan Efendi** ve onunla beraber ulemadan nice cühela (cahiller) dahi böyle bir fıkıh (hukuk) kitabının daire-i ilmiyede (şeyhülislamlıkta) yapılmayıp da daire-i adliyede (Adalet Bakanlığında) yapılmasından dolayı aleyhime kıyam etmişler idi."

Taha Akyol, bu olayı şöyle yorumluyor (***Medine'den Lozan'a***, s.55):

Dikkat çekici olan, ulemanın da, Osmanlı vatandaşları için hukuk birliğini sağlamayı amaçlayan Mecelle'ye karşı olmasıdır. Bilhassa Şeyhülislam Kezubi Hasan Efendi, Cevdet Paşa'ya şiddetle muhaliftir.
İBDA-C'nin yayın organı *Taraf* dergisinde yayımlanan bir yazıda Nurculuğun gerçek yüzü ortaya konuluyordu:

"Özgür Kürdistan için Savaş

Said-i Nursi'nin rüyası İBDA-C'nin elinde gerçekleşecektir. **Said-i Kürdi**, Kemalistlerin tabiri ile **Said-i Nursi**, Kürt ve İslam tarihinde yetişen dahi bir ulemadır (...) **Said-i Kürdi** zindandan çıktıktan sonra İstanbul'u terk eder. Vapurla Tiflis üzerinden Kürdistan'ın Xuy kentine geçer. Van ve Bitlis Kürt beylik aşiretlerine ulaşır. Buralarda Kürdistan'ın kurtuluşu için ilim, irfan, plan ve proje yolları arar. Tiflis'teyken bir tepenin başına çıkar. Kafasındaki özgür Kürdistan ve Birleşik İslam âlemi projesini tasarlarken birisi ile **Said-i Kürdi** arasında şu konuşma geçer:

'Nerelisin?'

'Bitlisliyim.'

'Ne yapıyorsun burada?'

'Ben müstakbel Kürdistan'ın ve İslam âleminin plan ve projesini çiziyorum. Benim kafamdaki plan ve proje bu, planım er geç gerçekleşecek. İslam âleminin kalbinde müstakil bir Kürdistan'ın kurulması ile İslam âlemi o merkez etrafında dönerek bir araya gelecek ve büyük federatif İslam devleti kurulacaktır.'

Gerçekten **Said-i Kürdi**'nin hayali, gayesi olan, İslam âleminin kalbini teşkil eden, birleşik ve özgür bir Kürdistan temeli atılmaya başlamış ve bu gayeye yönelik özgürlük mücadelesi başarı ile ilerliyor. Kürt halkının samimiyetle bağlı bulunduğu Asrı Saadetin anlayışıyla, devrimci ve zulme karşı direnişçi ruhu ile İslamiyetin hakiki mecrasına dönüştürülmüş bulunuyor...

Said-i Kürdi'nin, 'Ey Asuriler ve Ciyaniler, cihangirlik zamanında Peşidar kahraman askerleri olan Kürtler, beş yüz senedir yattınız, yeter artık uyanınız, sabahtır' şeklindeki çağrısı bugün Kürt halkı tarafından yerine getiriliyor. Ve onun tabiriyle, Kürt halkı artık gafletten uyanıyor.

Said-i Kürdi, 'Özgür bir Kürdistan tohumu ekiyorum. Onu geliştirip büyütün' şeklindeki vasiyetini şimdilik şehitlerin kanında açan kırmızı bir güldestesini ithaf etmekle yerine getiriyor, o büyük ruhun hoşnut olmasını niyaz ediyoruz..."

Özgür Ülke gazetesinden bu alıntıyı yapan *Taraf* dergisi şunları ekliyordu:

"Yiğit Kürt halkı 70 yıldır faaliyet gösteren Deccal rejimine karşı varını yoğunu ortaya koyarak mücadele ediyor. Bu uğurda, İzzet Beyleri, Hacı Musaları, Şeyh Saidleri, Seyyid Rızaları, Said Nursileri şehit verdi. Ve bugün Said Nursi'nin rüyasını gördüğü, uğrunda şehitler vererek, kan ve can vererek yılmadan mücadele ediyor. Birleşik İslam Devleti için Kürdistan'ı kurmaya kararlı, inatçı, inançlı.

Düğüm burada, yıllardır söylediğimizde; Müslüman Kürt halkının mücadelesi, Anadolu merkezli Bağımsız Birleşik İslam Devleti'nin yapı taşıdır.

Kumandan **Mirzabeyoğlu** dedi ki:

'Gayet açık olarak söylüyorum. Bugün İBDA, **Said Nursi** Hazretlerinin rüyasını gördüğü bir temsil planındadır'..."

(**Ergun Poyraz, *Fethullah'ın Gerçek Yüzü***)

1922 yılında, **Mustafa Kemal Atatürk**, Konya'ya yaptığı ziyarette bir medreseye gittiğinde orada bulunan bir molla, medreselerin sayısının artırılmasını ve medrese öğrencilerinin askere alınmamasını rica eder. Bunun üzerine kendini tutamayan **Atatürk**, özellikle bu askere alma meselesine karşı olan mollaya kesin bir ifadeyle şöyle cevap verir:

"Ne o, yoksa sizin için medrese, Yunanlıları mağlup etmekten, halkı zulümden kurtarmaktan daha mı değerlidir? Millet kan içinde yüzerken, halkın en iyi çocukları cephelerde

dövüşür, yurt için canlarını feda ederken siz burada, genç sapasağlam delikanlıları besiye çekmişsiniz! Bu asalakların askere alınmaları için hemen yarın emir vereceğim..."

Mustafa Kemal, medreseden ayrıldıktan sonra yanındaki Sovyet Rusya Elçisi **Aralov**'a otomobilde şu açıklamayı yapar:

"Savaş sona erince onlarla daha ciddi konuşacağım! Her şeyden önce onları mali dayanaklarından, vakıflarından yoksun edeceğim. Yurt topraklarının büyük bir parçası, nerede ise üçte ikisi, belki de daha çoğu vakıftır. Bu vakıflar mollaların yaşama kaynaklarıdır. Bunların çoğu köylülerin elinden alınmış topraklardır. Buna son vereceğiz. Bir de utanmadan hükümetten yardım istiyorlar."

Atatürk, Aralov'a medreseler hakkında bilgiler vererek, Anadolu topraklarında halen delikanlıları askerden kaçıran on yedi bin medrese bulunduğunu söyler. Atatürk, bu ülkeyi mollaların dualarının değil, Türk askerinin dökülen kanının kurtardığını başka vesileler ile başka yerlerde de dile getirir. Buna karşılık bu dinci molla takımı, ülkenin dört bir tarafı işgal altında iken, askeri gücün oluşmasını engellemeye çalışmaktadır. Ki, bu zihniyet ne yazık ki hiçbir zaman değişmemiştir.

Nitekim, **Kürt Said** de Konya'da **Atatürk**'e ricada bulunan molladan farklı düşünmüyor, gençleri askerden kurtarma konusunda, Nur Risaleleri'nin bir parçasını teşkil eden Lem'alar Risalesi'nde şöyle diyordu:

"Risale-i Nur öyle değerli bir kitaptır ki, Kuran'ın onda yansıyan nurlarına hizmet etmek, askerlikten ve kutsal savaştan bile üstündür. Benim elimde fırsat ve param olsa, Risale-i Nur hizmetinde olan değerli kardeşlerimi askerlikten kurtarmak için, bin lira karşılığında bile olsa bedeli öder ve kurtarırım onları..." (Ergun Poyraz, *a.g.e.*)

Mustafa Kemal Atatürk, ulemayı, **Said-i Nursi** gibi kişileri mürşit (yol gösterici) kabul edenler için, 1933 yılında şunları söylüyordu:

"Bazı şeyler vardır ki bir kanunla, emirle düzeltilebilir. Ama bazı şeyler vardır ki kanunla, emirle milletçe omuz omuza boğuştuğunuz halde düzelmezler. Adam fesi atar şapkayı giyer ama alnında fesin izi vardır. Siz sarıkla gezmeyi yasaklarsınız, kimse sarıkla dolaşamaz. Ama bazı insanların başındaki görünmeyen sarıkları yok edemezsiniz. Çünkü onlar zihniyetin içindedir. Zihniyet binlerce yılın birikimidir. Bu birikimi bir anda yok edemezsiniz. Onunla sadece boğuşursunuz. Yeni bir zihniyet, yeni bir ahlak yerleşinceye kadar boğuşursunuz. Ve sonunda başarılı olursunuz..."

"Darülfünun", Türkiye'de 1933'e kadar üniversiteye verilen addır.

Bir üniversite niteliğindeki ilk öğretim kurumu, 14 Ocak 1863 yılında, Darülfününu Osmani adı ile açıldı. Cumhuriyetin ilanından sonra, Beyazıt'taki Harbiye Nezareti binası (bugünkü üniversite merkez binası) Darülfününu adı verildi (24 Nisan 1924), tüzel kişilik ve bilimsel özerklik kazandırıldı.

Darülfünun'un ne hale geldiğini açıklığa kavuşturmak için, iki olaya değinmek istiyorum:

1922 yılında Darülfünun öğrencileri, işgale karşı bir set oluşturmaya çalışırken, öğretim üyelerinin çekimser kalması; başta Ali Kemal ve Rıza Tevfik olmak üzere bazı müderrislerin (profesörlerin) **Ankara Hükümeti'ne karşıt söylemlerine devam etmeleri üzerine ayaklanırlar. Üniversite, 25 Ağustos günü tekrar açılmak üzere, 21 Mayıs 1922 günü resmen kapatılır; Ali Kemal, Rıza Tevfik, Ce-**

nap Şahabettin, Barmasyan, Hüseyin Daniş derhal açığa alınırlar ve 26 Haziranda toplanan Darülfünun Divanı, Ali Kemal ve Cenap Şahabettin'i görevden alır.

Mustafa Kemal'in de şahsen müdahale etme gereğini duyduğu olaylardan bir tanesi 1924 yılında olmuştur. **Darülfünun'da eğitim gören bir grup öğrencinin okul bahçesinde fotoğraf çektirmesi ve okul hocalarının bazılarının resim çektirmenin günah olduğunu söyleyerek, bu öğrencileri cezalandırmalarıyla başlayan olaylar, Mustafa Kemal'in "asıl cezalandırılması gerekenlerin hocalar olduğunu" söylemesi üzerine doruğa tırmanır.** İstanbul Savcılığı devreye girerek, üniversite hocalarını mahkemeye vereceğini bildirir. Bunun üzerine Eğitim Bakanlığı da devreye girer. Fakat üniversite içinde bir grup hocanın, olayı üniversite içinde çözeceklerini bildirmesiyle bu dosya kapanır. (**Yener Oruç**, ***Atatürk'ün "Fikir Fedaisi", Dr. Reşit Galip***, s.209 ve devamı)

Başka çare kalmadığından, 31 Mayıs 1933 tarih ve 2252 sayılı yasa ile, gerçek bir üniversite reformu yapılarak, İstanbul Darülfünunu toptan kaldırılır ve "İstanbul Üniversitesi" adıyla yeni bir üniversite kurulur.

Prof.Dr. Ernst Hirsch, ***Anılarım*** adlı eserinde şu değerlendirmeyi yapıyor:

"İstanbul Üniversitesi'nin 1933 yılında yeniden kurulmasındaki amaç, İslamdan kaynaklanan bu medrese ruhunu kökünden silip atmak ve yerine Batı Avrupa geleneğinde bir üniversitenin merkezini oluşturacağı bilim özgürlüğünü getirmekti."

ALEVİLERİN YENİ "YOLDAŞI" BÜLENT ARINÇ MI?

Can Ataklı'nın, 24 Kasım 2009 tarihli *Vatan* gazetesinde;

"Alevileri bugüne kadar kötüleyen, onları Müslüman bile kabul etmeyen, Sivas'ta yakılanları seyreden ve tepki vermeyen kim varsa, bugün Alevi dostu kesildi. Onlar adına ***Onur Öymen'in*** *kellesini istiyorlar"* diye yazdığı gün;

Melih Altınok, *Taraf* gazetesindeki "Yoldaş **Arınç**" başlıklı yazısını şöyle bitiriyordu:

"Evet, ısrarcıyım, son dönemdeki söylemlerini sürdürdüğü sürece yoldaşımdır ***Arınç.***"

Türkiye'de tekke ve zaviyelerin kapatılmasını izleyen 11 Eylül 1925 günü, Bektaşi-Alevi tekke yöneticileri kamuoyuna aşağıdaki bildiriyi açıkladılar:

"Bütün sevenlere duyurulur ki: İnsanlık âleminin ve Bektaşi yandaşlığının yüzyıllardan beri bekledikleri kurtarıcı ortaya çıkmıştır. (Bu kişi) Yüce Cumhurbaşkanımız Mustafa Kemal Paşa'nın bedeniyle gelen, bütün İslam dünyasının ve bu arada Alevilerin canları, malları ve huzurları güvenceye alınmıştır. Bu nedenle, tekkelerin var olma nedeni ortadan kalkmıştır. Bizlere düşen kurtarıcımızın yüce buyruklarına uyup, bundan sonra dünya bilimlerini okutan Cumhuriyetimizin okullarına, insanlık bilimlerine ulaşmaktır. Hazreti Hünkâr Hacı Bektaş Efendimiz de eğitimde bu yolu buyurur. Tekkemizi ka-

patıp kutsal anahtarını Cumhuriyetimizin kurucularına teslim etme günü gelmiştir. Böyle de yapılacaktır. Bütün sevenlere duyurulur." (Çetin Yetkin, *İktidara Karşı Türk Direniş ve Devrimleri*, 3. Cilt, s.894)

24 Eylül 1998 günü, Ozan **Mahsuni Şerif**'ten bir mektup almıştım. İşte o mektuptan birkaç satır:

"...Dünyanın en kudurgan ülkelerince istila edilmiş bir vatanı kurtaranlardan birinin evladı olarak, aynı ülkeyi bir başka tehlikeye sokmak isteyenler önünde verdiğiniz basiretli mücadele, bütün biz Cumhuriyet çocuklarına örnek olmakta ve bizi istiklal aşkına tekrar tekrar bağlamaktadır... İçimden geçenleri, sadece bir ortak sevdanın kamçısıyla yazdım... Düşünceleriniz ve mücadeleniz, en amansız koşullar içinde dahi, Cumhuriyet halkı önünde yalnız kalmayacaktır."

Ozan **Mahsuni Şerif**'in mektubu, şu şiirle bitiyordu:

Hava bozdu, yol karanlık
Ha gayret güzel yolcu...
Oldu olacak
Güneş alev alev
Mevsim çok sıcak.
Dalgalar köpük köpük
Kudurmuş Kara Deniz.
Belki birazdan güneş doğacak
Depremler yutsa da Kara Deniz'i
Bu gemi Samsun'a yine varacak...

Alevi vatandaşlarımızla, Hacı Bektaş, Avustralya dahil pek çok yerde birlikte olmak mutluluğuna eriştim. Onlar gerçekten de, **Yahya Kemal Beyatlı**'nın deyimiyle "Türk Müslümanlığı"nın temsilcileridir.

Daha önceki yazılarında Alevileri "Araplaşmamış Müslümanlar" olarak nitelendiren **Hüsnü Merdanoğlu**'nun ***Kemalizm ile Bütünleşen Alevilik*** adlı eseri, Yeniden Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Yayınları arasında çıktı.

Aleviler hakkında söz söylemek gereğini duyan hiç kimse, bu kitabı okumadan ağzını açmamalıdır.

Bana göre asıl **Fettullah Gülen**'e methiyeler düzen, **Mustafa Kemal**'e dil uzatan, AKP'den milletvekili olmaya kalkan, AB yanlısı, **Ergenekon** soruşturma ve kovuşturmalarına destek veren sözde Aleviler bu kitabı mutlaka okumalıdırlar.

Kendisi de Alevi olan **Hüsnü Merdanoğlu**, söz konusu kitabında şöyle diyor:

> **"Türk tarihi boyunca Anadolu Türkmenlerinin (Alevilerin) rahat bir soluk aldıkları dönem, Atatürk dönemi olmuş, Aleviler Atatürk döneminde, Osmanlı'nın zulmünden saklandıkları kuş uçmaz, kervan geçmez yerlerden kentlere inerek, her yurttaş gibi devlet olanaklarından yararlanma hakkını elde etmişlerdir. Aleviler, Kemalist Büyük Türk Devrimi'ni sözde değil, özde benimseyerek, bu yüce devrimin, halk arasında tutulup yaygınlaşmasına destek vermişlerdir... Atatürk'ün karşısında olmak, emperyalizme hizmettir... Son yıllarda, Atatürk'e ve O'nun ideolojik bütünlüğünü oluşturan Kemalizm'e saldıracak kadar, Kemalizm ile Aleviliği karşı karşıya getirme yarışı içinde olanların, emperyalizmin kurs ve bursларından yararlanmış oldukları konusunda hiçbir kuşku duyulmamalıdır... 'Atatürkçülük' olarak da bilinen Kemalist Büyük Türk Devrimi'nin dört temel ereği bulunmaktadır. Bunlar, 'Tam bağımsızlık, ulusal egemenlik, ulus devlet ve çağdaş devlettir'... Alevilerin, Atatürk'ü yüzyıllardır bekledikleri 'Mehdi'ye benzetmelerinin, tarihi se-**

yir içinde yaşanılanların etkisi olduğu kadar, Atatürk'ü Türk ulusu önderliğinde Anadolu insanının onuruna sahip çıkmasının etkisinin de olduğu yadsınamaz... Aleviler öz be öz Türk idiler ve özgürlüklerine Ulusal Kurtuluş Savaşı ile kavuşmuşlardır. Atatürk döneminde hiç kimse onlara Etrak-i bi-idrak (anlama yeteneğinden yoksun) **diyememiş, onlar 'Ne Mutlu Türk'üm' diye övünmüşler ve övünmektedirler..."**

Yaşasaydı **Mahsuni Şerif**'in yüzlerine tüküreceği kişiler, Aleviler adına konuşup; *Zaman, Yeni Şafak, Star, Vakit* gibi gazetelere manşet olmuyorlar mı, gerçekten kahroluyorum.

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI

Ayşe Türkmen adlı okurum, bana yazdığı mektupta, *"Sözcü gazetesinde 'Alevilerin Yeni Yoldaşı **Bülent Arınç** mı?' başlıklı yazınızı okudum... Size güvenim sonsuz; ancak, **Yahya Kemal** gibi bir gericinin 'Türk Müslümanlığı'ndan bahsettiğine bir türlü inanamadım"* diyor.

Her şeyden önce şunu söyleyeyim, **Yahya Kemal Beyatlı** bana göre en ilerici insanlarımızdan biridir.

Şiirimizde yaptığı yenilikler konusunda **Nurullah Ataç**'ın, *"Edebiyatımızda hakiki inkılaba en çok hizmet etmiş adamdır"*;

Prof. Dr. Cahit Tanyol'un, *"Şiirimizi taklitçilikten olduğu kadar yobazlıktan da kurtardı... Eski şiirimize Batı estetiği içinde bakmayı bize o öğretti"*;

Sabahattin Eyuboğlu'nun, *"Divan edebiyatını ruhundan silip süpürmüş olan bir Türk şairinin olgun eser vermesi imkânsızdır... **Yahya Kemal**, Frenkten Türke dönüşü emsalsiz bir ölçü ile tahakkuk ettirmiştir"* dediğini hatırlatmakla yetiniyorum.

Yahya Kemal Beyatlı, 1923 yılında Urfa milletvekili seçilince; *Hâkimiyeti Milliye* gazetesi kendisiyle bir söyleşi yaptı ve ona şu soruyu sordu:

"Payitahtın (başkentin) *İstanbul'a ya da başka bir yere taşınması konusunda ne düşünüyorsunuz?"*

Yahya Kemal'in cevabı şöyle oldu:

"Yeni istiklal Ankara'da doğdu. Başkenti İstanbul'a nakletmek fikri korkunç bir gaflettir... Merkezin, vatanın merkezinde olması şarttır... Merkez Ankara'da oldukça İstanbul

başını yastığa rahat koyup uyusun. Anadolu onun başında bir koruyucu melek gibi duruyor." (**Bilâl N. Şimşir**, ***Ankara... Ankara... Bir Başkentin Doğuşu***, Bilgi Yayınevi)

Gelin **Yılmaz Karakoyunlu**'nun ***Yorgun Mayıs Kısrakları*** adlı eserinden **Yahya Kemal**'e ilişkin bazı bölümlere birlikte göz atalım:

Yahya Kemal, annesi **Nakiye Hanım**'dan bir hatıra fotoğrafı bile kalmamasından duyduğu üzüntüyü, büyük bir aşkla bağlı olduğu **Nâzım Hikmet**'in annesi **Celile Hanım**'a şöyle anlatıyor:

*"Biliyor musun **Celile**! Üç-beş habis* (soysuz) *ve seviyesiz yobazın korkusuyla **Nakiye Hanım** fotoğraf çektirememiştir. Onun bir resmi, hayatımın en büyük hatırası olurdu. İslam tesettürünün* (örtünme) *en acımasız uygulandığı bir muhitin terbiyesiyle büyüdüğü için, tek bir resim bırakmadan göçüp gitti.*" (s.97)

Yahya Kemal, **Adnan Menderes**'e yakınlığı ile bilinen **Fuat Hulusi Bey**'e şunları söylüyor:

"Başbakan hilafeti bile getirmeyi düşünecek kadar çığırından çıkmış. Bu üsluptan kendine de, memlekete de hayır gelmez. Unutma! Felaket hadiselerle değil, insanlarla gelir." (s.460)

Terakkiperver Fırka'nın ve Serbest Fırka'nın kapatılış nedenlerini, **Yahya Kemal** şöyle yorumluyordu:

*"Bunlara demokrasi teşebbüsü değil, olsa olsa **Gazi Hazretleri**'nin hevesleri denilebilir... Bütün mesele **Atatürk**'ün devrimlerini tamamlamaktır. Milletin kaderi ve Cumhuriyetin âkıbeti* (sonu) *bu noktadadır.*" (s.269)

Bizzat **Adnan Menderes**'e şunları söylemiştir **Yahya Kemal**:

"Hayret içindeyim ve hâlâ makul bir izah noktası bulmuş değilim. Neden Halkevleri'ni kapattınız? Neden Köy Enstitüleri'ni kapattınız? Bunlar cumhuriyetin aydınlanma politikalarıydı. Böyle geniş tesirli (etkili), ***irfan*** (kültür) ***yuva-***

larını kapatırsanız, bugün şikâyet ettiğiniz karanlığın gelmesi kaçınılmaz olur." (s.491)

Gelelim "Türk Müslümanlığı" meselesine:

Yahya Kemal, bir anısını anlatırken, şu değerlendirmeyi yapmıştı:

"Tanca'da camiye gittim. Pantolonlu camiye sokmadılar, gâvur diye. Orada teganni (şarkı söylemek) *yasak. Biz teganni ediyoruz."*

Beşir Ayvazoğlu, ***Bozgunda Fetih Rüyası*** adlı eserinde, **Yahya Kemal Beyatlı**'nın, "Türk Müslümanlığı" tartışmalarına katılışını şöyle değerlendiriyor:

> **"Devrinin en büyük din alimlerinden Babanzade Ahmet Naim Bey'e göre: 'Herhangi bir millet İslamı kendi milliyetinin unsurlarından biri olarak göremez, onu kendine uygun hale sokamazdı...'**
>
> **Bu görüşe karşı çıkan Yahya Kemal Beyatlı, şunları söylemiştir:**
>
> **'Siz kimsiniz, kaç kişisiniz? Çokluksanız bile bütün Türk Milleti'nin tarihi hatıralarına ne karışırsınız? Türk Milleti dinini istediği gibi benimsemiş... İslamiyeti kendi mizacına göre kabul etmiş ve çok eski putperestliği ile karıştırmış ve öyle sever, onun uğruna yalnız bu sebeple ölür.'**
>
> **Ahmet Naim Bey, bu sözleri nedeniyle Yahya Kemal Beyatlı'ya darılmış, yıllar sonra haklı olduğunu kabul etmiştir."**

Atatürk de, *"Mevlevilik ibadete çalgı sokarak dini gülünç eden ve Müslümanlığı dejenere eden teşebbüslerden birisidir"* diyen kişiye karşı, "Türk Müslümanlığı" tartışmalarına girmek gereğini duymuş ve şunları söylemiştir:

"Mevlana bilakis Müslümanlığı Türk ruhuna uygun hale getiren büyük bir reformisttir. Müslümanlık aslında hoşgörülü ve modern bir dindir. Araplar onu kendi bünyelerine göre anlamışlar ve uygulamışlar. Sıcak bir iklimde oturan, suyu nadir bulan ve kullanan, genel bir hareketsizlik içinde ömür süren Araplar için, günde beş defa aptes alıp, beş defa namaz kılmak, çok ileri bir hareket adımıdır. Hz. Muhammed'in dini, insanları harekete geçirmek esasına dayanır. Bu uygulama Türkler için çok hareketsiz sayılabilir. Sarp dağlarda at oynatan, erimiş kar sularıyla yıkanan Türk için, aptes ve namazla sınırlı ibadet tarzı çok hareketsiz kalmıştır. Şamani dininde iken dans eden, şarkılar söyleyen, kopuzlar çalan, şiirler okuyan Türk, namazı az ve hareketsiz bir ibadet saymıştı. Türk hayat tarzı, bu hareketsizliğe karşı harekete geçilmesinden doğmuştur. Mevleviliğe gelince, o tamamıyla Türk geleneklerinin Müslümanlığa nüfuz örneğidir. Mevlana büyük bir reformisttir. Ayakta dönerek ve hareket halinde Allah'a yaklaşma fikri, Türk dehasının en doğal ifadesidir. Bir tarafta müzik çalıyor, diğer tarafta insanlar ilahiler söylüyor ve ayağa kalkmış diğerleri, hayali bir dönüşle ellerini göklere kaldırıyorlar. Bunun estetiği fevkaladedir." (Sadi Borak, *Atatürk ve Din*)

Prof. Fuat Köprülü, Anadolu Türklerinin Müslümanlık anlayışını, *"Türk aşiretleri, genellikle Müslüman olmakla beraber, her türlü bağnazlıktan uzak, dinin kendileri için çapraşık ve gerçekleştirilmesi zor hükümlerine uymaktan çok, eski budunsal geleneklerinin dıştan Müslümanlık cilasıyla cilalanmış basit bir şekline uygun, eski Türk Şamanizminin dış görünüşü İslamlaşmış bir devamı"* diye tanımlamaktadır. (**Aslan Kılıç, *Tarihsel Süreçte Türklük ve Alevilik***, s.67)

İsterseniz sözü artık **Ziya Gökalp**'e bırakalım (***Türkçülüğün Esasları***, s.149):

> "Eski Türkler hem demokrat, hem de feminist idiler... Her işle ilgili toplantılarda kadının erkekle birlikte bulunması koşuldu. Kamusal erk hakan ile hatunun her ikisinde ortaklaşa gerçekleştiği için, bir buyrultu yazıldığında 'Hakan ve Hatun buyuruyor ki' sözleriyle başlaması gerekirdi. Hakan tek başına bir elçiyi huzuruna kabul edemezdi. **Tüm toplantılarda hatun da kesinlikle hakan ile birlikte bulunurdu. Kadınlar örtünmeye ilişkin hiçbir kısıtlama ile bağlı değillerdi.**"

"Araplaşmış Türkler"i çoğaltan okullar ve kurslar, bizim yalnız "Türk" benliğimizi yok etmiyor; çağdaşlaşma ve demokratikleşmemizin önünde de en büyük engel...

TÜRK LAİSİZMİNİN TANIMI

Cumhuriyetimizin 15. yılı dolayısıyla **Atatürk**'ün direktifiyle, CHP tarafından 611 sayfalık bir durum raporu hazırlanmış ve bu rapor ***On Beşinci Yıl Kitabı*** adıyla basılmıştır.

"Laiklik" tanımı, bu kitapta şöyle yapılıyor:

> **"Türkiye Cumhuriyeti, dinlerden ve dinlerin koyduğu naslardan** (tartışmasız kabul olunan emir ve yasaklamalardan, dogmalardan) **değil, hayatın kendinden ve onun müsbet icap ve ihtiyaçlarından mülhem** (ilham alınmış, esinlenmiş) **olarak işleyen bir devlet mekanizmasıdır. Devlet ve dünya işlerinde dinin hiçbir tesiri yoktur. İşte bu prensibe 'laiklik' derler."**

Anayasa Mahkememiz, tüm kararlarına esas aldığı önemli bir kararıyla, "laiklik" ilkesine tam bir açıklık getirmiştir:

> "Laiklik ilkesi din ve devlet ilişkilerini düzenleyen bir ilke olması nedeniyle, her ülkenin içinde bulunduğu ve her dinin bünyesinin oluşturduğu koşullar arasındaki ayrılıkların, laiklik anlayışında da ortaya ayırımlar çıkarması zorunlu bir sonuçtur... Hıristiyan dininin taşıdığı özelliğe göre din ve devlet işlerinin birbirine karışmama esasının, kilisenin bağımsızlığı biçiminde manalandırılmasında bir sakınca görülmemiştir. Çünkü Batı devletlerinde dinin kötüye kullanılması ve sömürülmesi bizdeki şekilde bir sonuç doğurmadığından din ve devlet işlerinin birbirine karışmaması yö-

nünden kabul edilen, kilisenin bağımsızlığı durumu, devlet düzeni bakımından bir tehlike göstermemektedir. **Oysa İslamlık bireylerin yalnız vicdanlarına ilişkin olan dini inanç bölümünü düzenlemekle kalmamış, aynı zamanda bütün toplum ilişkilerini, devlet faaliyetlerini ve hukuku da tanzim etmiştir. Bu durumda ülkemizde din hürriyetinin Anayasa ile çizilen sınırlarının ihlali, dinin sömürülmesi ve kötüye kullanılması, devletin laiklik esasına dayanan düzenine karşı gelinmesi anlamını taşımaktadır... Böyle bir tutumun ve sınırsız, denetimsiz bir din hürriyeti ve bağımsız bir dini örgütlenme anlayışının ülkemiz için pek ağır tehlikelerle yüklü olduğu uzak ve yakın tarihi tecrübeler ile anlaşılmıştır...** Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Anayasada yer almasının ve mensuplarının memur niteliğinde sayılmasının... birçok tarihi nedenlerin, gerçeklerin ve ülke koşulları ile gereksinmelerinin doğurduğu bir zorunluluk sonucu olduğundan kuşku yoktur.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda kabul edilen laiklik ilkesi: Özellikle;

a) Dinin devlet işlerinde egemen ve etkili olmaması esasını benimseme,

b) Dinin, bireylerin manevi hayatına ilişkin olan dini inanç bölümünde aralarında ayrım gözetilmeksizin, sınırsız bir hürriyet tanımak suretiyle dini anayasa inancası altına alma,

c) Dinin, bireyin manevi hayatını aşarak toplumsal hayatı etkileyen eylem ve davranışlara ilişkin bölümlerinde, kamu düzenini, güvenini ve çıkarlarını korumak amacıyla, sınırlamalar kabul etme ve dinin kötüye kullanılmasını ve sömürülmesini yasaklama,

ç) Devlete, kamu düzeninin ve haklarının koruyucusu sıfatıyla dini hak ve hürriyetler üzerinde denetim yetki-

si tanıma niteliklerinden oluşmuş bir ilkedir." (***Anayasa Mahkemesi Kararı***, 21 Ekim 1971, K. 53/79)

Söz konusu kararda açıklanan nedenlerle, dünyada mevcut devletlerin hiçbirinin anayasasında laikliğin tanımı yapılmamış; bu ilkenin yorumlarıyla içinin doldurulması Yüksek Mahkemelere bırakılmıştır.

"Meşhurdur fısk ile (ahlaksızlıkla) *olmaz cihan harab*
Eyler anı müdane-i âliman (dalkavuk âlimler) *harab"*
diyor, **İzzet Molla**.

Cumhuriyetimizin altını oymaya çalışanlar, amaçlarına uygun bir "laiklik" tanımı yapılmasını istiyorlar. Onlarda bu para oldukça, midesinden yakaladıkları sözde bilim adamlarına öyle bir "laiklik" tarifi yaptırırlar ve Anayasamıza korlar ki, tam anlamıyla şeriat düzenine geçişimiz daha da kolaylaşır.

ATATÜRK VE TESETTÜR (KADININ ÖRTÜNMESİ)

Ülkemizde milliyetçilik akımının güç kazanmaya başladığı 20'nci yüzyılların başlarından, ABD'nin "Yeşil Kuşak" projesini uygulamaya koyduğu 70'li yıllara kadar: Kendisini "Milliyetçi" olarak tanımlayanların hepsi de, bazı kadınlarımızın örtünme biçiminden rahatsızlık duyduklarını açıkça belirttikleri gibi; her türlü milli duyarlılıklarını yitirmiş, **Hüsnü Merdanoğlu**'nun deyişiyle "Araplaşmış Türkler" yetiştiren okul ve kursların çoğaltılma çabalarına da karşı çıkmışlardır.

27 Mayıs İhtilali'nden hemen sonra; ***Paydos, Buzlar Çözülmeden*** adlı tiyatro eserlerinin de yazarı olan **Cevat Fehmi Başkut**'un, **Alpaslan Türkeş**'le yaptığı söyleşi *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlanır (Bu söyleşiye, 14 Mart 2009 tarihli *Vakit* gazetesinde de yer verilmiştir). Bu söyleşisinde **Alpaslan Türkeş** bile şunları söylemek gereğini duyuyor:

– İnkılaplar? **Atatürk** inkılaplarını onun ölümünden sonra yerinde saymamış olsalardı, belki de bu davayı (maarif) şimdiye kadar halletmiş olacaktık!

– **Atatürk** inkılapları yerinde saymadılar, geriletiler. Din, kıyafet ve en mühimi zihniyet sahasında geriletiler.

– Kıyafet derken Türk kadınını o utanılacak kılığa sokan çarşafı kastediyorsunuz değil mi?

– Son zamanlarda Anadolu'yu hiç dolaştınız mı? Çarşafın nasıl kapkara bir yangın halinde bütün yurdu sardığını gördünüz mü?

– Yalnız kıyafet ve zihniyette mi geriledik?

– Hayır, Türkçecilikte de... Türkçecilik bu millete **Atatürk**'ün en büyük, en faydalı hediyelerinden biri idi. Evvela ezanı Arapça okutmakla buna ihanete başladılar.

– Ya Kur'an'ı Türkçeleştirme teşebbüsleri? Sabıkların baltaladıkları bu teşebbüslere taraftar mısınız?

– Mutlaka... Türk camiinde Türkçe Kur'an okunur, Arapça değil.

– Politikacıların dini istismar edenlere taviz vermelerinin bu millete büyük zarar getirdiğine kanisiniz değil mi?

– Şüphesiz... Tarih boyunca bu böyle oldu. Son devirde her iki parti de (DP, CHP) aynı şekilde taviz yolunu tuttular...

Alparslan Türkeş'in anlattıklarını, **Neyzen Tevfik** şöyle şiirleştirmişti:

Hayliden hayliye kalınlaştı yobazlık yeniden
Softalık zorlu anırtıyla aldı yürüdü...
Kara bir kinle taassup pusudan çıktı yine,
Yurdu şahane cehalet yeni baştan bürüdü.

Şimdi biraz gerilere gidelim... **Ziya Gökalp**, Türklerin İslamiyeti kabul etmeden önceki kadının konumunu şöyle özetliyor:

"Eski Türkler, hem demokrat hem de feminist idiler... Kamusal erk hakan ile hatunun her ikisinde ortaklaşa gerçekleştiği için, bir buyrultu yazıldığında 'Hakan buyuruyor ki' sözcükleri ile başlarsa geçerli olmazdı. Geçerli olması için kesinlikle 'Hakan ve Hatun buyuruyor ki' sözüyle başlaması gerekirdi. Hakan tek başına bir elçiyi huzuruna kabul edemezdi. Elçiler ancak sağda hakan ve solda hatun oturdukları bir sırada ikisinin birden huzuruna çıkarlardı. Şölenlerde, kurultaylarda ve dinsel törenlerde, savaş ve barış toplantıla-

rında hatun da kesinlikle hakan ile birlikte bulunurdu. Kadınlar örtünmeye ilişkin hiçbir kısıtlama ile bağlı değillerdi." (***Türkçülüğün Esasları***, s.149)

Şimdi de; dini eğitim yoluyla "Araplaştırılmış Türkler", Kurtuluş Savaşımızın başladığı yıl ve sonrasında Türk kadınına neler yapmışlar ona bir göz atalım:

4 Mayıs 1919 günü şapka giyen bir kadın gözaltına alınıyor; 6 Mayıs 1919 günü ise, şapka giyen bir kadın Divan-ı Harbe veriliyor.
Aynı tarihlerde bir gün, bir polis müdürü, Ada otellerinden birinde bir karı-kocanın beraber oturduklarını duyunca, bizzat otele giderek kadını sokağa attırıyor... Aslında, sokakta herkes kadın kıyafetine karışma hakkını kendinde görürdü. (Falih Rıfkı Atay, *Çankaya*, s.409)

Cumhuriyet ilan edildiğinde, ilkokul, ortaokul, yüksek öğrenim dahil, ülkemizin tümünde kız öğrenci sayısı 5.905'tir.

Fransız Dışişleri arşivine kayıtlı (Cilt 69 Turquie, Politique Interievre, S.75), Fransa'nın İzmir Başkonsolosunun şu telgrafı vardır:

"Birkaç gün evvel Sporting Club sahnesinde, Namık Kemal'in *Vatan yahut Silistre* piyesi oynandı ve büyük alâka topladı. İttihat ve Terakki Komitesi, Türk kadınları için de özel bir temsil verilmesini kararlaştırmıştı. Bu haberin duyulması üzerine kaynaşmalar başladı. Silahlı yüzlerce Müslüman, müftüye giderek 'Müslüman kadınların tiyatroya gitmesinin önlenmesini' istediler. Müftü, baskı üzerine Vilayet Konağı'na sığındı. Kalabalık orada kendisini buldu ve 'İslam dini kadının tiyatroya gitmesine izin verir mi, vermez mi?' sorusuna cevap istedi. Hayatını tehlikede gören müftü, 'vermez' fetvasını ver-

di. Bunun üzerine nümayişçiler, bütün mahallelere adamlar gönderdiler. 'Güneş battıktan sonra, sokaklarda görülecek kadınların öldürüleceğini' ilan ettiler. Tiyatroya gidenlerin öldürülmekten başka, 'evlerinin yakılacağını' da bildirdiler ve tiyatronun kapısında nöbet tuttular. Bunun üzerine İttihat ve Terakki temsilden vazgeçti." (**Cemal Kutay, *Otuz Bir Mart 85 Yaşında***, s.349)

Muallim **İsmail Hakkı Bey**, 1866'da İstanbul'da doğmuş, gençlik yıllarında sarayın fasıl heyetine alınmış, Padişahın müezzini olmuş, Musiki-i Osmanlı müzik okulunu kurmuş çok değerli bir bestekârdı. Milli duyguları şaha kaldıran, *"Ceddin deden neslin baban/Hep kahraman Türk Milleti"* mısralarıyla başlayan ***Mehter Marşı*** da onun eseriydi.
Kaçgöçün hüküm sürdüğü, yani kadınlar ile erkeklerin topluluk içerisinde bir araya gelmesinin zor olduğu günlerde; **İsmail Hakkı Bey**, okulunda kadın-erkek ayrımı yapmadan ders veriyor, halka açık konserlere hazırlıyordu.
İsmail Hakkı Bey, bu konserlerden birini Atatürk'ün Samsun'a çıkmasından altı ay kadar sonra Bayazıt'taki Türkocağı binasının konferans salonunda verdi. Kadın ve erkek müzisyenler sahneye beraberce çıkmış, yine kadınlarla erkeklerden oluşan kalabalık bir dinleyici topluluğuna güzel nağmeler ile dolu birkaç saat geçirtmişlerdi. Ertesi günkü gazeteler, İsmail Hakkı Bey'in konserini öven yazılarla doluydu.
Ama kadınlar ile erkeklerin birlikte konser vermelerinden "Araplaşmış Türkler" rahatsız oldu. Böyle bir konserin tekrarını önlemek için derhal faaliyete geçtiler.
İşi resmiyete döken zamanın Şeyhülislamı Haydarizade İbrahim Efendi oldu. Konserden dört gün sonra, Dahiliye Nezareti'ne (İçişleri Bakanlığı) **bir yazı gönderdi ve 'İslami**

terbiye ile bağdaşmayan bu gibi konserlerin önlenmesini' istedi.

İçişleri Bakanlığı, Şeyhülislam Haydarizade **İbrahim Efendi**'nin talebini uygulamaya koydu ve 25 Aralık günü, Bakanlığın Özel Kaleminden İstanbul Polis Müdürlüğü'ne bir talimat gönderildi. Talimatta Şeyhülislamın talebinin yerine getirilmesi; konserin tekrarının ve gazetelerde bu konudaki haberlerin çıkmasının önüne geçilmesi isteniyordu. (**Murat Bardakçı**, *Hürriyet* gazetesi, 4 Ocak 2004)

3 Nisan 1923 günü, TBMM'de seçimle ilgili yasanın değiştirilmesi gündeme alınmıştı.

Eski yasaya göre, her 50 bin erkek nüfus için bir milletvekili seçiliyordu. Savaşlar nedeniyle erkek nüfus sayısı azalmış, milletvekili adetinin azalmaması için çareler düşünülmeye başlanmıştı.

Tunalı Hilmi Bey, *"Kurtuluş Savaşı'nda gösterdikleri büyük fedakârlık nedeniyle kadın nüfusun da sayılmasını"* önerince; TBMM'nde kıyamet koptu, sıra kapakları vurulmaya başlayınca söz alan Tunalı Hilmi Bey şunları söyledi:

"Savaşa katılan analar, erkeklerden daha çoktu. Lütfen ayaklarınızı vurmayınız.

Efendiler, ayaklarınızla yere değil, kutsal analarımızın başlarına vurmuş oluyorsunuz... Analar cennetten bile yücedir. **(Meclis zabıtlarına göre, artan gürültüler, şiddetli ayak sesleri)** ***İzin veriniz arkadaşlar, sizlerden analara bacılara oy hakkı, seçilme hakkı vermenizi istemiyorum, yalnızca sayılmalarını istiyorum."***

Söz alanlardan Eskişehir Milletvekili Emin Bey;

***"Böyle düşünce olmaz. Dinsel yaşama saygı göster, milletin duyarlılıklarıyla oynama"*;**

Konya Milletvekili Vehbi Bey;

"Bizim memleketimize bolşeviklik daha girmedi Hilmi Bey" diyorlar.

Ve **Tunalı Hilmi Bey**'in önerisi reddediliyor.

Ve yıllar sonra **Atatürk**'ün bütün ağırlığını koymasıyla, 3 Nisan 1930 tarihli Belediye Yasası, 18 yaşından büyük kadınlara oy kullanma ve seçilme hakkını tanıyor; 1935'te yapılan yasa değişiklikleriyle, Türk kadınına milletvekili seçme ve seçilme hakkı, pek çok Avrupa ülkesinden önce tanınıyor ve yapılan ilk seçimlerde 18 kadınımız, milletvekili sıfatıyla TBMM'ye giriyor.

Atatürk'ün emriyle 1929'da *Cumhuriyet* gazetesi bir "Miss Turkey" güzellik yarışması düzenledi.

Çoğunluğu İslam olan bir toplumda ilk kez böyle bir yarışma düzenleniyordu.

1932 yılında "Miss Turkey" Keriman Halis, "Dünya Güzellik Kraliçesi" unvanını kazandı.

Keriman Halis, Mustafa Kemal'e çektiği telgrafta;

***"Kazandığım başarı, sizin ülkemiz kadınlarına ilham ettiğiniz fikirlerin sonucudur"* diyordu.**

Kutsal din duygularını istismar ederek emperyalizmin uşaklığını yaptığını kamufle etmeye çalışan ve utanmadan kendisini "milliyetçi" olarak tanımlayan bazı kişiler; ABD'nin "Yeşil Kuşak" projesini uygulamaya koyduğundan beri, kendilerinin "demokrat" ve "halkın seçtiği kişilere saygılı oldukları" bahanesiyle, daima Atatürk'ün "Vatan Haini" olarak nitelendirdiği dini siyasete alet eden politikacıları desteklemişler ve Atatürk'ün en önem verdiği yasa olan Tevhidi Tedrisat Kanunu'nu (Öğrenim Birliği Yasası'nı) **delik deşik edenleri ayakta alkışlamışlardır.**

Geçtiğimiz hafta bir televizyon programında Hasan Celal Güzel ve Namık Kemal Zeybek, yakın çevresinde bulunmuş kişilerden birinin anılarından birkaç cümle okuyarak, *"Atatürk'ün hedefleri arasında örtünmeyi kaldırmanın bu-*

lunmadığını; her çeşit kadın giyimine daima saygı gösterdiğini" **ısrarla ileri sürmeleri üzerine, bu konuya açıklık getirmeye karar verdim.**

Önce **Erol Mütercimler**'in ***Fikrimizin Rehberi Gazi Mustafa Kemal*** adlı eserine bir göz atalım (s.585):

> **...Öldüğü güne kadar Mustafa Kemal'in en yakınındaki kişilerden biri olan Mazhar Müfit'in güncesindeki tarih 7-8 Temmuz 1919, yani Erzurum Kongresi'nin toplanmasına neredeyse daha iki hafta var.**
>
> **O gece sigarasını birkaç nefes üst üste içtikten sonra Mustafa Kemal söze şöyle başlıyor:**
>
> **"Bu defterin bu yaprağını kimseye göstermeyeceksin. Sonuna kadar mahrem kalacak. Bir ben, bir Süreyya, bir de sen bileceksin. Şartım bu..."**
>
> **Sonra, "Yaz" diye devam etti:**
>
> **"Zaferden sonra şekli hükümet Cumhuriyet olacaktır. Bu bir.**
>
> **İki: Padişah ve hanedan hakkında zamanı gelince icap eden muamele yapılacaktır.**
>
> **Üç: Tesettür kalkacaktır.**
>
> **Dört: Fes kalkacak, medeni milletler gibi şapka giyilecektir.**
>
> **Beş: Latin harfleri kabul edilecek."**
>
> **Mazhar Müfit** sözünü kesip;
>
> "Paşam kâfi... kâfi..." der ve biraz da hayal ile uğraşmaktan bıkmış bir insan tavrıyla, "Cumhuriyet ilanında başarılı olalım da üst tarafı yeter!" diye ekler.
>
> Kurtuluştan çok sonraki yıllar, **Mustafa Kemal, Mazhar Müfit**'e;
>
> "Kaçıncı maddedeyiz? Notlarına bakıyor musun?" diyecektir.

"Tesettürün kalkması", görüldüğü gibi **Mustafa Kemal**'in en önemli hedefleri arasındadır... Bu hedefe laik eğitim ve devlet adamlarının topluma örnek olmasıyla kolaylıkla varılabileceği inancındadır.

Kıyafet Yasası'nın kabul edildiği 28 Kasım 1925 tarihinden üç gün önce yaptığı Kastamonu gezisinde **Mustafa Kemal** şunları söyler:

> "Bazı yerlerde kadınlar görüyorum ki; başına bir bez veya bir peştemal veya buna benzer bir şey atarak yüzünü gözünü gizler... Bu hal ulusu çok gülünç gösteren manzaradır ve derhal düzeltilmesi gerekir."

Mustafa Kemal, 29 Ocak 1923'te Latife Hanım'la evlenir.

Bir milletvekilinin "Niçin evlendiniz?" sorusuna, şu cevabı verir:

> **"Bundan sonra birçok devrimler yapacağız. Bunlar arasında 'Kıyafet Devrimi' de olacaktır. Kadınlarımızın da çarşafını atacağız. Kızlarımızın güzelliği meydana çıkacaktır. Bu güzel yüzlü millete, kara çarşaf ve peçe yakışmaz. Ben herkesin karısının ve kızının başını açarken, onlar diyecekler ki, 'kendisi bekâr, herkesin çarşafını çıkarttı.' Bunu dedirtmemek için evlendim." (Enver Behnan Şapolyo, *Kemal Atatürk ve Milli Mücadele Tarihi*,** s.509)

Latife Hanım hakkında ayrıntılı bir eser yazan **İpek Çalışlar**; **Latife Hanım**'ın dış basında **"Mustafa Kemal**'in peçesiz eşi" olarak tanıtıldığını hatırlattıktan sonra, şu hususlara da değiniyor:

> "Pantolon giyen, mahmuz takan bir kadınla karşı karşıya kalan dünya basını şaşırmıştı. *New York Times*, 14 Mart

1923'te, **'Bayan Kemal**'in giysileri bir reform çağrısı' başlığıyla **Latife Hanım**'ı haber yapmıştı. **Latife Hanım**'ın o gün giydiği kıyafetler, Türkiye'deki muhafazakâr çevrenin tepkisini çekmiş, 'Paşa'nın karısı soyundu, dökündü!' diye bildiriler dağıtılmıştı..."

İpek Çalışlar'ın dikkat çektiği bir başka anekdot ise şöyle: "1925 yılında Tarsus'a yaptıkları bir ziyaret arasında **Latife Hanım** bir an ortadan kayboldu, sonra başı açık, sade ve modern bir kıyafetle içeri geldi. **Mustafa Kemal**, 'Bu kıyafeti nasıl buldunuz?' diye sordu. 'Çok beğendik' yanıtını alınca, 'Bundan sonra Türk kadını bu kıyafeti giyecek' demişti."

Atatürk'ün, tesettür (kadının örtünmesi) konusuna yaklaşımını açıklığa kavuşturabildim sanıyorum.

Şimdi bir önerim var: Turgut Özal, Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Fethullah Gülen gibi kişilerin milliyetçi(!) olduklarını söyleyip, onlara övgüler düzerek ve bu suretle verdikleri mesajlarla, yeniden milletvekili ve makam sahibi olmaya çalışanlar; Atatürk'ten bahsetmek yerine, kafalarının içinde yıllardır taşıdıkları kara örtüyü çıkarıp, kendileri örtünsünler... Onlara yakışacak tek şey de bu...

KADININ ÖRTÜNMESİNE İLK KARŞI ÇIKAN KİMDİ?

Kadının örtünmesine ilk karşı çıkan kişi **Mevlana**'dır. ***Fihi Ma Fih*** adlı eserinde şöyle diyor **Mevlana**:

"Sizler, kadının kapanmasını istedikçe, herkeste onu görme isteğini kamçılamış olursunuz. Bir erkek gibi kadının da yüreği iyiyse, yasakları uygulamasan da, o iyilik yoluna gidecektir. Yüreği kötüyse, ne yaparsan yap, onu hiçbir şekilde etkileyemezsin. Kıskançlık denilen şeyi bilme. Cahillerdir, kadından üstün olduğunu sananlar. Cahiller kabadır. Sevgi ve güleryüz nedir bilmezler. Ancak hayvan erkekler kadından üstündür. Seven erkek ise, kadınla eşittir."

Son yıllarda, ülkemiz dışındaki Müslüman kadınlar, "türban"a karşı çok ciddi itirazlarda bulundular. İranlı kadın doktor **Şahdor Cevan**, türban savunucularını "Kapolar (Nazi Yamakları)" diye nitelendirdi.

2004 yılı Ocak ayında ülkemizi ziyaret eden Pakistan Devlet Başkanı **Pervez Müşerref**'in eşi **Sehba Müşerref**, şunları söylemişti:

"Eşim Cumhurbaşkanı olduktan sonra çevreden 'başını ört' diye çok baskı geldi ama ben örtmedim. Benim babamın bana bir nasihati var. Babam bana, 'Hiçbir koşul altında bir kadın olarak başınızı örtmeyin. Çünkü kadınların başını örtmesi, çağdaşlığın değil gericiliğin simgesidir. Kuran-ı Kerim'in yanlış tefsirinden ötürü kadınla-

ra zorla başlarını örttürüyorlar' dedi." (*Milliyet* gazetesi, 22 Ocak 2004)

Ruhat Mengi, çok önemli bir değerlendirmeyi gündeme taşıdı (*Vatan* gazetesi, 12 Ekim 2009):

> **"İslamcıların baş tacı olan El Ezher Üniversitesi Rektörü Şeyh Tantavi, yüzünü açmasını istediği çarşaflı bir kız öğrenciden 'inancım için örtünüyorum' cevabını alınca kızarak, 'Ben İslam'ı senden ve ailenden iyi biliyorum. Bu tip örtünmenin İslam'da yeri yok, sadece bir gelenek' dedi.**
>
> **Din kurallarıyla yönetilmek istenen ülkelerde, yaşamı baskı altına alınmış ve bu modelle oluşmuş bir halk yaratmaktan geçtiği için, hep önce kadınlara el atılmıştır."**

İslam ülkelerini ve mabetlerini emperyalist saldırılara karşı silahlı mücadele ile koruyan milli kahramanlarımızdan hiçbiri, kadınlarımızın örtünmesine taraftar olmamıştır.

Orhan Karaveli'nin *Ziya Gökalp'i Doğru Tanımak* adlı eserinin 60. sahifesinde, İslam ve Peygamber âşığı, "dini bütün" Fahrettin Paşa'nın eşi Fatma Sıdıka Hanımefendi'nin, yüzyıl önce çekilmiş bir fotoğrafı var. Başı tamamen açık, zarif ve şık... Aynı kitapta Fahrettin Paşa şöyle anlatılıyor (s.57):

> "...Türk'ü arkadan vurmaları için çil çil altınlarla satın aldıkları Arapların ihanetine karşın 'Ravza-i Mutahhara' adıyla bilinen İslam Peygamberi'nin kabrini Mütareke koşullarına aldırış etmeden korumayı aylar boyunca sürdürdüğü için İngilizlerin bile hayranlığını kazanmıştı **Fahrettin Paşa**... Peygamberin mezarına Osmanlı tarafından armağan edilen bütün değerli eşyayı, bu arada her biri 50 kiloluk altın şamdanları, **Hazret-i Osman**'ın ceylan derisine elyazmalı ünlü

Kuran'ını, pırlanta ve incilerle **Hazret-i Muhammed**'in adı yazılı benzersiz levhaları, Medine'nin er geç düşeceğini anlayınca bir muhafız kıtasının eşliğinde ve son trenlerden biriyle İstanbul'a gönderen de oydu..."

Şimdi *Vakit* gazetesi Ankara Temsilcisi olan **Serdar Arseven**, 9 Haziran 2005 tarihli *Tercüman* gazetesinde yayımlanan "Örtülü Devrim" başlıklı makalesinde şu itirafta bulunmuştu:

"Bir süredir Yahudi lobisinin önde gelen isimleriyle görüşen AK Parti kurmayları, türban sorununun çözümü konusunda yardım talep etmişlerdi. 'Ortak ideallerimize hizmet etmek isteriz. Bu konuda size yardımcı olabilmemiz için iç politikada güçlü olmamız gerekir. Bu konuda rahat olmamız lazım...' dediler.

...Soros, bir ortamda müjdeyi verdi: 'Başörtüsü-türban meselesinin çözümü için, gerekli girişimlerde bulunmaya karar verdik. Bu iş çözüm yoluna girecek.'

Etki alanındakiler üzerinde baskı uygulayacak toplumsal mutabakatın ağırlık noktasını Soros oluşturursa... Bir devrim olur. Bu da 'örtülü devrim'..."

Peki, "türban" konusuna emperyalist devletler el atmadan, en ateşli türban savunucuları bu konuda neler söylüyorlar, neler yazıyorlardı. İki çarpıcı örnek vereyim:

24 Kasım 1989 tarihli bir yazısında, **Nazlı Ilıcak** çağdaş hukukçularımıza şöyle destek veriyordu:

"Türban hadisesi, Batı dünyasını dahi endişelendirmiş, köktenci İslami akımların hayli uzağında bulunan Belçika ve Fransa gibi ülkelerde bile 'Laiklik elden mi gidiyor?' telaşı uyanmıştır.

Nihai amacı Türkiye'yi 'laiklikten koparmak' olan bir siyasi hareketin altyapısını hazırlamaksa, elbette hepimiz bu konuda dikkatli davranmalıyız."

20 Temmuz 1997 tarihinde, *Yeni Yüzyıl* gazetesinde, **Fethullah Gülen**'in bir röportajı yayımlandı. **Nevval Sevindi**'nin;

"Kadınların başını örtmesi şart mıdır?" sorusuna, **Fethullah Gülen** şu cevabı vermişti:

"Kadının başını örtmesi meselesi, bir iman meselesi ölçüsünde önemli değildir. Allah'a karşı kulluk, umumi manada kulluk meselesi ölçüsünde önem arz etmez bunlar. Başörtüsü füruata (ayrıntıya) ***ait meselelerdir. Allah'a iman meselesi ta Mekke'de efendimize tebliğ edilmiş. Namaz meselesi orada bize farz kılınmış, daha sonra zekat farz kılınmış. Ama tesettür*** (örtünme) ***meselesine gelince biraz farklı. Zannediyorum peygamberliğin 16., 17. senesinde Müslüman kadınların başları açıktır."***

Tüm bunlar apaçık ortadayken; dini siyasete alet edip malı götürenlerle, emperyalist devletlerin el ele verip sarkıttıkları "türban oltası"na takılanların arttığını gördükçe, "**Aziz Nesin**'in yaşadığı günlerden bu yana, aptallarımızın sayısı arttı mı?" diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum ve bu yazımı **Ziya Gökalp**'in söyledikleriyle bitirmek istiyorum:

"Tesettür, ilkel arzulara ve çok eski toplumsal kurumlara uzanan bir âdettir, bu alışkanlığın bugün de sürüp gitmesi, Türk kadınına en büyük hakarettir."

ASKERİ VESAYET HAKKINDA...

Dikkat edin bugünlerde *"Askeri vesayetten kurtulalım"* yaygarasını koparanların hepsi de, (F) Tipi Örgüt'ün kontrolünde olduğu herkesçe bilinen *"Emniyet İstihbarat Örgütü, herkesi dinlesin ve fişlesin; ama kendisine daha geniş bir sahada güvenliği sağlama görevi verilmiş jandarmamız kimseyi dinlemesin ve fişlemesin"* diyebilen ve Anayasa ve yasalarımız ihlal edilerek yürütülen **Ergenekon** soruşturma ve kovuşturmalarını destekleyen; başka deyişle "Korku İmparatorluğu"nun devamını isteyen kişilerdir.

Türk Silahlı Kuvvetleri'ne, İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddeleri gereğince **"Anayasa ile tayin olunmuş Türkiye Cumhuriyeti'ni koruma ve kollama"** görevi verilmiştir. Dünyada, böyle bir görevle yetkili kılınmış başka ordu da yoktur.

Önceki Genelkurmay Başkanlarımızdan **Org. Hilmi Özkök** bile 4 Ekim 2007 tarihli *Milliyet* gazetesinde yayımlanan röportajında 35. madde için şunları söylemiştir:

"O madde, siyasetin aynı zamanda frenidir. Siyasi partiler bazen çok aşırılığa gidebilir ama o madde frenler. O siyaset için de iyidir."

Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları, iç ve dış güvenliğimizi ilgilendiren her türlü konunun tartışıldığı Milli Güvenlik Kurulunun da üyesidirler.

Güçlü devletlerinin ordularının, görevli subaylar ve istihbarat elemanlarından oluşan istihbarat teşkilatları vardır. Bu teşkilatlar, hükümetlerinden bağımsız olarak görev yaparlar. Eli kolu bağlanmış, sindirilmiş, ülke güvenliğini ilgilendiren konularda

bile konuşma hakkına sahip olmayan komutanların, görevlerini gereği gibi yapmaları mümkün mü?

Demokrasinin beşiği sayılan İngiltere'de, Genelkurmay Başkanı **Dannatt**'ın kamuoyuna, *"Irak'taki varlığımız buradaki şiddeti körüklüyor. Çekilmeliyiz"* diyerek ülkesinin Irak politikasını eleştirmesi;

Afganistan'daki NATO güçlerinin komutanı olan İngiliz General **Richards**'ın, Afganistan'da hatalar yaptıklarını belirterek, *"ABD öncülüğündeki güçler, 2001'de **Taliban**'ın devrilmesinden sonra gerekeni yapmadı. Bu denli kanlı bir seneyi yaşıyor olmamızın tek nedeni budur"* demesi (*Sabah* gazetesi, 19 Ekim 2006), hiçbir şekilde yadırganmamış, aksine takdirle karşılanmıştır.

Yrd. Doç. Dr. Nuran Yıldız'ın, birinci basımı Aralık 2007'de yapılan ***Tanklar ve Sözcükler*** adlı eserinde, konumuzla ilgili çok önemli açıklamalar var. İşte o eserden birkaç paragraf:

> **"Medya aracılığı ile kurulan iletişime ayrılan bütçe büyüklüğü bakımından Pentagon'un ilk sırada yer aldığı kuşkusuzdur. Pentagon, savaş ya da barış döneminde ABD ve dünya kamuoyunu hedefleyen iletişim çalışmalarını pek çok yöntem ve teknikle sürdürmektedir. Bunun için ulusal ve uluslararası medyayı, sinemayı kullanmaktadır. Pentagon'un kendisi dev bir medya üssü gibi çalışmaktadır.** Pentagon'un medya biriminde yüzlerce gazeteci her gün haber, yorum, televizyon programı üretip servis yapmak için çalışır... ABD'nin en büyük stüdyolarına sahip olan Pentagon, bu stüdyolarda ürettikleri filmleri medyaya sunarlar... Ayrıca ABD'de ve dünyanın pek çok yerinde 'danışma büroları' bulunur. Bu bürolar Pentagon'un halkla ilişkiler büroları olarak çalışarak, Pentagon'un görüş ve önerilerini yayarlarken, aynı zamanda bölgenin düşüncelerini de Pentagon'a ileterek yeni politika üretilmesine kat-

kıda bulunurlar; askerin ilgi alanına girebilecek tüm haberleri toplayıp analiz eder ve merkezi bilgilendirirler." (s.76)
"...ABD ordusunun amiral ve generalleri, gerekli gördüklerinde Genelkurmay Başkanını da aşarak, ekonomik ve siyasal konularda kararların alınmasında etkin olmaktadır... Son 50 yılda general ve amiraller Kongre'yi etkileyebilmek için propaganda çalışmaları yapmaya yoğunlaşmıştır." (s.31)

Değerli araştırmacı **Yılmaz Dikbaş**, 5 Ocak 2010 tarihinde bana yedi sayfalık bir "mail" göndermiş.

Söz konusu "mail"de, Fransa'daki bunalımların biri 69 yaşındayken, diğeri 78 yaşındayken **de Gaulle**'ün Devlet Başkanlığına getirilerek aşılabildiğine; İngiltere Başbakanı **Harold Wilson**'a düzenlenen darbe planının, üç yıllık görev süresinin bitmesini beklemeden, 16 Mart 1976'da **Wilson**'un Başbakanlıktan istifasıyla önlenebildiğine ilişkin çok önemli bilgiler var. Ben sadece "Amerika'da Ulusal Güvenlik" başlıklı bölümdeki bilgileri sizlerle paylaşmakla yetineceğim:

ABD'de "ulusal güvenlik" denildiğinde akan sular durur. Siyasi, askeri, ekonomik ya da toplumsal bir bilgiye ulaşmaya kalkışana, unvanı ne olursa olsun, "ulusal güvenlik" nedeniyle bu bilginin verilemeyeceği söylenebilir. İtiraz yoktur. Başvurulacak yer de yoktur!
Amerika'da devlet, şeffaf değildir.
...ABD'de yerli ya da yabancı bir kişi, sırf ulusal güvenlik gerekçesiyle sorguya çekilebilir, tutuklanabilir, haftalarca gözaltında tutulabilir ve hatta işkence bile görebilir. İtiraz edilemez, zaten itiraz edilebilecek bir makam da yoktur!
Amerika'da "ulusal güvenlik" denildiğinde, hukukun genel ilkelerinden, insan hak ve özgürlüklerinden asla söz edilemez!

ABD'de ulusal güvenliği sağlayan ve denetleyen resmi kuruluşun adı, "National Security Agency" yani, "Ulusal Güvenlik Teşkilatı"dır. Kısaca "NSA" olarak anılır. "Evrensel Hukuk", "Uluslararası Hukuk" gibi kavramlar, "NSA" için geçerli değildir!
"NSA" dünyada hiçbir yasa tanımadan, yabancı ülkelerdeki görüşmeleri dinler, bilgisayarlara girip tüm yazışmaları okur.
..."NSA"nın başkanı asker, başkan yardımcılarından biri de askerdir. ABD'de hiçbir kurum, kuruluş ya da kişi, "NSA"nın bu yapısını eleştiremez, uygulamalarına karşı çıkamaz!
...ABD Başkanı **J.F. Kennedy**'nin öldürülmesiyle ilgili soruşturmayı yürütmüş, daha sonra da bu konuda iki kitap yazmış olan Başsavcı **Jim Garrison** şunları söylüyor:
"Korkunç ama yalın gerçek şu ki, ABD'de gerçek hükümet, CIA ve Pentagon'un bileşimidir. Senato ve Meclis'ten oluşan Kongre ise, sıradan bir tartışma derneğine indirgenmiştir."

Yılmaz Dikbaş, gönderdiği "mail"i, şu cümlelerle bitiriyor:

"ABD'den, Soros'tan ve AB'den aldıkları hibeler ve Siyonist lobilerden sağladıkları desteklerle; Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yalanlarla, iftiralarla, karalamalarla saldıran medyadaki 'tetikçileri' ağır bir yenilgi beklemektedir. Türk ulusunun, '**Kemal'in Askerleri**'nden oluşan şanlı ordusuna duyduğu sevgi, güven ve bağlılık sonsuza dek sürecektir."

TÜRK ORDUSU "ŞAMAR OĞLANI" DEĞİLDİR

Dini siyasete alet etmek, irticai bir faaliyet sayıldığından, TBMM'nin ilk çıkardığı yasalardan olan İhanet-i Vataniye Kanunu gereğince idam cezası gerektiren "Vatana ihanet" cürümü kabul edilmişti.

Bir siyasi partinin Anayasa Mahkemesi kararıyla "laikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiğinin" tespiti, o siyasi partinin irticai eylemlerin en aşırısını yaparak örgütlü bir çalışmayla devlet yönetimini ele geçirmeye çalıştığının belgelenmesinden başka bir şey değildir.

Türkiye Cumhuriyeti şu anda, bu nedenle kapatılmış veya hakkında tedbir uygulanmış partilerin hemen hepsinde görev yapmış kişilerce yönetiliyor ve saklanamaz hale gelmiş hedefleri arasında; yapılacak Anayasa değişiklikleriyle Anayasa Mahkemesi'nde çoğunluğu, kendilerine yakın kişilerden oluşturmak ve kurmaya çalıştıkları dinci-faşist bir düzenin önünde en büyük engel olarak gördükleri Türk Ordusu'nu yıpratarak görevini gereği gibi yapamaz hale getirmek.

Kubilay'ı kesenlerin manevi mirasçısı oldukları herkesçe bilinen kişilerle, emperyalizmin uşaklığını yapan ajan gazeteciler, el ele verip, son günlerde ordu mensuplarını aşağılama çabalarını daha da yoğunlaştırdıkları için, Genelkurmay Başkanı **İlker Başbuğ**, 26 Haziran 2009 tarihli basın toplantısında;

"...Artık TSK üzerinden elinizi çekiniz... TSK'ya karşı medya üzerinden asimetrik bir psikolojik harekât yürütmeye son veriniz" demek zorunda kaldı.

Söz konusu "Asimetrik psikolojik harekât"ın, tüm kurumlarımıza sızmış (F) tipi örgüt eliyle yürütüldüğü açık bir biçimde ortadadır. Bu örgütün kontrolündeki televizyonları ve gazeteleri bir gün dahi seyretmek veya okumak, bu gerçeği anlamaya yeter de artar bile...

Bakın artık işi ne noktaya getirdiler:

Org. İlker Başbuğ'un konuşmasından bir gün sonra, *Taraf* gazetesinin toplantıya katılan generallerimizin resmini de koyarak yaptığı sekiz sütunluk manşette, *"Geçti o günler cancağızım..."* deniyor. Aynı gün, aynı gazetede **Rasim Ozan Kütahyalı, Org. İlker Başbuğ**'un konuşmasından birkaç cümle aldıktan sonra, *"...TSK'yı bir Patagonya ordusu seviyesine indiren, TSK'yı madara eden bu zihniyettir... Bu ülkenin ciddi ve güçlü bir orduya ihtiyacı var..."* diyebiliyor.

Türk Ordusu ve komutanlarını hedef alan saldırıların giderek artacağından hiçbir kuşkunuz olmasın...

Tarihin en şerefli ordularından biri olan Türk Ordusu'nu düşman devletlerin vatandaşları bile bu derecede aşağılamaya cesaret edememişlerdir. Ettiklerinde de subaylarımızın nasıl bir duruş sergilediğine ilişkin tarihi bir olayı anımsatmanın yeri geldi sanıyorum.

24 Temmuz 1908'de hürriyetin ilanından sonra bir Yunan gazetesinde, Türk Ordusu'nu aşağılayan bir yazı yayımlanır. Selanik'teki subaylar, bu yazıya güzel bir cevap yazan **Hüseyin Cahit Yalçın**'a törenle bir altın kalem armağan etmeye karar verirler. Bu törende söz alan **Mustafa Kemal** şunları söyler:

"Yunan gazetesinde yayımlanan bu ağır aşağılamayı, Hüseyin Cahit Bey'in karşılık bir yazı yazması kapatamaz... Devletimizin bu konuda resmi bir karşılık vermesi zorunludur.

Bu girişimin dışında Türk Ordusu'nun üzüntüsünü ve tepkisini göstermek için, Hüseyin Cahit Bey'in yazısının hiçbir önemi yoktur. Olağanüstülük şöyle olur:

Örneğin, kahraman bir ordu üyesi kalkıp Atina'ya gider. Bu gidişi hem kişisel olarak yapar, hem de Türk Ordusu'nun aşağılanmayı kabul etmeyen bir üyesi olarak yapar.

Atina'da Türk Ordusu'nu aşağılayan yazıyı yazan yazarı ve bu yazıyı yayınlayan gazetenin sorumlu yazı işleri müdürünü bulur. Bu kişileri 'düelloya' davet eder.

Yazar ve sorumlu yazı işleri müdürü düelloyu kabul etmezse, onları orada Atina'da öldürür. Sonra gider polise teslim olur.

Böylece hem Türk Ordusu'nun şeref ve onurunu kurtarır hem bu yolda her çeşit sonuca katlanır." (Metin Erksan, "Karlsbad 1918", *Cumhuriyet* gazetesi, 1 Nisan 2003)

İç düşmanlara karşı dik durmayan, "demokratlık" havalarına girerek, her türlü hakareti sineye çeken, moralman çökertilmiş ordu mensupları, vatan savunmasını gereği gibi yapabilir mi?..

Türk Ordusu, dış düşmanlarının hakkından gelmesini bilmiştir ve bilecektir...

Allah Türk Ordusu'nu ve vatansever mensuplarını iç düşmanlardan korusun...

YOBAZLAR MEVLANA'YI ANLAYAMAZ

UNESCO, 2007 yılını "**Mevlana Yılı**" ilan etmişti.

Dünyanın en kültürsüz politikacıları olan siyasal İslamcılarımızın **Mevlana, Yunus Emre, Yahya Kemal Beyatlı, Mehmet Akif Ersoy** gibi değerlerimiz hakkında yapmaya çalıştıkları yorumlar kadar beni kahreden pek az şey var. 734. Şeb-i Aruz törenlerini izlerken de aynı dramı yaşadım.

Atatürk, Mevlana'yı yobazlardan farklı değerlendirmiştir:

Topkapı Sarayı Müzesi'ni ziyareti sırasında, mukaddes emanetlerin bulunduğu dairenin önünde durur. Üstat **Necmettin Okyay**'ın yazdığı ve sedefçi **Vasıf Bey**'in işlediği **Mevlana**'nın Farsça bir kıtası bu dairenin kapısına işlenmiştir. **Atatürk**, yanındaki Farsça bilen kişiye, bu yazının anlamını soruyor. Çevirisini şöyle yapıyorlar:

"Bütün kapılar kapandı, fakat senin kapın açıktır."

Atatürk bir an düşünceye daldıktan sonra;

"Hey koca sultan" diyor, "bütün tekkeleri kapattık, fakat senin kapın açık kaldı."

Hasan Âli Yücel'in, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından **Atatürk**'ün yanına verilerek bir memleket seyahatine katıldığı zamanlardı. Seyahatten dönüşte bir akşam sofrada konuşuluyordu. **Hasan Âli** hakkında **Atatürk**;

"Zeki bir genç" dedi.

Sofrada bulunanlardan birisi hemen atıldı:

"Efendim, **Hasan Âli** Mevlevidir; babası da Mevlevidir." Maksat, **Atatürk**'ün gözüne girmesi ihtimalini sofradaki bazı insanların sürekli yaptıkları taktikle önlemekti. Fakat atılan adım olumsuz sonuç verdi. **Atatürk**;

"Bana hiç bahsetmedi" dedi, "halbuki ben **Mevlana**'yı takdir ederim."

Herkesi derin bir sessizlik aldı. Kimisi, tekkelerin aleyhinde atıp tutmak için bunu bahane etti. Kimisi, Mevleviliğin tuhaf taraflarına ait hikâyeler, hatıralar anlattı. Nihayet birisi; "Efendim" dedi, "Mevlevilik ibadete çalgı sokarak dini gülünç eden ve Müslümanlığı dejenere eden teşebbüslerden birisidir."

Atatürk, muhatabına dönerek;

"**Mevlana** bilakis Müslümanlığı Türk ruhuna uygun hale getiren büyük bir reformisttir. Müslümanlık aslında hoşgörülü ve modern bir dindir. Araplar onu kendi bünyelerine göre anlamışlar ve uygulamışlar. Sıcak bir iklimde oturan, suyu nadiren bulan ve kullanan genel bir hareketsizlik içinde ömür süren Araplar için, günde beş defa aptes alıp, beş defa namaz kılmak, çok ileri bir hareket adımıdır. Hz. Muhammed'in dini, insanları harekete geçirmek esasına dayanır. Bu uygulama Türkler için çok hareketsiz sayılabilir. Sarp dağlarda at oynatan, erimiş kar sularıyla yıkanan Türk için, aptes ve namazla sınırlı ibadet tarzı çok hareketsiz kalmıştır. Şamani dininde iken dans eden, şarkılar söyleyen, kopuzlar çalan, şiirler okuyan Türk, namazı az ve hareketsiz bir ibadet saymıştı. Türk hayat tarzı, bu hareketsizliğe karşı harekete geçilmesinden doğmuştur. Mevleviliğe gelince, o tamamıyla Türk geleneklerinin Müslümanlığa nüfuz örneğidir. **Mevlana** büyük bir reformisttir. Ayakta dönerek ve hareket halinde Allah'a yaklaşma fikri, Türk dehasının en doğal ifadesidir. Bir tarafta müzik çalıyor, diğer tarafta insanlar ilahiler söylüyor ve ayağa kalkmış diğerleri, hayali bir

dönüşle ellerini göklere kaldırıyorlar. Bunun estetiği fevkaladedir" demiştir.

Yine Atatürk, bir Mevlevihanede akşam yemeği yiyip, semah seyrettikten sonra soruyor:

"Mevlana nasıl adamdır?"

Sorusunu "Çok büyük bir adam olacak ki musiki, şiir, raks gibi dincilerin hoş görmedikleri şeyleri tarikatına ayin ve esas yapmış" diye cevaplayan kişiye, neşeli neşeli gülerek;

"Ben onun liberal kafalı bir şair olduğunu bildiğim için 'huzuruna kupkuru girilmez' dedim; birkaç kadeh çekip de girdim" demiştir. (Sadi Borak, *Atatürk ve Din*)

Mevlana, ***Fihi Ma Fih*** adlı eserinde şöyle diyor:

"Sizler, kadının kapanmasını istedikçe, herkeste onu görme isteğini kamçılamış olursunuz. Bir erkek gibi bir kadının da yüreği iyiyse, yasakları uygulamasan da, o iyilik yoluna gidecektir. Yüreği kötüyse, ne yaparsan yap, onu hiçbir şekilde etkileyemezsin. Kıskançlık denilen şeyi bilme. Cahillerdir, kadından üstün olduğunu sananlar. Cahiller kabadır. Sevgi ve güleryüz nedir bilmezler. Ancak hayvan erkekler, kadından üstündür. Seven erkek ise, kadınla eşittir."

"Hac" için söyledikleriyle de, yobazlarla arasına âdeta bir sur örmüştür **Mevlana**:

Ey Hacca gidenler, nereye böyle?
Tez gelin çöllerden döne döne,
Aradığınız sevgili burada,
Duvar bitişik komşunuz.
Durun, gördünüzse suretsiz suretini onun,
Hacı da sizsiniz, Kâbe de, ev sahibi de.

MEHMET AKİF YOBAZLARI SEVMEZDİ

Mehmet Akif Ersoy soruyor:

"**Hani Müslümanlık bir uhuvvet** (kardeşlik) **husule getirecekti. Nerede?.. Her tarafta Müslümanlık cehalet, Müslümanlar ise sefalet içinde mahvolup gidiyor... Müslümanların hepsi cahil; Arabı cahil, Türkü cahil, Kürdü cahil, Arnavutu cahil, hepsi cahil. Hepimiz igvaata** (kışkırtmaya) **kapılıyoruz... Biz cehaletimiz yüzünden dini bu hale getirdik. Din de bizi bu hale getirdi. İslam dini bir miskinlik** (uyuşukluk) **dini oldu.**" (**Cengiz Özakıncı**, ***Dünden Bugüne Türklerde Dil ve Din***)

Bu düşüncelerini şiirlerine de yansıtmıştır **Mehmet Akif Ersoy**:

Tevekkülün, hele, mânası hiç öyle değil,
Yazık ki; beyni örümcekli bir yığın cahil
Nihayet dine oynayarak en rezil oyunu;
Getirdiler, ne yapıp yaptılar, bu hâle onu

Müslümanlık nerde! Bizden geçmiş insanlık bile...
Âdem aldatmaksa maksat, aldanan yok nafile!
Kaç hakikî Müslüman gördümse, hep makberdedir;
Müslümanlık, bilmem ama, galiba göklerdedir.

Her gerçek Müslüman ve vatansever insan gibi, **Mehmet Akif Ersoy** da antiemperyalist bir kişiydi.

"Ehlisalib (Haçlılar)" olarak nitelendirdiği emperyalist devletlere karşı şöyle haykırmıştı:

Tükürün Ehl-i salibin o hayâsız yüzüne,
Tükürün, onların asla güvenilmez sözüne.
Medeniyyet denilen maskara mahlûku görün
Tükürün, maskeli vicdanına asrın, tükürün.

Yaşasaydı; asla AB yanlısı olmayacağından ve ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nin gerçekleşmesi için maşa olarak kullandığı siyasal İslamcılarımızın yüzüne de tükürmemizi isteyeceğinden eminim.

Muhittin Nalbantoğlu, Mehmet Akif Ersoy'u daha iyi anlamamıza yardımcı olacak bir yazı dizisi hazırlamıştı (27-28 Aralık 2003, *Yeniçağ* gazetesi). İşte o yazı dizisinden, beni çok etkileyen iki alıntı:

"Mehmet Akif, bütün yurt sathında akisler yapan ünlü 'Sevr Hitabesi'nde şöyle diyordu: 'Ey cemaat, gözünüzü açınız, ibret alınız. Artık kime hizmet ettiğimizi, kimin hesabına birbirimizin gırtlağına sarıldığımızı anlamak zamanı zannediyorum ki gelmiştir. Allah rızası için olsun aklımızı başımıza toplayalım. Çünkü böyle düşman hesabına çalışarak elimizde kalan şu bir avuç toprağı da verecek olursak, çekilip gitmek için arka tarafta bir karış yerimiz yoktur. Şimdiye kadar düşmana kaptırdığımız koca koca memleketlerin halkı hicret (göç) **edecek yer bulabilmişlerdi. Biz öyle bir akıbete** (sona) **mahkûm olursak, başımızı sokacak bir delik bulamayız... Sevr bizim için Avrupa'nın hazırladığı bir ölüm fermanıdır. Onların bu tertiplerini** (tuzaklarını) **başlarına çarpacağız. Zafer bizimdir.'"**

"Mısır'a, üniversitedeki görevine tekrar döndükten sonra Mehmet Akif, yazdığı bir mektubunda; '...Mısır'da on bir yıl kaldım. Fakat on bir saat daha kalsaydım artık çıldırırdım. Sana halisane (içtenlikle) **bir fikrimi söyleyeyim mi: İnsanlık da Türkiye'de, milliyetçilik de Türkiye'de, Müslümanlık da Türkiye'de, hürriyetçilik de Türkiye'de... Eğer varsa, Allah benim ömrümden alıp,** (**Mustafa Kemal**'i kastederek) **O'na versin!..' diyor."**

TÜRKEŞ YAŞASAYDI...

Paydos, Buzlar Çözülmeden gibi oyunların yazarı **Cevat Fehmi Başkut**'la 27 Mayıs 1960 askeri harekâtından sonra yaptığı ve *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlanan söyleşisinde **Alpaslan Türkeş**, Demokrat Parti'nin **Atatürk**'ün devrimlerine ihanet ettiğinin ve ülkeyi geriye götürdüğünün delillerinden biri olarak, ülkemizde çarşafla dolaşan kadın sayısındaki artışı (o zaman türban yoktu ve laikliğe aykırı bir akımın simgesi haline gelmemişti) göstermişti.

Alpaslan Türkeş'in ***Dokuz Işık Doktrini***'nde şunlar yazılıdır:

> **Ortak Pazar'a** (AB'nin o zamanki adı) **girişimiz, sanayileşmemiz için ciddi bir engel teşkil edecektir. Kuruluş masrafları, tecrübe kazanıncaya kadar geçecek zaman gibi faktörler dolayısıyla sanayileşmeye çalışan memlekemizin ileri birer sanayi memleketi olan Ortak Pazar devletleriyle rekabet etmesi mümkün değildir.**
>
> **Yabancıların ülkenin istediği yerinde istediği ölçüde arazi ve imkân edinmelerine fırsat vererek Sevr Anlaşması'nın dolaylı uygulamasına sebep olacağı, kültürel ve sosyal deformasyona yol açacağı ve milli sanayinin gelişmesini engelleyeceği için Ortak Pazar'ın açıkça ve kesinlikle karşısındayız.**
>
> **Kalkınma için bölgesel işbirliği anlaşmasının milli yararlar açısından geliştirilip genişletilmesinde yarar görüyoruz.**

Üçüncü dünya ülkeleri, özellikle Ortadoğu ve Afrika'nın Müslüman ülkeleri ve Kıta Çini'yle ticari ilişkileri geliştirmenin büyük yarar sağlayacağına inanıyoruz.

Alpaslan Türkeş, 1993'teki Türk Dünyası Kurultayı'nda alenen şöyle diyordu:

"Türkler, coğrafyanın ve tarihi olayların bölmüş olduğu çeşitli bağlantılar dolayısıyla, Ruslarla dostça ve insan haklarına dayalı, demokrasi ilkelerine uygun, karşılıklılık ilkesi çerçevesinde, birbirlerinin iç işlerine karışmadan, eşit şartlarda ve eşit haklara sahip olarak çok sıkı bir işbirliği düzenlemelidir."

Rıza Müftüoğlu, ***Derin Sayfalarıyla Milliyetçi Hareket*** adlı kitabında, 1994'teki MHP Olağan Kongresi'nde **Nâzım Hikmet**'in "Bu Memleket Bizim" şiirini okuyan **Türkeş**'in, ***"Bunu neden yaptınız?"*** sorusuna;

"Bölücüler azıttı. Milli blok oluşturmalıyız. Bu blokta solcular, Nâzım'ı sevenler de bulunmalı. Onlara bir zeytin dalı uzattım. Beraber olmalıyız mesajını verdim" dediğini belgelemiştir.

Bu açıklamalar ışığında soruyorum:

1) DSP-ANAP ve MHP koalisyonu devam ederken, Başbakan **Ecevit**'in "ABD planlarına alet olmayacağını" belirtmesinden sonra, 13 Temmuz 2002 tarihli *Washington Post* gazetesindeki başyazıda şöyle deniyordu:

"Pentagon'un savaş planları, Türkiye'nin ABD güçleri için bir üs olarak işbirliği gösterebilmesine bağlı. ABD Savunma Bakanı Yardımcısı **Paul Wolfowitz** bu konuda görüşmelerde bulunmak üzere hafta sonunda Ankara'da olacak. Sorun bu hükümetin yerini kimin, nasıl alacağı..."

Paul Wolfowitz'in Türkiye'deki temaslarından sonra, **Kemal Derviş** derhal DSP'yi bölme girişimini başlattı. MHP ise, hiç gereği yokken, erken seçim istedi. Erken seçim yoluyla AKP'yi iktidara getirmek bir Amerikan planıydı. **Alparslan Türkeş** yaşasaydı ve partisinin başında bulunsaydı, bu Amerikan Planı'na bilerek veya bilmeyerek alet olur muydu?

2) Abdullah Gül, Genelkurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt**'ın "Aynen uygulanırsa Türkiye paramparça olur" dediği Müzakere Çerçeve Belgesi'nin 10 ve 11. maddelerini kabul etmiş kişidir.

27 Nisan 2007 tarihli Genelkurmay Bildirisi'nde ise, *"Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türküm diyene!' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır"* deniyor.

Abdullah Gül, Türkiye Kültür Teşekkülleri Üçüncü İstişare Toplantısı'nda *"Ne mutlu Türküm diyene lafını, tutup her yere yaza yaza, Türkiye aslında ilkel bir hale dönmüştür"* dediği bilinen bir kişidir.

Genelkurmayımızın bu konulardaki görüşlerini her zaman benimsediği bilinen **Alpaslan Türkeş, yaşasaydı ve hayatta bulunsaydı, Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı olmasının yolunu açacak herhangi bir girişimde bulunur muydu?**

3) Anayasa değişikliği yoluyla egemenliğimizi AB'ye devretmenin yolunu açmaya çalışan AKP'nin, laikliğe aykırı eylemleri dolayısıyla kapatılması tartışılırken; **Alparslan Türkeş** yaşasaydı, partisinin "AKP'nin stepnesi... AKP'nin canlı kalkanı" şeklinde anılmasına sebep olacak, parti yöneticilerince gerçekleştirilen söz ve davranışları engellemeye çalışmaz mıydı?

MUHSİN YAZICIOĞLU'NUN ARDINDAN...

Bilgi Yayınevi *Türkiye Cumhuriyeti Çökerken* adlı eserimi yeni yayımlamıştı. Telefonum çaldı, arayan Muhsin Yazıcıoğlu idi. Bana;

***"Milli duyarlılıklarımızı dile getiren en güzel eserlerden birini yazdınız. Ben ve arkadaşlarım seni içtenlikle kutluyoruz"* dedi.**

Yol paralarını cebimizden ödeyerek, Berlin'e *"Ermeni Soykırımı Yalandır"* diye haykırmaya gittiğimizde, Büyük Birlik Partisi yöneticilerinden biri de (hafızam beni yanıltmıyorsa **Dursun Yassıkaya**) aramızda idi.

Kendimi onlara anlatmayı başarmış olacağım ki, özellikle Büyük Birlik Partili gençlerden, karşılaştığımız her ortamda sevgi ve yakınlık gördüm.

Her görüşüne katılmasam da, inançları uğruna mücadele eden, dik bir duruşu olan insanları severim. Çünkü **Rauf Denktaş**'ın dediği gibi, *"Milli davalar dik durarak kazanılabilir."*

Muhsin Yazıcıoğlu, öyle bir insandı. Allah rahmet eylesin.

Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı ve Sivas Milletvekili **Muhsin Yazıcıoğlu** imzasıyla TBMM Başkanlığı'na sunulan soru önergesinde, AKP Hükümeti'nden şu sorulara cevap verilmesi isteniyordu:

"Gazze'ye bomba yağdıran İsrailli pilotlar eğitimlerini Türkiye'de yapmakta mıdır?

Eğer eğitimlerini Türkiye'de yapıyorlar ise, anlaşma gereği Türkiye'de, Türkiye semalarında eğitilen ve idman yapan İsrail savaş pilotları bizim kardeşlerimizden başka kimi bombalayabilir?

Gazze halkının 'en iyi şekilde bombalanmasına' hizmet etmek değilse nedir, İsrail'le savunma ittifakı?

İsrail'e verilen askeri ihaleler bu vahşetin finansmanını sağlamaktadır. 'Ülkenin menfaatleri öyle gerektiriyor' diye Filistinli çocukların katledilmesine katkıda bulunmaya devam edilecek midir?

Türkiye-İsrail arasındaki savunma ittifakının içeriği nedir? 'Savunma ittifakı' ifadesi, ortak düşman varlığı ön kabulü ile zikredilebilir. O halde bu ortak düşman kimdir, kimlerdir? Filistin halkı mıdır? Suriye midir? İran mıdır? Yoksa bütün İslam âlemi midir?

Akdeniz'deki mutat Türkiye-İsrail-ABD ortak askeri tatbikatlarına son vermeyi düşünüyor musunuz?"

Bu çeşit soruları soran yazar ve politikacılar, normal ölümlerle hayatlarını kaybetmemişlerdir. Art arda geçirdiği ölümcül kazaların ve ölümüyle sonuçlanan son helikopter kazasının ardındaki sırları açıklığa kavuşturmaya çalışmak, **Muhsin Yazıcıoğlu**'nun hatırasına en büyük hizmet olacaktır.

Yaşasaydı ilk karşı karşıya geldiğimiz yerde kendisinden aydınlığa kavuşturmasını isteyeceğim sorularım olacaktı. İşte bunlardan birkaçı:

1) *"Anglo-Sakson ve Galler ittifakı biçiminde bir ittihada* (birliğe) *ihtiyaç, hem de çok şiddetle ihtiyaç vardır... Aslında buna mecburuz. Amerika şu andaki konum ve gücüyle bütün dünyaya kumanda edebilir. Bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir. Amerika, bu dünya gemisinin dümeninde oturan bir milletin adıdır. Amerika, daha uzun zaman dünyanın ka-*

derinde çok önemli rol oynayacaktır. Bu realite kabul edilmeli. Amerika göz ardı edilerek, şurada burada bir iş yapılmaya kalkışılmamalıdır. Amerikalılar istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar. Şimdi bazı gönüllü kuruluşlar, dünya ile entegrasyon adına gidip dünyanın değişik yerlerinde okullar açıyorlarsa, mesela Amerika ile çatıştığınız sürece bu projelerin gerçekleştirilmesi mümkün olamaz. Amerika ile iyi geçinmezseniz işinizi bozarlar. Şurada bulunmamıza izin veriyorlarsa, bu bizim için avantajsa, bu avantajı ABD sağlıyor demektir" diyen; **Papa VI. Paul**'ün talimatıyla kurulan "Hıristiyan Olmayanlar Sekretaryası"nın, 1973 yılında sekreterliği görevine getirilen **Pietro Rossano**'nun *"Dinler arası diyalog, kilisenin İncil'i yayma misyonunun içinde yer alır"*; aynı kuruluşun 1984 yılından beri başkanlığını yapan Kardinal **Francis Arinze**'nin *"Dinler arası diyalog, kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmelidir"*, yeni **Papa'nın *"Dinler arası diyalog, kilisenin insanları kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır"* dedikleri bilinmesine rağmen, Papa'ya sunduğu mektupta, *"Dinler arası diyalog için, Papalık Konseyi/PGID misyonunun parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonunun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz... En mütevazı yardımlarımızı sunmak için geldik"* diyebilen; 8 Şubat 1998 Pazar günü Papa'yla buluşmak için Vatikan'a hareketinden önce yaptığı açıklamada, *"Birkaç ay önce Abromowitz cenaplarının yardımıyla bu buluşma gerçekleşti"* diyen ve eski CIA ajanlarının referanslarıyla ABD'de kalabilen Fethullah Gülen'e yakın bir duruş sergilemek; sizin gibi vatansever, her türlü emperyalizme ve onun içimizdeki işbirlikçilerine karşı mücadele etmeye çalışan bir kişide neden herhangi bir rahatsızlık yaratmıyor?**

2) **Abdullah Gül**, zamanın Genelkurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt**'ın *"Aynen uygulanırsa Türkiye paramparça olur"* dediği Müzakere Çerçeve Belgesi'nin 10 ve 11. maddelerini kabul etmiş ve Türkiye Kültür Teşekkülleri Üçüncü İstişare Toplantısı'nda *"'Ne Mutlu Türküm Diyene' lafını tutup her yere yaza yaza, Türkiye aslında ilkel bir hale dönmüştür"* diyen bir kişi; böyle bir kişinin Cumhurbaşkanı olmasına neden destek oldunuz?

3) **Alpaslan Türkeş**, ***Dokuz Işık Doktrini***'nde şu önemli hususa değinmişti:

"Ortak Pazar'a (AB'nin o zamanki adı) *girişimiz, sanayileşmemiz için ciddi bir engel teşkil edecektir... Sanayileşmeye çalışan memleketimizin ileri birer sanayi memleketi olan Ortak Pazar devletleriyle rekabet etmesi mümkün değildir.*

Yabancıların ülkenin istediği yerinde istediği ölçüde arazi ve imkân edinmelerine fırsat vererek Sevr Anlaşması'nın dolaylı uygulamasına sebep olacağı, kültürel ve sosyal deformasyona yol açacağı ve milli sanayinin gelişmesini engelleyeceği için Ortak Pazar'ın açıkça ve kesinlikle karşısındayız... Üçüncü dünya ülkeleri, özellikle Ortadoğu ve Afrika'nın Müslüman ülkeleri ve Kıta Çini'yle ticari ilişkileri geliştirmenin büyük yararı olacağına inanıyoruz."

Ölmeden kısa bir süre önce, 1994'teki MHP Olağan Kongresi'nde **Nâzım Hikmet**'in "Bu Memleket Bizim" şiirini okuyan **Türkeş**'in, *"Bunu neden yaptınız?"* sorusuna, *"Bölücüler azıttı. Milli blok oluşturmalıyız. Bu blokta solcular, **Nâzım**'ı sevenler de bulunmalı. Onlara bir zeytin dalı uzattım. Beraber olmalıyız mesajını verdim"* dediği belgelenmiştir.

5 Nisan 2009 tarihli *Radikal/İki*'de **Baskın Oran** şunları yazıyor:

"Size bilmediğiniz bir şeyi açıklayayım: İki yıl önceydi, **M. Yazıcıoğlu** bir parti ileri geleni vasıtasıyla beni aradı ve evimde görüşmek istedi. Bin türlü şey araya girdi, gerçekleşmedi!.. Ama tam iki hafta önce önerisini yineledi. Bu sefer başka kalem sahipleriyle ortak bir toplantı önerdi: **Ahmet Altan, Mehmet Altan, Eser Karakaş, Oral Çalışlar, Fehmi Koru, Murat Belge, Ali Bayramoğlu, Rıza Türmen, Cengiz Çandar, Etyen Mahçupyan, Elçin Macar, Engin Koyan, M. Bulaç, Nazlı Ilıcak, Fuat Keyman** gibi arkadaşlarla Mayısın 3. haftası 15-16-17-18-19 Mayıs 2009 günleri uygun olursa İzmir Selçuk Şirince'de veya herhangi uygun bir yerde buluşmak istedi. İçlerinden bazılarına yazdım, cevap bekliyordum. Kaza haberi daha önce geldi."

Yaşasaydı Sayın Muhsin Yazıcıoğlu'na şunu sormak isterdim: "Buluşmaya çalıştığınız kişilerden pek çoğu 'Türklüğe hakaret suç olmaktan çıkarılsın', 'Tüm bölücüleri de kapsayan bir genel af çıkarılsın', 'Patrik'e ekümenik unvanı verilsin', 'Ermeni soykırımı tanınsın', 'Bölücü partiler kapatılmasın', 'Federasyonu düşünmeliyiz', 'Türk ordusu Kıbrıs'tan çekilsin' diyen, egemenliğimizin AB'ye devrine razı kişiler. Değişeceklerine dair en küçük bir emare de yok. Baskın Oran'ın yazdıkları doğruysa, ısrarlı bir şekilde istediğiniz bu buluşmadan ne yarar umuyorsunuz?"

4) **Mehmet Akif**, bütün yurt sathında akisler yapan ünlü "Sevr Hitabesi"nde şöyle diyordu:

"Ey cemaat, gözünüzü açınız, ibret alınız. Artık kime hizmet ettiğimizi, kimin hesabına birbirimizin gırtlağına sarıldığımızı anlamak zamanı zannediyorum ki gelmiştir. Allah rızası için olsun aklımızı başımıza toplayalım. Çünkü böyle düşman hesabına çalışarak elimizde kalan şu bir avuç toprağı da verecek olursak, çekilip gitmek için arka tarafta bir

karış yerimiz yoktur. Şimdiye kadar düşmana kaptırdığımız koca koca memleketlerin halkı hicret (göç) *edecek yer bulabilmişlerdi. Biz öyle bir akıbete (sona) mahkûm olursak, başımızı sokacak delik bulamayız... Sevr bizim için Avrupa'nın hazırladığı bir ölüm fermanıdır. Onların bu tertiplerini* (tuzaklarını) *başlarına çarpacağız. Zafer bizimdir."*

Muhsin Yazıcıoğlu'nu dostlarının ve dava arkadaşlarının, **Mehmet Akif Ersoy**'un bağımsızlığımızın sembolü olan İstiklal Marşı'mızı kaleme aldığı Altındağ'daki Tacettin Dergahı'na defnetme arzularını göz yaşartıcı bir vefa örneği olarak görüyorum, nur içinde yatsın.

Hiçbir zaman unutmamamız gereken bir şey var:

Kurtuluş Savaşımız, Mehmet Akif Ersoy gibi vatansever ve dini bütün insanlarımızın Kemalistlerle işbirliği yapmaları sayesinde kazanılmıştır. Bu coğrafyada bağımsız bir devlet olarak yaşamamızın ve ülke bütünlüğümüzü korumanın başka yolu da yok.

Mısır'a, üniversitedeki görevine tekrar döndükten sonra **Mehmet Akif**, yazdığı bir mektubunda;

"Mısır'da on bir yıl kaldım. Fakat on bir saat daha kalsaydım artık çıldırırdım. Sana halisane (içtenlikle) *bir fikrimi söyleyeyim mi: İnsanlık da Türkiye'de, milliyetçilik de Türkiye'de, Müslümanlık da Türkiye'de, hürriyetçilik de Türkiye'de... Eğer varsa, Allah benim ömrümden alıp,* (**Mustafa Kemal**'i kastederek) *O'na versin"* diyor.

Tüm vatansever insanlarımızın; emperyalist devletleri, **Mustafa Kemal** dahil tüm Kemalistleri, **Mehmet Akif** kadar anlayıp, gereğini buna göre yapmaları dileğimle bu yazıma son veriyorum.

BİRAZ DA EDEBİYAT...

Aziz Nesin, 3 Haziran 1963'te kaleme alındığı düşünülen mektubunda, **Nâzım Hikmet**'in oğlu **Mehmet Nâzım**'a şu olayı anlatır:

> "...**Mustafa Kemal**'in Dolmabahçe Sarayı'ndaki sofrasında bütün ünlü edebiyatçılar, yazarlar var...
> Gece yarısından sonra **Mustafa Kemal**, dilimizin en güçlü şairini hatırlar,
> '**Nâzım Hikmet**'i de çağırın!' der.
> Polisler seferber olur, gece yarısından sonra Erenköy'deki evinde yatmakta olan **Nâzım**'ı uyandırırlar.
> '**Gazi** hazretleri sizi saraya davet ediyor...'
> **Nâzım**, kapısında bekleyenlere;
> 'Lütfen **Paşa**'ya saygılarımı sununuz. Bu saatten sonra sofraya bir şarkıcı çağırması daha uygundur, ben şairim' der."

Taylan Özbay, o devrin isim yapmış şarkıcılarından **Deniz Kızı Eftalya Hanım**'ın ismi de karıştırılarak, bu olayın çeşitli kaynaklarda değişik şekillerde anlatıldığını belgelediği "**Atatürk** ve **Nâzım Hikmet**: '**Deniz Kızı Eftalya**' Hikâyesi" başlıklı yazısında; böyle bir olayın cereyan etmediğini tam bir açıklığa kavuşturuyor. (*Y.A.R. Müdafaa-i Hukuk* dergisi, Mart 2010)

> 1960 yılında, *Milliyet* gazetesinden **Ömer Sami Coşar** ve *Vatan* gazetesinden **Orhan Karaveli** "Uluslararası Doğu Bilimciler Kongresi"ne katılmak üzere Moskova'ya giderler.

Ve kongreye katılan **Nâzım Hikmet**'le geceli gündüzlü on beş gün geçirme fırsatını elde ederler.

Bir akşam **Ömer Sami Coşar**;

"Yahu üstad... Türkiye'de çok konuşulan ve sanırım herkesin başka bir 'Eftalya olayı' var... Aslı astarı var mı o hikâyenin" diye sorunca birden ciddileşen **Nâzım**, şu cevabı verir:

*"Bakın cancağızlarım. Elbette aslı yoktur... Dünyanın her yerinde halklar efsane uydurmaya bayılırlar. Bir kez tutunca da, kimse kimseyi işin doğrusuna inandıramaz... Şimdi, **Mustafa Kemal** dünyanın en nazik ve efendi adamlarından biriydi. İnsanları gece yataklarından kaldırıp, keyfi öyle istedi diye ayağına çağırtmak onun yapacağı bir şey değildi... **Atatürk**, Dolmabahçe Sarayı'ndaymış da... 'gidin şu deli oğlanı bulun, gelip şiir okusun bana' demiş de... Evime doluşan görevlileri 'Ben **Deniz Kızı Eftalya** değilim' diye geri çevirmişim!.. Neresini düzelteyim ben bu 'hikâye'nin? **Atatürk**'ün, ancak kendini bilmez sarhoşlara yakışan böyle bir davranışın içine girmesi bir yana, adamı kimse sarhoş görmemiştir! Bana da hiçbir zaman böyle bir davet gelmemiştir O'ndan. **Kendisine daima hayranlık duymuş ve saygı beslemişimdir. O olmasaydı, Türkiye olmazdı! Bir davet gelmiş olsaydı O'ndan, geri çevirir miydim? Bir kere, devletin başı adam. Hem de nasıl bir baş!.. 'Deniz Kızı Eftalya'** sözüne gelince, devrinin ünlü bir sanatçısı olmalı kadın. Böyle birini küçültücü ve incitici bir söz de bana yakışmaz zaten..."*

(**Orhan Karaveli**, ***Tanıdığım Nâzım Hikmet***, s.123)

RECEP TAYYİP ERDOĞAN'IN, NECİP FAZIL HAYRANLIĞININ NEDENİ NEDİR?

Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**'ün, bir **Necip Fazıl Kısakürek** hayranı olduğunu bilmeyen yok... Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan** da, Türkiye Milli Kültür Vakfı'nın 40. Kuruluş Yıldönümünde coşarak şunları söylemiş:

> "**Necip Fazıl**'ın muhalif, keskin ve ufuk açıcı duruşu olmasaydı; kendi ifadesiyle 'Kökü ezelde ve dalı elbette bir sistemin aşkına, vecdine, diyalektiğine, estetiğine, irfanına, idrakine sahip bir gençlik' çağrısı olmasaydı; bugün bir şeyler eksik kalmış olacaktı..."

Amberin Zaman şunları yazıyor (*Star* gazetesi, 21 Mayıs 2010):

> "AKP ilk kurulduğunda **Recep Tayyip Erdoğan**'la mülakat yapmıştım.
> 'Hangi lideri kendinize örnek alıyorsunuz?' diye sorduğumda, '**Necip Fazıl Kısakürek**' cevabını verdi."

Necip Fazıl Kısakürek'in, İslam diniyle bağdaşmayan kumar ve benzeri tutkuları, elbette ki **Abdullah Gül** ve **Recep Tayyip Erdoğan**'ın, **Necip Fazıl Kısakürek**'e hayran olmalarının nedeni olamaz.

Söz konusu şairin hayatında üç dönem var. Bu üç dönemde yazdıkları ve söylediklerinden bazı örnekler vereceğim ve bu dönemlerin hangisindeki **Necip Fazıl**'a **Abdullah Gül** ve **Recep**

Tayyip Erdoğan'ın hayran olabileceğini okurlarımın takdirine bırakacağım:

İşte **ilk dönemden**, "Kadın Bacakları" başlıklı şiir:

Boynuma doladığım güzel putu görseler
İnsanlar öğrenirdi neye tapacağını
Âmâ olsam gözlerim sürseler açılır
İsa'nın eli diye bir kadın bacağını

İkinci dönem, Necip Fazıl Kısakürek'in hızlı bir **Atatürkçü** olduğu dönemdir.

Onun 1930'da **Atatürk** sağken, **Atatürk**'ün gazetesi *Hâkimiyet-i Milliye*'de yayımlanan ve Menemen olayında **Asteğmen Kubilay**'ın şehit edilmesini kınayan yazısı şöyleydi:

"Vatanımızın kalbimize en yakın bir köşesinde, daha dün düşman bayrağından temizlediğimiz bir meydanı (Menemen) **bugün 'inna fetehnaleke' yazılı zift ruhlu bir irtica âleminden temizliyoruz... İrtica, yatağımızın başucundaki bir bardak suya karıştırılan zehirdir."**

Necip Fazıl Kısakürek'in Atatürkçülüğü, **Atatürk** öldükten sonra da sürmüştü. Örneğin, *Büyük Doğu* dergisinin 1943 Kasım sayısında şöyle yazıyordu:

"Evet laf ve hayal, yahut fikir ve remz (sembol) **âleminde değil, doğrudan doğruya madde ve hakikat dünyasında Atatürk hayata dönecektir.**
Bir gün onu, kâfuriden (kâfur ağacından) **yontulmuş asil ve parmaklarıyla kuranın kabzasını kavramış zarif ve ince endamıyla bir masaya eğilmiş ve gök gözleriyle dünya haritasını süzmeye başlamış olarak göreceğiz."**

Üçüncü dönem: ABD'nin İslam dinini Sovyetler Birliği'ne karşı kullanmaya başladığı ve Necip Fazıl Kısakürek'in, Menderes Hükümetleri zamanında örtülü ödenekten hiçbir ya-

zara nasip olmayacak miktarda paralar almaya başladığı dönemdir.

Artık kendisini Amerikancı, İslam Birliği yanlısı bir yazar olarak görüyoruz.

Necip Fazıl Kısakürek, 17 Temmuz 1959'da, *Büyük Doğu* dergisinde yayımlanan bir yazısında şöyle diyordu:

> **"Amerikan politikasını korumakla mükellefiz... Amerikan siyasetini tutmak biricik yol... Amerika'dan nazlı bir sevgili muamelesi görmek biricik dikkatimiz olmalı. Yoksa bir Amerikan bahriyelisinin iki yana açık bacakları arasında mütalaa ettiği kadından ileri geçemeyiz. Dış siyasetimizde Amerikan siyaseti ve iç bünyemizde Amerikanizm politikasını kendimize tecezzi etmez** (birbirinden ayrılmaz) **bir siyaset vahidine** (tekliğine) **göre ayarlamakta her işe hâkim bir mana gizlidir."**

Tüm bu yazdıklarımla birlikte:

Büyük Ortadoğu Projesi'nin aslında İslam üzerinde oynanan bir emperyalist oyun olduğunu; "Nurculuk" ve "Nakşibendilik" gibi ülkemizdeki en etkili tarikatların ABD'nin güdümüne girdiğini; siyasal İslamcıların överek göklere çıkardığı tüm politikacı, şair ve yazarların gerçek yüzlerini belgelere dayanarak öğrenmek isteyenler, **Cengiz Özakıncı**'nın, Otopsi Yayınları arasında çıkan ***Osmanlı'dan Günümüze İslam Üzerinde Emperyalist Oyunlar-Türkiye'nin Siyasi İntiharı-Yeni Osmanlı Tuzağı*** başlıklı eserini mutlaka okumalıdırlar.

ATATÜRK VE TÜRK MÜZİĞİ

1936 yılında yayın hayatına giren *Haftadabir* dergisi için yapılan söyleşide, *"Alaturka dediğimiz eski musiki hakkında ne düşünüyorsunuz?"* sorusuna **Neyzen Tevfik** şu cevabı verir:

> "İki ayakları kötürüm derim oğlum... Sen alaturka çalınan yerdeki dinleyicilerin hallerini görmedin mi hiç? Önlerinde rakı, karşılarında kadın. İşte adına musiki dediğimiz bu kötürümün koltuk değneklerinden birisi kadın, birisi rakıdır. Onlarla yürüyebiliyor. Kendi kendine yetmiyor demek."

Cemal Ünlü, Mayıs 2004'te, Pan Yayıncılık'ın çıkardığı ***Git Zaman Gel Zaman*** adlı eserinde, "Alaturka" denilen "eski musikimiz"in başına gelenleri şöyle özetler:

> "Türk musikisinin yasaklanmasına varacak olan süreç başlamıştır. Basın, gerekçelerin ve kamuoyunun hazırlanmasında etkin bir biçimde kullanılmaktadır. 1933 sonbaharında *Cumhuriyet* gazetesi yaptığı bir anketin sonuçlarını, gazetenin 'gelenekçi' yazarlarından **Peyami Safa**'nın değerlendirmeleriyle yayınlar. **Peyami Safa** yazısının girişinde, zamanın önde gelen musikişinaslarının, yazarların, gazetecilerin katıldığı anketin sonunda ortaya 'on bir fikir bölüğünün' çıktığını anlatır. Özetlediği on bir görüşün altına da, kendi görüş ve eleştirilerini ekler. Temelde görüşler, 'alaturkacılar' ve 'milli musiki' taraftarları olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Farklılaşmalar çoğunlukla yöntem ve ayrıntılardadır. *Cum-*

huriyet gazetesi kurucusu **Yunus Nadi Bey**'in oğlu **Nadir Nadi** ve yazar **Falih Rıfkı Atay** özetle şöyle söylemişlerdir: *'Her şeyi Avrupa'dan aldığımız gibi musikiyi de oradan alacağız. Bugün halk türküleri istisna edilirse, milli bir musikimiz yoktur. İtalyanlar, Fransızlar, Almanlar gibi her milletin anlayabileceği bir musiki dilini kabul etmeye mecburuz. Alaturka ve alafranga münaşakaları artık bitmelidir.'*

Peyami Safa'nın verdiği yanıt ise şöyledir:

'Tenkit: Musiki fizik ilmi gibi beynelmilel objektif bir san'at değildir. Onun asli malzemesi bir milletin içtimai şuurunda (sosyal bilinç) *gizlidir. Onu inkâr etmek ve bir otomobil alır gibi Avrupa musikisini aynen almak nasıl kabildir?'*

Gösterilen gayretler sonucu, Türk musikisi radyolar başta olmak üzere resmi kuruluşlarda yasaklandı. İstanbul Belediyesi Konservatuvarı'nda yalnızca ilmi bir heyetin yapacağı tasnif çalışmasıyla sınırlandırılmış olan Türk musikisi, en yaygın olarak radyo programlarıyla halka ulaşıyordu, ulaşmaz oldu. Sözü edilen 1933-34 yıllarında plaklara daha çok **Kaptanzade Ali Rıza Bey**'in ve **Muhlis Sabahattin Bey**'in yenilikçi çalışmalarıyla, İstanbul Şehir Tiyatroları'nda temsili yapılan operetler plak olmaktadır. Bu yasak, repertuvarları büsbütün değiştirmemişse de etkilemiş, anlayış değişikliğine uğramasına yol açmıştır. Bu dönemde yıldızı hızla yükselen, halk türküleri kayıtlarıdır. Ayrıca konservatuvarlarda ve klasik Batı musikisi bestecileri arasında halk musikisinden olabildiğince yararlanmanın olanakları ve yolları araştırılmaktadır. Musikinin kurtuluşunun bu yönde olduğu işaret edilmekte ve görüşler resmi politikalara dönüştürülmektedir.

8 Teşrinisani (Kasım) 1934 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde şu haber yayımlanır: *'Çalgılı yerlerden eski musiki kaldırıla-*

cak... Şehir meclisine bir takrir veriliyor. Radyo da tamamen yeni bir program tatbik etmektedir.'

Yeşilhilal Cemiyeti'nin başlattığı kampanyanın üzerinden yaklaşık on sekiz ay sonra fiili durum doğmuş, Türk musikisi radyo yayınlarından kaldırılmıştır. Yarı resmi kimliği ile *Cumhuriyet* gazetesi yasaktan yana bir tavır içine girmiştir. Bir alaturka saz heyeti fotoğrafının altına şu haberi vermiştir:

'Gazi Hazretleri'nin milli Türk musikisi hakkında işaretleri üzerine yeni musikinin yer alması için şehrimizde yapılan hazırlıklar bitmek üzeredir. İstanbul Radyosu dün akşam yeni esaslar dahilinde hazırladığı programını tatbikata başlamıştır. Bir taraftan milli oyun havalarımızın süratle orkestrasyonu yapılarak İstanbul Radyosu'nda halka dinletilmesi için bir heyet teşkil edilmiştir. Umumi çalgılı yerlerden halkın ruhuna hitap etmeyen melankolik musikinin kaldırılması için Şehir Meclisi azaları Meclise bir teklif yapmaya hazırlanmaktadırlar. Bu teklifin Meclisin cumartesi günkü toplantısında yapılması muhtemeldir. İstanbul Radyosu'nun yeni harekete nasıl uyacağı hakkında Ankara'da temaslar yaptıktan sonra şehrimize dönen radyo program müdürü **İsmail İsa Bey** dün muhabirimize şu malumatı vermiştir.

– İstanbul Radyosu'nda alaturka musiki neşriyatının işgal ettiği müddet takriben bir saat 50 dakika kadardı. Bu müddeti doldurmak için radyo şirketi çok büyük sıkıntı çekiyordu. Çünkü alaturkanın klasik denilen kısmı çok eski seneler evvel hazırlanmış besteler, ağır semailer ve pek ağır şarkılardı. Yüzlerce sene evvel yapıldığına göre bunların bugünkü zevki tamamile tatmin etmediği ve etmiyeceği pek tabii idi. Sonra yeni yapılan alaturka şarkılar hem kıymetsiz, hem kıyafetsizdi. Bir tanesinin okunması üç dakika süren alaturka şarkıların her gün iki saate yakın neşriyat yapmak ıstı-

rarında (çaresizlik, yasaklanmış bir şeyi yapmak zorunluluğu) kalan radyo şirketine ayda –basit bir hesapla– 600 eser lazımdır. Halbuki bestekârlar bir senede bile bu kadar eser veremiyorlar.

20 Kasım günü Ankara'da Maarif Vekili (Milli Eğitim Bakanı) **Zeynelabidin Bey**'in reisliği altında, 'ulusal musikiye verilecek yön ve bu hususta alınacak tedbirleri' görüşecek olan heyet biraraya gelir. Toplantıya İstanbul Konservatuvarı'ndan **Cemal Reşit Bey, Hasan Ferit Alnar** katılır. *Cumhuriyet* gazetesinin bildirdiğine göre muhtemel ele alınacak meseleler şunlardır:

'Radyodan sonra plak vasıtasıyla veya umumi mahallerde çalınan alaturka musikinin men'i çareleri, aile ocağında musiki terbiyesi (aile muhiti için şarkılar). Radyo neşriyatının musiki terbiyesi bakımından da kontrol ve organizasyonu, koro, orkestra, oda musikisi konserleri... Solo konserleri, operalar vasıtasıyla halkın musiki zevkini terbiye ve bunların organizasyonu, operetleri musiki, ahlak ve tiyatro bakımından da kontrol, halk musiki dershanelerinin organizasyonu.'" (**Cemal Ünlü**, *a.g.e.*, s.319 ve devamı)

Yapılan bu uygulamaların savunmasını, 1934'de TBMM açış konuşmasında **Atatürk** şöyle yapmıştır:

"Arkadaşlar! Güzel Sanatların hepsinde, ulus gençliğinin ne türlü ilerletilmesini istediğinizi bilirim. Bu yapılmaktadır. Ancak, bunda en çabuk, en önde görülmesi gerekli olan Türk miziğidir. Bir ulusun yeni değişikliğinde ölçü, müzikte değişikliği alabilmesidir; kavrayabilmesidir. Bugün dinletilmeye yeltenilen müzik, yüz ağartacak değerde olmaktan uzaktır. Bunu açıkça bilmeliyiz. Ulusal ince duyguları, düşünceleri anlatan; yüksek deyişleri, söyleyişleri toplamak, onları bir gün önce, genel son müzik kurallarına göre işle-

mek gerekir. Böylelikle güzide ulusal Türk müziği yükselebilir. Evrensel müzikte yerini alabilir."

Şimdiye kadar yazdıklarımı yineleyerek; "geleneksel", "tarihi", "alaturka", "Türk sanat müziği" gibi hangi adla anarsak analım, **"Atatürkçülük"** adına Türk müziğine saldırmak, bazı aydınlarımız için vazgeçilmez bir davranış biçimi olmuştur. Bence tarihimiz boyunca en büyük haksızlık Türk müziğine yapılmıştır. Şöyle ki:

1) Sonradan vazgeçilen bir politik uygulamayı savunma dışında, **Atatürk**'ün Türk müziği hakkındaki gerçek düşünceleri şöyledir:

> **Her memleketin bir milli müziği vardır. Milli müzik kültürü almak, geleneklerimize bağlı olmak bakımından herkes için önemlidir. Ben, Türk müziğini fırsat buldukça severek dinlerim. Ancak uluslararası düzeyde bir yeri olan batı müziği kültürü almak, gençliğimiz için çok önemlidir. Klasik batı müziği, insanların düşünce kabiliyetini artırır. Batı müziğini öğrenmek demek, Türk müziğinden uzaklaşmak demek değildir. Bilakis** (aksine) **batı müziği, çok sesli Türk müziğinin gelişmesi için faydalıdır. Bu nedenle, okullarımızda müzik derslerine büyük önem vermeliyiz. (Kâzım Özalp-Teoman Özalp, *Atatürk'ten Anılar*,** Türkiye İş Bankası Yayınları, s.88)

2) Atatürk'ün duygu dünyasına en uygun düşen müzik, Türk müziği olmuştur. Çünkü aşkı en iyi anlatan ve duyuran müzik, Türk müziğidir. Bir aşkı derinliğine duyabildiğiniz, yaşayabildiğiniz, Türk kültürüne ve şiirine aşina olabildiğiniz oranda bu müzikle özdeşleşebilirsiniz. **Atatürk** ilk büyük aşkını, askeri okul öğrencisi iken yaşamıştır. **Enver Behnan Şapolyo, Atatürk**'ün sağlığında yayımlanan ***İnkılap Tarihi*** kitabında olayı şöyle anlatır:

"Askeri okul öğrencisi **Mustafa Kemal**'in izin günleri geçtiği yolun üzerindeki cumbalı evde oturan bir kız, onun yolunu gözlemektedir ve **Mustafa Kemal** hayal meyal gördüğü bu kıza âşık olmuştur.

O sıralar dinlediği **Giriftzen Asım Bey**'in Uşşak şarkısı, o aşkının şarkısı haline gelmiştir:

Cana rakibi handan edersin
Ben binevayı giryan edersin
Bigânelerle ünsiyyet etme
Bana cihanı zindan edersin

Mustafa Kemal, bir izin günü yine aynı yoldan geçerken sevdiği kıza aşağıya inmesini işaret eder. Kız iner ama **Mustafa Kemal** kapı aralığından gördüğü kızın, hayalinde canlandırdığı kızla ilgisi olmadığını anlar ve bir daha o yoldan geçmez. Ancak kız **Mustafa Kemal**'i unutamaz ve bir daha hiç evlenmez. **Atatürk**'ün sonraki aşkları ile özdeşleşen şarkı, **Haşim Bey**'in Bestenigâr şarkısı olmuştur:

Kaçma mecburundan ey ahu-yu vahşi ülfet et
Gayrı bu bigânelikten geç, vefayı âdet et
Bezme gel, sermest-i hicrin, neş'eyab-ı vuslat et
Şarkı söyle, raksa çık, sakilik eyle, sohbet et

Bu şarkının, **Adnan Menderes**'i de her dinleyişinde ağlattığı bilinmektedir.

Aynı şarkı, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce, **Yahya Kemal**'in **Nâzım Hikmet**'in annesi **Celile Hanım**'a duyduğu büyük aşkın başlamasına da neden olmuştur.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Yahya Kemal'i Kısıklı'daki Bektaşi dergâhına götürür. Sonrasını **Beşir Ayvazoğlu, *Bozgunda Fetih Rüyası*** adlı eserinde şöyle anlatmaktadır:

Yahya Kemal, içeri girildiğinde kendini başka bir sıkıcı törenin içinde bulunca yine somurtmuş, hatta zengin sofralar

kurulup Ayin-i Cem başladıktan sonra bile neşelenememişti. Zaten rakıyla pek arası yoktu; ilk kadehleri yüzünü ekşiterek ağzına götürüyor, bir yudum aldıktan sonra tepsinin kenarına usulca bırakıveriyordu. Ancak musiki faslı başlayıp nefesler okunmaya başlayınca birden kendine geldi ve oturduğu yerden doğrulup, 'Oh, dünya varmış!' diyerek içindeki sıkıntının tamamını boşaltıverdi. Gözleri parlamıştı. Şimdi güzel kadın ve erkek seslerinin birbirine karıştığı nefesler art arda sökün ediyordu; bir süre sonra kendini bırakıp gür sesi ile koroya katılan **Yahya Kemal**, **Ali Baba** ve **Bacı**'nın sunduğu kadehleri peş peşe yuvarlamaya başlamıştı. **Yakup Kadri**, bu sahneyi daha sonra bir dostuna şöyle anlatacaktı: "Derken, bu karma ahengin içinden tek başına bir genç kızın billur sesi bir 'fevvare-i zerrin' gibi yükselmez mi? İşte **Yahya Kemal**'e ne oldu ise oldu, o andan itibaren Lale Devri'nin şuh, şakrak şairi şöyle dursun, şarap tanrısı **Dionysos** dahi coşkunlukta **Yahya Kemal**'i aşamazdı ve sofrada ve Meydan'ın havasında 'ta fecre kadar' o hal içinde taştıkça taşacaktı. Hatta Ayin-i Cem, gün ağarırken, yine hep bir ağızdan çağrılan **Kesik Kerem**'den bir şarkının;

Şarab-ı aşkında nedir bu esrar
Söyletir efsane efsane beni

nakaratı ile sona erdiği vakit, **Yahya Kemal** için her şey son bulmuş olmayacaktı!"

O geceden sonra Kısıklı Bektaşi dergâhına birçok defa **Yakup Kadri**'siz giderek çoktandır terk ettiği Nev-Yunaniliğini bu dergâhın Bakkhos ayinlerini hiç de aratmayan Ayin-i Cem'lerinde şarkkâri rindlikle birleştiren **Yahya Kemal**, bir gün nasılsa Meydan'a düşen genç bir kadınla karşılaştı. Öyle bir kadın ki, 'dişi bir parsın ela gözleri'ne benziyordu ve göz göze geldikleri sırada, **Ali Baba**'nın söylediği Bestenigâr şarkıya peşrevlik ediyordu:

'Kaçma mecburundan ey ahu-yu vahşi ülfet et'

İçinde harlamaya hazır bir ateş varmış da, birden harlamış gibi bir duygu. Mürit ve muhiblerin koro halinde söyledikleri nefeslerin anlamı sanki birden değişmişti; her nefes apansız uyanan bir aşkı söylüyordu... Gözleri onun gözlerine kenetlenmiş olarak hiç durmadan içti. İstedi ki, 'o tatlı ve ulvi gece yıllarca devam etsin' ve Ayin-i Cem hiç bitmesin.

Yahya Kemal'in *Yeni Mecmua*'da çıkan ve şiirde asıl iddiasının ürünleri olan, henüz tamamlanmamış iki aşk şiiri, *Telaki* (ilk tanışma ve kavuşma anlamındadır) ve *Özleyen*, o günlerde dilden dile dolaşıyordu. Ve yakın çevresinde – **Nâzım** dahil– bu iki şiirin **Celile Hanım** için yazıldığını bilmeyen yoktu. *Telaki* iki yıl kadar önce Kısıklı'da, Bektaşi dergâhındaki Ayin-i Cem'de büyük aşkın nasıl başladığını anlatıyordu:

Yollarda kalan gözlerimin nurunu yordum,
Kimdir o, nasıldır diye rüzgârlara sordum,
Hülyamı tutan bir büyü var onda diyordum,
Gördüm: Dişi bir parsın ela gözleri vardı.

Sen miydin o afet ki dedim, bezm-i ezelde
Bir kanlı gül ağzında ve mey kâsesi elde,
Bir sofrada içtik, ikimiz aynı emelde,
Karşımda uyanmış gibi bir baktı sarardı.

Özleyen'de ise bir bitiş ve inkıraz hüznü vardı:

Gönlümle oturdum da hüzünlendim o yerde,
Sen nerdesin ey sevgili, yaz günleri nerde?
Dağlar ağarırken konuşurduk tepelerde,
Sen nerde o fecrin ağaran dağları nerde?

Akşam, güneş artık deniz ufkunda silindi,
Hulya gibi yalnız gezinenler köye indi,

Ben kaldım, uzaklarda günün sesleri dindi,
Gönlümle, hayalet gibi ben kaldım o yerde

(s.192 ve sonrası)

3) **Atatürk**'ün, cephede çarpıştığı günler dışında Türk müziği dinlemediği ve söylemediği günler sayılıdır. Bu müziğin insanda uyandırdığı duyguları **Melih Cevdet Anday**, *Alaturka* adlı şiirinde şöyle anlatıyor:

Çık benim şair tabiatım, çık orta yere
Fakir güzelinden söyle
Hasret ateşinden çal
Çal, söyle benim derdimi sevdalı sesinle.

Hep bilinen şarkılar gibi olsun
Hani, dil-i biçareden
Sun da içsin yâr elinden
Yani bilinen şarkılardan olsun.

Yeni sözler arama nafile
Derdim yeni olsa anlarım
Gel, hazırından söyle bu akşam
Üzme yetişir üzme firakınla harabım.

Sonunda ah çekeriz derinden
Kim anlayacak sahiden olduğunu
Sen söyle yalnız
Zülfündedir baht-ı siyahım bestesini
Dede'den.

4) Türk müziğini sevenler, Türkiye'den başka hiçbir ülkede mutlu olamazlar. En iyi spikerlerimizden, şair **Baki Süha Ediboğlu**'nu Londra'da bir bara götürürler. Orkestra Türkçe anlamı "Yarın sizi beklerim" olan İngilizce bir parça çalmaktadır. **Baki Süha Ediboğlu**, hemen orada şu şiiri yazar:

Siz benim şarkılarımı bilmezsiniz
Aziz dostlarım, Londralı çalgıcılar
Yalıları, İstinye kıyılarını yararak
Buraya ulaşamaz nazlı hicazkâr.
Dağıtamaz gözlerime çöken sisi
Çaldığınız şu mambo:
Yarın sizi beklerim, yarın sizi beklerim.

Yahya Kemal Beyatlı, Varşova'ya Büyükelçi olarak atanır. Yanında **Tamburi Cemil Bey**'e ait taş plaklardan götürmüştür. Varşova'da kış uzun sürer ve orada dostu ahbabı olmayan **Yahya Kemal**'e uşağı, sıkıldıkça bu plakları çalmaktadır. Bu dinleyişlerin etkisiyle **Yahya Kemal** *Kar Musikileri* adlı şiirini yazar:

Bin yıldan uzun bir gecenin bestesidir bu.
Bin yıl sürecek zannedilen kar sesidir bu.

Bir kuytu manastırda dualar gibi gamlı,
Yüzlerce ağızdan koro halinde devamlı.

Bir erganun ahengi yayılmakta derinden...
Duydumsa da zevk almadım İslav kederinden.

Zihnim bu şehirden, bu devirden çok uzakta,
***Tanburi Cemil Bey** çalıyor eski plakta.*

Birdenbire mes'udum işitmek hevesi ile
Gönlüm dolu İstanbul'un en özlü sesiyle.

Sandım ki uzaklaştı yağan kar ve karanlık,
Uykumda bütün gece Körfez'deyim artık!

Tamburi Cemil Bey için şiir yazanlar arasında **Nâzım Hikmet** de vardır. Bakınız *Cemil Ölürken* adlı şiirinde neler söylüyor:

Ela gözleri dalgın geniş alnı sararmış
Bir san'atkâr hastadır, Cemil hasta yatıyor.

Odayı bir matemin görünmez rengi sarmış,
Başında duranların kalbi yorgun atıyor.

İnce parmaklarını ıslattı gözyaşları,
Odanın sükûnunda hıçkırıklar inledi,
Hastanın yavaş yavaş çatılarak kaşları
Sanki derinden gelen bir sadayı dinledi.

Mukaddes elemini andı bir kerre daha;
Uzak serviliklere çevirerek yüzünü,
Ah! Ey gafil faniler iman edin ALLAH'a!
Bir ilahi ruhun da geldi işte son günü.

Çok kudretli oluyor bir dehanın gurubu,
Ecel, onun yanına sen de el bağlayıp gir!
Nefesinle titreyen fanilerden değil bu
Ölmeyen bir san'atkâr ölüm döşeğindedir.

Gökler geri alıyor yeryüzünden sesini,
Şimdi geniş alnında ebedin gölgesi var!
Başında ağlayanlar, sonuncu bestesini
Ağır ağır kapanan gözlerinden duydular!

Ben bugüne kadar Türk müziğinden anlayıp da, "Ne mutlu Türküm diyene!" sözünü içtenlikle söylemeyen tek kişiye rastlamadım.

5) Yobazlar, Türk müziğini ne severler, ne anlarlar. Hatta müzik dinlemeyi günah sayarlar. Bu hususta ***Türkiye Cumhuriyeti Çökerken*** adlı kitabımda, 240. sayfa ve sonrasına bakınız.

6) Mevlana, III. Selim, II. Mahmut, Atatürk, Yahya Kemal ve **Nâzım Hikmet** gibi, müzikte, şiirde, devlet yönetiminde devrim yapmış kişilerin, müşterek özelliklerinin Türk müziğinden anlamaları ve sevmeleri olması bir raslantı mıdır acaba?

7) Gerçek Türk müziği besteci ve icracıları arasından gerici ve **Atatürk** devrimlerini benimsememiş, çağdaş atılımlara ve kişilere destek vermemiş tek kişi çıkmamıştır. İşte bu kişilerin, bu konularda tarihe düştükleri notlardan bazıları:

En iyi bestecilerimizden Hafız **Saadettin Kaynak**, **Atatürk**'ün arzusuna uyarak, 1929-1930 yıllarında, Colombia firması taş plaklarına Ezan'ı ve Kur'an'ın "A'li İmran" suresini Türkçe olarak okumuştur.

Murat Bardakçı, bir tarihi olayı şöyle anlatıyor:

"**İsmail Hakkı Bey**, 20. asrın ilk çeyreğinin en popüler müzisyenlerindendi. 1866'da İstanbul'da doğdu, gençlik yıllarında sarayın fasıl heyetine alındı, padişahın müezzini oldu ve bugün de hâlâ çalınan bir hayli beste yaptı. Çeşitli müzik grupları kurmuş, çok sayıda talebe yetiştirmiş, bu yüzden 'Hoca' ve 'Muallim' diye anılır olmuş ve halka açık konserlerin öncülüğünü yapmıştı. Bayezid'in arka taraflarındaki Koska'da bulunan **Şeyh Şamil Efendi** Konağı'nda faaliyet gösteren 'Musiki-i Osmanlı Mektebi de onun eseriydi ve kaç-göçün hüküm sürdüğü, yani kadınlar ile erkeklerin topluluk içerisinde biraraya gelmesinin zor olduğu günlerde, okulunda kadın-erkek ayrımı yapmadan ders veriyor, halka açık konserlere hazırlıyordu.

İsmail Hakkı Bey, bu konserlerden birini 1919'un 12 Aralık günü, Bayezid'deki Türkocağı binasının konferans salonunda verdi. Kadın ve erkek müzisyenler sahneye beraberce çıkmış, yine kadınlarla erkeklerden oluşan kalabalık bir dinleyici topluluğuna güzel nağmeler ile dolu birkaç saat geçirtmişlerdi. Ertesi günkü gazeteler, **İsmail Hakkı Bey**'in konserini öven yazılarla doluydu.

Ama kadınlar ile erkeklerin birlikte şakımaları o günlerde alışılmış bir şey değildi. Bazı çevreler yenilikçi hocanın bu

faaliyetinden hiç de memnun kalmadılar ve böyle bir konserin tekrarını önlemek için ellerinden geleni yapmaya başladılar.

İşi resmiyete döken zamanın şeyhülislamı **Haydarizade İbrahim Efendi** oldu. Konserden dört gün sonra, 16 Aralıkta o devrin İçişleri Bakanlığı olan Dahiliye Nezareti'ne bir yazı gönderdi ve 'İslami terbiye ile bağdaşmayan bu gibi konserlerin önlenmesini, konseri haber yapan gazetelerin uyarılmasını ve bu şekilde yayınlar yapılmasının önüne geçilmesini' istedi.

İçişleri Bakanlığı, Şeyhülislam **Haydarizade İbrahim Efendi**'nin talebini uygulamaya koydu ve 25 Aralık günü, bakanlığın özel kaleminden İstanbul Polis Müdürlüğü'ne bir talimat gönderildi. Talimatta Şeyhülislamın talebinin yerine getirilmesi isteniyor, konserin tekrarının ve gazetelerde bu konudaki haberlerin çıkmasının önüne geçilmesi isteniyordu." (*Hürriyet* gazetesi, 4 Ocak 2004)

Murat Bardakçı'nın anlattığı tarihi olayda ismi geçen **İsmail Hakkı Bey**, milli duyguları şaha kaldıran;

Ceddin deden neslin baban
Hep kahraman Türk milleti
Orduların pek çok zaman
Vermiştiler dünyaya şan

Türk milleti Türk milleti
Aşk ile sev milliyeti
Kahret vatan düşmanını
Çeksin, o mel'un zilleti

güfteli, *Mehter Marşı*'nın da bestekârı idi.

1954 yılında, Kıbrıs'ta yine cinayetler işlenmekte ve Türk kanı akıtılırken, sözde Kıbrıs'ın çözüm noktasını bulmak, hak-

lıyı haksızı ayırmak için İngiltere'nin 10 büyük gazetesinin başyazar ve yazı işleri müdürleri Türkiye ve Yunanistan'da incelemeler yapmaya karar vermişler, sonra Türkiye'ye gelmişlerdi.

T.C. Basın Yayın Genel Müdürlüğü, İngiliz gazetecilerine Boğaziçi'nde bir ziyafet verecekti. Bu ziyafette, gayet doğaldır ki İngiliz gazetecilerin Kıbrıs hakkında soruları olacaktı. Ziyafet bitmek üzereydi. Kıbrıs adeta unutulmuştu. Sadece yeniliyor içiliyordu. Biz hatırlattık, Kıbrıs hakkında bizden öğrenmek istedikleri bir şeyleri yok muydu?

Bir gazete başyazarı gülümsedi ve;

"Biz" dedi *"Yunanistan'da her şeyi öğrendik."*

Evet, cevapları bu idi.

Bir diğeri kaşlarını çatarak;

"Fakat siz Türkler" dedi, *"din taassubu içindesiniz. Türkiye'deki azınlıklara çok müdahale ediliyor, kiliselerde bile ibadetlerine mani oluyorsunuz."*

O zaman İstanbul Radyosu Müdürü olan ve ziyafette hazır bulunan rahmetli **Mesut Cemil** (**Tamburi Cemil Bey**'in oğludur) yerinden fırlamış ve şöyle demişti:

"Ben devlet radyosunun müdürü, yani devletin resmi memuruyum. İngiliz misafirlerimiz 10 gün önce gelmiş olsalardı, benim bir kilisede yapılan ruhani ayine çalgımla iştirak ettiğimi göreceklerdi. Biz mi mutaassıbız, biz mi Hıristiyanların dinine müdahale ediyoruz?" (**Atilla Çilingir**, ***Unutanlar, Unutturulanlar ya da Hatırlayamadıklarımız***, s.235)

Kalan Müzik, 2004 yılında **Safiye Ayla** hakkında 2 CD'den oluşan bir albüm yayımladı. İşte o albümde yer alan, **Safiye Ayla**'nın anılarından bazı bölümler:

"Bodrum'da dünyanın en güzel konuşan, en içten, en sıcak adamı ile tanıştım: **Cevat Şakir**'di bu! **Cevat Şakir**'in (**Hali-**

karnas Balıkçısı) konuğu olarak burada yaşadığımız birkaç gün, anılarımın en güzel sayfasını oluşturur...

...Bu arada, Belediye Başkanı **Dr. Mümtaz Bey**, birkaç gün sonra CHP yararına düzenlenecek olan baloda küçük bir konser vermemi önerdi. Ben de kabul ettim. Balo gecesi, yanıma **Cevat Şakir** ile **Naci Sadullah**'ı alıp gittim.

Önlerde bir masa ayrılmıştı bize. Oturduk. Bir süre sonra ortada tatsız bir hava esmeye başladı. Yanımdaki iki erkek öfkeden kızarıyorlardı ama ben durumun farkında değildim! Geceyi düzenleyenlerden birkaçı, *'Aramızda komünistler var, onlar gitsin!'* diye tutturmuşlar... Ama bu direnişi, gelip de açıkça bize bildirmiyorlardı. Çok geçmeden, **Naci**, *'Buradan gidelim!'* demeye başladı. Gitmek üzere ayağa kalkınca, bizde onu izledik.

Ama o gece Bodrumluların bana gösterdiği sevgiyi asla unutamam! Biz çıkınca, başka insanlar da boşaltmaya başladı orasını. Geceyi düzenleyenler boş masalarla baş başa kaldılar!

Cevat Şakir deniz kıyısındaki evinin bahçesini açtı. Bizi izleyenler bahçeye doluştular. Denizi de kayıklar çevirmişti. Bir masanın üstüne çıktım. O gece hayatımın en içten konserini verdim. Bizi yalnız bırakmayan Bodrumlulara duyduğum şükran borcunu, saatler süren zevkli bir konserle ödemeye çalıştım! Ve söylediğim şarkılar ile duygulanan insanların göz pınarlarından damla damla yaşlar aktığını gördüm! Onlar da bu konserin bedelini duygu dolu gözyaşları ile ödüyorlardı belki de...

...Babıâli'den edindiğim dostlarım beni kendi yaşamlarının bir üyesi yapmışlardı. Beni, yaşamlarının hoş bir katına yerleştirdiklerini biliyordum. Bu dostlarımdan biri de **Nâzım Hikmet**'ti... Onu önce şiirleriyle tanıdım. Öğretmen okulunun birinci sınıfında iken, edebiyat öğretmenimiz şiirde ye-

niliğe örnek olarak **Nâzım**'ın *'O mavi gözlü bir devdi/ Minnacık bir kadını sevdi'* dizelerini okurdu.
Ambassador gazinosunda çalışıyordum. Bir gün **Naci Sadullah** telefon ile arayıp, **Nâzım**'ın beni dinlemeye geleceği haberini verdi. Daha doğrusu, bu haber benim için bir müjdeydi! Yıllardır özlemini çektiğim ama bir türlü gerçekleşemeyen tanışma olayı nihayet gerçekleşiyordu.
Programım bittikten sonra, gerilerde bir masada oturmakta olan **Naci** ve **Nâzım**'ın yanına gittim. İncelikle övdü beni. O sırada İpek Film stüdyosunda çalışıyordu. Bir ara, benimle ilgili film senaryosu düşünülebileceğini de ince ince çıtlattı. Daha sonra bu dediğini gerçekleştirerek, sözünün eri bir insan olduğunu kanıtlayacaktı...
Bu tanışmanın üstünden henüz birkaç gün geçmişti ki (yıl 1938), **Nâzım** ile **Kemal Tahir**'i Harp Okulu olayı yüzünden içeri aldılar.
Naci Sadullah, arkadaşlarının başına gelen bu olaydan feci halde etkilendi. Ama bir gün sevinçten uçarak geldi **Naci**. Beni yanaklarımdan öptü, kucaklayıp havalara kaldırdı, fırdöndük öyle!
'Nâzım'ın raporla dışarı çıkma ihtimali belirdi Safiye!' dedi.
O gece bu mutlu haberle ben de kırk dokuzluk şişenin vereceği coşkudan nasibimi almaya çalıştım!
Birkaç gün sonraydı. Bir sabah **Naci** ile **Ömer Rıza Doğrul** heyecanla bana geldiler. Sabahın erken bir saatiydi. Daha elimi yüzümü yıkamamış bir halde, yatak odamda iki dostumu görünce ortada bir olağanüstülük olduğunu kavramıştım.
Naci, *'Kalk Safiye!'* dedi. *'Nâzım'ı, Yakacak'tan alacağız.'*
Yolda, **Naci** kulağıma fısıltıyla, *'Nâzım'a ayakkabı almamız gerekiyor, paran var mı?'* diye sordu.
Çantamı açtım, doğru dürüst bir ayakkabı alacak kadar para yoktu, Sirkeci'ye kadar geldik. Üç arkadaş, ceplerimizde-

ki parayı bir araya getirip –Rusya'dan ruble geliyor diyerek halka yanlış tanıttıkları– büyük şaire ayakkabı aldık. **Nâzım** bu yeni pabuçlarla özgürlüğe adım atacaktı!

...Yattığı odanın penceresinde sabırsızlanarak bizi bekliyordu üstad. Bizi görünce, gözlerinde sevinç çığlıkları belirdi. Beni beklemediğini ama gelişime çok sevindiğini söyledi.

Yakacık'tan sonra doğruca Sertel'lerin evine gittik. Nâzım'ı burada başka dostları bekliyordu. O gece Sertel'lerde, Nâzım'ı daha yakından ve doya doya tanıma imkânı buldum. Sofrada bize, *Kurtuluş Savaşı Destanı*'nı ezberden okudu. Bir kez daha, bu büyük şairi Atatürk'ün dinleyememiş olmasına, ona sahip çıkamamış olmasına derinden üzüldüm!

O gece Sertel'lerden çıktıktan sonra, Köprü üzerinde, Nâzım'la kol kola yürüyorduk. Güzel bir bahar akşamıydı. Nâzım ikide bir duruyor, kollarını köprünün demirlerine dayayıp denizi seyrediyor, deniz havasını içine çekiyordu. Yürüdükçe de ayağındaki yeni pabuçlar gıcırdıyordu. Bana döndü, *'Hürriyet ne güzel şey! İnsanın, ayaklarında öten kunduranın sesini dinleyerek yürümesi ne güzel!'* dedi.

O gece hep birlikte benim evde sabahı bulduk."

Bu konuda son söz olarak şunu söylemek istiyorum:

Çok kimse anlamaz eski musikimizden
Ondan anlamayan hiçbir şey anlamaz bizden

diyen, Yahya Kemal Beyatlı'ya her zaman hak vermişimdir.

ADLAR DİZİNİ

A
Abdullah (Kral): 268
Abdülhamit: 34
Abdülmecit: 288
Abromowitz, Morton: 173, 274-276, 338
Ağaoğlu, Ahmet: 63, 94
Ahmet Naim: 36
Ahmet Rüstem Bey: 156-158
Ahmet Vefik Paşa: 39
Akan, Mehmet: 217
Akgüç, Öztin: 90, 91
Aköz, Emre: 220
Aksoy, Muammer: 15, 17, 26
Aktan, Gündüz: 101, 169
Aktur, Faik Zeki: 228
Akyol, Mustafa: 160, 161
Akyol, Taha: 187, 190, 239, 289
Akyürek, Rüştü: 242
Aleksandr I.: 168
Alemdaroğlu, K.: 188
Ali Baba: 353
Ali Çavuş: 112
Ali Fuat: 171
Ali Kemal: 282, 293, 294
Alkan, Türker: 164
Alnar, Hasan Ferit: 350
Alp, Tekin: 185
Altan, Ahmet: 340
Altan, Mehmet: 340
Altay, Fahrettin: 155, 246, 317
Altınok, Melih: 295
Altuğ, Kurtul: 209
Amin, Samir: 211
Anday, Melih Cevdet: 355
Annan, Kofi: 276
Ansay, Sabri Şakir: 285, 287
Aralov: 292
Aras, Tevfik Rüştü: 227, 233, 239
Arıburnu, Kemal: 120
Arıburnu, Murat: 242
Arınç, Bülent: 172, 295
Arif Bey: 141
Arinze, Francis: 173, 338
Arseven, Serdar: 318
Âşık, Melih: 217
Ataç, Nurullah: 299
Ataklı, Can: 295
Atay, Falih Rıfkı: 31, 32, 37, 63, 151, 198, 240, 309, 348
Ateş, Toktamış: 256
Avcıoğlu, Doğan: 46, 97, 226
Aydeman: 124
Aydın, Mahir: 37
Aydoğan, Metin: 86, 231, 249
Aygün, Sinan: 177
Aykut, Şeref: 185
Aysan, Mustafa: 206
Ayvazoğlu, Beşir: 301, 352
Ayverdi, Samiha: 73

B
Babanzade Ahmet Naim: 301
Baez, Joan: 151
Bakiler, Bülent Yavuz: 68, 70, 71, 73-76, 78
Balkanlı, Şeref: 241
Bardakçı, Murat: 311, 358, 359
Barmasyan: 294
Barth, Hans: 251
Başar, Ahmet Hamdi: 210
Başbuğ, İlker: 324, 325
Başkut, Cevat Fehmi: 307, 333
Bayar, Celal: 205-207, 241
Baykal, Deniz: 202
Bayraktaroğlu, Memduh: 120

Bayramoğlu, Ali: 340
Bayur, Hikmet: 21
Bekir Sami Bey: 117, 171
Belge, Murat: 340
Ben Bedis (Şeyh): 248
Benderlioğlu, Atıf: 241
Beyatlı, Yahya Kemal: 296, 299-301, 327, 352-354, 356, 357, 363
Bilbilik, Erol: 176
Bilderberg: 175
Birdal, Akın: 57
Borak, Sadi: 99, 302, 329
Boratav, Korkut: 206
Bozdağ, İsmet: 239, 243
Bozkurt, Mahmut Esat: 17, 18, 63, 185, 210, 220, 222, 223
Bölükbaşı, Osman: 180
Bryn: 157
Bulaç, M.: 340
Bulut, Arslan: 83, 275
Burgiba: 249
Bush: 91, 172, 217
Büyük Friedrich: 251
Büyük Petro: 168
Büyükanıt, Yaşar: 212, 335, 339

C, Ç

Caffara, Carlo: 173
Celile Hanım: 300, 352, 354
Cemal Reşit Bey: 350
Cenap Şahabettin: 294
Cevan, Şahdor: 316
Cevat Şakir (Halikarnas Balıkçısı): 360, 361
Cevdet Paşa: 289
Chavez: 91
Churchill, Winston: 164, 169, 260
Cin, Halil: 107
Coşar, Ömer Sami: 342, 343
Curzon (Lord): 112, 113, 153
Çağlar, Behçet Kemal: 120
Çalışlar, İpek: 314, 315
Çalışlar, Oral: 340
Çandar, Cengiz: 340
Çeçen, Anıl: 10, 192, 193
Çelik, Hüseyin: 271, 285
Çetinkaya, Hikmet: 174, 178
Çiçek, Cemil: 226
Çilingir, Atilla: 360
Çiller, Tansu: 231
Çizmeli, Şevket: 207
Çölaşan, Emin: 15, 17

D

Dağcıoğlu, Mehmet Ergün: 172
Dağlarca, Fazıl Hüsnü: 214
Damat Ferit: 171
Daniş, Hüseyin: 294
Dannatt: 321
De Blinsky, Alfred: 158
De Gaulle, Charles: 249, 322
De Lamartine, Alfons: 42
Demirel, Süleyman: 217
Deniz Kızı Eftelya: 342, 343
Denktaş, Rauf: 236-238, 336
Desmoulins, Camile: 182
Dikbaş, Yılmaz: 200, 323
Dirik, Kâzım: 115
Dizdar, Cem: 178
Djuvara, Trandafir G.: 167
Doğrul, Ömer Rıza: 362
Donat, Yavuz: 213
Dönmez, Ali: 109
Dönmezer, Sulhi: 179
Dönmezer, Erman: 278
Ducoste, Daniel: 52, 53
Dursunoğlu, Cevat: 115, 116
Duverger, Maurice: 190, 191, 208
Düzdağ, Ertuğrul: 287

E

Ebussuud Efendi: 287
Ecevit, Bülent: 277, 334
Ediboğlu, Baki Süha: 355

Eğin, Oray: 217
Eisenhover, Dwight: 259
Emin Bey: 311
Engels, Friedrich: 54
Enver Paşa: 32, 152
Erdoğan, Recep Tayyip: 159, 172, 178, 212, 213, 217, 220, 253, 271, 275, 276, 285, 315, 344, 345
Erdoğan, Yılmaz: 223
Erem, Faruk: 278
Erimhan, Ahmet: 274
Erksan Metin: 326
Ersoy, Mehmet Akif: 131, 164, 327, 330, 331, 340, 341
Ertürk, Ahmet: 172
Evren, Kenan: 176, 177

F

Fahrettin Paşa (Altay): bkz. Altay, Fahrettin
Fatih Sultan Mehmet: 34, 35, 95, 141, 142
Fatma Sıdıka Hanım: 317
Ferit Paşa: 153
Fidas, George: 274
Fogg, Karen: 160
Fransuva I.: 168
Fuat Hulusi Bey: 300
Fuller, Graham: 274-276
Fuzuli: 39

G

Garrison, Jim: 323
Giray, Özel Şahin: 205
Giriftzen Asım Bey: 352
Goethe: 130
Goldberg, Jonah: 164, 264
Gökalp, Ziya: 38, 95, 132, 133, 136, 137, 140, 303, 308, 317, 319
Gören, Zafer: 180
Grossman, Mark: 275
Gül, Abdullah: 172, 275, 315, 335, 339, 344
Gülen, Fethullah: 74, 173, 174, 271, 272, 274, 276, 291, 297, 315, 319, 338
Günaltay, Şemsettin: 224
Güney, Tuncay: 218
Güngör, Erol: 134
Gürdoğan, Ahmet Hamdi: 231
Gürüz, Kemal: 188
Güvendiren, Fatih: 242

H

Hacı Musa: 291
Hafız Ahmet Çelebi: 35
Hakan, Ahmet: 172
Hakkı Behiç: 63
Halıcı, Şaduman: 222
Halis, Keriman: 312
Hamlin, Cyrus: 261
Haşim Bey: 352
Haydarizade İbrahim: 310, 311, 359
Hayreddin Paşa: 34
Hirsch, Ernst: 253, 294
Hitler: 11, 91, 164, 165, 172, 194, 216, 253, 255, 264-268
Hobsbawm: 134
Hoca Mesut: 80
Hupe, Robert Strawsz: 176
Hüseyin (Kral): 169

I, İ

Ilıcak, Nazlı: 254, 318, 340
İbni Sina: 288
İhsan Bey: 242
İleri, Celal Nuri: 36
İlhan, Attilâ: 155, 156
İnalcık, Halil: 168
İnan, Afet: 185, 240
İnönü, İsmet: 121, 123, 124, 163, 187, 192, 198, 224
İrdelp, Neşet Ömer: 246

İsmail Hakkı Bey: 310, 358, 359
İsmail İsa: 349
İzgi, Ömer: 180
İzzet Bey: 291
İzzet Molla: 306
İzzet Paşa: 153

J
Jean Paul II.: 171
Jorj V.: 170
Josef II.: 168
Jospin: 102
Juares, Jean: 181, 183

K
Kabuli Paşa: 289
Kaçaznuni, Ovanes: 263
Kadızade: 288
Kalelioğlu, Oğuz: 234
Kalinin: 121
Kansu, Mazhar Müfit: 112, 114, 115, 313
Kanuni Sultan Süleyman: 37, 136, 141, 142, 287
Kaplan, Cemalettin: 178
Kaplan, Yusuf: 217, 218
Kaptanzade Ali Rıza: 348
Karabekir, Kâzım: 112, 113
Karaca, Mustafa: 269
Karahan: 120-123
Karakaş, Eser: 340
Karakaya, Hasan: 250
Karakoyunlu, Yılmaz: 300
Karaosmanoğlu, Yakup Kadri: 39, 40, 63, 244, 352, 353
Karaveli, Orhan: 317, 342, 343
Kartalkaya, Necip: 242, 243
Katerina II.: 168
Kâtip Yasin: 249
Kaya, Şükrü: 242
Kaynak, Mahir: 218
Kaynak, Saadettin: 358
Kazan, Şevket: 275
Keleş, Mihrigül: 279
Kemal Bey: 172
Kemal Tahir: 362
Kennedy, J.F.: 91, 323
Kesik Kerem: 353
Keyman, Fuat: 340
Kezubi Hasan Efendi: 289
Kılıç, Altemur: 100
Kılıç, Aslan: 302
Kısakürek, Necip Fazıl: 344-346
Kışlalı, Ahmet Taner: 26, 27, 30, 58, 89, 90, 188, 190, 194, 263, 275
Kışlalı, Mehmet Ali: 188
Kıvrıkoğlu, Hüseyin: 189
Kızılçelik, Sezgin: 59, 97, 149, 239
Kili, Suna: 48, 51, 108, 144, 148
Koray, Durmuş: 100
Koru, Fehmi: 217, 340
Koyan, Engin: 340
Köprülü, Fuat: 33, 302
Kubilay: 236, 324, 345
Kuruç, Bilsay: 210
Kutay, Cemal: 283, 310
Kuyucu Murat Paşa: 35, 36
Küçük, Fazıl: 235
Külebi, Cahit: 260
Kütahyalı, Rasim Ozan: 325

L
Lagendijk, Joost: 217
Latife Hanım: 314, 315
Laval: 255
Lawrens: 169, 170
Leahy, William D.: 259
Lebrun: 121
Lewis, Bernard: 230, 255
Lippmann, Walter: 164
Livaneli, Zülfü: 284
Louis, XIV.: 168
Ludington, Nick: 29

M

Macar, Elçin: 340
Mahçupyan, Etyen: 340
Mahmut II.: 357
Mahsuni Şerif: 296, 298
Main, Ernest: 125
Maksimilyen I.: 168
Mango, Andrew: 189, 190
Manisalı, Erol: 91
Mao: 165
Marrs, Texe: 175, 186
Marx, Karl: 54
McCarthy, Justin: 28, 257, 262
Méchin, Benoist: 140
Mehmet Emin Bey: 93
Mehmet Nâzım: 342
Mehmet Raif Bey: 237
Melzig, Herbert: 27
Menderes, Adnan: 207, 300, 352
Menemencioğlu, Numan: 228
Mengi, Ruhat: 317
Merdanoğlu, Hüsnü: 35, 297, 307
Mesut Cemil: 360
Mevlana: 302, 316, 327-329, 357
Miller, David: 134
Mirkelamoğlu, Necip: 32, 33, 39, 288
Mirşan, Kâzım: 76
Mirzabeyoğlu: 291
Moltke: 288
Moraoka, Kanezo: 231
Muhittin Baha: 84, 85
Muhittin Bey: 242
Muhlis Sabahattin: 348
Mumcu, Uğur: 45, 46, 148
Murat III.: 288
Mussolini: 11, 164, 165, 253, 255
Mustafa Reşit Paşa: 200, 202
Mustafa Sabri Efendi: 36, 171, 272
Mustafa Şeref: 210
Mutlu, Mustafa: 274
Müftüoğlu, Rıza: 15, 334
Mümtaz Bey: 361
Münür Bey: 114
Müşerref, Pervez: 316
Müşerref, Sehba: 316
Mütercimler, Erol: 312

N

Naci Sadullah: 361, 362
Nadir Nadi: 348
Naima: 36
Nakiye Hanım: 300
Nalbantoğlu, Muhittin: 331
Napolyon I.: 168
Nazarbayev, Nursultan: 232, 233
Nâzım Hikmet: 15, 300, 334, 339, 342, 343, 352, 254, 356, 357, 361-363
Necati Bey: 115, 116
Nef'i: 35
Nesin, Aziz: 319
Neumark: 172, 268
Neyzen Tevfik: 308, 347
Nikola I.: 95, 168
Nikolay II.: 262
Nurettin Bey: 242
Obama: 258

O, Ö

Oğuz, Utku: 87
Okyar, Ali Fethi: 20, 22, 282
Okyay, Necmettin: 327
Onaran, Bertan: 120
Oran, Baskın: 196, 253, 339
Orlof: 206
Ortatepe, Ahmet: 233
Oruç, Yener: 294
Ozankaya, Özer: 41
Öcalan, Abdullah: 57, 177
Ökmen, Mümtaz: 225
Ömer Seyfettin: 136
Öymen, Onur: 295
Öz, Zekeriya: 217

Özakıncı, Cengiz: 10, 68, 69, 156, 158, 177, 330, 346
Özal, Korkut: 276
Özal, Turgut: 177, 195, 315
Özalp, Kâzım: 351
Özalp, Teoman: 351
Özbay, Taylan: 342
Özbek, Kadir: 220
Özbudun, Ergun: 161
Özkök, Hilmi: 320

P

Palgrave: 251
Palmerstone (Lord): 200, 201
Palyakof: 123
Pars, Muhittin Baha: 225
Paul VI. (Papa): 173, 338
Peker, Recep: 63, 236
Perinçek, Doğu: 107, 184
Pilger, John: 187
Platon: 27
Poyraz, Ergun: 291, 292
Price, Clair: 93

R

Rafet Bey: 141
Raşit Bey: 236
Rauf Bey: 117, 152
Rawlinson (Kolonel): 112, 113, 152, 153
Renan, Ernest: 82
Reuter, Edzard: 53, 54
Rıza Tevfik: 293, 294
Richards: 321
Robespierre: 181-183
Rockefeller, David: 175
Ronart, Stephan: 60
Roosevelt, Theodore: 164, 259
Rosowsky, Henry: 183
Rossano, Pietro: 173, 338
Rouleau, Eric: 283, 284
Rubin, Michael: 173
Rustow: 145

S, Ş

Safa, Peyami: 347
Sağlam, Ömer: 170
Said-i Kürdi: 272, 273, 290, 291
Said-i Nursi: 271-273, 285, 290, 291, 293
Sait Halim Paşa: 157
Sakıp Bey: 242
Salih Paşa: 117
Sami, Şemseddin: 81
Saraçoğlu, Şükrü: 225
Sarkozy, Nicholas: 256
Schlegel, Dietrich: 40
Scwen, Peter: 259
Selçuk, İlhan: 42, 188
Selçuk, Sami: 197
Selim II.: 287
Selim III.: 357
Sertel(ler): 363
Sever, Metin: 178
Sevindi, Nevval: 319
Seyyid Rıza: 291
Sigmund: 147
Sinanoğlu, Oktay: 77
Soros: 160, 318
Soyak, Hasan Rıza: 155, 227, 240, 242, 246
Soyer, Dündar: 229
Soysal, Mümtaz: 179
Stalin: 121, 122, 165
Stannard, David E.: 258
Storrs: 237
Süleyman Bey: 115
Swinton, John: 186
Şafak, Erdal: 231
Şahin, Harun: 70, 71, 78
Şapolyo, Enver Behnan: 100, 314, 351
Şen, Furkan Y.: 135
Şener, Esat: 179
Şengün, Sezai: 154
Şevket Süreyya: 206

Şeyh Abbas: 195
Şeyh Said: 21-23, 25, 272, 273, 291
Şeyh Şamil: 358
Şimşir, Bilâl N.: 126, 251, 300

T
Takiyyeddin: 288
Talabani: 177
Taliban: 321
Talmon, Jacop: 182
Tanburi Cemil Bey: 356, 360
Tanrıöver, Hamdullah Suphi: 63
Tantavi (Şeyh): 317
Tanyol, Cahit: 299
Tavşanoğlu, Leyla: 275
Tekinalp: 136, 141, 193
Tengirşek, Yusuf Kemal: 242
Teziç, Erdoğan: 281
Timur, Taner: 181
Tokgöz, Erdinç: 198
Tosun, Resul: 172
Toynbee, Arnold: 27, 89
Truman: 259
Tunalı Hilmi: 311, 312
Tunaya, Zafer Tarık: 281
Tüfekçioğlu, Turgay: 71, 77, 78
Türkeş, Alpaslan: 15, 307, 333-335, 339
Türkmen, Ayşe: 299
Türmen, Rıza: 340
Twain, Mark: 183

U, Ü
Uğurlu, Nurer: 239
Unakıtan, Kemal: 172
Uras, Güngör: 53, 55, 168
Ülsever, Cüneyt: 217
Ünaydın, Ruşen Eşref: 15, 118
Ünlü, Cemal: 347, 350
Ünsal, Niyazi: 288

V
Vahidettin: 277
Vasıf Bey: 327
Vehbi Bey: 311
Venizelos: 127-129
Vurmay, H. Miray: 269

W
Washington, George: 29
Wills (Lord): 257
Wilson, Harold: 322
Wilson: 116, 157
Wolfowitz, Paul: 334, 335

Y
Yalçın, Hüseyin Cahit: 325
Yalman, Ahmet Emin: 282
Yamak, Kemal: 247
Yassıkaya, Dursun: 336
Yavuz Sultan Selim: 34, 141
Yavuz, Hilmi: 181
Yavuz, Turan: 172
Yayla, Atilla: 127, 130, 208
Yazıcıoğlu, Muhsin: 336, 337, 340, 341
Yazıcıoğlu, Yaşar: 172, 255
Yetkin, Çetin: 46, 48, 136, 296
Yıldırım, Mustafa: 76, 272
Yıldız, Nuran: 321
Yılmaz, Şevki: 57
Yunus Emre: 327
Yunus Nadi: 348
Yurdakul, Mehmet Emin: 40
Yurdakul, Şevket: 236
Yusuf Ziya Paşa: 153
Yücel, Hasan Âli: 327, 328
Yücer, Rıza Ruşen: 240
Yürükel, Sefa M.: 257, 259

Z

Zakir Bey: 115
Zapsu, Cüneyt: 172, 276
Zeybek, Namık Kemal: 251, 312
Zeynelabidin Bey: 350
Zileli, Ümit: 88
Ziya Paşa: 91

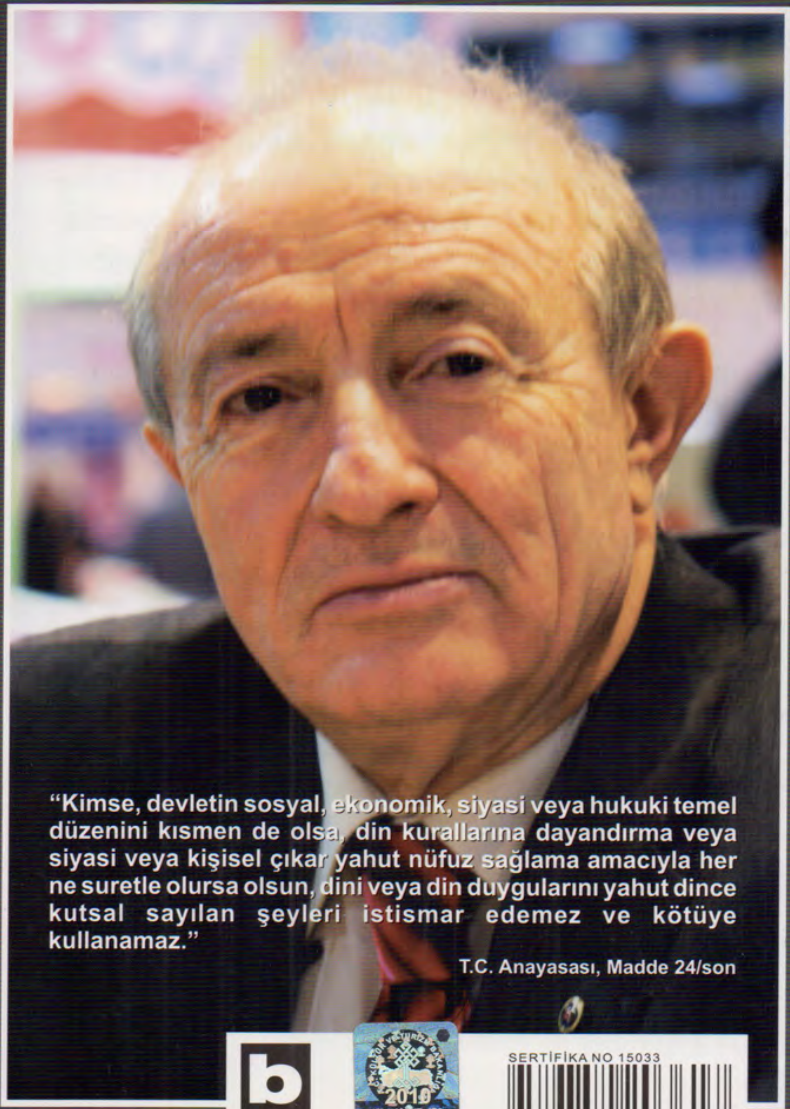
VURAL SAVAŞ

BÜTÜN ESERLERİ

- **İrtica ve Bölücülüğe Karşı Militan Demokrasi**
- **Militan Atatürkçülük**
- **Satılmışların Ekonomisi**
- **Atatürk'ün Kemiklerini Sızlatan Parti: CHP**
- **Türkiye Cumhuriyeti Çökerken**
- **Emperyalizmin Uşakları**
- **Dip Dalgası**
- **Vatanın Bağrına Düşman Dayamış Hançerini**
- **AKP Çoktan Kapatılmalıydı**
- **Hukuk (!) ile Aldatmak**
- **Yüce Divan Dosyası**
- **Hâşa Huzurdan Demokrasi Geldi**
- **Kim Bu Hainler?**

VURAL SAVAŞ, 21 Ağustos 1938'de Antalya'da doğdu. Antalya Lisesi'ni bitirdi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 1969'da mezun oldu. Ankara Hâkim Adayı olarak 1972'de mesleğe başladı. Sırasıyla, Aralık ve Gülnar Hâkimliği ile Yargıtay Ceza Genel Kurulu Tetkik Hâkimliği görevlerinde bulundu. 1987'de Yargıtay Üyeliğine seçildi. Rekor kabul edilen oylarla iki defa Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu Üyeliğine seçildi; Seyfi Oktay'ın Adalet Bakanı olduğu dönemde yapılan bazı atamalar ve seçimleri içine sindiremediği için bu görevinden istifa etti. Yargıtay üyelerinin kendi içlerinden gösterdiği 5 aday arasından Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından seçildiği Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı görevine 21.1.1997 tarihinde başladı. 2001'in Ocak ayında emekli oldu.

Savaş'ın Bilgi Yayınevi'nden çıkan kitapları: **Militan Demokrasi** (2000), **Militan Atatürkçülük** (2001), **Satılmışların Ekonomisi** (2002), **Atatürk'ün Kemiklerini Sızlatan Parti: CHP** (2003), **Türkiye Cumhuriyeti Çökerken** (2004), **Emperyalizmin Uşakları** (2005), **Dip Dalgası** (2006), **"Vatanın Bağrına Düşman Dayamış Hançerini"** (2007), **AKP Çoktan Kapatılmalıydı** (2008), **Hukuk(!) ile Aldatmak** (2008), **Yüce Divan Dosyası** (2009), **Hâşa Huzurdan Demokrasi Geldi** (2009), **Kim Bu Hainler?** (2010).

fotoğraf: muhammed güzel

"Kimse, devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz."

T.C. Anayasası, Madde 24/son

Bilgi

SERTİFİKA NO 15033

9 789752 203617

ISBN 978-975-22-0361-7
2010.06.Y.0105.4163

KDV Dahil 18 TL